

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

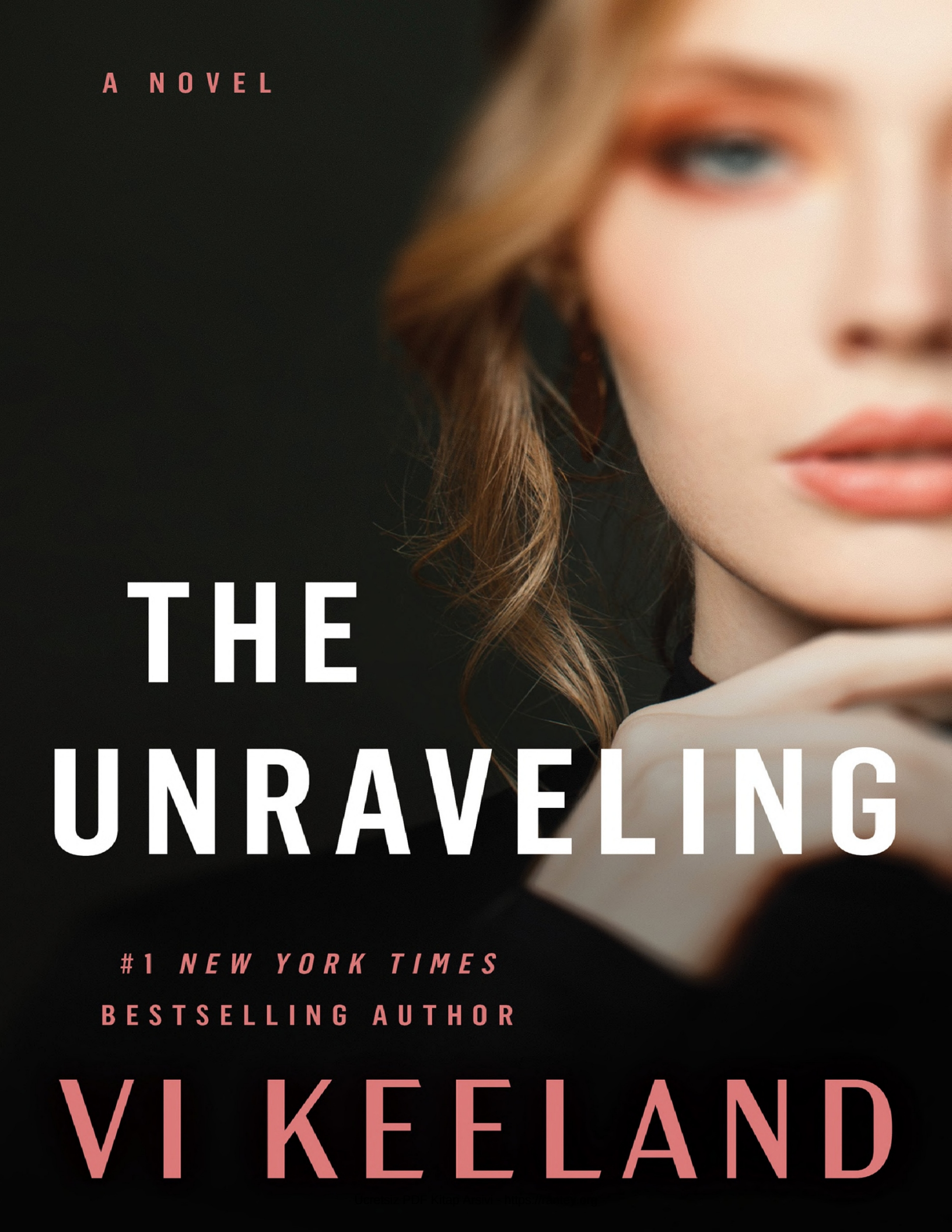
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A NOVEL

THE UNRAVELING

#1 *NEW YORK TIMES*
BESTSELLING AUTHOR

VI KEELAND

THE ÇÖZÜLME

VI KEELAND

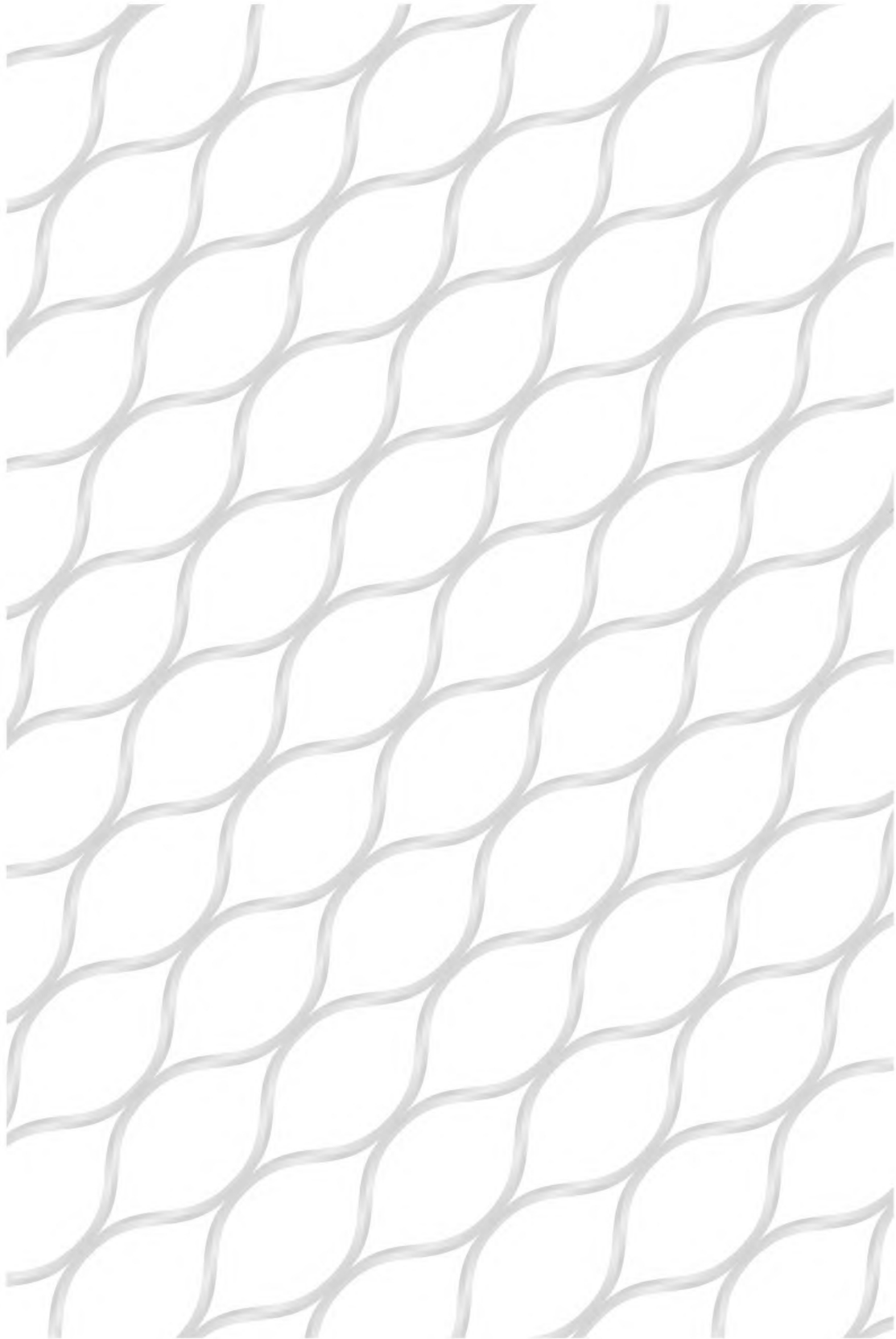
EMILY BESTLER KİTAPLARI

ATRIA

New York Londra Toronto Sidney Yeni Delhi

*Kennedy için,
Bu kitaba benden önce inanan bir sürü insan var.*

BÖLÜM 1

Şimdi

Eskiden birbirimize böyle bakardık. *Sen* gidip her şeyi mahvetmeden önce.

Adam gülümseyen kadının boynuna bir eşarp sarıyor, sonra eğilip burnunun ucunu öpüyor. Gözlerimi vitrinden ayırıp yürümeye devam ediyorum. Belki bir mil daha yürümek işe yarar - kafamı boşaltır, böylece düzgün düşünebilirim. Günümün geri kalanında ne yapacağıma karar veririm. Hayatımın geri kalanıyla.

Bir blok daha, sonra iki. Yaya geçidinde bir düzine insanın arkasında duruyorum. Bir kadın telefonundan saati kontrol ediyor, bir çocuk kitap dolu sırt çantasının ağırlığı altında sallanıyor, on beş bin dolarlık takım elbiseli bir işadamaı telefonuna kötü giden bir anlaşma hakkında konuşuyor.

O kızgın. Muhtemelen terapiye ihtiyacı var. Çoğumuzun var. Ben de dahil. Özellikle de benim.

Genç bir kız kulağındaki tomurcuklara eşlik ederken esrar içiyor. Bol bir kot pantolon ve tişört giyen yirmili yaşlarında biri kıcı donmuyormuş gibi davranıyor.

Onları benden farklı kılan bir şey göze çarpıyor - hepsinin gidecek bir yeri var gibi görünüyor.

Yine de, muhtemelen ben de öyle görünüyordur. Bugünlerde rol yapmakta iyiyim, değil mi?

Ama yakında onlar evlerinde aileleriyle, köpekleriyle ya da video oyunları ile olacaklar ve ben hala burada yürüyor olacağım. Ne olduğunu bilmesem de bir şeyler arıyor olacağım. Bunun asla bulamayacağım anlamına geldiğini bilecek kadar aklım var.

Belki de bir köpek almalıyım. Bu bana en azından tüm bu yürüyüşler için bir amaç verir. Tabii ki onu beslemem gerekecek. Her sabah erkenden yataktan kalkıp

Halıları mahvetmemesi için sabah dışarı çıkarın. Ona sevgi ve ilgi gösterin.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Bunların hiçbirini yapabilecek kapasitede değilim. Özellikle de sonuncusuna.

Işık değişiyor, insan dalgası ilerliyor ve beni caddenin karşısına taşımaya izin veriyorum. Rastgele bir köşeyi dönüyorum ve saniyeler sonra apartmanların arasındayım. Hızımı yavaşlatıyorum ve başka bir yürüyen bana doğru fırça atıyor, acele ediyor. Olması gereken bir yeri olan başka bir insan.

Yaprakların arasından bir esinti geçiyor ve bir ginkgo ağacının sarı ve turuncu renkleri etrafıma yağıyor. Neredeyse burada, Gramercy Park'ta, bu kahverengi apartmanlardan birinde yaşıyorduk. Gök mavisine boyanmış bir fuayesi ve şehre bakan bir penceresi vardı. Daire yerine bu evi seçmiş olsaydık, her şey farklı olur muydu? Bu tek seçim hayatımızda dalgalanmalar yaratır mıydı ve sen şu anda yanımda duruyor olur muydun?

Kendimi hayal etmeye bıraktım. Burası insanların aile kurduğu bir mahalle. Belki şimdiye kadar bir bebeğimiz olurdu. Belki bir yıl ara verirdim. Belki daha dikkatli olurdum ve seninle aramızdaki şeylerin ne kadar kötü olduğunu fark ederdim. Eğer hala burada olsaydın, muhtemelen şu anda Michigan ya da Kanada'da bir maç oynuyor olurdu. Muayenehanem çökmek yerine gelişiyor olurdu. Belki bir çocuk bakıcısı tutardık. Belki... sadece belki.

O esinti tekrar geliyor, açık paltomu kesiyor. Çekip kapatıyorum, kemeri daha sıkı bağlıyorum. Saatlerdir dışarıdayım ve eve gitmeliyim. Ama neden?

Ağaç dalları sallanıyor ve yeni bir yaprak dalgası ayakkabılarımdan üzerinden geçiyor. Serseri sarı bir tanesi havalanıyor ve saçlarıma dolanıyor. Onu çıkarmak için uzanıyorum ve bir taksi birkaç santim ötemden hızla geçerek yüzüme tokat gibi çarpan bir rüzgar yaratıyor. *Hay aksi*. Kırmızı ışığı görmemiştim bile. Kaldırıma doğru geri adım atıyorum ve arkamdaki bir kişiye çarpıyorum, neredeyse düşüyordum.

"Hanımefendi? İyi misiniz?"

Burberry trençkotlu yirmili yaşlarında bir kadın, kalçasında uyumlu bir ceket ve atkuyruğu saçlarıyla iki yaşında bir çocuk ve parmağını emen vintage bir bebek arabasına sıkışmış bir başka küçük çocuk.

Bir dalgalanma, olabileceklerin bir anlık görüntüsü. *Senin* yüzünden artık asla olmayacak olanın.

Ceketimin cebine uzanıp anahtarlığımı ovuşturuyorum. *Senin* anahtarlığını. Bana tüm umutlarımızı ve hayallerimizi hatırlatan. Beni rahatlatıyor. Bugünlerde ne kadar yatıştırılabilirsem o kadar.

"Hanımefendi?" Çoktan unuttuğum kadın yaklaşıyor. "İyi misiniz?" Başka tarafa bakıyorum, onun küçük ailesi hayallerime çok yakın. "İyiyim. Teşekkürler."

Geldiğim yoldan geri dönüyorum, şimdi daha hızlı yürüyorum. *Kaçıyorum*. Neyden kaçyorsun? Bir önemi yok. Gri betona bakıyorum, sonra gri gökyüzüne. Bir dükkanın vitrini bana geri dönüyor; soluk, dar bir yüz, çok fazla elmacık kemiği, çok fazla çene. Bir zamanlar parlak yeşil olan çukur gözler donuklaşmış. Onlar da gri görünüyor. Röfle yaptırmalıyım, bulaşık suyu sarısı saçlarımı canlandırmalıyım.

Yandaki dükkânın kapısında çalan bir zil dikkatimi çekiyor. Genç bir çift vitrinde oturuyor, yüzlerinde mahcup bir gülümseme, elleri kâğıt bardaklara sarılmış. İçeri giriyorum, sıraya giriyorum, şehrin anonimliğinde bir kez daha kayboluyorum.

Etrafa göz kırpyorum. Buraya, bu köşeye, bu kahve dükkanına hiç gelmemiştim. Belki de yenidir. Dünya son bir yıldır etrafımda değişiyor ve ben bunu fark etmedim.

Hat ilerliyor ve ben de beni çekmesine izin veriyorum. Bu yerden nefret ederdin. Aşırı parlak ışıklandırma, sohbet eden otuz kadar insanın gürültüsü, süt köpürten baristanın tıslaması, öğütücünün vızıltısı. Bir kahve için yedi dolar ödemek.

"İyi günler. Size ne ikram edebilirim?" Sakız gibi bir gülümsemesi ve sarı at kuyruğu olan bir kadın siparişimi almak için biraz fazla hevesli.

"CoLee. Siyah, lütfen." Parayı uzatıyorum, para üstünü alıyorum ve gözlerim kızıl-cık-portakallı çöreğe takılmış bir halde sıraya giriyorum. Bugün bir şey yiyip yemediğimi hatırlamaya çalışıyorum.

"Meredith? CoLee, siyah," diye bir ses duyulur.

Eldivenimi çıkarıp kâğıt bardağı alıyorum ve açık bir masa bulmak için odayı tararken sıcaklığın tenimden içeri sızmasına izin veriyorum. Sadece bir tane var, dükkânın ön tarafına yakın, dışarıya bakan. Bu bana en azından odaklanabileceğim bir şey veriyor. İnsanlar kaldırımlara üşüşmüş, turistler ellerinde alışveriş torbalarıyla yüksek binalara bakıyor, yerliler ise aralarından geçmek zorunda kaldıkları için homurdanıyor.

Yüzlerce insan sadece birkaç dakika içinde gelip gidiyor. Bu bir belirsizlik denizi, hepsi bulanıklaşmaya başlayana kadar yüz üstüne yüz.

Ama sonra... bir aşinalık beliriyor. Kalabalığın içinde tanıdığım bir yüz.

Adama bakarken masanın kaburgalarımın batmasına aldırmadan öne doğru eğiliyorum. Tanıma duygusu dehşete dönüştüğünde elim göğsüme geliyor. Ve kalbim çılgınca atmaya başlıyor.

Bu o olamaz.

Olabilir mi?

Zeytin rengi tenli, koyu renk sakallı, zayıf yapılı. Gülümsüyor; telefonuyla konuşurken dudakları kıvrılıyor. Sonra *kahkaha*, başını yukarı kaldırıp gökyüzüne gülümserken tüm göğsünü sallayan türden bir *kahkaha*. Bu adam gülmezdi, gülemezdi. Ne de olsa benden daha kötü şeyler yaşamış.

Bardağımı çok sert sıkıyorum ve kenarlarından akan sıvı elimi haşlıyor. Acı tenime yayılıyor ve pembe Reş'ime bakıyorum.

İyi hissettiriyor. Acı beni garip bir rahatlama duygusuyla sarsıyor.

Bu normal bir tepki değil. Muhtemelen bir noktada bunu analiz etmek için saatlerimi harcayacağım. Ama şu anda... dikkatim pencereye geri döndü. *O* çok daha ilginç.

Sandalyemden kalktım, elime bile değmemiş kahvemi en yakındaki çöpe attım ve saniyeler içinde şangırdayan kapıdan geçtim. Adam kaldırımda adım adım ilerliyor, yayaların arasındaki boşluklardan yürüyor, bu da onu takip etmeyi kolaylaştırıyor. Onu takip etmek çok kolay.

Bir hayaleti takip etmeye
benziyor. Ama ölen o değil.

Ölen *onlar*.

Burada sıkışıp kaldık. Arafta.

Ben. Ve onu.

Gabriel Wright. Onu son gördüğümde, neredeyse şu an hissettiklerimin aynısını hissetmişim.

Uyuşuk. Uzak. İnanılmaz. *O gece*.

Elimi tekrar cebime sokuyorum, kötü anılardan kurtulmak için anahtarlığınıza uzanıyorum. Ama kendimi sakinleştirecek zamanım yok çünkü geride kalıyorum. Bu yüzden hızlanıyorum, kovalıyorum. Gabriel köşeyi dönüyor, elleri ceplerinde. Gramercy'den ayrılıyor, güneye, East Village'a doğru ilerliyor. Biz de

Bu yolda yürüyen sadece iki kişi değil. Üç kadının arkasına geçiyorum, büyük boy alışveriş torbaları avdan getirdikleri ganimetler gibi dirseklerine asılmış. Turistler. Onlar benim avım için mükemmel bir kör.

Ne yaptığını, nereye gittiğini bilmek istiyorum. O kadar yer varken neden *burada olduğunu* ve en önemlisi de -Rash yüzüne geri dönüyor, gülüyor, gülümsüyor- *gerçekten* mutlu mu? Gülecek kadar mutlu. Yaptığın şeyden sonra sevinç duyacak kadar.

Gabriel ileride bir gazete bayisinde durur. Bir binadan çıkan işçiler kaldırımı dolduruyor. Saat yediyi geçti. Öğleden beri dışarıdayım, dolaşıyorum. Eve gitmeliyim. Yemek siparişi vermeliyim, zamanımı geçirecek bir yol bulmalıyım.

Ama kendimi *ondan* uzaklaştıramıyorum. O kaldırımı tarayıp sırasını beklerken telefonumu kulağıma dayayıp yüzümü kapatıyorum. Bir elini kaldırıyor, telefonuyla bir paket sigaranın -beyaz pakette bir marka- parasını ödüyor ve cebine atıyor.

Yaklaşmak için bir dürtü beni vuruyor. Muhtemelen beni tanımayacaktır. Hiç tanışmadık, en azından resmi olarak. Hayır. Sadece birlikte cehennemden geçtik, birkaç oda ayrı.

Sen bir odadasın.

Karısı ve çocuğu başka bir yerde.

Boğazımda yükselen asidi yutuyorum, aç karnına kahve içmenin ve uzak durmam gereken bir adamın peşinden kaldırımda hızla yürürken stres yapmanın sonucu.

Gabriel gazete bayisinde bir süre daha kalır. Yine gülümsüyor. Tezgâhın arkasında çalışan adamla sohbet ediyor.

Geri çekiliyorum, bir binanın tuğlalarına yaslanıyorum ve yapılacaklar listemi tuttuğum küçük defterimi çıkarıyorum. Haftalardır, belki de aylardır yazmamıştım. Yapacak bir şey olmadığında yapılacaklar listesinin bir anlamı yok. Ama şimdi karalıyorum.

Gabriel Wright.

Kritik bir bilgiymiş gibi telefonumdan saati iki kez kontrol ediyorum ve yazmaya geri dönüyorum.

Perşembe, 19:13.

Doğu 15. Cadde'de yürüyor. Köşedeki gazete bayisinde duruyor. Sigara içiyor.

Gölmek. Güümsemek. Mutlu musun?

Bu son kelime beni duraksatıyor. Bugünlerde mutluluk fikri bir masal ya da peri masalı gibi. Berbat bir evde büyüyen her küçük kızın bir parçası olmak istediğı ama kalbinin derinliklerinde bunun sadece bir hayal olduğunu bildiğı bir rüya.

Gabriel gazete bayiiindeki adama sıcak bir gülümseme gönderiyor ve arkasını dönüp sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi rahat adımlarla yürüyor. Onu yakalayıp "Gerçekten mutlu musun?" diye bağırarak istiyorum ya da "Numara yaptığını biliyorum. Bu konuda benden daha iyisin. Tekrar bütün olman mümkün değil. Sana yaptıklarımızdan sonra olmaz."

Hiç mantıklı değil.

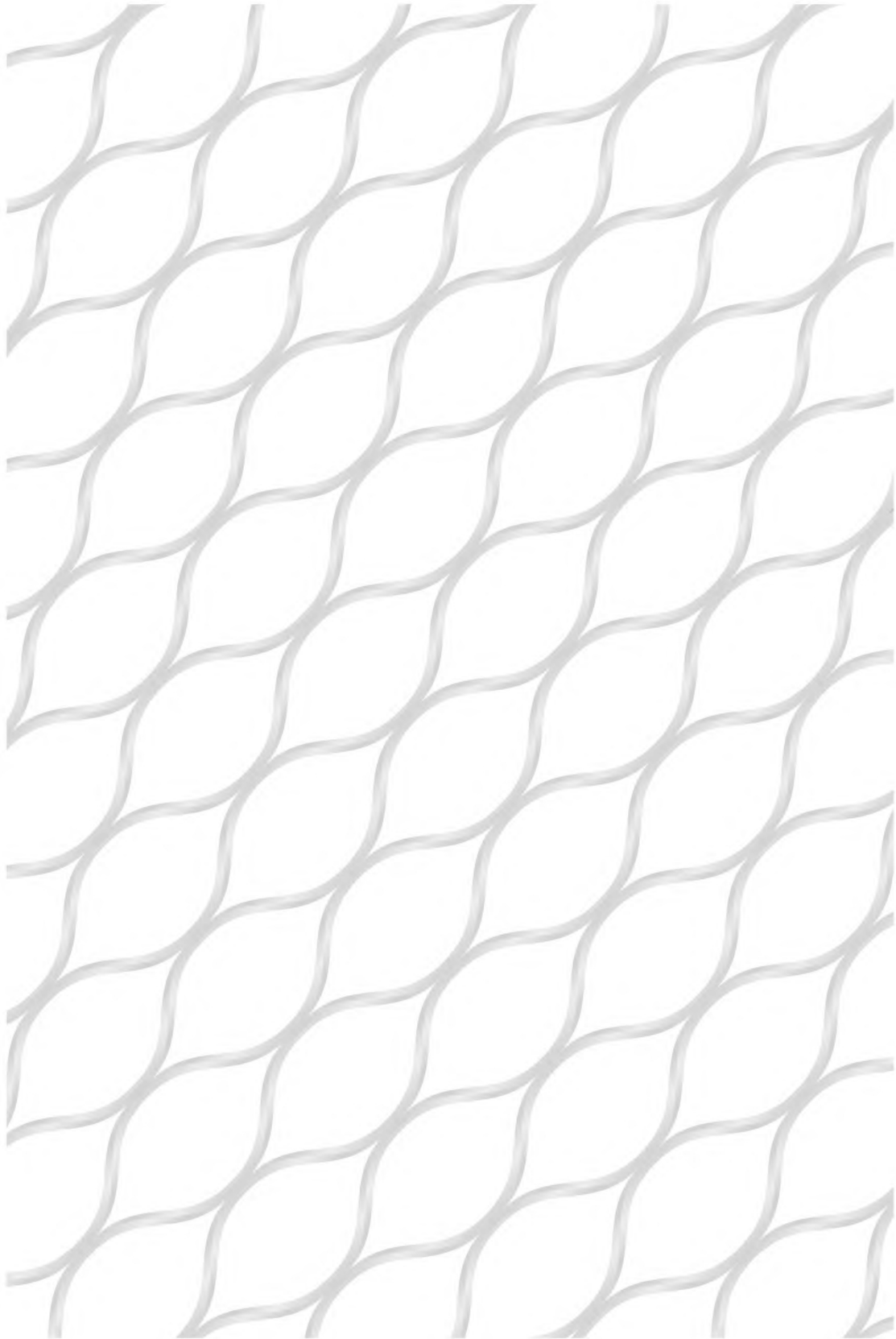
Hiç mantıklı değil.

Adımları hızlandıkça nefesim boğazımda düğümleniyor. Takip etmeye devam etmeliyim. Hayır, takip etmeye devam *etmeliyim*. Aylardır ilk kez bir amaç için harekete geçiyorum. İçimde beni bütünüyle yutabilecek bir arzu açılıyor. *Nasıl? Neden?*

Kalabalığa geri dönerken arkama bakıyorum ve uzun sarı saçlı, kucağı kitap dolu genç bir kadınla göz göze geliyorum. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama sonra muhtemelen yolundan çekilmemi umduğunu fark ediyorum. Bu şehirde benim dışımdaki herkes gibi onun da acelesi var. Gerçi şimdi benim de bir amacım var.

Senden beri ilk defa.

Nereye gittiğimi ya da oraya vardığımda ne olacağını bilmiyorum. Ama onu takip etmem gerektiğini biliyorum.

BÖLÜM 2

O zaman

Neredeyse unutuluyordum, sana bir sürprizim var." Yataktan kalktım ve şifonyerimin çekmecesini açtım.

"Buraya gel." Connor'ın sesi sertti. Şakacıydı. "Ben de sana bir sürpriz yapmak istiyorum. *Büyük* bir sürpriz."

Kıkırdadım ve şaşkınlığımı avucumun içine sıkıştırdım, ellerim arkamdaydı. "I

Birkaç hafta önce Gretzky forması anahtarlığını kaybettiğinde ne kadar üzüldüğünü biliyorum."

"Koçum bunu bana altıncı yaş günümde vermişti. Profesyonel takıma seçildiğim gece Wayne ile tanıştığımda kendisine gösterdim. Bana bir gün insanların formalarında benim numaramın yazılı olduğu anahtarlıklar taşıyacağını söyledi."

Gülümsedim ve ellerimi arkamdan getirerek l'incimi açtım. "Bay Gretzky zeki bir adam."

Connor yatakta doğruldu. "Vay anasını. Nereden aldın bunu?" "Ben yaptırdım."

Kocamın gözleri doldu. Mavi ve kırmızı New York Steel formasının küçük bir kopyasını, şanslı on yedi numarasını aldı ve parmağını üzerinde gezdirdi.

İşaret ettim. "Küçük bir hata var. Alttaki kırmızı boyanın mavi kısma nasıl taşıdığını görüyor musun? Ondan yeniden yapmasını isteyeceğim ama sana vermek için sabırsızlanıyorum."

Connor gülümsedi. "Bu boya değil. Bu rakibimin kanı. Yeniden yaptırma. Onu olduğu gibi seviyorum."

"Sürprizin devamı var. Bunu yapan adam dağıtım haklarını lisanslamak istiyor. Ona senin menajerinin numarasını verdim."

Bir sözleşme görüşmesi. Başlangıç için *yarım milyon* kazanacak. Bu anahtarlıkla dolaşan ve bir gün *sizin* yerinize geçmeyi hayal eden altı yaşındaki çocukları hayal edin."

Connor beni kendine çekti ve yanağımı okşadı. "Bayıldım. Teşekkür ederim." Burnumu onunla ovuşturdum. "Bir şey değil."

"Benim de sana vermek istediğim bir şey var Mer."

Sırıttım ve şakacı bir şekilde gözlerimi devirdim. "O yollardan geçtim. Bunu yaptım."

"Öyle mi? Öyle mi?" Hiçbir uyarıda bulunmadan yataktan kaldırıldım ve havaya kaldırıldım. Bir çılgılık attım ve Connor beni tekrar kucağına oturttu, bacaklarım ona sarılmıştı. "Evlenme teklif ettiğimde ne dediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Ne?"

"Hayatım boyunca tek bir şey istediğimi söyledim: hokey şampiyonluğu kazanmak. Ama seninle tanıştığım günden beri, artık bu yeterli değildi. Üç şeye ihtiyacım vardı: Sana. Bir şampiyonluk. Ve bir aile. Benimle evlenmeni sağlayacak kadar şanslıydım. Altı ay önce, şampiyonluk kazanma hayalim gerçek oldu. Şimdi hayatımın tamamlanması için tek ihtiyacım olan bir aile. Bir bebeğim olsun istiyorum. Maçlar için çok seyahat ettiğimi biliyorum ama eve döndüğümde elimden geleni yapacağım. Söz veriyorum. Bebeğimi doğurur musun, Mer?"

Elimle ağzımı kapattım. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Gerçekten. Çalışmalarını istediğin noktaya yeni getirdiğini biliyorum. O yüzden beklemek istersen anlarım. Ama sen hazır olduğunda ben de hazırım bebeğim. Fazlasıyla hazırım."

Connor haklıydı. Kendi başıma çalışmaya başladığımdan beri son birkaç yıldır kıcımlı yırtmışım. İki hastanede ve psikiyatri merkezinde çalıştım, sırf hasta sevklerini alabilmek için en kötü nöbetleri tuttum. Şimdi geri adım atmak kolay olmayacaktı. Ama bebek sahibi olmak için hiç iyi bir zaman var mıydı?

"Yardımcı olması için yarı zamanlı bir psikiyatrist bulabilirim. Belki işe geri dönmek isteyen ama sadece yarım gün çalışabilen başka bir anne ya da öyle bir şey." Başımı salladım. "Ben hallederim. Bunu başaracağız."

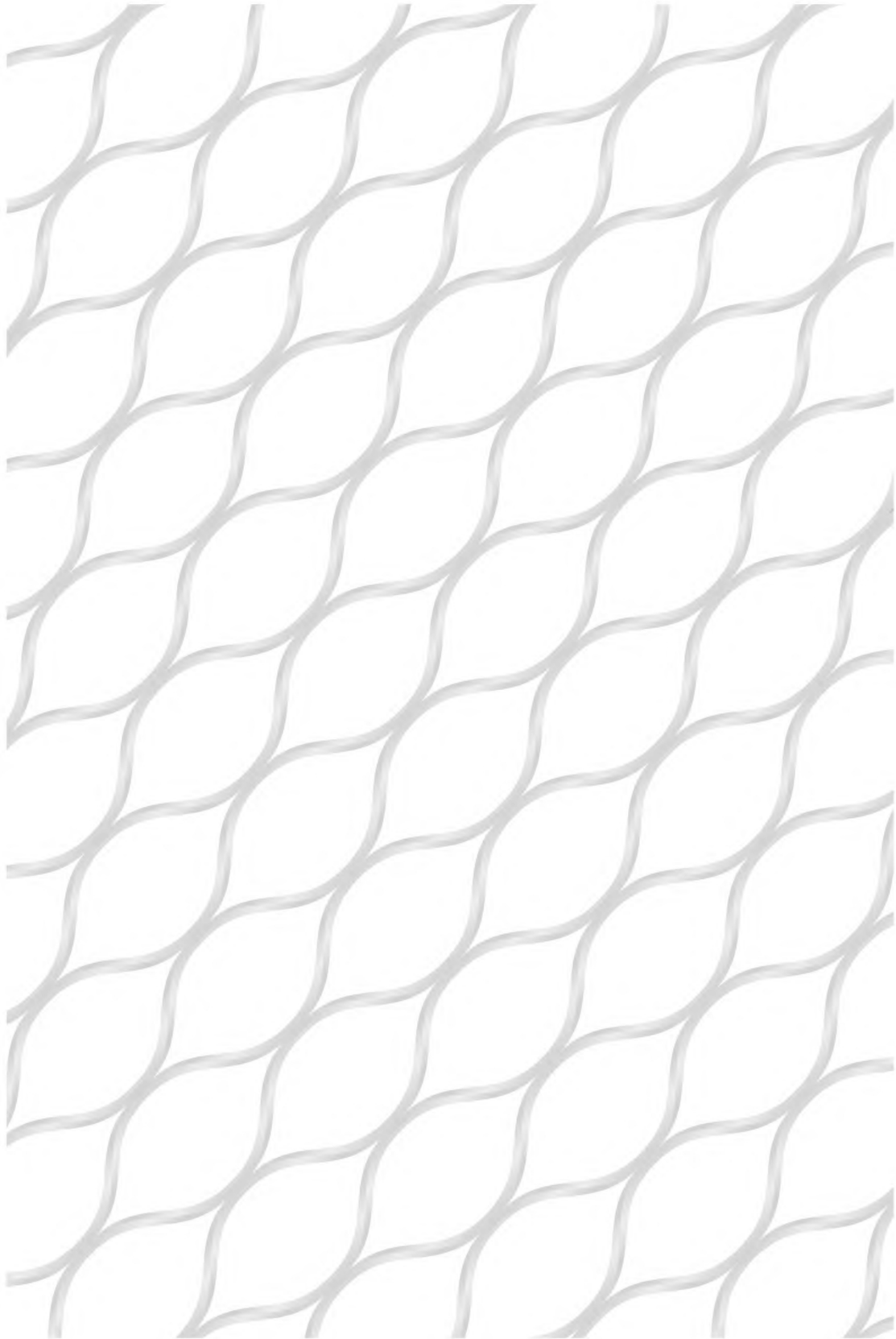
Connor'ın dudakları kocaman, çocuksu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bir bebeğimiz olacak," diye fısıldadı.

Bu düşünce beni biraz nefessiz bıraktı. Yutkundum. "Bir bebeğimiz olacak."

"Önce bir erkek istiyorum. Sonra bir kız. Sonra belki üç ya da dört erkek daha."

"Uh... yavaşla orada, koca adam. Bu on beş ya da altı çocuk eder. Bir tanesini deneyip nasıl gittiğini görmeye ne dersin? Bu bizim için çok şey değiştirecek."

"Sen nasıl istersen, güzelim." Bir tutam saç kulağımın arkasına itti. "Bu iyi bir değişiklik olacak. Hayatımızın geri kalanında mutlu günlerden başka bir şey görmüyorum."

BÖLÜM 3

Şimdi

İlk kez yürümek en kötü kısımdır.

Kapalı kapılardan oluşan koridorda ilerlerken -benim gibi insanlar kapıların ardında saklanıyor, daha bir saat önce tamamen yabancı olan birinin sorununu teşhis etmeye hazırlar. MD, PsyD, PhD, isimlerin arkasına eklenmiş her türlü süslü harf. Buraya gelmenin hastalarım için korkutucu olduğunu biliyordum ama ne kadar kötü olabileceğini kavradığımı sanmıyorum. Ta ki şimdiye kadar. Doktor hasta olduğunda.

Asansörle üçüncü kata çıkıyorum. Diğer binalar gibi ucuz, pürüzlü halılar, nötr duvarlar, 1re'ye dayanıklı ağır kapılar ve çok fazla sessizlik. Hedefim olan 302b'nin önünde duruyorum. İçeri girmeyi düşünürken, cep telefonum çalıyor. Ekranda *Jake* Rashes. Kardeşim. Kendime onu sonra arayacağımı söyleyerek görmezden gel tuşuna basıyorum. Muhtemelen aramayacağımı bilmeme rağmen. Ara sıra beni kontrol eden herkes gibi o da iyi olduğumdan emin olmak istiyor. Kardeşimin beni çok iyi tanıması dışında. Bu yüzden iyi günlerde, mutlu olduğuma en çok inandığı zamanlarda cevap vermeye çalışıyorum. Gerçi son zamanlarda bunlar çok az.

Derin bir nefes alıp telefonumu ceketimin cebine sokuyorum ve yeni terapistimin kapısına bakmaya devam ediyorum. İçeride hiç tanımadığım bir adam bekliyor. Nasıl hissettiğimi söylemem gereken bir yabancı. *Keith Alexander, PhD*. Mide bulantısı midemden boğazıma doğru ilerliyor ve ben daha kapıyı bile açmadım. Ellerim nemli ve terli. Onları kotuma siliyorum, düşüncelerimin türbülansının yavaşlamasını, sadece *yavaşlamasını* diliyorum.

Dün düşüncelerim yavaştı. Acı verici bir salyangoz gibi. Bir bardak çay içmem yirmi dakika, evden çıkmaya hazırlanmam ise bir saat sürdü. Hatta

Ayakkabılarımı giymek büyük bir çabaydı. Ve şimdi bir düzine bardak kahve içmişim gibi vızıldıyorum.

Gabriel. Gabriel Wright'ı

gördüm. Ve mutluydu.

Ama şimdi bunu düşünemem. Bu adam için biraz normal olmam gerekiyor. Defterine bir şeyler karalayacak ve "Hı hı" ve "Bunu konuşalım" diyecek. Onu şimdi görebiliyorum, ellili ya da altmışlı yaşlarda, kır saçlı, rol yapıyor.

Elim kapı tokmağına dokunuyor; cilalı krom, köhne binanın orijinali değil. Soğuktu. Tereddüt ediyorum, midem gurulduyor. *Acıkmıştım.*

Bırakın açlığı, en son ne zaman bir şey hissettiğimi bile hatırlamıyorum. Düne kadar.

Kapıyı itiyorum ve yirmili yaşların ortasında ya da otuzlu yaşların başında bir adam bana bakıyor. Benden daha yaşlı değil. Koyu sarı saçları, bronzlaşmış teni ve sıcak, açık bir gülümsemesi var. Cuma günü rahat giyiniyor olmalı, çünkü üzerinde kot pantolon ve ona çok yakıştığını fark etmemek zor olan mavi bir tişört var. Geniş masasının üzerinde açık duran bir not defteri, görünüşüne bakılırsa randevular. Dr. Alexander'ın asistanı olmalı.

"Merhaba. Altı buçukta randevum var."

"Siz Meredith Fitzgerald olmalısınız."

"Meredith McCall," diye düzeltiyorum. "Kızlık soyadımı kullanıyorum ama o zaman değiştirmemiştım..." Sesimin kesilmesine izin verdim. Eğer Dr. Alexander'ın asistanı ayrıntıları bilmiyorsa, randevuyu ben aldığımda ayrıntıları verecek kişi ben olmayacağım," diye bitiriyorum.

"Ah." Doğruldu, nazik bir gülümseme verdi. "Pekala, Dr. McCall, içeri gelin o zaman."

Onun yanından geçip iç odaya girdiğimde köşedeki masanın arkasında kimsenin oturmadığını fark ediyorum. Dr. Alexander deri koltuğa ya da ona uygun bir koltuğa tünemiş değil. Çünkü asistan sandığım genç adam Dr. Keith Alexander'dı. Sıcaklık yüzüme doğru ilerliyor.

Genç ve çekici olduğum için kaç kez asistan sanıldım? Sayılamayacak kadar çok. Dahası, o beklediğim gibi biri değil. Hissettiğim ezici suçluluk duygusu ya da kocamı ne kadar özlediğim hakkında *onunla* nasıl konuşabilirim ki aynı anda onunla hiç tanışmamış olmayı dileyeyim?

Bir nefes veriyorum, kanepenin kenarına çekingen bir şekilde oturuyorum. Benim odamın kremsi beyaz duvarları yerine onunkiler mavi ve griyle dönüşümlü. İran halısının üzerinde modern beyaz ve ahşap bir sehpa duruyor. Buzlu camlı bir pencere birkaç adım öteden dikkatimi çekiyor. Gün boyunca hastalarını güneş ışığıyla yıkıyor olmalı.

"Ben Dr. Keith Alexander. Bu akşam sizi gördüğüme sevindim." Karşıma oturuyor ve bir bacağını diğerinin üzerine atıyor, ellerini kucağında kavuşturuyor.

Dr. Alexander bana açık ve sıcak bir gülümseme veriyor ama ben onu görmüyorum, kendimi görüyorum, kendi hastalarımınla aynı şeyi yapıyorum. Ama artık bunu yapamıyorum. Olanlardan sonra olmaz. Şimdilik işim bensiz devam ediyor.

Boğazını temizleyerek beni o ana geri döndürüyor. "Size bitki çayı ikram edebilir miyim? Su?"

"Hayır, teşekkür ederim." Çantamı yanıma koydum ve ceketimi omuzlarıma attım. Arkasındaki saate baktım. Saat 19:32. Sadece kırk sekiz dakika kalmış. Dudaklarımı, muhtemelen daha çok yüz buruşturmaya benzeyen bir gülümsemeyle bastırıyorum. "Oh, unutmadan." Çantamın fermuarını açıyorum ve ikiye katladığım kâğıdı çıkarıyorum. "Bunu imzalamanız için getirdim."

Öne doğru eğilir ve alır. "Ne oldu?"

"Mesleki Suistimal Komisyonu için. Terapiye başladığım tarihi girin ve imzalayın. Önümüzdeki haftaya kadar başlamam gerekiyor, sanırım bu onlara cezalarına uyduğumu gösteriyor."

Dr. Alexander yanındaki sehpadan bir kalem alır. Gözlüklerini burnuna doğru itiyor ve belgeyi baştan sona okuyup altına bugünün tarihini ve kendi adını yazıyor.

"Al bakalım." Bana geri veriyor ve gülümsüyor. "Buraya gelmeyi bir ceza olarak gördüğün için üzgünüm. Öyle hissetmemen için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

"Ben... Ben istemedim..."

Bana el sallıyor. "Sorun bir. Anlıyorum. Gönüllü olarak gelmek yerine bir şey yapmaya zorlansaydım muhtemelen ben de aynı şekilde hissederdim."

"Bunu söylediğin için teşekkürler. Ama gerçekten o kelimeyi kullanmak istememiştin." "Bu 1ne. Devam edelim."

"Tamam."

Uzun süre birbirimize bakıyoruz. Bu kesinlikle rahat bir sessizlik değil.

"Yani... bu garip, değil mi?" Diyorum. "Bir terapist terapi alıyor."

"Hiç de değil. Ben tüm terapistlerin en azından ara sıra terapiye gitmesi gerektiğini düşünüyorum. Nasıl yılda bir kez fiziksel kontrolden geçiyorsak, zihinsel kontrolden de geçmeliyiz." Kafasına vuruyor. "Günün nasıl geçiyor?"

Gergin bir gülümsemeyi daha zorluyorum.

"Güzel. Seninki?" "Çok iyi, teşekkürler.

Hafta sonu planın var mı?"

İçimi çekiyorum. Havadan sudan konuşuyor. Asıl konuya girmeden önce beni rahatlatmaya çalışıyor.

"Hayır," dedim. "Bu zor..." *Olanlardan sonra bir şey yapmak. Kocam olmadan bir hayat planlamak. Öğleden önce yataktan kalkmak.* "... bu günlerde plan yapmak," diye bitiriyorum.

"Anlıyorum." Çevresel görüşümde, yer değiştiriyor, sonra da yön değiştiriyor. "O zaman hemen konuya giriyorum. Yedi ay önce yaşadığınız trajedinin ardından nasılsınız?"

Benim trajedim. Sanki hayatım bir tren kazası değil de bir Shakespeare masalıymış gibi.

Statik kafamı dolduruyor. Hâlâ her sabah yalnız uyandığım gerçeğini kafamda oturtmaya çalışıyorum. Dr. Alexander'ın derin sulara atlayışı çok fazla, çok hızlı. Yüzmeye başlamadan önce başımı suyun üstünde tutabileceğimden emin olmalıyım.

Yutkunuyorum. "Sence başlangıç olarak kocamdan başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

İşte, basit bir istek. Saygı duyulması kolay bir dilek. Eğer hastam bana bunu söyleseydi, başımı salları ve yoluma devam ederdim. Ve Dr. Alexander tam olarak bunu yapıyor.

"Tamam, bugün ne yaptın? Bana anlatabilir misin?" Sesinin tınısı yumuşak ve nazık. Sinirlerimi bozuyor ve bakışlarım tekrar saate kayıyor. Saat 19:35.

Elli on beş dakika kaldı.

"Dr. Meredith McCall'un hayatında bir gün nasıl geçer?"

"Şey, daha önce yürüyüşe çıktım," diyorum, "uzun bir yürüyüş. Son zamanlarda bunu hemen hemen her gün yapıyorum."

"Nasıldı peki? İlginç bir yere gittin mi?"

"Park," dedim. "Ve ben coLee aldım." Gerisini söylemeden önce kendimi durduruyorum - *Gabriel Wright'ı üst üste ikinci gün gördüğüm ve onu bir saat daha takip ettiğim yer. Belki daha da fazla. Neredeyse buraya zamanında gelemeyecek kadar uzun.* "Sonra biraz alışveriş yaptım," diye bitiriyorum ve günümü bir yalanla tamamlıyorum.

"Oh? Market alışverişi mi yoksa...?" Dr. Alexander ilgisini göstermek için başını eğiyor. "Çoğunlukla vitrinlere bakıyorum." Yine zoraki bir gülümseme. Bacağımı tutuyorum
Elimi dizimin üzerine koyarak onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

Bir elinde kalem, kucağında küçük, ciltli bir defter tutuyor. Hastaları gördüğümde benim yaptığımın aksine, henüz bir şey not ettiğini görmedim. Ben bir sürü not alırım.

Yalan söylediğimi bildiği için mi yazmıyor?

Belki de yalan söylemek kötü bir fikirdir. Belki o da benim gibi birinin yalan *söylediğini anlayabilir.* Ve yalan söylemek beni en başta bu karmaşaya sokan şeyin yarısı, değil mi? İçimde bir baskı oluşuyor ve kendimi "Burada söylediklerim önemli mi?" diye sorarken buluyorum. Yani, doktor-hasta gizliliği kurallarını biliyorum. Ama ziyaretlerim onlar tarafından zorunlu tutulduğu için seansımızın ayrıntılarını sağlık kuruluna bildirmek zorunda mısınız?"

Tanrı biliyor ya, duruşmada bir sürü kâğıdı okumadan imzaladım. Belki de *senin* yüzünden kaybettiğim pek çok şey gibi mahremiyet hakkımı da kaybettim. Belki de kucağındaki not defteri bizim oturum notlarımızdan çok, rapor etmesi gerekenler hakkında notlar yazacağı yerdir. Belki-

"Bu odada söylenenler önemlidir." Sesi düşüncelerimi böldü. "Seanslarınıza gelmezseniz sağlık kuruluna bildirmek zorundayım, ancak burada bana söyledikleriniz hasta gizliliği kapsamındadır, tedavi ettiğimiz diğer hastalarla aynıdır."

Ellerimi çözüyorum. Derin bir nefes alıyorum ve kendimi kanepeye bırakıyorum.

"Tamam." Anlık bir kararla doğrunun en iyi politika olduğuna karar verdim. En azından burada, bu sözlerin sadece onun odasının duvarlarında yankılanacağı yerde. "Yürüyüşe çıktım ama sonrasında alışverişe gitmedim. Günümü birini takip ederek geçirdim."

"Takip etmek mi? Birinin yol gösterdiğini mi kastediyorsun? Yoksa onların haberi olmadan birini mi takip ediyordunuz?"

"Onların bilgisi olmadan."

Yüzünü ifadesiz tutarak başını sallıyor; bu ikimizin de yapmak için eğitildiği bir şey. Son zamanlarda takındığım tek yüz ifadesi bu oldu, çünkü ifadeler duygularımızı gösterir ve bende hiç yok gibi görünüyor.

"Pekâlâ. Bugün kimi takip ettiniz?" "Ölü bir kadının kocasını."

Dr. Alexander'ın maskesi düşer ve kaşları genişler. Kalemı parmaklarının arasında dönüyor, not defterine bastırıyor ve başını kaldırmadan önce bir şeyler karalıyor. "Bana daha fazlasını anlat."

Uzun süre uzaklara bakıyorum, pencereden dışarı sallanan ağaçlara bakıyorum. Sonunda konuştuğumda göz teması kurmuyorum. "Adı Gabriel Wright. Öldürülen kadının kocası, öldürülen çocuğun babası."

Dr. Alexander söylediklerimi sessizce dinliyor. Gözlerinin yüzüme dikildiğini hissediyorum ama ona bakamıyorum. En azından şimdilik.

"Bay Wright'ı ilk kez bugün mü takip ettiniz?"

Başımı salladım. "İkinci kez."

"İlk kez ne zaman oldu?"

"Dün."

"Peki neden onu takip ettiniz?"

Omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Onu dün bir kahve dükkanında gördüm. Sürpriz oldu, kesinlikle planladığım bir şey değildi. Mutlu görünüyordu. Onu takip ettim. Belki de sadece bir Ruke olup olmadığını görmek için bugün onu tekrar takip ettim, belki de onu iyi bir haber öğrendiği tekil bir anda yakalamış olabilirim. Ondan sonra tekrar sefil bir varoluşa dönüp dönmeyeceğini merak ettim."

"Peki öyle miydi? Sefil, yani. Onu takip ettiğiniz süre boyunca?"

Başımı tekrar sallıyorum. "Normal görünüyordu. Ama bu mümkün değil." "Neden mümkün değil?"

"Nasıl olabilir ki? Kaybettiği onca şeyden sonra nasıl mutlu olabilir? Bazı günler soğuk terler dökerek uyanıyorum, kazanın ertesi sabahı gazetede yayınlanan görüntü aklımdan çıkmıyor. Minik bir bedeni örten bir muşamba. Bir adım ötede yerde ezilmiş bir Hello Kitty. Her gün neye uyanmak zorunda? Masum bir çocuğu ve hayatının aşkını kaybetmek mi? "*Bir Yaz Gecesi Rüyası*'nın ortasında ona evlenme teklif etti."

Dr. Alexander not defterine bir şeyler daha karalıyor. "Mümkünse, bazı şeyleri biraz desteklemek istiyorum. Sağlık kurulunun gönderdiği vaka dosyanızı okudum. Ama kurbanların aileleri hakkında hiçbir ayrıntıya girmiyor. Wright ailesini kazadan önce tanıyor muydunuz?"

"Hayır. Hiç tanışmadık."

"O zaman Bay Wright'ın nasıl evlenme teklif ettiğini nereden biliyorsunuz?"

Başımı kaldırdım ve ilk kez doktorun gözleriyle karşılaştım. "Google. Gabriel Wright Columbia'da ders veriyor. Shakespeare üzerine uzmanlaşmış bir İngilizce profesörü. Evlenme teklif etme şekli biyografisinde belirtilmiş. Ondan Juliet'im diye bahsediyor. Bugün erken saatlerde ders verirken bir ağacın altında oturdum ve aramada çıkan her şeyi okudum. Beklerken zamanımı böyle geçirdim."

Dr. Alexander'ın gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Madem hiç tanışmadınız, dün karşılaştığınızda Bay Wright'ın kim olduğunu nereden biliyordunuz?"

"Onu daha önce de gördüm. Kazanın olduğu gece, doktor ona karısının ve çocuğunun öldüğünü söylediğinde hastanenin koridorundaydım. Hıçkırarak ağlayarak Roor'a yığıldı. Yüzünün hatırası asla unutabileceğim bir şey değil. Yine de dün gece onu evine kadar takip ettiğimde, emin olmak için binasının lobisindeki posta kutularının üzerindeki isimleri de kontrol ettim. O'ydu."

"Tamam. Dün Bay Wright'ı tesadüfen gördünüz ve onu tanıdınız. Gülümsediğini gördükten sonra merak ettiğiniz için onu takip ettiniz. Bu doğru mu?"

"Evet."

"Peki ya bugün? Onu tekrar takip etmeye nasıl başladınız?"

"Bu sabah erkenden dairesine geri döndüm ve dışarı çıkmasını bekledim."

"Ne kadar erken?"

"Bunun bir önemi var mı?"

"Hayır." Dr. Alexander gülümser. "Hatırlamamanız önemli değil. Ama hatırlayabiliyorsanız, bilmek isterim. Yani, eğer rahatça paylaşabilirseniz."

Derin bir nefes alıp veriyorum. "Evimden sabah dörtte çıktım ve biraz kahve içmek için durdum. Beklemek için onun binasına vardığımda muhtemelen saat dört buçuktu."

Not defterine bir şeyler daha karalıyor. "Dün onu takip ettiniz çünkü Bay Wright'ın mutluluk belirtileri gösterdiğine tanık oldunuz. Bunun Reeting'e özgü bir şey olup olmadığını bilmek istediniz ve bu cevabı almış gibi görünüyordunuz. Bugün onu takip ederken ne öğrenmeyi umuyordunuz?"

"Emin değilim." Başımı sallıyorum. "Sanırım gerçekten hayatına devam ettiğine inanamıyorum. Bu yüzden taktığı maskede çatlaklar aramak için geri döndüm."

"İyileşme konusunda belirli bir zaman çizelgesi yoktur. Eminim bunu kendi hastalarınızdan biliyorsunuzdur. Kayıpla başa çıkmak her insan için benzersiz bir deneyimdir. Hepimiz farklı şekilde yas tutarız."

"Bunu biliyorum, ama..."

Dr. Alexander devam etmemi bekliyor ama ben etmiyorum. Söylediklerine itiraz edemem çünkü o haklı. En azından teoride. Ders kitaplarının hepsi bunu söylüyor. Her insan kendi zaman çizelgesinde iyileşir. Yine de Gabriel Wright'ın hayatına devam edemeyeceğini tüm kalbimle biliyorum. Bir trajediden sonra iyileşme sürecinin bir parçası da kabullenmektir ve kabullenmek de affetmeyi gerektirir. Ama hayatta bazı şeyler affedilemez. Dr. Alexander bunu anlayamaz, her ne kadar anladığını düşünse de. Gerçekten anlamak için yaşamak gerekir. Ve bugün bu tür bir tartışmaya ayıracak enerjim yok.

Ben de gülümsemeye zorladım. "Haklısın. Hepimiz farklıyız."

"Seni onun peşinden gitmeye zorlayan şeyi sisteminden çıkardığını düşünüyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Muhtemelen."

Ancak artık birini takip etmeyi planlamayan bir kişi, terapistiyle buluşmaya gitmeden hemen önce durup koyu renkli bir kapüşonlu sweatshirt ve beyzbol şapkası almaz. Muhtemelen bir dizi mini dürbün de almazlar.

"Dr. McCall?"

Adımı söylediğini duyuyorum ama yine pencereden dışarı bakıyorum, ağaçların sallanışından büyülenmiş gibiyim. İzlemesi çok huzur verici. Benim evim ağaçlar için fazla yüksek.

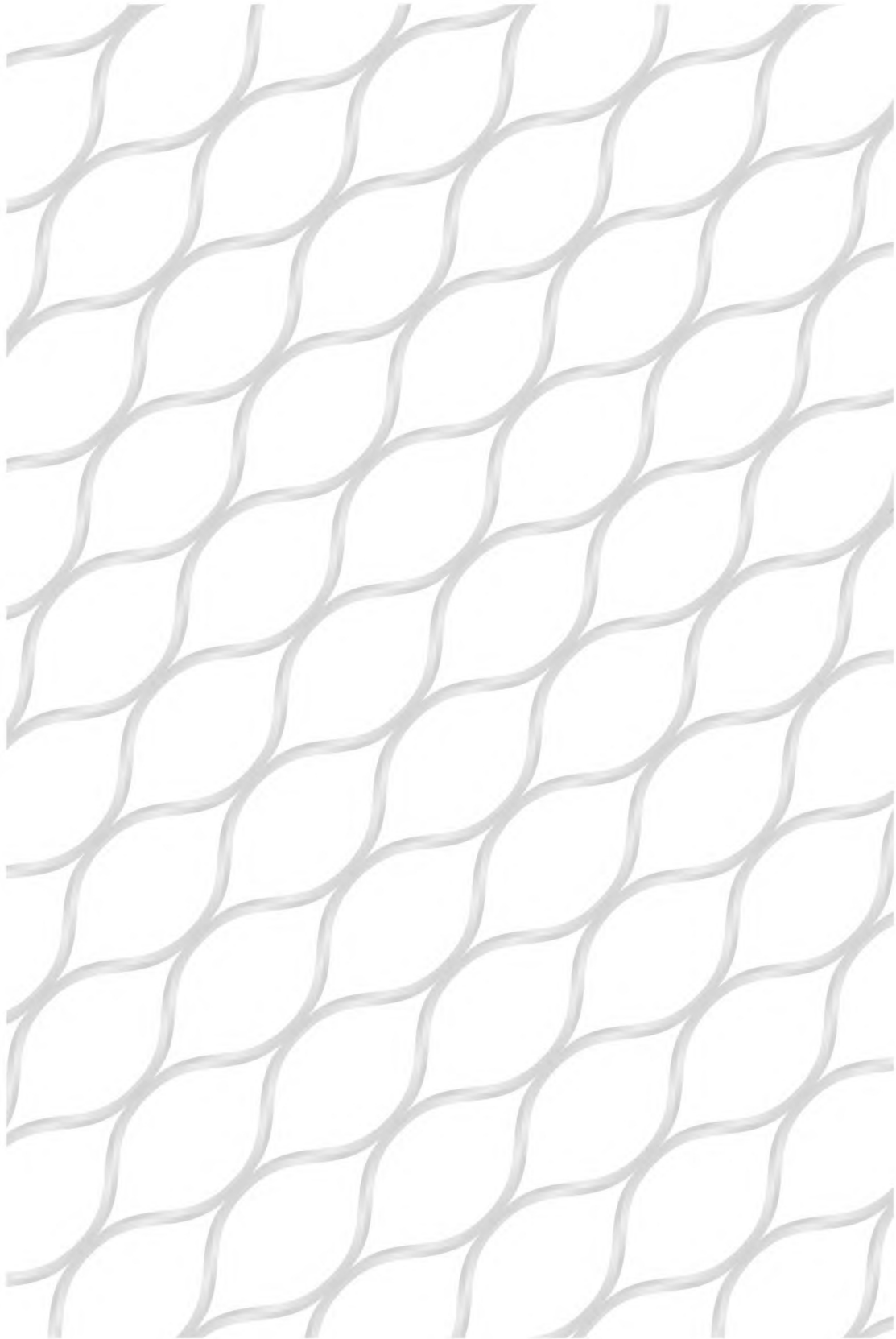
Sonunda bakışlarımı ona çevirdiğimde sıcak bir şekilde gülümsüyor. Yüzünde herhangi bir yargılama belirtisi yok. "Size Dr. McCall yerine Meredith dememin bir sakıncası var mı?"

"Tabii ki."

"Harika." Başını sallıyor. "Her neyse Meredith, bence Bay Wright'ı hâlâ merak ediyorsan bunu onu tekrar takip etmek yerine burada konuşmalıyız. Birini takip etmenin yasadışı olduğu ve sağlık kuruluyla başının zaten belada olduğu gerçeği bir yana, bence kocanın kurbanlarından hayatta kalanın mutluluğuna duygusal olarak yatırım yaparak 1re ile oynuyorsun."

"Gabriel Wright sadece kocamın kurbanlarından biri değil."

Dr. Alexander'ın kaşları çatıldı. "Kim o zaman?" "O da kurbanlarımın kocası."

BÖLÜM 4

O zaman

Hey, Irina." Pleksiglas bariyerin iki sıra gerisindeki her zamanki yerime oturdum ve buzda Connor'ı ararken boynumu saran atkıyı çözdüm. Onu tek parça halinde kayarken gördüğümde biraz daha rahat nefes aldım.

Arkadaşım başını çevirdi ve gözlerini kıstı. "İyi misin?"

"Evet. Sabahtan beri şu garip hislerden birini yaşıyorum. Dramatik görünmek istemem ama neredeyse yaklaşan bir kıyamet hissi gibi. Gün ortasında hastalarla meşgul olduğum için unutmuştum. Ama sonra arenaya giderken geri geldi." Koltuğumun kenarından geriye doğru çöktüm. "Bu aptalca. Biliyorum."

"Aptalca değil. O yaklaşan son hissine her zaman kapılıyorum."

"Öyle mi?"

Irina sırtıttı. "Evet, genellikle iki yaşındaki ikizlerim uyanmadan yaklaşık on dakika önce."

Güldüm. "İşte *bu* mantıklı."

"Sen hiç geç kalmazsın," dedi. "A trenine mi takıldın? Bütün hafta boyunca ray değiştirme sorunu yaşadılar. Bu sabah bir saatten fazla kaldım."

Bakışlarım, patenleri buzı keserek zig zag çizen Connor'ı takip etti. "Hayır. Trenim birdi. Son hastam yeniydi ve uzun sürdü."

"Şu zamanlayıcılardan yok mu sende? Filmlerdeki gibi mi?"

"Bir saatim var ama biri üzgünse ve mücadele ediyorsa onu dışarı atamam. Bu yüzden her zaman ayrılan saate sadık kalmıyorum."

Irina yedi aylık hamile karnını ovuşturdu. "Kahretsin. Ben yapardım. Fırsatım olsa bunu dışarı atardım. Bugünlerde altıma işememek için gerçekten mücadele ediyorum."

Güldüm ve kendimi iyi hissettim. Her şey yolundaydı. Maç biter, birer kadeh içerdik ve kutlama seksinden sonra kocamın yanında uyuyakalırdım. Evet, bir maçtan sonra bile bolca enerjisi vardı. Bu düşünceyle daha da gülümsedim.

"Mücadele etmekten bahsetmişken," diye ekledi. "Sefalet arkadaşlığı sever. Sen ve Connor ne zaman bir adım atıp küçük buz patencileri çıkarmaya başlayacaksınız?"

Tereddüt ettim, gülümsemem kayboldu. Kişisel bilgilerimi paylaşmak gün boyu yapmaktan kaçındığım bir şeydir. Ama Irina bir arkadaştı, hasta değil. O ve ben son dört hokey sezonu boyunca yan yana oturmuştuk. Kocas, Connor'ın takım arkadaşlarından ve en yakın arkadaşlarından biri olan Ivan Lenkov'du ve Irina ile Ivan kısa süre önce bizim apartmandaki bir daireye taşınmışlardı. Hayatlarımız yoğun, onunki büyüyen ailesi, benimki de antrenmanlarımla, ama ayda en az bir kez akşam yemeği için zaman ayırmaya çalıştık ve gidemediğimiz tüm deplasman maçlarını birlikte izledik.

"Aslında geçen ay doğum kontrol hapını bıraktım." Alt dudağımı ısırdım. "Heyecanlıyım. Ama gerginim de."

"Vay canına. Eğer Connor'ın spermeleri de geri kalanı gibi atletikse, muhtemelen üçüzlere hamilesiniz demektir."

Kıkırdadım. "Şaka bile yapma. Programlarımızla hokkabazlık yapmak yeterince zor görünüyor."

Kalabalığın gürültüsü dikkatimizi tekrar buza çekti. Connor bir savunma oyuncusuyla omuz omuza kayıyor, bir eliyle pakı sopasıyla kontrol ederken diğer eliyle rakibini savuşturuyordu. Bu adamların üç milimetre kalınlığındaki bir bıçak üzerinde dengede dururken aynı anda ne kadar çok şey yapabildikleri beni hep şaşırtmıştır. Connor buzda sanki yürümek kadar kolaymış gibi süzülüyordu. Sanırım ona göre öyleydi.

Saniyeler sonra, devre arası için zil çaldı. Connor buzda kayarak takım arkadaşlarını takip ediyordu ama bana doğru baktı. Yüzünü göremiyordum ama göz kırptığından emindim. İçime bir sıcaklık yayıldı ve el salladım.

"Siz ikiniz..." Irina gözlerini devirdi. Beni izlediğini fark etmemiştim. "Hâlâ birbirinize sersem sersem bakıyorsunuz."

Neredeyse on yıldır birlikte olduğum kocamın da bugün sebepsiz yere bana Rowers gönderdiğini kendime sakladım. Koyu mor ve

Krem rengi ortancalar. Benim favorim.

Ayağa kalktım. "Mola için süite çıkmak ister misin?" *Süit, Eşler Odası'nın* kısaltmasıydı; sadece oyuncuların eşlerinin ya da bir eş tarafından davet edilen ciddi kız arkadaşların girebildiği bir yerdi. Pek bana göre bir yer değildi. Ama Irina severdi. Son zamanlarda arkadaşlıktan çok bedava yemek için gidiyordu. Ve içinde benim için şarap vardı.

Irina kolunu benimkiyle birleştirdi. "Battaniye içindeki domuzlara giden yolu göster kızım."

On sekiz dakika sonra yerimize geri dönmüştük. Rakip takım öne geçmişti ve biz de Steel'in tekrar gol atmasını umarak koltuklarımızın kenarlarına yapışmış, boynumuzu bükümüştük.

Çok beklememize gerek kalmadı. Diğer takım penaltı kazandı ve Connor'ın takımı oyunun kontrolünü yeniden ele geçirdi. Skorun aniden eşitlenmesi ve takımlarının bir kişi öne geçmesiyle, sessizleşen kalabalık yeniden canlandı. Irina ve ben ayağa fırladık. Connor pakı aldığı anda kalbim gırtlığıma dayanmıştı. Ortadan aşağı doğru kayıyordu, bıçaklarının keskin kenarları her bacak değişiminde buz püskürüyordu. Kaleye ulaştığında sopasını geri savurdu.

Bir defans oyuncusu aniden ortaya çıktı ve Connor'a soldan, onu havaya fırlatacak kadar sert bir darbe indirdi.

"Connor!" Adı boğazımdan yırtılıp çıktı. Dünya ağır çekime geçti.

Connor havaya yükseldi.

Başka bir defans oyuncusu sağdan geldi. Connor düşmemek için kendini korumaya çalıştı. Ama yerçekimi kimseyi beklemedi.

Buza çarptı. Sert.

Bir bacağı öne, diğeri arkaya doğru uzanmış, hiçbir bacağın bükülmemesi gereken bir şekilde bükülmüştü.

Kocam çığlık attı, feryadı salonda yankılandı. Kalabalık sessizliğe gömüldü.

Bir an nefes alamadım. Sonra buza doğru fırladım.

Bir psikiyatrist olabilirdim, acil servis doktorundan çok uzakta. Ama tıp fakültesine gitmişim. Ve hastaneye doğru gittiğimizi anlayacak kadar çok şey biliyordum.

BÖLÜM 5

Şimdi

Bir hafta sonra, onun programını biliyorum. Erken kalkıyorum ve etrafımdaki insanlar uyanırken Manhattan sokaklarında yürümeye başlıyorum. Ama acele etmiyorum. Dolaşıyorum. Gabriel binadan çıkmadan önce zamanım olduğunu biliyorum.

Köşedeki büfede CoLee. Simit beklerken haberleri inceliyorum. Sürekli değişen yaprakların her gün biraz daha sarıdan turuncuya ve kırmızıya dönüşmesini izliyorum. Krem peynir ve lox sürülmüş kalın bir çavdar ekmeği çiğniyorum ve Dr. Alexander'ı, Gabriel'i takip etmeyi bırakma tavsiyesini düşünüyorum. Bunu takip etmek olarak görmüyorum. Pek sayılmaz. Kötü bir niyetim yok. Sadece *bilmek* istiyorum.

Ağzımdakini yutuyorum ve durup hayal ediyorum: Gabriel'in yüzü, aydınlanmış mutlulukla.

Gerçek olduğunu bilmem gerek.

Simidin geri kalanını kâğıdına katlayıp en yakındaki çöp kutusuna atıyorum. Kahvaltımın geri kalanı da onunla birlikte gidiyor, dibe vurduklarında tatmin edici bir tıkırtı çıkarıyorlar. İki kapı ötede bir kitapçı var ve saatime hızlıca bir göz atarak -Gabriel yirmi dakika daha gelmeyecek- içeri dalıyorum. Dükkân yeni açılmış ve iki çalışan tezgâhın arkasında kitapları sıralarken mırıldanıyor. Yanlarından geçip kişisel gelişim bölümüne gidiyorum.

İstediğiniz Hayatı Kurun.

Mutlu Bir Evliliğin Sırları. Hayat

Berbat. Alışmaya Çalışın.

Sonuncusunu ben yazabilirdim...

Gözlerim ödeme bölümünün yakınındaki bir standı takılıyor. Yarısı boş, ama geriye parlak renk sıçramaları olan spiral ciltli dergiler kalıyor.

Gökkuşakları, gündoğumları ve benzerleri.

Uzanıp bir tane aldım. Ön yüzünde *Yeni bir bölüm yazmaya başlamak için asla geç değildir yazıyor*. Ona bakıyorum, kendi hastalarımı gördüğüm önceki dünyaya geri dönüyorum. Onlardan bir günlük seçmelerini ve terapilerinin bir parçası olarak her gün ona yazmalarını istediğim zamanlara. Dr. Alexander böyle bir görev vermedi ama kendi kendine verilen küçük bir ev ödevinin asla zararı olmaz. Kasaya bakıyorum, iki çalışan müşterilere aldırmadan çene çalıyor. Acele bir karar veriyorum ve dergiyi çantama tıktırıyorum. Kalbim küt küt atmaya başlıyor, kulaklarıma çılınca bir kan hücumu geliyor. Hayatımda hiç bir şey çalmadım. Ve cüzdanımda birkaç yüz dolar olduğundan eminim, iki ya da üç kredi kartından bahsetmiyorum bile. Bunu neden yaptığımı dair hiçbir fikrim yok, ama kapıya doğru attığım her adımda derimden fırlayacakmışım gibi hissediyorum. Dışarı çıktıktan sonra yürümeye devam ediyorum, neredeyse güçle yürüyorum, ta ki sokağın sonuna varıp sağa dönene ve henüz açılmamış bir mağazanın kapısından içeri girene kadar. Sonra kendimi tutamıyorum. Gülümsüyorum. Heyecan verici bir his.

Kalp atışlarımdan yavaşlaması birkaç dakika alıyor. Saati baktığımda vaktin geldiğini anladım. Ben de günlük Gabriel Wright turumun ilk durağı olan görev yerime gidiyorum. Her zamanki gibi tam zamanında çıktı.

Takip ederken görünmemek yeterince kolay. İşe, spor salonuna, metroya giden insanların sabah telaşı benim kamuflajım. Ellerini deri eldivenlerinin içine sokmuş, hiçbir şey tutmadan kaldırımda ilerliyor, kuzeye doğru gidiyor. Geçmesine izin verdim, on beş saniye bekledim, sonra takip ettim.

Birkaç dakika içinde nereye gittiğini anladım, dün gittiği yere. Columbia'ya devam etmek yerine sola dönüyor, sonra bir tane daha. Bu kez caddenin karşısında duruyorum ve telefonumu yüzüme bastırıp kısmen arkamı dönüyorum. Manhattan Mini Storage olan düzinelerce küçük pencereyle kaplı kırmızı tuğlalı binaya giriyor ve cam kapıdan kayboluyor. Dünkü gibi aynı ışık yanıyor. Bu kez sayıyorum, girişten itibaren on iki küçük pencere var. Henüz onu içeride takip edecek kadar ileri gitmedim. Beni göreceğinden çok korkuyorum. Yine de orada ne yaptığını merak ediyorum. Pek çok New Yorklunun eşya dolabı vardır. Küçük daireler için bu genellikle bir zorunluluktur. Ama dün hiçbir şey almadan geldi ve hiçbir şey almadan gitti. Kutuları mı ayırıyordu? Eşyaları mı düzenliyordu? Özel bir şey mi arıyordu? Sanırım her neyse, bulamadı. Belki de bu yüzden geri döndü.

Bir esinti başlıyor, saçlarımı yüzümün etrafında savuruyor. Uzanıp enseme bağıyorum ve gökyüzüne bir bakış atıyorum. Sabahtan beri hava bulutluydu ama bulutlar karardı. Etrafımdaki yüksek binalar klostrofobiye neden oluyor; sanki gökyüzü gerçekten üzerime düşebilirmiş ve kaçış yokmuş gibi. Ama çok geçmeden Gabriel ortaya çıkıyor ve kanım pompalanmaya başlıyor - tıpkı o günlüğü çantama atıp kitapçıdan bir hırsız gibi çıktığım zamanki gibi. Yine eli boş, yine Columbia'ya doğru gidiyor ve ben onu kaybetmemek için acele ediyorum.

Dersleri salı ve perşembe günleri aynı, bu yüzden o binaya girdikten sonra, çıkıp öğle yemeği molasına çıkmadan önce iki saatim olduğunu biliyorum. Bir bank bulup oturuyorum, çaldığım günlüğü çıkarıp çantamda kalem arıyorum. Etrafımda öğrenciler ellerinde çantaları ya da sırt çantalarıyla sınıfa doğru yürüyorlar. Çok azı bu sert sonbahar günü için yeterince sıcak giyinmiş görünüyor.

Birden gözlerimin üzerimde olduğunu hissediyorum, sabit bir bakış ve başımı kaldırıp kaynağını arıyorum. Ama sadece bir grup öğrenci, bir grup kız öğrenci birliği üyesi kız, hepsi de sarışın, hepsi de aynı tişörtü giymiş, özellikle kimse beni izlemiyor. Muhtemelen hayal görüyorum. Kitapçıda yaptıklarımı düşününce paranoyak hissetmem ve oturup onu takip ettiğimi bilmeyen bir adamın çıkmasını beklemem mantıklı. Etrafıma bir kez daha bakıyorum, ama sadece kampüste dolaşan üniversite öğrencileri var.

Bu düşünceyi bir kenara itip geçen hafta hakkında yazıyorum. Gabriell'i kahve dükkanında görmek ve onu takip etmek hakkında. Mutlu gibi davranmaya daha ne kadar devam edebileceğini merak ediyorum. Manhattan Mini Depo'daki on ikinci pencere ve tıklım tıklım dolu yukarı Manhattan'ın ortasındaki geniş kampüs Columbia Üniversitesi hakkında.

Gabriel merdivenlerden aşağı atladığında, muhtemelen öğle yemeğine gidiyordu, bir şeyler farklıydı. Bunu hemen fark ediyorum; adımlarının hafifliği, vücudunun eğikliği, gözlerinin etrafındaki gerginlik. Sadece sandviç almak için kafeteryaya gitmiyor. Bir *şeyler* yapmak için bir *yere* gidiyor.

Ve ne olduğunu bilmek istiyorum.

Beş dakika sonra kampüsün kenarındaki bir İtalyan kafesinin kapısını açıyor ve ben de kendimi tutamayıp arkasından içeri dalıyorum. Aldığım riskin bilinciyle tenim ürperiyor, tüylerim diken diken oluyor. Burası daha karanlık, alçak

aydınlatma ve köşelerde sahte bitkiler. Kırmızı kareli masa örtüleri olan kare masalar. Kabinler, masalar ve ön tarafta benden on yaş büyük bir kadın.

"Herhangi bir masa lne, tatlım." Elinde bir menüyle bekliyor. Onu görmeye çalışarak karanlık odayı tarıyorum. Sonra iki kez yanından geçtiğimi fark ediyorum, çünkü çoktan arka köşedeki bir kabine oturmuş, sırtı bana dönük. Bir kadının tam karşısında.

"İşte bir tane, teşekkürler." En yakın masaya oturuyorum, restoranın ortasında iki kişilik küçük bir masa. Pek göze batmıyor ama beni göremez. Başımı eğdiğim sürece, ilk o çıksa bile burada olduğumu asla anlamayacak.

"Menüye bakmak için zamana ihtiyacınız var mı?" Önüme koydu.

Ona bakıyorum. "Ben caprese salatası alayım. Ve bir bardak pinot, lütfen."

Ortadan kayboldu. Saniyeler sonra, bir kadeh şarap parmak uçlarımda. Bardak çok soğuk olduğu için terliyor ve arka kabini izleyerek küçük bir yudum alıyorum. Gabriel'in elleri hareket ediyor - bronzlaşmış teni, onları sık sık güneşe maruz bırakan hobisi yüzünden kırılgan - ve karşısında sarı saçlarını at kuyruğu yapmış minyon bir kadın oturuyor. Genç. Komşu kızı tarzında güzel. Bakışları çok ciddi bir şekilde ona odaklanmış.

Muhtemelen profesör arkadaşıyla bir toplantıdır. Belki de yenidir - bu da cildinin henüz kırışıklıklarla tanışmayacak kadar genç olmasını açıklar. Ya da bir aile dostu olabilir. Belki de onu dikkatle izlediğine bakılırsa bir tür iş toplantısıdır. Bir avukat ya da muhasebeci ya da-

Yine yapıyor.

Adam başını geriye atıyor, içinden derin bir kahkaha yükseliyor ve kadın gülümsüyor, böyle bir tepki topladığı için kendinden memnun olduğu belli.

Şaraptan uzun bir yudum alıyorum ve tatlı, ekşi Ravor'un dilimin üzerinde yuvarlanmasına izin veriyorum.

Rol yapmakta çok iyi.

Keşke daha iyi olsaydım. Yemek yeme, kendimi zorlamaktan başka bir şey yapma yeteneğimi zar zor geri kazandım. Yemekten tekrar keyif almayı, bir çentik bile atamayacağımı bildiğim tek bir yemek yerine meze ve tatlı sipariş etmeyi çok istedim. Ama yine de yaptıklarımın sonra hiçbir şeyin tadını çıkarmayı hak etmiyorum. Yapmadığım şeyi. Zorla nefes veriyorum, sonra bir el aniden tam önümde belirince irkiliyorum.

"Oh, özür dilerim. Beni gördüğünüzü sandım." Garson kız. Salatamı bıraktı. "Başka bir şey ister misiniz?"

Başımı salladım. "Hayır. Teşekkür ederim."

Salatayı görmezden geliyorum, yeni defterimi çıkarıyorum ve daha fazla not karalıyorum. Belki daha sonra onları gözden geçirirsem, bir model bulurum. *Bir şey* tanıyacağım, taktığı maskenin altındaki gerçeği görmemi sağlayacak bir ipucu.

Sonunda salatayı seçtim. Yağın ve balzamiğin yayılımını inceliyorum, bir parça peynir yiyorum, bir domatesi kemiriyorum. En azından sebzelerimi alıyorum. Sayılır. Ama tüm bu süre boyunca onları dinliyorum - konuşmalarından parçalar yakalıyorum, ama bir anlam çıkaracak kadar değil. Sanırım ortak bir arkadaş hakkında bir şeyler. İşinde bir sorun var, öğretmenlik de yapıyor olabilir. Sonra "Depo ünitesi" diyor ve kulaklarım dikiliyor. O tarafa bakıyorum ama sarışın onlara doğru baktığımı fark ediyor. Ben de belli belirsiz bir gülümseme atıyorum ve bakışlarımı başka bir yere kaydırmaya zorluyorum, sanki tek başına restorana ve diğer müşterilere hayranlıkla bakan bir lokantacıymışım gibi.

Bundan sonra daha dikkatli davranıyorum, kadının gözleriyle ikinci kez karşılaşmak istemiyorum. Sonra bir çift benimkiyle onlarınki arasında bir masaya oturuyor. Yeni çiftin konuşmaları daha fazla kulak misafiri olma şansımı ortadan kaldırıyor. Köşedeki kabinden gelen kadının enerjik kahkahasını duymam dışında. Hızlıca bir göz atma şansım oldu. Bir saniyelik bir bakış ama yeni bir keşifle ayrılıyorum.

Belki de kız arkadaşdır.

Aklım bu fikre takıldı. Belki de karısıyla boşanmak üzereydiler. Belki de karısı öldüğü için gerçekten mutludur-

Ama hayır. Ondan kurtulduğu için mest olmuş olsa bile, küçük kızını da kaybetmişti.

Onun güzel küçük Rose'u.

Google'da resmi çıktığında ben bile tıklamak zorunda kaldım. Asla yaşlanmayacak o tatlı, masum yüz, kimsenin katlanamayacağı kadar büyüktü. Belki bir canavar hariç. Ki Gabriel Wright öyle değildi. O gece yüzündeki yıkımı gördüm. Dünyası milyonlarca parçaya bölünmüştü. Mutluymuş gibi *davranıyor*. Duygularını kamufle etme sanatında ustalaşmıştı. Giydiği kisvenin altında mutsuzluğu gizleniyor. Yakında göreceğim.

Burada tek başıma oturmuş, tabağımdaki salata parçalarını çatala iterek yediğimden daha fazla yemiş gibi görünmeye çalışırken, *senden* beri ilk kez bir restorana gittiğimi fark ettim. Akşam yemeğine üç yüz dolar harcamıştık ve o gece birbirimize iki kelime bile etmemiştik.

İçimde duygular kabarıyor. Parayı masanın üzerine koyup eşyalarımı topluyorum, onlar gitmeden, Gabriel beni görmeden gidiyorum. Ve hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlayıp etrafımdaki herkesin istenmeyen ilgisini çekmeden önce. Çünkü geldiğini hissediyorum. Duyguların bir kasırga gibi dönerek güç kazandığını ve hiç beklenmedik bir yere inmeye hazır olduğunu hissediyorum.

Dışarı çıkmalarını beklemeye zahmet etmiyorum. Nerede yaşadığını, nerede çalıştığını ve bu ikisi arasında sık sık uğradığı tek yeri biliyorum - Tanrı bilir neleri sakladığı o depo. Bunun yerine, gökyüzünden gelen soğuk yağmur serpintisine aldırmadan doğuya doğru yürüyorum. Bir metro istasyonu beliriyor ve gördüğüm ilk trene atlayarak şehrin altına iniyorum. Çok fazla durak varmış gibi hissettiren bir süre yolculuk ettikten sonra merdivenlerden caddeye geri çıkıyorum.

Finans Bölgesi.

Sanırım şehir merkezinden epey uzaklaştım. Aklımda belirli bir hedef olmadan yürümeye başladım. Ama Maiden Lane sokak tabelasını gördüğümde, Mesleki Suiistimal Bürosu'nun orada olduğunu hatırlıyorum. Dr. Alexander'ın imzaladığı kâğıt hâlâ çantamda, o yüzden bugün için verimli bir şeyler yapabilirim.

Ön kapıdaki tabela heybetli, harfler gereğinden büyük. *Mesleki Suistimal*. Çocukken müdürün odasına yaklaştığımda hissettiklerimin yetişkin versiyonu. Yine de derin bir nefes alıp içeri girdim.

"Merhaba. Bir dava için bir kâğıt göndermem gerekiyor. İade zarfıyla birlikte geldi ama bu civardaydım, bir uğrayayım dedim."

"Elbette," diyor katip. "Dava numarası sizde var mı?"

Başımı sallıyorum. "Kağıdın üstünde yazıyor."

Formu alır ve tarar. "Oh. Bu komik. Ben de bugün bu 1le üzerinde çalışıyordum. Bununla ilgili bir FOIA talebim vardı."

Kaşlarını çatıldı. "FOIA talebi mi?"

Başını sallıyor. "Birisi Bilgi Edinme Özgürlüğü Yasası kapsamında tüm dava dosyasının bir kopyasını talep etti."

"Kim?"

Tezgahtarın yüzü değişir. Sanki kendini yersiz konuşurken yakalamış gibi dudaklarını büzüyor. "Özür dilerim. Bundan bahsetmemeliydim."

"Ama kim benim 1le'min bir kopyasını ister ki?"

Omuz silkiyor. "Herhangi biri olabilir. Suçlamalarla sonuçlanan davalar kamuya açık bir kayıt meselesidir."

"Medyadan biri miydi?" Connor'la ilgili haber manşetlerden düştüğünden beri kimse benimle ilgilenmedi. Aylar oldu.

"Bu bilgiyi almak için internetten bir form doldurmanız gerekiyor." Başını sallıyor. "Sizi üzdüysem özür dilerim."

İç çekiyorum. "Tamam. Teşekkür ederim. O kağıdı almak için başka bir şey yapmam gerekiyor mu?" "Hayır. Ben hallederim."

"Teşekkür ederim."

Tekrar sokağa çıkıyorum, içeri girdiğimden daha da asık suratlı hissediyorum. Omuzlarım kamburlaşıyor ve ayaklarım ağırlaşıyor, sanki ayakkabılarım betondan yapılmış gibi, ama yine de yürümeye devam ediyorum. Çünkü başka ne yapabilirim ki? Çıkmaz sokağa ulaşana kadar nereye gittiğime pek dikkat etmeden birkaç mil yürüyorum. Demir kapılar resmen suratıma çarpıyor. *Bir mezarlık*. Günümü bitirmek için yeterince uygun bir yer gibi görünüyor. Yürümeye devam ediyorum, girişe doğru ilerliyorum, her adımda ayağımın altındaki esmerleşen çimleri cıvıltırıyorum ve geçerken mezar taşlarını okumaya başlıyorum.

Philip Morrow. 1931-1975. Sevgili baba, koca ve oğul. Matilda

Holtz. 1875-1945. Asla unutulmayacak kadar çok sevildi. Julia

Einhart. 1954-1950. Cennetteki meleğimiz.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve tuz tadı alıyorum. *Julia sadece altı yaşındaydı.*

Gabriel'in kızı asla altı yaşına giremeyecek.

Gözlerimi kapatıyorum. Ne yapıyorum ben? Ben buraya ait değilim. Ve aniden bitkin düştüm. Mezarlıktan ayrılmak için döndüm. Çıkışta küçük bir tuğla kulübe duruyor ve onları düşünerek duraklıyorum...

Gabriel'in karısı.

Onun kızı.

"Affedersiniz," diye sesleniyorum pencereden.

Bir görevli doldurmakta olduğu bir formdan başını çeviriyor ve gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet. Orada..." Tereddüt ediyorum. Belki çok fazla. Belki de benim işim değildir. Ama şimdiye kadar *sağlıklı* sınırlar içinde kalma konusunda pek iyi değildim, neden şimdi başlayayım ki? "Burada birinin gömülü olup olmadığını öğrenmenin bir yolu var mı? Yakın zamanda bazı arkadaşlarımı kaybettim ama burada mı yoksa başka bir yerde mi gömüldüklerinden emin değilim. Rowers'ı getirmek istiyorum." Yalan ağzımdan kolayca çıktı.

"Tabii ki. İsimleri nedir?"

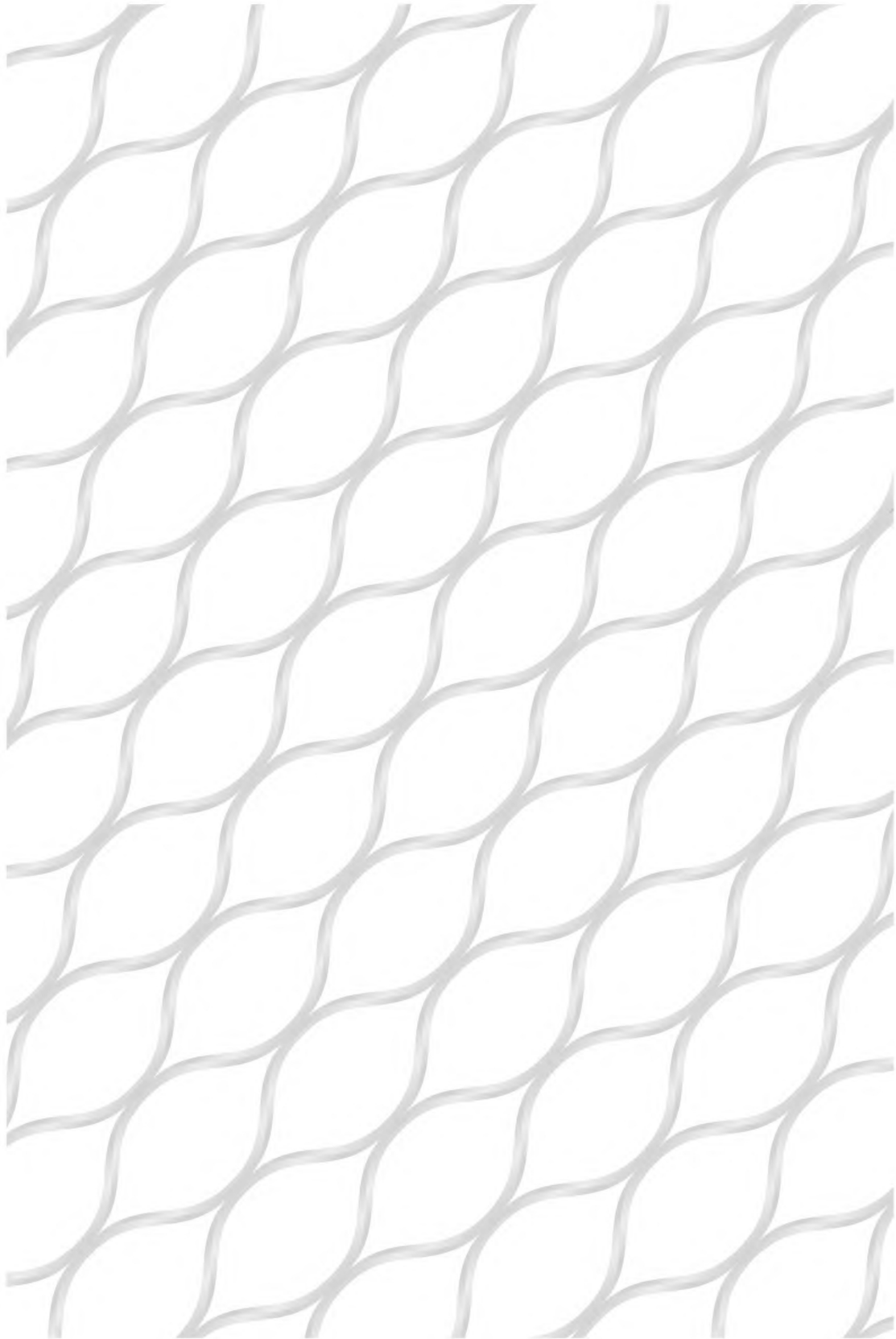
"Soyadı Wright. Ellen ve Rose. Geçen yıl gömülmüş olmalılar."

"Hmmm..." Bilgisayara yazıyor. "Yaklaşık 17 yıl öncesinden beri buraya gömülen Wright yok."

"Oh. Tamam." Hayal kırıklığı vurdu. Mezarlarını görmek acı verirdi. Bugün çok kolay kurtuldum.

"Üzgünüm canım. Onları bulmada iyi şanslar. Genellikle birinin ebedi istirahatgahını görmek bize huzur verebilir."

Başımı sallayıp teşekkür ediyorum ve arkamı dönüyorum. Ne yazık ki benim için huzur yok.

BÖLÜM G

O zaman

Parmak eklemleri yine bembeyazdı.

Sandalyeye tutunmak. Buzdolabının kapısını tutuyor. Koltuk değneklerini kavramak. Hiç fark etmezdi. Son dört haftadır, sakatlandığından beri Connor her şeyi sıkı sıkı tutuyordu. Bundan bir kez bahsetmişim ama bu onu sadece üzmüştü. *Sakatların* düşmemek için sıkı tutunmaları gerektiğini söyleyip bağırıyordu. Ama şu anda ayakta bile değildi. Ceza sahasında, pleksiglas bariyerin arkasında oturmuş, kucağındaki hokey sopasını sıkıca kavrayarak takımının antrenmanını izliyordu.

Kızgın ve gergindi, bir daha asla buza çıkamayacağından korkuyordu. Bunu anlıyordum. Ancak sürekli stres hali iyileşmesi için sağlıklı değildi. Bu yüzden varlığına hiç dikkat çekmeden baskıyı hafifletmeye çalıştım.

"Hey." Yanına oturdum ve parmaklarını hokey sopasından ayırdım. Elini ağzıma götürerek zorla açtım ve avucunu öptüm. "Günün nasıl geçti?"

Connor kaşlarını çattı ve buzu işaret etti. "Franklin gittikçe daha iyi oluyor. Çocuk benden daha hızlı ve daha çevik."

Brimley Franklin, kocamın oynadığı pozisyon olan pivotta oynuyordu. Yirmi üç yaşında, oynama süresine aç ve kendine bir isim yapmaya hevesliydi. Parmaklarımı Connor'inkilerle birleştirdim. "O senin eline su dökemez."

"Bana patronluk taslama." Elini benimkinden çekti ve ayağa kalktı. "Hadi buradan çıkalım. Soyunma odasından çantamı almam ve eve gitmeden önce ağrı tedavi kliniğine uğramam gerekiyor. Dün orada bir şey unutmuşum."

"Oh. Tamam."

Ben daha konuşmamı bitirmeden fırlayıp gitti. Ben soyunma odasının dışında Connor'ı beklerken takım doktoru geldi.

"Hey, Meredith. Nasılsın?" "İyiyim.

Siz nasılsınız, Dr. Gallo?"

"Yarın büyük gün, değil mi? Fitz PT'ye mi başlıyor?"

Başımı salladım. "Evet, öyle. Gerçekten çok heyecanlıyım. Zor bir ay oldu. Connor oturmak konusunda pek iyi değil. İç iyileşmedeki ilerlemeyi göremiyor. Fizik tedavinin ona tünelin sonunda bir ışık olduğunu göstermesini umuyorum."

Omzumu okşadı. "Merak etme. Oraya varacaktır. Endişeli olması normal. Eğer bu kadar istekli olmasaydı böyle bir oyuncu olamazdı."

Başımı salladım. Ama endişelendiğim şey endişe değildi. Öfkeydi. Dün gece Connor, her antrenmana ve her deplasman maçına gitmesi gerekip gerekmediğini sorguladığımda duvara bir bardak fırlatmıştı. Soru masumdu. Kurallardan ya da sözleşmeye göre ne yapmak zorunda olduğundan emin değildim. Yine de kıpkırmızı olmuş ve boynundaki damarlar şişmişti.

Kocam ve ben uzun zamandır birlikteydik. Yıllar boyunca onun öfkesinin her tonuna tanık olmuştum ama bu öfke hiçbir zaman bana yönelmemişti. Son zamanlardaki öfkesinde farklı bir şeyler vardı. Gerçi bunu Dr. Gallo'ya söylemeye cesaret edemedim. Kimseye söylemedim.

Arabayla ağrı yönetimi kliniğine giderken Connor'la havadan sudan konuştuk. Ona bugün iki yeni hasta aldığımı söyledim, tedavi ettiğim diğer hastaların yönlendirmeleriyle. Ama bu da onu üzmüşse benziyordu.

"Bebeğiniz olduğunda tüm bu hastalarla ne yapacaksınız?"

Hamile kalmak için *gerçekten seks yapmanız* gerektiğini ve kocamın sakatlandığından beri bu konuya ilgisini kaybettiğini düşünürsek, bunun acil bir sorun olduğunu düşünmüyordum.

"Bunu konuşmuştuk. Birini işe alacağım."

"Çocuğumuza sürekli bakacak bir dadı istemiyorum."

Bir ona baktım, bir yola döndüm. "Muayenehanemden birini işe alacağımı kastetmiştim. Başka bir psikiyatrist. Yarı zamanlı biri belki."

Connor'ın çenesi gerildi. "Geleceğin bu kadar parlak görünmesi güzel olmalı."

Yemi yutmuyordum. Son zamanlarda söylediğim ya da yaptığım her şeyde tartışacak bir şey bulabilirdi. Bunun yerine uzandım ve elimi kucağında duran 1. topun üzerine koydum. "Geleceğim parlak görünüyor çünkü *seninle*."

Yorumumu duymazdan geldi ve ilerideki kliniği işaret etti. "Boş bir yer yok. Çift park et ve Rashers'ı tak. Ben içeri gireceğim."

Durduktan sonra arabamın kapısını açtım, böylece etraftan dolaşıp Connor'a yardım edebilecektim.

Başını salladı ve kapıyı işaret etti. "Kapat şunu. Yardıma ihtiyacım yok. Uzun sürmez."

O içeri girer girmez, binanın hemen önündeki yer açıldı. Ben de trafiğin geçişini kolaylaştırmak için kaldırıma paralel park ettim. İşimi bitirdiğimde bir telefon çalmaya başladı ama benimki değildi. Connor telefonunu bardak tutucusunda unutmuştu. Ekranda *Elite Fizik Tedavi* yazıyordu, ben de cevap verdim.

"Alo?"

"Merhaba. Bay Fitzgerald ile görüşebilir miyim lütfen?"

"Şu anda müsait değil. Bu onun eşi, Meredith. Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

"Olabilir. Burası Elite Fizik Tedavi. Bay Fitzgerald'ın yarın saat dokuzda randevusu var. Onu 11'e erteleyebileceğimizi umuyorduk. Terapistlerimizden biri acil bir durum yaşadı ve birkaç gün dışarıda olacak, bu yüzden tüm randevularımızı ayarlamaya çalışıyoruz."

Kliniğin kapısına baktım. Connor'dan henüz bir iz yoktu. "İki dakika bekleyebilir misin? Onunla iki kez kontrol etmek istiyorum. Onun da antrenmanı var ve kaçırmayı sevmediğini biliyorum. Sadece bir iki dakika sürecek."

"Elbette. Sorun değil."

Arabadan indim ve kliniğe girdim. Connor lobide değildi, ben de resepsiyona doğru yürüdüm. Kadın telefondaydı ama ahizeyi kapatmıştı. "Beklemedeyim. Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet. Kocam buralarda bir yerde, Connor Fitzgerald. Az önce içeri girdi." Cep telefonunu kaldırdım. "Önemli bir telefon görüşmesi var. Ona haber verebilir misiniz?"

"Kimlik görebilir miyim lütfen?"

"Elbette."

Çantamı karıştırdım ve kadına ehliyetimi gösterdim.

"Özür dilerim," dedi. "O oldukça önemli biri, bu yüzden hayranı olmadığınızdan emin olmak istedim."

Gülümsedim. "Ben bir hayranıyım. En büyük hayranıyım."

Kadın başparmağıyla arkasındaki kapıyı işaret etti. "Ulaşılması imkânsız bir sigorta şirketiyle görüşüyorum. Bay Fitzgerald asistanla konuşmak için arka tarafa gitti. Sağdaki son kapı, eğer kendiniz geri dönmenizde bir sakınca yoksa. Biz de tam kapatıyorduk, o yüzden arkada başka kimse yok."

"Teşekkür ederim."

Uzun koridorda hepsi kapalı yarım düzine kapı vardı. En sondaki odadan Roor'a ışık sızıyordu. Ben yaklaşırken kapı aralığından Connor'ın sesi geldi, yüksek ve öfkeliydi.

"Beni rahat bırak. Boyum 1.80, kilom 40. Hastalarınızın çoğuyla aynı dozu almıyorum."

"Beni ilgilendiren doz değil," diye cevap verdi bir adam. "Ne kadar süredir kullandığınız. Şimdiye kadar kesmiş ya da en azından azaltmış olmalıydınız. Dört haftalık iyileşmeden sonra bu kadar acı çekmemelisiniz. Ve eğer varsa, başka bir şeylerin yanlış olabileceğini düşünmemiz gerekir."

Kapıdan birkaç adım ötede durdum ve dinlemek için nefesimi tuttum.

"Ben biliyorum. O zaman *bana şu lanet senaryoyu ver*. Yarın PT'ye başlayacağım ve dizimi çalıştırabilmem gerekiyor."

Yüksek sesli bir iç çekiş. "Bu son kez Connor. Ciddiyim."

Kalbim hızlandı. Anlaşılan kocamın oksikodonu şeker gibi yemesinden endişe duyan tek kişi ben değildim.

Kapıya yaklaşmadan önce bir dakika bekledim. Kafamı içeri uzattığımda Connor kaşlarını çattı. "Neden buradasın?"

"Fizik tedavi merkezinden arıyorlar. Önemli görünüyordu." Ona telefonunu uzattım.

Eve döndüğümde, ben yemek hazırlarken o duşa girdi. Dışarı çıktığında tavuk fırında pişiyordu ve ben de oturma odasında üstümü başımı düzeltiyordum.

Connor etrafına bakındı, gözleri kısılmıştı. "Çantam nerede?"

Çoğu oyuncunun aksine, kocam hokey ekipmanlarını antrenmanlardan sonra soyunma odasında bırakmazdı. Her gün büyük bir çanta taşırdı. Sezon boyunca, o evdeyken bu çanta hemen hemen ön kapımızın yanında dururdu. Ancak daha önce içeri girdiğimizde, koltuk değneği çantanın omuz askısına takılmış ve neredeyse takılıp düşmesine neden oluyordu.

"Dolaba koydum."

"Neden?"

"İçeri girdiğimizde koltuk değneklerine dolanmıştı. Bir süre kullanmayacağını düşündüm, o yüzden neden kaldırmıyorsun?"

Koltuk değneklerine dayanarak dolaba doğru yürüdü ve kapıyı yırtarak açtı.

Çantayı çıkarıp ön kapıya doğru salladı. Büyük bir gürültüyle çarptı.

"Oraya ait."

Ellerimi kaldırdım. "Tamam. Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Yardıma ihtiyacım yok," diye homurdandı ve arkasını dönerek yatak odamıza girdi, kapıyı duvarlarımızı sarsacak kadar sert çarptı.

Bir kez daha, içimdeki hayal kırıklığının acısına rağmen görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. İçten içe bana gerçekten kızgın olmadığını biliyordum, yine de bunun bana yöneltmesinden bıkmıştım. Yemek hazır olduğunda masayı kurdum ve yiyecekleri yerleştirdim. Connor ben oturduktan ve tek başıma yemeye başladıktan sonra ortaya çıktı.

Karşımdaki sandalyenin arkasına tutundu ve başını öne eğdi. "Özür dilerim. Boğazından aşağı atlamamalıydım."

Bir parça ekmek kopardım ve tabağımdaki sosa buladım. "Son zamanlarda bunu çok yapıyorsun Connor."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Biliyorum. Ben bir pisliğim. Kendimi çok işe yaramaz hissediyorum ve bir daha oynayamazsam ne yapacağımı bilmiyorum. İçimde büyük bir öfke hissediyorum. Ama hıncımı senden çıkarmamalıyım. Bu sana kötü davranmak için bir bahane değil. Gerçekten üzgünüm, bebeğim. Bu süreçte harikaydın. Daha iyisini yapacağım. Söz veriyorum."

Başımı salladım. "Senin için endişeleniyorum Connor. Ruh halindeki dalgalanmalar ve öfke, opioid kullanımının yan etkileridir."

Bir sessizlik ritmi.

Sonra sanki bir düğme koptu. Yüzü öfkeyle buruştu. "Opioid bağımlılığı mı? Ruh halim lanet ağrı kesicilerin yan etkisi değil *doktor*. Bu bir yan etki

kariyerimin yirmi dokuz yaşında bitmesi. Tabii ki çok kızgınım." Connor başını salladı. "Senden anlamamı bekleyemem, kariyerin bu kadar hızlı ilerlerken lanet olası bir bebek doğurmak için birini tutman gerekmez."

"Bu hiç adil değil."

Koltuk değnekleriyle kapıya doğru ilerledi. "Evet, doğru, adil olmayan şey benim yorumum."

Ayağa kalktım. "Connor, bekle. Kaçıp gitme. Konuşalım."

"Neden, beni bir hastaymışım gibi psikanalize tabi tutabilesin diye mi? Hayır, teşekkürler." Ön kapıyı yırtarak açtı ve zıplayarak içeri girdi. "Bekleme. Sabah birimizin çalışması gerekiyor."

Kapı çarparak kapanırken iç çektim. *Daha iyisini yapacağına dair verdiği söz buraya kadarmış.*

BÖLÜM 7

Şimdi

Yalnız bir ay daha. Terapistimin deyimiyle yeni normalim.

Başa çıkıyorum, sanırım. Ama iyi başa çıkıyorsun? Dr. Alexander'ı kandırarak kadar iyi. En azından ben öyle düşünüyorum. Ama yeni normalimin bir rutini var. CoLee için sabah erken yürüyüş. Gabriell'i beklemek, çünkü Dr. Alexander'a söylediklerime rağmen onu takip etmekten kendimi alamıyorum. Gabriel neredeyse her gün depoya gidiyor. Ve bugün, son zamanlarda her gün olduğu gibi, yanından geçiyorum, birkaç bina aşağıdaki küçük ara sokaktan sağa dönüyorum ve kahvemi yudumluyorum, defterime bir şeyler karalıyorum, Gabriel'in mutluluk sırrını düşünüyorum.

Depoda yirmi dakika geçirdikten sonra, o işe gidecek ve ben de yeni arayışıma başlayacağım - ailesini bulmaya. Cesetlerinin gömülü olduğu yeri bulmak. Geçen ay on mezarlığa gittim. Bazen bir görevliye soruyorum ve hemen hayır cevabını alıyorum. Diğer zamanlarda ise saatlerce dolaşıp parlak, yeni granit mezar taşlarını, çimenlerin henüz çok fazla sararmadığı noktaları arıyorum. İnternete girebilirim; artık mezar yerlerinin veritabanları var. Ama yapmıyorum ve neden yaptığımdan da emin değilim. Bunun yerine, ölümler arasında yürüyorum ve hepsini incelediğime emin olana kadar mezar taşlarını okuyorum. Ölülerin arasında olmak garip bir şekilde rahatlatıcı. Çoğu zaman sanki onlarla birlikte oraya aitmişim gibi hissediyorum, ama bir şekilde yaşayanların dünyasına hapsolmuş durumdayım.

Saatime bakıyorum, sonra sokakta son bir nefes daha çekiyorum. Bugün geç kaldı. Depo durağında hiç bu kadar uzun kalmazdı. Yirmi dakika, ne eksik ne fazla, ama şimdi kırk dakika oldu. Beklerken not defterimi çıkarıyorum. Tüm normal çalışmalarımı zaten not etmiştim:

Sabah 9'da 23. Cadde'de yürüdüm.

Normal kahve standı. Dünkü siparişin aynısı. Küçük kahve, mısır mufini.

Bugün yine sigara yok.

Sigarayı bıraktı mı? Belki de satın aldığını gördüklerim başkası içindi? Depoda durdu.

Sayfayı yırtıyorum ve bakkaldan almam gereken şeyleri yazmaya başlıyorum. İştahım geri geldi. Sanırım her gün kilometrelerce yürüdüğüm için uzun zaman önce gelmeliydi.

Peynir. Salatalık.

Badem.

Tam olarak dengeli yemekler yemiyorum ama en azından artık içki ve şarapla yaşamıyorum, yine de diyetimde her ikisinden de bol miktarda var.

Bir saat kontrolü daha. Kırk on beş dakika oldu. Belki de onu kaçırdım? Belki telefonumu kontrol ettim, Gabriel geçerken kardeşimden gelen mesajı okudum. Ya da belki bir kereliğine doğruca eve gitmiştir. Ama bugün tatil ya da sömestr arası değil. Bugün dersi var.

İç çekiyorum. *On dakika daha.* On dakika daha bekleyip yoluma devam edeceğim. Kontrol etmek için yeni bir mezarlık buldum, hala satın alınabilecek arsaları olan bir mezarlık- belki de bu yüzden ailesini henüz bulamadım. Çünkü ölmeyi beklemiyorlardı. Yakınlarda gömülecek bir yerleri yoktu. Ya da belki onları yaktırmıştır?

Yine de bir çocuğun yakılmasıyla ilgili bir şey yanlış görünüyor. Daha önce böyle bir şey duyduğumdan emin değilim. Kalemimin ucunu çiğniyorum ve defter sayfalarını yırtarak ilk araştırma notlarıma geri dönüyorum.

Ellen ve Rose Wright. İsimlerinin altı iki kez çizilmiş. Ellen da öğretmendi ama yerel bir lisede İngilizce öğretmeniydi. Ortak bir noktaları vardı. Ayrıca ilkbaharda kız futbol takımına koçluk yapmıştı. Virginia Üniversitesi mezunuydu ama aslen Rhode Island'lıydı. Gazetelerin bastığı Rose'un tek fotoğrafı, Şükran Günü'nde bir aşevinde gönüllü olarak çalışırken annesiyle birlikte çekilmişti. Tabii ya. *Tabii ki* iyi insanlardı.

Defteri kapattım ve bir kenara koydum. Kahve fincanımı alıp zemin, şimdi sokak çamuruyla kaplanmış olsa da, alttan kahverengi çamur damlıyor. Gitme vakti geldi. Onu kaçırmış olmalıyım, ya da farklı bir yoldan gitti, ya da belki de eve yöneldi. Çantamı omzuma çekerek kaldırıma doğru yürüyorum ve sola dönerek metroya doğru ilerliyorum.

Olay olmadan önce onu görmüyorum bile.

Kafa kafaya bir çarpışma -sizin, karısının ve çocuğunun aksine- ve tepki verecek zaman yok. Durduracak zaman yok. Vücudundan sekiyorum, ayağımı kaybediyorum ve sonra düşüyorum-

"Whoa, dikkat et." Güçlü bir kol dirseğimi kavıyor. Soğuk betona doğru inişim durdu ve vücudumu eşit oranda kaplayan korku ve beklentiyle başımı kaldırdım. Gözlerimiz buluşuyor ve ben göz kırpmadan duramıyorum.

Gabriel Wright'ın dudakları meraklı bir ilgiyle kıvrılıyor. "Sen iyi misin?"

"Hayır. Yani, evet." Hâlâ göz kırpmayı durduramıyorum. Ama en azından kendimi koruma mekanizmam devreye giriyor ve başımı yere doğru çevirerek yüzümü siper ediyorum. "Affedersiniz. Sizi görmedim-"

"Ara sokakta ne yapıyordun?" Sesi parlak ve alaycı çıkıyor. Yanaklarıma doğru yükselen ısıyı hissedecek, bakışlarını iki tuğla bina arasındaki karanlık ara sokakta takip edecek, orayı onun görmesi gerektiği gibi görecektik kadar kendimin farkındayım - kirli, rutubetli ve muhtemelen farelerle dolu. Haftalardır saklandığım yerdin ve bu yönlerini düşünmek hiç aklıma gelmemişti. Ona o kadar odaklanmıştım ki. Ve şimdi, işte burada.

"Geç kaldım ama sen iyi misin?" diye soruyor cevap vermediğimde. Endişesi gerçek gibi.

"Ben 1ne. Teşekkür ederim."

Her şey ne kadar hızlı olduysa, o da o kadar hızlı gitti. Bir sonraki köşede gözden kaybolana kadar gergin bir enerjiyle titriyorum. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum, gideceği yolu biliyorum. Karşıdan karşıya nerede geçeceğini, bir 1 dolara daha ihtiyacı olursa hızlıca bir kahve içmek için nerede duracağını. Gireceği binayı, ders vereceği odayı. Kalbim göğsümde çarpıyor ve kendimi birkaç derin nefes almaya zorluyorum.

Nefes

al.

Nefes

verin.

Yavaş.

Sabit.

Beni tanımadı.

Tabii ki görmeyecekti. Beni görmek için tek fırsatı o gün hastanedeydi. Ve rastgele bir kadın onun endişelerinin en küçüğüydü.

Bütün aile ölmüştü. Onu takip ederken hep dikkatli oldum. Beni bir kez bile görmedi. Ama şimdi, kelimenin tam anlamıyla onunla çarpıştıktan sonra, beni hatırlayacak.

Omurgama bir ürperti yayıldı. Bu ona tamamen yabancı biriyle rastgele bir karşılaşma gibi gelmiş olsa da, hiç de öyle değildi. Ne de olsa, öğle yemeğinde sık sık salata sipariş ettiğini, muhtemelen sigarayı bıraktığını ve hafif ceketinin alt düğmesinin eksik olduğunu biliyorum. Ve sık sık öğle yemeği yediği ya da samimi bir akşam yemeği yediği üç kadının yüzlerini de biliyorum-

Kahretsin.

Hâlâ titriyorum. Vücudum bloktan aşağı koşma, ona yetişme ihtiyacıyla uğulduyor, ama yapamam. Beni gördü. Buna bir son vermeliyiz. Burada ve şimdi. Artık onu takip edemem. Karısının ve çocuklarının mezarlarını arayamam, Columbia'daki büyük meşenin altında oturup her akşam eve dönmesini bekleyemem. Yapabileceğim tek şey... eve gitmek. Topuklarımın üzerinde döndüm ve geldiğim yoldan geri yürüdüm, tüm planlar suya düşmüştü. Yarım blok sonra, kollarımdaki tüyler sesi benden önce fark ediyor. *Ayak sesleri.* Gabrieli arkamda görmeyi umarak dönüyorum, peşimden koşmasını bekliyorum, kim olduğumu fark ediyorum. Kim olduğunu.

Ama orada kimse yok. Kendi ayak seslerimin yankısı olmalı. Yine de Aksine yemin edebilirdim. Kaldırımı son bir kez daha aradım. Başka bir sokağa saklanmadıysa, her şey kafamın içinde, tıpkı "The Tell-Tale Heart" gibi, ama takipçi hayali takipçisini duyuyor.

Eve gidiyorum. Doğruca eve. Salata, simit ya da başka bir şey için durmuyorum bile. Yemek yiyemeyecek kadar korkmuştum. Saklanmam gerek. Ama eve vardığımda evimin anahtarını kaybettiğimi fark ettim. Aslında *benim* anahtarımı değil. *Kocamın anahtarını.* Kalbim parçalandı. Yaptığım anahtarlıktaki anahtar. Bir aile kurmaya karar verdiğimiz gece sana verdiğim. Bana umudu, hayalleri ve senin daha önce olduğun adamı hatırlatan anahtarlık. O zamandan beri kullanıyorum... Neyse ki benimki hala çantamın dibinde bir yerde duran anahtarlığımda duruyor. Hâlâ taşıdığım işe yaramaz bir anahtar seti. En azından bugün bir amaçları var. Ellerim hâlâ titrerken onları çıkardım.

İçeride kendimi yedek yatağa atıyorum - henüz odamızda yalnız uyumadım. Hâlâ Connor kokuyor. Yorganın üstüne uzanıp tavana bakıyorum.

Ta ki telefonumdaki alarm harekete geçmezsem bu akşam Dr. Alexander ile olan randevumu kaçıracağım konusunda beni uyarana kadar.

Sonra da bunu sağlık kuruluna bildirmek zorunda kalacak. Ve sonra bu karmaşadan asla kurtulamayacağım.

Belki de umurumda değildir. Paraya ihtiyacım yok. Evimizin parası ödendi ve yiyecek ve ihtiyaçlar için hırsızlık yapabiliyorum. Düşünebiliyor musun? Hayır, aslında yapamam. Ehliyetimi tamamen kaybedersem belki öğretmenlik yapabilirim. Columbia'da çalışabilirim. Saçımı platin sarısına boyarım. Gabriel bu görüntüye meraklı gibi görünüyor. Sonra öğle yemeği yer ve salatalar eşliğinde güleriz.

Tanrım, kaybediyorum.

Sonunda beni ayağa kaldıran şey işemem gerektiğinin farkında olmam. Ve ayaktayken ayakkabılarımı da giyebilirim. Yüzümü yıkayabilirim. Paltomu omuzlarıma çekerim. Randevuma gitmek için evden çıkma vakti geldiğinde kendimi evden dışarı atmak tam anlamıyla zorlayıcı, adım adım ilerleyen bir süreç. Trene iki durak biniyorum, metrodan yukarı çıkan merdivenleri çıkarken sayıyorum, insan labirentinin içinden geçiyorum. Oraya vardığımda zihinsel ve fiziksel olarak bitkin düşmüş oluyorum. Çok fazla düşünmek, çok fazla stres, prefrontal kortekste potansiyel olarak toksik yan ürünlerin birikmesine neden olur. Bunu paranoyası olan hastalara yüzlerce kez açıkladım. Gerçi bugün doktor ben değilim.

"Meredith, her zamanki gibi bir zevk. İçeri gel, içeri gel." Dr. Alexander'ın tipik selamlaması. Ama bana bakınca her zamanki kibar gülümsemesi soluyor. Kaşları çatıldı. "Bugün neler oluyor? Sen..." Beni incitmeyecek bir kelime arıyor.

Bir hastanın dış görünüşünü asla yargılamam ya da ruhsal durumu hakkında varsayımlarda bulunmam. Bunları bana söyleseler daha iyi. Ama yanlış bir adım attı ve ben de bunun üstesinden gelmesine izin verdim.

"Biraz daha mı?" diye soruyor sonunda.

"Öyleyim." Kaybedecek bir şeyim kalmadığı için, ilk seansımızdan bu yana ilk kez ona karşı dürüst oluyorum. "Gabriel'i hâlâ takip ediyorum. Sana yalan söyledim." Ona Gabriel'in her gün gittiği depoyu anlattım. Kadınlarla olan samimi yemeklerini. Ailesinin mezarlarını bulma arayışımı. Gabriel'in gülümsemelerini, kahkahalarını, bugün ara sokaktaki çarpışmayı.

"Sadece görmem gerekiyor," diyorum.

"Neyi gördün?"

"Acı. Acı. Orada bir yerde olduğunu biliyorum. Gülümsemesinin altında."

Dr. Alexander'ın gözleri yüzümde geziniyor. "Onun mutlu olmasının mümkün olduğuna inanmıyor musunuz? İyileşebileceğine. Konuştuğumuz gibi."

"Nasıl iyileşmiş olabilir? Peki depoda ne var? Bir insan neden her gün bir depoya gider ki? İçine canlı hayvan koyamazsın. Peki neden?" Cümlemi bitiriyorum ve nefes almak için bir an durmak zorunda kalıyorum.

"Meredith, bunun neden önemli olduğunu düşünmek istiyorum. O seni ilgilendirmez. Zamanını nasıl geçirdiği seni ilgilendirmiyor. O halde oraya neden gittiği ya da içinde ne olduğu neden önemli?"

Ağzımı açıyorum, hızla bir yanıt oluşturuyorum. "*Çünkü...*" Ama kendi kafamda bile kulağa zayıf geliyor, yine de söylüyorum. "Bilmek zorundayım. Bilmek zorundayım."

"Neyi biliyorsun?"

İç çekiyorum, bıkkınlıkla. "*Bilmiyorum.*"

Bekliyor, düşünmem ve cevabıma eklemeler yapmam için bana zaman veriyor. Düşünmediğimde, koltuğunda kayıyor. "Bir an için beni eğlendir. Ya Bay Wright mutluysa ve hayatına devam ediyorsa? Bu size nasıl hissettirirdi?"

"Onun için çok heyecanlanırdım elbette. Ama o mümkün değil-"

Dr. Alexander elini kaldırıyor. "Bir dakika lütfen. Şu işi bitirelim. Bay Wright hayatına devam edebilseydi, bu *senin de hayatına* devam etmene yardımcı olmaz mıydı?" "Sanırım..."

"Hayatına devam etmeyi hak ettiğini düşünüyor musun, Meredith?"

Tabii ki hayır. Nasıl yapabilirim ki? Ama neye varmaya çalıştığını anlıyorum. Gabriel'in mutlu olduğunu kabul etmeyi reddetmemin bir tür kendini cezalandırma olduğunu düşünüyor.

Uzun bir sessizlik döneminden sonra gülümsüyor. "Burada kendi soruma cevap vereceğim. Mutlu olmayı hak ediyorsun ve bence bu gelecekte daha fazla tartışmamız gereken bir konu. Şimdilik, belki bir an için eylemlerinizin sonuçlarını düşünebiliriz. Bugün neredeyse yakalanmak nasıl bir duyguydu?"

"Ödümü kopardı. Ama aynı zamanda..." Başka bir şey daha vardı. Beni tanımamıştı ve buna sevinmişim ama bir yanımda hayal kırıklığına uğramıştı. Bunu Dr. Alexander'a söylemedim. Sonunda, "Kumardan aldığınız yüksek gibi hissettim," dedim. "Sanki her an her şey olabilirmiş gibi."

"Hmm..."

Bu yanlış bir cevaptı. Akli dengesi yerinde bir insanın söyleyeceği bir şey değil. Bunu biliyorum. Ama gerçek bu.

"Hayatınızda daha fazla şey olmadan, oynamak için riskli oyunlar tasarladığınızdan endişe duyuyorum. Elbette içki ya da uyuşturucu kullanmak gibi değil ama daha az tehlikeli de değil. Yakalanmak mı istiyorsun, Meredith? Başını şu anda olduğundan daha fazla belaya sokmak mı?"

"Tabii ki hayır."

"Emin
misiniz?"

Gözlerimi aşağıya diktim. Yaptığım şey bu değil, değil mi? Yakalanmak istemiyorum, değil mi? Düşünceler kafamın içinde dönüp duruyor. Hiçbiri mantıklı değil. Cevaplardan çok sorularım var. Ama Dr. Alexander'a hiçbirini sormak istemiyorum.

Sonunda koltuğunda kayar. "Meredith?"

Gözlerimiz buluşuyor. "Evet?"

Başını öne eğiyor. "Gabriel'in ailesinin mezarlarını aradığını mı söylemiştin?"

Başımı sallıyorum.

"Neden?"

Başımı sallayarak başka tarafa bakıyorum. "Emin değilim."

"Onlara rastlamanın çok üzücü olacağını tahmin ediyorum. Küçük bir çocuğun kaç yıl yaşadığını mezar taşından okumak?"

Bunu düşünürken bile gözlerim doluyor. "Tabii ki."

"Sebeb bu mu Meredith? Kendini daha fazla cezalandırmak mı istiyorsun? Ben sihirbaz değilim. Sen benimle paylaşmadığın sürece aklından neler geçtiğini bilemem. Ama davranışlarının kendine zarar vermesinden endişe ediyorum."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Dr. Alexander bir kutu Kleenex alıyor ve öne doğru eğiliyor.

Birkaç kağıt mendil çıkarıp yüzümü sni e ile siliyorum. "Teşekkür ederim."

Uzun bir sessizlikten sonra Dr. Alexander boğazını temizliyor. "Günlük bir rutininiz var mı?"

"Um, evet. Yani... sayılır."

"Bir de bana sor. Her sabah ne yapıyorsun?"

Bir nefes veriyorum ve ona güne nasıl başladığımı anlatıyorum. Gabriel'in etrafında dönen programımı.

"Tamam, yarın onu takip etmek yerine buraya gelmeni istiyorum. Lobimde oturup günlüğüne yazmanı istiyorum. Bunu önümüzdeki hafta boyunca her gün yap. Kafanı mevcut kalıptan çıkar."

Başımı sallıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Tamam." Bunu yapabilirim. Onun yerine yardımcımı alıp *buraya* gelebilirim. Gabriel'i takip etmekten daha iyi olur. Keşfedilme riskini almaktan. Zaten sahip olduğumdan daha fazlasını kaybetme riskinden. "Bir spor salonuna yazıldım," diyorum, sanki bu beni bir şekilde kurtaracakmış gibi.

"Güzel. Buraya gel ve günlük tut. Oraya git ve bir koşu bandı kullanarak onu takip ederken yürüdüğün mesafeyi kat et. Bu döngüyü kiralım, yeni bir rutin yaratalım."

Gözlerine bakıyorum ve gülümsemeye zorluyorum. Kendimden emin görünmeye çalışıyorum ve sanki bu bana umut vermiş gibi. Ama yine de kurtulamıyorum. Onu görme ihtiyacı. Gabriel Wright'ın acısını görme ihtiyacı. Buna ben sebep oldum.

BÖLÜM 8

O zaman

Sanırım bunlar sizin." Bir çanta mutfak masasının üzerinden kayarak geçti ve tam önümde durdu.

Beyaz ambalajın ön tarafına zımbalanmış katlanmış çıktıya bir bakış attığımda kocamın neden hırladığını sormama gerek kalmadı. *Doğum kontrolü.*

Gözlerimi kapattım.

Connor dün gece takımıyla birlikte Cincinnati'deki bir maç için seyahatten dönmüştü. Haplara geri dönmem konusunda onunla konuşmak için doğru anı bekliyordum. Ne yazık ki o an hiç gelmedi.

Buz gibi bakışlarıyla karşılaştım. "Özür dilerim. Bu konuyu seninle daha önce konuşmalıydım.

Sadece düşündüm ki-"

Connor araya girdi. "Kocanızın hasarlı mal olduğunu mu? Baba olmaya uygun değil mi?"

"Hayır, hiç de öyle değil." Ayağa kalktım ve masanın etrafında yürüdüm. Ellerimi göğsüne koymaya çalıştığımda iki adım geri çekildi, ulaşamayacağı bir yere gitti.

"Tabii ki değil."

"Zaten üzerinizde çok fazla baskı var. Buna bir de hamilelik ve yeni doğmuş bir bebek eklemek için doğru zaman değil gibi görünüyor."

"Buna bizim için karar vermeniz çok hoş."

Kaşlarımı çattım. "Haklısın. Özür dilerim. Reçetemi yenilemeden önce sizinle konuşmalıydım. Dün gece regl oldum ve yeni bir pakete başlamak için çok kısa bir süre var, o yüzden aradım." Burada hatalı olan bendim, bu yüzden özür dilemek ve açıklama yapmakla yetinmeliydim. Ama aklıma bir şey geldi ve soru ağzımdan yuvarlanıp gitti.

durdurabilirdi. "Neden eczanedeydin ki benim haplarımı aldın?"

Connor'ın çenesi sıkıştı. "Fizyoterapist dizimdeki şişlik için bir krem yazdı. Geçen ay ağrı kesici ilaçları almayı bıraktığımı söylemiştim."

"Özür dilerim. İma etmek istememiştim..."

"Evet, doğru." Başını salladı ve ceketini sandalyenin arkasından yırtarak ön kapıya doğru hışımla yürüdü. "Haplarınızın tadını çıkarın."

"Nereye gidiyorsun?"

"Burası hariç her yere."

Kapıyı yırtarak açmasını ve arkasından çekerek kapatmasını izlemiş olmama rağmen, kapı çarptığında sıçradım. Bu günlerde çok gergindim. Kalbim sürekli atıyor ve kendimi sürekli dengesiz hissediyordum. Rahatladığım tek zaman işte olduğum ve kendimi diğer insanların sorunlarına kaptırabildiğim zamanlardı.

Uzun süre kapalı kapıya baktım, Connor'ın geri gelmesini beklediğimden değil. Gelmeyecekti. Ona barda sarhoş olarak saatler geçirmesi için yeni bir bahane vermiştim. En azından bugün üzülmek için geçerli bir nedeni vardı. Son zamanlarda işten eve geldiğimde herhangi bir konuda tartışıyor ve sonra saatlerce ortadan kayboluyor, eve bira fabrikası gibi kokarak geliyordu. Bazen o döndüğünde hala uyanıksam, uyuyor numarası yapıyordum. Alkol onu duygusallaştırdı ve üzgün bir şekilde geri gelip özür diledi. Sonra da makyaj seksi yapmak isterdi. Ama aşırı düşkünlüğünün *başka bir* etkisi daha vardı: ereksiyonu sürdürememek. Bu da onu tekrar sinirlendiriyordu. Bu kaçınmak istediğim bir kısır döngü haline gelmişti.

Evliliğimin sadece birkaç ay içinde ne hale geldiğini düşündüğümde midemde bir boşluk hissettim. Sevgi dolu, düşünceli kocam tanımadığım birine dönüşmüştü. Her şey gün geçtikçe daha da kötüye gidiyordu. Şu anda hamile kalmak istemediğim için beni gerçekten suçlayabilir miydi? Elbette, biz bir takımdık ve onunla konuşmalıydım. Ama sonuçta bedenimle ne yapacağıma ben karar verecektim. İşler böyle gitmeye devam ederse bir çocuğu tek başıma büyüteceğimden bahsetmiyorum bile. Çocuğumu öfke sorunları olan sarhoş bir adama bırakamazdım. Onunla konuşmamakla hata etmiş olabilirim ama yapamayacağımı hissetmeme neden olan ortamı yaratan da oydu.

Daha fazla üzmektense, kahve bardağımı yıkadım ve duş almaya karar verdim. Connor yakında dönmezse belki yürüyüşe çıkabilirdim. En sevdiğim kitapçıya giderdim. Pahalı bir latte de alırdım. Koridordan banyoya doğru giderken kapının çalınmasıyla durdum.

Belki Connor anahtarlarını unutmuştur?

Belki de üzüntüsünden boğulmak yerine konuşmak için geri gelmiştir? Belki de her şeye rağmen bizim için umut vardır.

Ama kapıyı açtığımda yüzüm düştü.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diye çıkıştı İrina. "Tanrım. İkiniz birbirinize çok yaklaşıyorsunuz." Kaşlarım çatıldı. "Kim iki?"

"Sen ve Connor." Başparmağıyla omzunun üzerinden işaret etti. "Onu az önce lobide gördüm. Merhaba dedim ama beni duymadı bile. Sanki biri köpeğine tekme atmış da o da onu bulmaya çalışıyormuş gibiydi."

Ama tekmelenen köpeği değildi. Kendisiydi. Ve topa vuran bendim.

İçimi çektim. "Bir gece geçirdik."

İrina karnını ovuşturdu ve omuz silkti. Her an doğum yapabilirdi. "Eh. Olur böyle şeyler. Dün gece Ivan'a kızdım çünkü eve getirdiği tir-amisu'nun tadının ekşi olduğu konusunda beni uyarmadı. Tadına bakmak için çöpten çıkardığımı da eklemeliyim. Bugünlerde her şeye kızabilirim."

Kıkırdadım ve kenara çekildim. "İçeri gel. Sanırım şu anda tam da ihtiyacım olan şey sensin."

Bir parmak kaldırdı. "O kadar hızlı değil. Nutella var mı?" "Sanırım var. Connor kızarmış ekmeğe bayılır."

"Pekâlâ. O zaman sizi varlığımla onurlandıracağım."

İrina ve ben mutfağa gittik. Dolapta Nutella'yı buldum ve çekmecedен bir somun ekmek çıkardım.

"Ekmeğe gerek yok." İrina bana el salladı. "Sadece bir kaşık lütfen." Gülümsedim. "Elbette."

Bir kaşık dolusu aldı ve ağzı doluyken konuştu. "Bay Huysuz Pantolon'la aranızda neler oluyor?"

İçimi çektim. "Aptalca bir şey yaptım."

Omuz silkti. "Yani? O bir erkek. Eminim her zaman aptalca şeyler yapıyordur. İşleri batırdığımızda çok daha ucuza geliyor. Ivan'ın başı belaya girerse, ben mücevher alırım. Ben batırırsam, o sakso çeker. Dizlerin için Roor'a bir yastık at ve mikrofona üzgün olduğunu söyle."

Keşke bu kadar kolay olsaydı. Başımı salladım. "Son zamanlarda gerçekten zorlanıyoruz. Connor sürekli kızgınmış gibi hissediyorum."

"Elbette öyle. Bir daha asla oynayamayacağı için çok üzgün. Bu çocukların üç yaşından beri bildikleri tek şey hokey. Ivan'ın birkaç yıl önce ameliyat olduğu zamanı hatırlıyor musunuz? Düğünümüzden altı ay önce boynuna bir sopa yemişti."

"Omurilik sıvısı vardı, değil mi?"

Başını salladı. "O kadar çok kavga ettik ki düğünü iki kez iptal ettim. İşlerin ne kadar kötüye gittiğini kimseye anlatmadım."

"Gerçekten mi?"

Ağzına bir kaşık Nutella daha attı. "Kendilerini oyuna o kadar kaptırıyorlar ki bir tür kimlik krizi yaşıyorlar. İyileşmeye odaklanabilmesi için düğünü ertelemeyi önerdiğimi hatırlıyorum. Ivan ertelediğimi düşündü çünkü bir daha asla oynayamama ihtimali olduğu için artık onunla evlenmek istemeyebilirdim. Söylediğim ya da yaptığım her şey onunla birlikte olmak istemediğime dönüşüyordu. Onu başka türlü inandıramazdım çünkü artık kendine inanmıyordu."

Bu *çok tanıdık* geldi.

"Ama işler daha iyiye gitti, belli ki?"

Irina başını salladı. "Biraz zaman aldı. Ivan birkaç ay boyunca çok karanlık bir yere gitti. Başarabileceğimizden emin değildim. Ama zamanla her şey daha iyiye gitti. Söylediğim ya da yaptığım bir şeyle düzeldiğini söylemek isterdim. Ama bunu kendi içinde bulması gerekiyordu." Masanın öbür ucuna uzandı ve elimi okşadı. "Connor kendi yolunu bulacak. Ve siz ikiniz bir kez daha herkesin kendi ilişkilerinde gerçekten mutlu olup olmadıklarını sorgulamasına neden olan bir çift olacaksınız. Bana güvenin. Bunu çözecektir."

Onun haklı olduğuna inanmak istedim. Ama içimden bir ses Connor'ın sorunlarının bir kimlik krizi ve kendinden şüphe duymaktan daha fazlası olduğunu söylüyordu.

Ertesi öğleden sonra, hastalarım arasında bir saat molam vardı, bu yüzden biraz temiz hava almak ve öğle yemeği almak için dışarı çıktım.

"Çavdar ekmeği yoktu." Asistanım Sarah'nın sandviçini kahverengi kâğıt torbadan çıkardım ve masasına koydum. "Ben de onun yerine çok tahıllı aldım."

"Teşekkürler." Gülümsedi ve kapıma doğru işaret etti. "Seni bekleyen biri var."

"Bayan Trenka bu kadar erken mi?"

"Hayır. Ateşli bir hokey oyuncusu bekliyor." Kulaklıklarını aldı ve göz kırparak birini kulağına taktı. "Yemek yerken müzik dinleyeceğim. *Çok yüksek sesle*. Yani hiçbir şey duymayacağım."

Güzel, o zaman tartıştığınızı duymazsın. Connor ve ben son konuşmamızdan beri konuşmamıştık.

Gece eve sarhoş ve kavgacı bir şekilde geldiğinde, hala doğum kontrolü konusunda üzgündü. Bu sabah işe gittiğimde kanepede sızmıştı.

Kapımı açar açmaz taze Rowers kokusu beni çarptı. Ama asıl yumruk görsel olarak geldi. Connor masamda oturuyordu, elleri o güne kadar gördüğüm en büyük ortanca buketine sarılmıştı. Ayağa kalktı ve kalbim sıkıştı. Benim güzel adamım güzelce kırılmış görünüyordu, üzüntü ve acı sadece birkaç ay önce orada olmayan derin çizgilere kazınmıştı.

Dün gece ikimiz de incitici şeyler söylemiştik ama şu anda bunların hiçbiri önemli değildi. Yanına gittim, yanaklarını ellerimle kavradım ve acısını dindirmek için her şeyi yapmak istedim. Gözlerimden yaşlar süzüldü.

"Çok özür dilerim."

"Ben de üzgünüm."

"Seninle konuşmadan doğum kontrol hapına geri dönme kararını asla vermemeliydim."

Başını iki yana salladı. "Bunu yapmakta haklıydın. Baba olacak durumda değilim. Berbat durumdayım, Mer."

"Hayır, değilsin. Sadece kendine inanman gerekiyor. Buza geri döneceğini tüm kalbimle biliyorum ama dönmesen bile bunu başaracağız. Birlikte."

Connor uzun bir süre yere baktı. Gözlerimle tekrar buluştuğunda yutkundu. "Sen haklıydın. Ağrı kesiciler işleri daha da kötüleştiriyordu. Birkaç hafta önce bırakacağımı söylediğimde bırakmamıştım. Ama artık bıraktım. Bir tane

Birkaç tane kaldı, onları da bu sabah lavaboya döktüm. Ayrıca içkiyi de azaltacağım."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. "Her geçen gün daha da güçleniyorsun. Kendine inanmalısın Connor. Bunu başarabilirsin. Yapabileceğini biliyorum."

Başını salladı. "Bunu yapabiliriz. Bunu birlikte yapacağız."

Kollarımı boynuna atıp ona olabildiğince sıkı sarıldığımda içimi bir rahatlama kapladı. Uzun süre bu şekilde kaldık. Nihayet bıraktıktan sonra, öğle yemeğimi paylaştık ve sonsuzluk gibi hissettiren bir süre sonra ilk kez birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkardık. Sadece bir sonraki hastam geldiği için gitti.

Öğleden sonra her şey biraz daha hafif, biraz daha parlak görünüyordu. İki ay boyunca eve gitmekten korktuktan sonra, günün son hastası çıktıktan sonra işimi bitirmeyi ve kocamı görmeyi dört gözle bekliyordum.

"Konuşmamız gereken bir şey var mı?" Ceketimi giydim ve bekleme odasında Sarah ile konuştum.

Gülümsedi. "Bu gece birinin acelesi var."

"Connor bana yemek hazırlıyor."

"İyi eğlenceler. Bir sigorta şirketine göndereceğim mektubu tamamladıktan sonra hemen arkanızda olacağım."

"Güzel. Gecenin tadını çıkar, Sarah."

"Oh, bekle. Reçeteyi Bay Mankin'e mi bıraktınız? Ameliyat olacağı için bir aylığına annesine bakmak üzere Florida'ya gidiyor. Birkaç hafta içinde bittiğinde orada kullanması için kağıt bir reçeteye ihtiyacı var. Aptal sigorta bu kadar erken doldurmasına izin vermiyor. Mesajlarınızdaki notumu gördünüz mü emin değilim. Daha önce arayıp yarın ilk iş alacağını söylemişti."

"Ateş et. Evet, notu gördüm. Ama tamamen unutmuşum. Hatırlattığın için teşekkürler. Ben gelmeden önce gelirse diye şimdi yazayım." Çantamı Sarah'nın masasına bıraktım ve reçete defterimi almak için odama geri döndüm. Ama her zaman sakladığım sağ üst çekmecemi açtığımda orada değildi. Bazı kağıtları karıştırdım. Bulamayınca diğer çekmeceleri kontrol ettim.

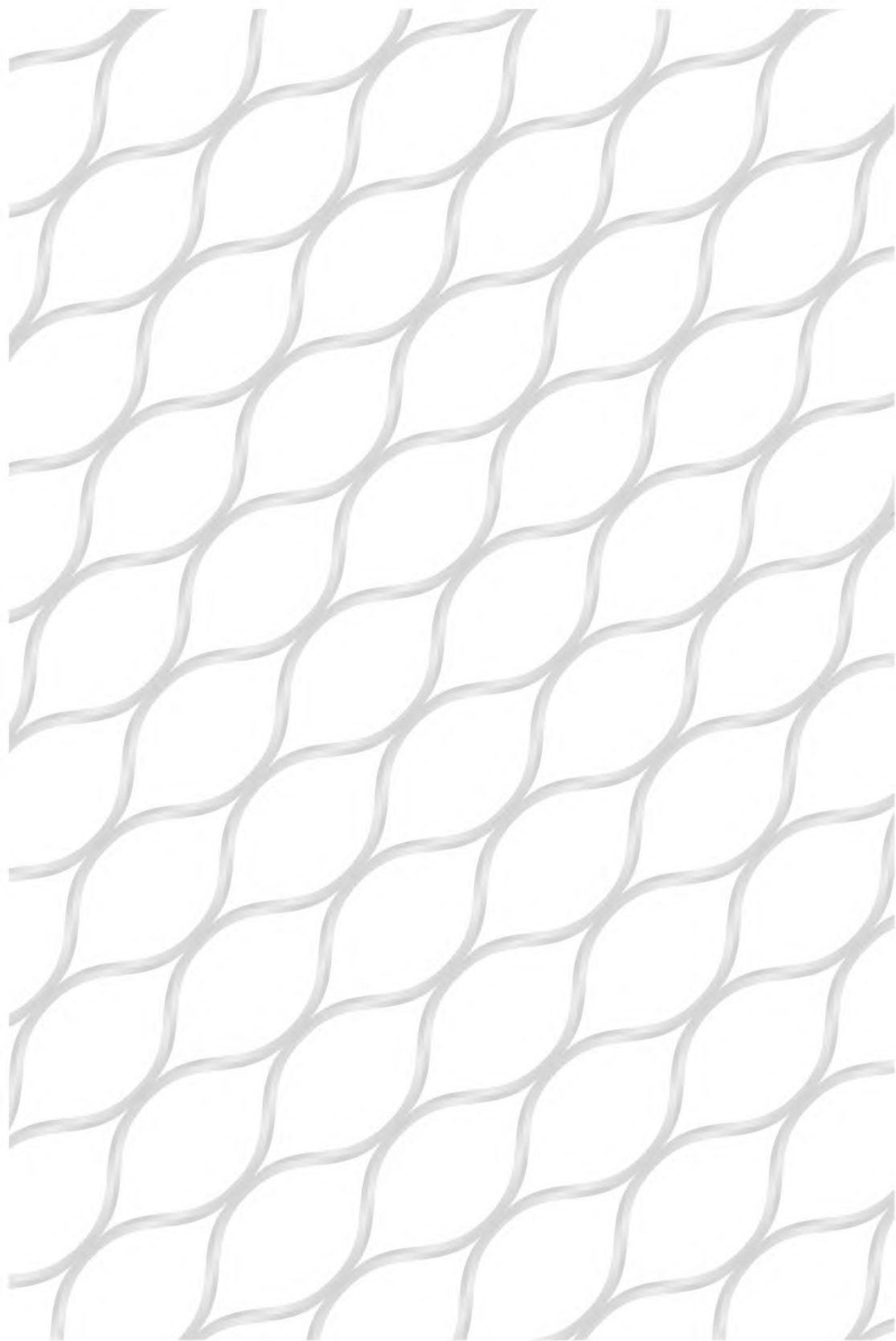
"Sarah?" Bağırđım. "Reçete defterimi gördün mü?" "Son gördüğümde sağ üst çekmecedeydi."

Bu sefer daha uzağı çektim ve tekrar karıştırdım. Ama olmadı.

Sarah o d a m a girdi. "Buldun mu?" "Hayır."

"Belki de sonuncusunu kullanmışsındır?"

Birkaç saat önce bir kol mesafesinde oturan kocamı hatırlayınca içimi uğursuz bir his kapladı. "Umm... Evet, bu olmalı."

BÖLÜM 9

Şimdi

Yeni yılın ikinci günü. Pencerelerdeki Noel ışıklarının ve menoraların ışıltılı parıltısının yerini *Yeni Yılınız Kutlu Olsun!* Camlarında *Yeni Yıl, Yeni Sen!* yazan bir spor salonunun önünden geçiyorum.

Bir kez olsun haklılar.

Güzel bir ay oldu. Her gün dışarı çıkıyorum. Spor salonunda çalışıyorum. Sanırım aynaya baktığımda kaslarımın şekillenmeye başladığını bile görüyorum.

-Kimin aklına gelirdi ki? Ben düşünmezdim. Ama kulaklıklarım takılıyken, müziğin titreşimleri beni iterken, bir kez olsun tamamen kendime odaklandım.

Kardeşimin Noel için bana verdiği eldivenleri çekiştiriyorum - onunla ve ailesiyle, iki tatlı küçük kızıyla kaldım. Bana hiç tanımadığım başka bir küçük kızı hatırlattıkları doğrudu. Kolay olmadı. Neşeli ailesi bana eskiden sahip olduğum tüm hayallerimi, Gabriel Wright'ın kaybettiği her şeyi hatırlattı. Ama bunun hakkında yazdım, koşu bandında yürüdüm ve bir şekilde aklımdan çıkardım. Ve kardeşim için mutlu oldum. Yirmili yaşlarımızın başındayken ebeveynlerimizi farklı hastalıklardan kaybettiğimiz için tatiller ikimiz için de her zaman kolay olmadı. Sonuç olarak, sanırım oldukça iyiydim. Eski yoluma dönme arzusuyla savaştım ve Gabriel'in o yolda ilerlemesini bekledim. Şimdi daha iyi bir yerdeyim.

Birkaç blok sonra, evime yakın olduğumu fark ettim ve yürümeye karar verdim. Aylar önce kutularımı kapıdan dışarı taşıdığımdan beri bunu ilk kez deniyorum. Aslında, şimdiye kadar bloktan tamamen kaçınmışım. Ama yakında uzaklaştırma sürem dolacak, otuz yedi gün ve devam ediyor, ve işe geri döneceğim, muayenehaneme geri döneceğim. Normalliğe bir adım daha yaklaştım.

Köşeden sağa dönüyorum, ileride binamı görüyorum. Yaklaştıkça kalbim

Çarpıyor, ama bu sefer iyi bir his. Heyecan, endişeden daha fazlası. A

yeni bir başlangıç, geçmişten korkmak değil. En azından 988 numaralı binaya varıp öndeki otobüs durağında yüzümün asılı olduğunu görene kadar.

Kalbim güm güm
atarak durdu. Ne
oluyor be?

Yüzümün yakın plan bir fotoğrafı otobüs durağının cam kaplamasına yapıştırılmış. Altında bir şeyler yazıyor ama gergin gözlerim o kadar korkmuş ki onları okuyabilecek kadar odaklanabilmem tam bir dakika sürüyor.

UYUŞTURUCU SATICILARI HER ZAMAN SOKAK SERSERİSİ DEĞİLDİR

Dr. Meredith McCall, bilinen suistimalcilere ilaç yazıyor.

Uyuşturucu ticareti yapan doktorların kalıcı olarak
uzaklaştırılmasını zorunlu kılan S0178 sayılı yasa tasarısını
destekleyin.

Altında *MAAD New York-Mothers Against Abusive Doctors* ile birlikte
iki 1'in logosu var.

Gözlerim sokakta geziniyor. Sanki herkes ne yaptığımı biliyormuş gibi bakıyor. Kızgın insanlar, işaret eden insanlar görmeyi bekliyorum. Ama tabelaya dikkatini veren tek kişi bendim. Uzanıp tabelayı camdan söküyorum, geriye sadece dört köşesinden bantlanmış beyaz sayfanın kalıntıları kalıyor. Sonra koşmaya başladım.

Ciğerlerim yanana ve bacaklarım o kadar titreyene kadar koşuyorum ki düşeceğimden korkmaya başlıyorum. Rastgele bir apartmanın merdivenlerine yığılıyorum, başımı dizlerimin arasına alıp eğiliyorum ve hava emiyorum.

Bir kadın durup "İyi misin?" diye soruyor.

Başımı salladım.

Gülümsüyor. "Ben de herkese 1ne olduğumu söylüyorum. Unutmayın, her ne ise eninde sonunda geçecek."

Bundan şüpheliyim. Hayatta kaçmayı hak etmediğimiz bazı şeyler vardır.

Ertesi hafta, Dr. Alexander bileğini dizinin üzerinden geçirir. "Yeni yılınız kutlu olsun."

"Teşekkürler. Bugün benim de doğum günüm."

"Öyle mi? Mutlu yıllar." Kravatını düzeltiyor. "Bir planın var mı?"

"I..." Duraksadım. Onu rahatlatmak için bir şeyler uyduracaktım. Artık bir alışkanlığım. Kardeşim için de sık sık yaparım. Ona öğle yemeği için bir arkadaşım ile buluşacağımı ya da müzeye gideceğimi falan söylüyorum. Ama terapistimin endişelerini yatıştırmaya ihtiyacım yok. Ayrıca, ona karşı dürüst olmaya başladığımdan beri daha iyiyim. "Hayır, pek sayılmaz. Aslında şu anda kendimi gerçekten yalnız hissediyorum."

"Bana daha fazlasını anlat."

Koltuğa yerleşip bacak bacak üstüne atıyorum ve duvarındaki soyut bir tabloya bakıyorum. "Yani, kardeşim var ama onun kocaman bir hayatı var. Bir karısı, çocukları ve bir işi var. Connecticut'ta yaşıyor, yani yakın ama çok yakın değil. Çok fazla arkadaşım yok. Üniversitedeyken sahip olduklarımla tıp fakültesinin zorlu yıllarında bağlantımı kaybettim. Ondan sonra yoğun bir asistan oldum ve hayatımın çoğunu Connor'ın etrafında geçirdim. Arkadaşlarım onun takım arkadaşlarının eşleri ya da çift olarak vakit geçirdiğimiz insanlardı. Ve olan her şeyle birlikte, çoğu kayboldu. Ya da belki onlarla yüzleşemedim. Artık bilmiyorum. Connor'ın takımdaki en iyi arkadaşının eşi Irina ile oldukça yakındım. Ama on beş yaşından küçük üç çocuğu var ve o..." Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. Konuşmamamızın Irina'nın suçu olduğundan da emin değilim. "Birbirimizden uzaklaştık," diye bitiriyorum. "Spor salonunda geçen ay başladığım yoga dersinde birkaç kadınla konuşuyorum ama bir yetişkin olarak sıradan merhabalardan 'Bir şeyler içmek ister misin?'e sığmamak çok zor."

Dr. Alexander anlayışla başını sallıyor ama konuşmaz.

Bir hastanın devam etmesini istediğimde ben de aynı şeyi yaparım. Sessizlik çoğu zaman kelimelerden daha etkilidir. İnsanlar boşluğu doldurma ihtiyacı hissederler.

"Ve evde de yalnızım." Titreyerek nefes alıyorum ve kelimeleri zorla çıkarıyorum. "Biriyle çıkmayı düşündüm. Neredeyse iki yıldır yalnızım... Bu yeterince uzun bir süre, değil mi?"

Dr. Alexander ellerini iki yana açıyor. "Ne kadar sürenin yeterli olduğuna sadece sen karar verebilirsin Meredith."

Yarım bir kahkaha atıyorum. "Ben de hastalarımın böyle söylüyorum." Dudağımı çiğniyorum ve düşünüyorum. Elbette bunun için uygulamalar var, randevulaşmak için. Belki bir tane denerim. Nispeten anonim görünüyor.

Deneyebileceğiniz türden bir şey, sonra

sil ve hiç olmamış gibi davran. Ama sözlerim bana yaklaşan başka bir şeyi hatırlatıyor. "Gelecek ay tekrar çalışmaya başlayacağım. Neredeyse bir yıl olduğuna inanamıyorum."

"Bu konuda nasıl hissediyorsun?"

"Güzel. Sanırım. Yani, muayenehanemi yeniden kurmam gerekecek. Dr. Gerald Rodgers -belki adını duymuşsunuzdur- benim yerime bakmak için emeklilikten ayrıldı. Harika biri ama yetmişli yaşlarında ve benden farklı bir tarzı var. Onun devralması ve manşetler arasında hastalarımın neredeyse yarısı ayrıldı. Bu yüzden biraz endişeliyim ama yeniden inşa etmek için zaman ayırmam gerekecek. Tanrı biliyor ya, bugünlerde zamandan başka bir şeyim yok. Bir de daha fazla işaret ya da... daha kötüsü hakkında endişelerim var."

Kaşları düşüyor. "İşaretler mi?"

"Sarhoş Araba Kullanmaya Karşı Anneler gibi bir grup var, ama reçete yazma ayrıcalıklarını kötüye kullanan doktorların peşine düşüyorlar. Geçen hafta ofisimin önünden geçerken otobüs durağına yapıştırılmış ve üzerinde yüzümün olduğu bir Ryer buldum. Bir süre önce de birisi Mesleki Suiistimal Ofisi'nden dosyamın bir kopyasını istedi. Görünüşe göre bunu Bilgi Edinme Özgürlüğü Yasası kapsamında yapabiliyorlar. Başlangıçta bunun medyadan birinin haber yapmaya çalışması olabileceğini düşünmüştüm. Ama şimdi onlar olabileceğini düşünüyorum."

Dr. Alexander birkaç kez göz kırptı. "Bunu duyduğuma üzıldüm." Omuz silkiyorum. "Bu benim hatam."

"Yine de. Kolay olmamıştır."

"Hayır, değildi. Ama bunun beni raydan çıkarmasına izin vermeyeceğim. Ondan önce iyi bir yerdeydim. Bulduğum Ryer'ı söktüm. Gerçi o zamandan beri her gün binaya gidip başka bir tane daha var mı diye bakıyorum. Neyse ki daha fazlası ortaya çıkmadı."

Dr. Alexander gülümser. "O zaman buna odaklanmayacağım. Bana mesleğe dönme konusunda neler hissettiğinden bahset. Hazır olduğunu düşünüyor musun?"

"Evet." İstiyorum da. Kesinlikle. Ama ben değiştim ve hastalarımın bakış açım da değişti. Ona da söyledim ve ekledim: "Yaşadıklarımın sonradan farklı bir psikiyatrist olacağım."

"Yaşam deneyimlerimiz hastalarımızla empati kurmamızda çok değerli olabilir."

Başımı sallıyorum ama aklım başka bir yerde, muayenehanemin zar zor ayakta kaldığı gerçeğinde. Omuzlarım kamburlaşıyor. Onu inşa etmek için çok çalıştım, sadece

başarılı kılmak ama geliştiği noktaya ulaşmak.

Yine biriyle buluşma düşünceleri içeri sızıyor. Yeniden başlayabilir miyim? Biriyle çıkmayı deneyebilir miyim? Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Dr. Alexander beni daha fazla soruyla sıkıştırıyor -günlük hayatım, günlük tutmam, önümüzdeki yıl için hedeflerim hakkında. Sonunda, "Görünüşe göre zamanımız dolmak üzere. Konuşmak istediğin başka bir şey var mı?"

Başımı sallıyorum, sadece yarısı dikkatimi veriyor. Diğer yarısı hâlâ flört uygulamalarını düşünüyor. Connor'ı sevdiğim gibi birini sevmek mümkün olabilir miydi? Evlendiğim ve bir aile kurmayı planladığım Connor'ı, bir aileyi yok eden Connor'ı değil.

"Son zamanlarda yeni rutininiz değişti mi?"

Bu soru beni gerçekliğe geri döndürdü. Gabrieli tekrar takip edip etmediğimi soruyor. Ki etmedim. Ben iyiydim. Bir ay oldu. Günaha girmek çirkin yüzünü göstermediğinden değil. Hâlâ merak ediyorum. Neredeyse her gün onu düşünüyorum.

Mutlu olduğu gerçeği.

"Hayır, hemen hemen aynı kaldı." Gülümsemeye zorladım. "Sanırım, eğer kırılmadıysa..." İzini sürüyorum. "Ama yakında işe dönmek iyi olacak."

"Mükemmel." Dr. Alexander başını sallıyor ve defterine bir şeyler daha yazıyor.

Birkaç dakika sonra çıkıyorum, kayıtsızca sokaklarda dolaşıyorum. Spor kıyafetleri getirmemiştin, bu yüzden kendimi meşgul etmek için oraya gidemem. Mağazalar *Noel sonrası indirimlerinin* tam ortasındalar ve ben şirin bir vitrine bakıp içeri girmeyi düşünüyorum. Ama hiçbir şeye ihtiyacım yok. Bu sadece zaman geçirmek için bir yol olurdu. Bu yüzden eve döndüm. Binamın girişinde bakışlarım öpüşen bir çiftte takılıyor; birbirlerine sımsıkı sarılmışlar. Adamın elleri kadının yanaklarını kavıyor; kadının elleri adamın siyah saçlarına dolanmış. *Tutku.*

Asansörle daireme çıkarken içimde bir kıskançlık hissediyorum. Ama Kapıma vardığımda ve hafifçe aralık olduğunu gördüğümde, çok farklı bir duygu beni ele geçiriyor: *Korku.* Aklımdan milyonlarca farklı senaryo geçerken donup kalıyorum, fiziksel olarak felç oluyorum.

Maskeli bir adamın bıçağı var.

Yıllar önce psikiyatri hastanesinde tedavi ettiğim bir hastam kaçtı.

Akıl hastanesine yatırıldığım için beni suçluyor ve intikam almak istiyor.

Bir hırsız.

Daha da kötüsü, bir tecavüzcü.

Kısa bir süre önce anahtarımı kaybettim. Ya biri onu alıp beni eve kadar takip ettiyse?

Koşmalıyım, Ree olabildiğince hızlı. Benimle gelmesi için bir polis çağırmalıyım. Ama hareket edemiyorum. Gerçekten *hareket edemiyorum*. Nefesim kesik kesik geliyor,

Başım dönüyor gibi hissediyorum ama bacaklarım felçli.

Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım ve dinledim. Nefesimi tutuyorum, ayak sesleri ya da bir çarpışma duymayı bekliyorum, belki de kanepemin yastıklarının bıçaklı, dengesiz biri tarafından yarılma sesi. Ama duyduğum tek şey kulaklarımdan akan kan sesi.

Sonunda, daha fazla dayanamadım. Eğilip kapıyı iterek içeriyi görecektik kadar açıyorum. Karanlık, gerçi koridorun ışığını her zaman açık bırakırım ve orada kimsenin olmadığını ve hiçbir şeyin yerinde görünmediğini anlamak için yeterli. Yutkundum ve başımı eşikten içeri uzattım.

"Alo? Burada biri mi var?" Sessizlik.

İkinci kez daha yüksek sesle bağıriyorum. "*Alo? Burada biri mi var?*"

Bir ses beni zıplatıyor, kalbim boğazıma kadar fırlıyor. Ama sadece komşum kapısının kilidini açıyor.

"Meredith? Her şey yolunda mı?" Bay Hank seksen yaşında olmalı ama şu anda beni kurtarmaya gelen Süpermen gibi hissediyor.

Derin bir nefes aldım. "Az önce eve geldiğimde kapım kilitli değildi. Korkarım içeride biri olabilir."

Bir anda ortadan kayboldu ve bir beyzbol sopasıyla geri geldi. "Sen benim dairemde bekle. Ben bir göz atacağım."

"Oh, bunu yapmana izin veremem."

"Israr ediyorum." Koridora adım atıyor ve açık kapısını işaret ediyor.

"Şimdi, içeri gel."

"Seninle birlikte girersem kendimi daha iyi hissederim."

Omuz silkiyor. "Tamam, ama birkaç adım arkamda dur. Çünkü eğer sallarsam, sopayla kafana vurmak istemem."

Başımı salladım. "Başımı sallayacağım. Teşekkür ederim."

Bay Hank sopayı omzuna kaldırıyor ve parmak uçlarında daireme giriyor. Koridora çıkmadan önce ikimiz de oturma odasına ve mutfığa bakıyoruz. Tüm kapılar kapalı, normalde eşyalarımı böyle bırakırım. Bay Hank her birini açıyor, ben yatakların altına bakarken o da dolapları kontrol etmek için zaman ayırıyor. Tüm odalar temizlendikten sonra sopasını omzundan indiriyor.

"Bazen anahtarım kilidin içinde dönüyor," diyor. "Ama sürgüyü yakalayamıyor.

Kilitli olduğunu düşünüyorum ama değil. Kontrol etmek için kolu sallamam gerekiyor." "Ben böyle bir sorun yaşamadım."

"Belki de aceleniz vardı ve kilitlemeyi unuttunuz. Olur böyle şeyler."

Son zamanlarda kafam bulutlarda. Sanırım ikisi de mümkün. Yine de içeride kimse olmadığı için tam olarak yerleşmiş hissetmiyorum. Yine de başımı sallayıp gülümsüyorum. "Öyle olmalı. Benim için her şeyi kontrol ettiğin için çok teşekkür ederim."

"Sorun değil. Ne zaman isterseniz. Bir şeye ihtiyacınız olursa kapıyı çalmanız yeterli." "Gerçekten minnettarım. Tekrar teşekkürler, Bay Hank."

O gittikten sonra, daireyi bir kez daha gözden geçiriyorum. Baktığım son oda benim odam. İlk başta hiçbir şey yerinde görünmüyor, ama kapıyı kapatırken masamın çekmecesinin tam kapanmadığını fark ediyorum. Gidip açıyorum, içindeki eşyaları karıştırıyorum ve zihinsel bir envanter çıkarıyorum. Hiçbir şey eksik görünmüyor. En azından hatırlayabildiğim kadarıyla.

Kapının eşiğinde, ışık düğmesine basıp kapıyı kapatmadan önce odaya, masama bir kez daha bakıyorum. Sonra doğruca buzdolabına gidiyorum. Boynumun arkasındaki gerginlik yumağını çözmek için şaraba kesinlikle ihtiyacım var. Buzdolabının kapısı açık bir şekilde durup ön kapının kilidine bakarken ilk kadehi içiyorum.

Bu sabah ayrılışımı tekrar hatırlamaya çalışıyorum. Giyinirken televizyonu açmış, haberleri dinliyordum. Hava durumu sunucusu yağmur ihtimali olduğunu söylüyordu. Açık kahverengi ayakkabılarımı giymiştim ve ayaklarım ıslanmasın diye kapalı olanları giymeyi düşündüm. Ama sonra pencereden dışarı baktım ve mavi gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu, ben de değiştirmedim. Daha sonra televizyonu kapattım, kumandayı komodinin üzerine koydum ve sandalyeden çantamı almak için mutfığa gittim.

Girişteki yuvarlak masanın ortasında renkli Murano camından bir kase var - Connor ve ben onu İtalya'daki balayımızda almıştık. Her gün içeri girer girmez anahtarlarımı oraya atıyorum. Onları çıkarıp

Kaybettiğimin yerine aldığım yeni anahtarlığı gördüğümde göğsümde hissettiğim acıyı yutkunarak bastırdım. Dairemin dışındaki koridor karanlıktı. Tepedeki ampul en az bir haftadır yanmıyordu. Ama en önemlisi, kapıyı çekip kapattığımı ve elimi anahtarla birlikte kaldırdığımı hatırlıyorum.

Kapıyı kilitledim.

Şarabımın geri kalanını yudum yudum içiyorum.

Kapıyı başka bir gün kilitlediğimi hatırlıyor olabilir miyim?

Hiç sanmıyorum. Son zamanlarda zihnimin açık olduğu tek zaman sabahlarıydı ve anılar kafamda hiç ara vermeden bir video gibi oynuyordu.

Anahtarı çevirdiğimi

hatırlıyorum. Tıngırtıyı

hatırlıyorum.

Bu da demek oluyor ki.

Yutkunuyorum. *Daha fazla şaraba ihtiyacım var, bunun anlamı bu.*

Bardağımı tekrar doldurdum ve nihayet buzdolabının kapağını kapattım. Bu bardak ağzına kadar o kadar dolu ki yürürken dökmek için ağzımı şapırdatmak zorunda kalıyorum. Yarım santim yudumladıktan sonra bardağı yanımda kapıya kadar taşıyorum. Anahtarlarım her zamanki gibi kasenin içinde. Şarabımı yere bırakıyorum ve bu sabah yaptığımı hatırladığım gibi onları çıkarıyorum. Kolu çevirirken kalbim çarpıyor ve kapı gıcırdayarak açılıyor. Başımı önce sola, sonra sağa çeviriyorum. Ama koridordaki lanet ışık hâlâ sönüktü ve oraya geri dönmeye çok korkuyordum. Bu yüzden kapıyı çarparak kapatıyorum ve kilitliyorum, nefesim normale dönene kadar başımı soğuk metale yaslıyorum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ikinci kadeh şarabımı ilkinden daha hızlı bitiriyorum, sağlığım için ihtiyacım olan bir ilaçmış gibi içiyorum. Sanırım son zamanlarda öyle, en azından ruh sağlığım için. Gerçekten rahatlamaya ihtiyacım var, bu yüzden kendimi oturma odasında oturmaya ve televizyonu Rick'e açmaya zorluyorum. Ama kanepenin en solunda, normal yerimin tam karşısında bir yere oturuyorum. Bu sayede ön kapıyı net bir şekilde görebiliyorum ve gözlerimi kapı kolundan ayırmadan birinin kapıyı tekrar çevirmeye çalışmasını bekliyorum.

Üçüncü kadeh şarabımı içtiğimde kanalları karıştırmaya başlıyorum. *Jeopardy!* açık, bu yüzden yudumlarken oynayarak kendimi meşgul ediyorum. Sonunda omuzlarım gevşiyor ve kapıya kafayı takmayı bırakıyorum. Hatta çakırkeyif halimi Bay Hank'in söylediklerinin doğru olduğuna ikna

ediyorum. Bir gün diğ rine karışıyor. Dairemden çıkıyorum

otopilot. *Başka bir* günün kilit tıkırtısını hatırlıyorum. Dördüncü kadeh şarabı doldurmak için kalktıktan sonra her zamanki yerime oturuyorum. Artık kapıyı göremiyorum ve umurumda da değil. Yastıklara gömülüyorum ve ayaklarımı sehpaye doğru kaldırıyorum. Zihnim Dr. Alexander ile daha önce konuştuklarımıza geri dönüyor. Son zamanlarda ne kadar yalnız olduğumu. Hayatımda biri olsaydı, belki bu gece eve geldiğimde yanımda olurdu ve korunmak için seksen yaşındaki komşuma güvenmek zorunda kalmazdım.

Kadehimi bir kez daha dolduruyorum, mantarı neredeyse boş olan merlot şişesine geri itiyorum ve elimde şarabımla yatak odasına gidiyorum. Fiziksel olarak yorgunum ama zihnim akşamki olaylardan dolayı hâlâ dinlenemeyecek kadar uyarılmış durumda. Telefonumu elime alıyorum, uygulamalar arasında geziniyorum, sonra uygulama mağazasına gidip *flört* araması yapıyorum. Gözüm karşıma çıkan ilk uygulamada geziniyor. Bacaklarımı birbirine sürterek en az bir haftadır tıraş etmediğimi fark ediyorum. Kıllı pürüzler beni sinirlendiriyor - Tanrım, bu kadar dağınıkken nasıl biriyle çıkabilirim? Ve bundan ne çıkar ki? Odaya şöyle bir göz attığımda evliliğimin kalıntılarını görüyorum. Düğün fotoğrafımız hâlâ şifonyerin üzerinde. Connor'ın nihayet girişten çıkardığım hokey çantası hala kapıyı her açtığımda dolaptan düşüyor. Tüm bu hatırlatıcıları neden hala taşıdığımı bile bilmiyorum-evet, kocamı seviyordum ama şimdi ondan daha çok nefret ediyorum. Wright ailesine yaptıklarından, bize yaptıklarından nefret ediyorum. Birkaç hafta önce Dr. Alexander evliliğimle ilgili anılarımı hâlâ saklayıp saklamadığımı sormuştu. Birkaç tane olduğunu itiraf ettiğimde ve onlardan kurtulmayı ne kadar sık düşündüğümü söylediğimde, neden henüz bunu yapmadığımı araştırdı ve belki de sürekli hatırlatmalarla kendimi cezalandırdığımı öne sürdü. O zamanlar böyle olduğunu düşünmemiştim ama şimdi burada oturup bakarken onları görmek bana kesinlikle acı veriyor. Belki de iyi doktor o kadar da haksız değildi.

Telefonumda bir uyarı çalıyor - sadece bir CNN güncellemesi, ama beni uygulama mağazası.

Arkadaşlık uygulaması.

Düşünmeyi bırakıyorum ve indir tuşuna basıyorum. Daire yavaşça genişlerken nefesimi tutuyorum, sonra açıyorum. Bir prole iskeleti oluşturarak dokunuyorum. Sadece bir arama yapmak istiyorum. Sadece başka bir adamın profiline bakmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Suyu test etmek, zaman harcamam gereken bir şey olup olmadığını bilmek.

Düşünüyorum da. Ama benden bir fotoğraf istiyor. O kadar ileri gitmeye, kendimi tamamen ortaya koymaya hazır olduğumdan emin değilim. Yine de bir şey yüklemeyi devam etmeme izin vermiyor. Bu yüzden eski fotoğraflarıma göz atıyorum ve Irina'nın bir ömür önce Kanada'da bir maçıyla çektiği bir fotoğrafa rastlıyorum. Dışarıda kar yağıyor, rüzgar saçlarımı uçuruyor, böylece neredeyse tüm yüzümü kaplıyor, devasa, boyalı kırmızı bir gülümseme dışında her şey. Mutlu görünüyorum. Tabii ki bu artık bir yalan. Ama yine de yüklüyorum çünkü kimsenin beni tanıyamayacağından oldukça eminim.

Arama parametrelerini ayarladım - otuz ile kırk yaş arası. Erkek. Varsayılan olarak bir mil yakınımda yaşıyor ve tereddüt ediyorum - sadece bir bağlantı uygulaması değilse neden bunu yapsın? Ama olduğu gibi bırakıyorum ve benim için önemli olmayan şeyleri atlıyorum -göz rengi, saç, etnik köken- ve sonra aniden erkeklerin bir listesi çıkıyor. Temel istatistiklerin eklendiği resimler. Aralarında gezinirken göğsüm sıkışıyor. Duruyorum, düğün fotoğrafımıza bir kez daha bakıyorum.

Ama yirmi iki ay oldu, neredeyse iki tam yıl.

Boştaki elimle yüzümü ovalıyorum ve titrediğimi fark ediyorum. Tanrım, neden bu kadar zor?

Tekrar ve tekrar kaydırıyorum. Daha fazla seçenek için SONRAKİ sekmesine basıyorum. Bunu kafamda normalleştirmeye çalışıyorum - biriyle görüşmeyi düşünme fikrine alışmaya çalışıyorum. Orta derecede yakışıklı bir adamın profilini açıyorum, aslında biraz *sana* benzediği gerçeğini görmezden geliyorum ve çenemi düşüren bir tanesine rastlayana kadar fotoğraflarını kaydırıyorum - onun ve muhtemelen boş zamanlarında modellik yapan bir sarışının fotoğrafı. *Üçüncüyü arıyorum*, yazıyor. Birbirlerine sarılmışlar, kızın kızı parlak gümüş eteğinden neredeyse dışarı sarkıyor. Olabildiğince hızlı bir şekilde geri kaydırıyorum. Başkaları için bu tür şeylere *karşı* değilim, sadece aradığım şey bu değil.

Sakin bir nefes alıyorum ve birkaç ürünü daha inceleyerek tekrar kaydırıyorum

yakından. Hatta bir ya da iki kez kalp düğmesine basıp daha sonra geri gelebilmek için onları kaydediyorum. Ya da belki de adama bunu yaptığımı söyleyip topu onun sahasına atıyor? Emin değilim. Sadece bugünlerde herkesin böyle yaptığını biliyorum. İnsanlarla tanışmak.

Şarabımı bitiriyorum, köpüren bir yüz temizleme maskesi uygulayacak ve

bir dolu bardak daha dolduracak kadar uzun süre ayağa kalkıyorum. Bir saat geçiyor, sonra iki, belki daha fazla, ve bileklerimi yuvarlayarak sertliklerini alıyorum. Göz kapaklarım yorgunluktan sarkıyor. Yüzlerce erkeğe baktım ama hiçbiri bana doğru gelmedi. Hiçbiriyle tanışmak istemiyorum.

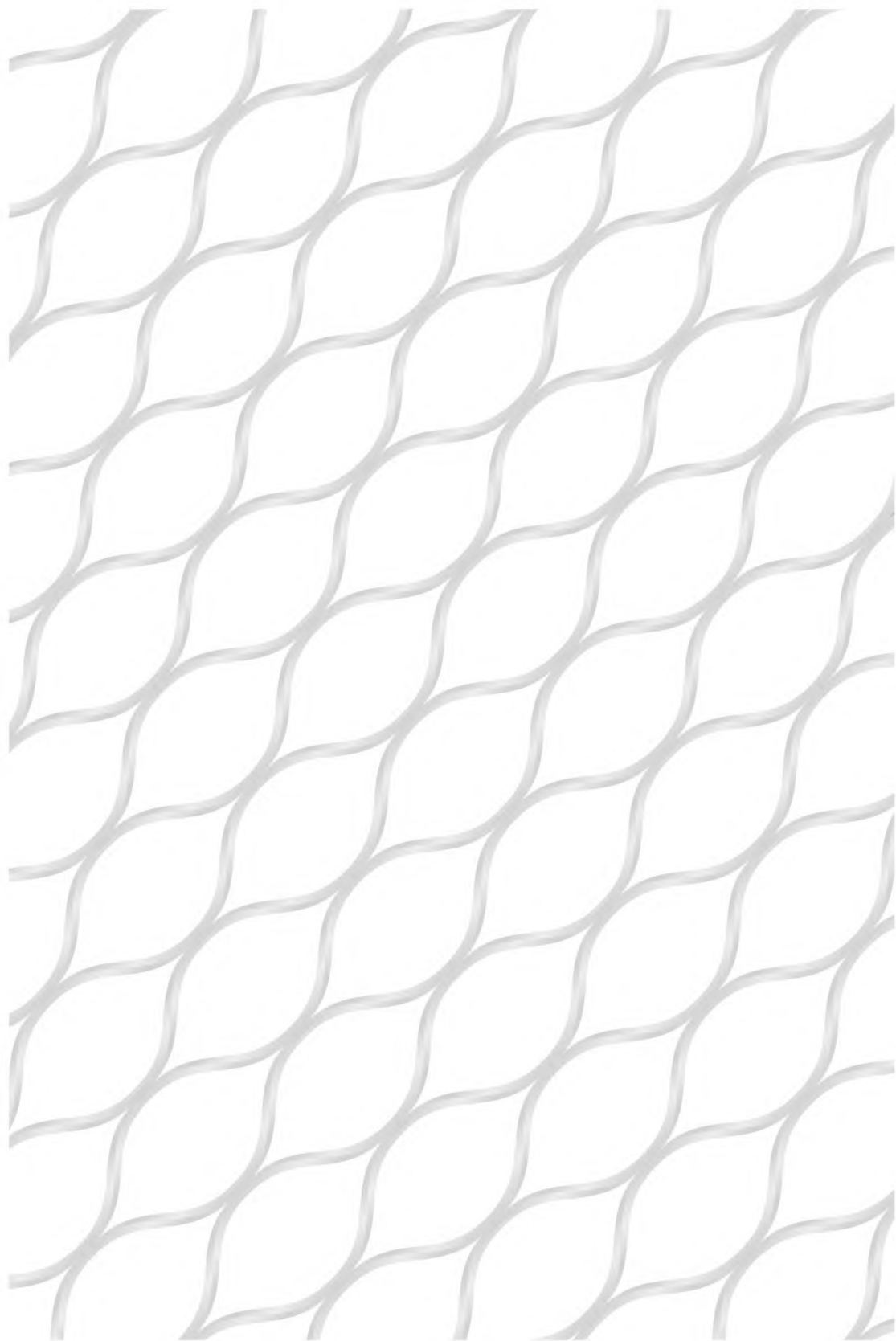
Ağır bir i çekiş bedenimi sarıyor. Düğün
fotoğrafımıza tekrar bakıyorum.

Tanrım, seni çok seviyorum.

Tanrım, senden çok nefret ediyorum.

Kalbim yine boğuluyormuş gibi hissediyor. Ya da belki de telefonumun
Çaldığı geceden beri böyle hissetmeyi bırakmadı. Hayatımızı mahvettiğin
geceden beri. Ama bu kadar. *Benden bu kadar.* Tökezleyerek ayağa
kalkıyorum ve fotoğrafa doğru yürüyorum, son bir kez uzun uzun baktıktan
sonra yüzüstü bırakıyorum.

İşte. Bu da bir şeydir. Bebek adımları.

BÖLÜM 10

O zaman

Sabahın ikisinde telefonun çalması hiçbir zaman iyi haber değildir.

Karanlıkta el yordamıyla telefonumu aradım. "Alo?" "Bayan Fitzgerald ile mi görüşüyorum?"

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Evet?"

"Ben NewYork-Presbyterian Hastanesi'nden Dr. Bruner."

Yatağın diğer tarafına bakmak için döndüm. Connor'ın tarafına. Hâlâ boştu. Dün geceki gecemizden sonra eve gelmemişti. Bunu bir şekilde zaten biliyordum ama yine de onun olması gereken boş yere baktım. "Ne oldu?"

"Bayan Fitzgerald, bunu size söylediğim için çok üzgünüm ama bir kaza oldu.

Kocan Connor bir araba kazası geçirdi."

Yutkundum. "O iyi mi?"

Doktor birkaç kalp atışı kadar uzun bir süre sessiz kaldı. "Durumunuz çok ciddi. Hemen hastaneye gelmelisiniz."

Telefonu kapattığımı hatırlamıyorum. Ya da giyindiğimi. Ya da bir taksi çağırdığımı. Doktora veda ettim mi? Taksi şoförünün dikkatini çekmek için kolumu kaldırmış olmalıyım. Ama hayatım boyunca bu basit hareketi hatırlayamadım. Sanki doktorla konuştuktan sonra bir zaman boşluğu vardı ve şimdi aniden hastanedeki bir çıkıntının altına yanaşıyorduk.

ACİL DURUM

Büyük, kırmızı blok harfler. Büyük harflerle.

Bir ambulans bir kenarda bekliyordu; üniformalı iki adam ona yaslanmış kahve içiyordu. Biri diğerinin söylediği bir şeye gülüyordu. Her zamanki gibi iş. Çünkü

Onlar.

Geniş sürgülü kapılara yanaştık ve taksiden inmek için acele ettim. "Hey, bayan!" Kapıyı açmış ve bir ayağımı kaldırıma atmıştım bile. şoför bağırduğında. "Bu lanet yolculuğun parasını ödemelisin."

Başımı salladım. "Ah. Özür dilerim. Tabii ki." Çantamı karıştırdım ve taksimetreye bakmadan iki yirmilik alıp şoföre uzattım. "Teşekkür ederim."

İçeride, resepsiyon penceresine doğru koştum. Pleksiglasın arkasında bir kadın oturmuş cep telefonu ile konuşuyordu. Beni gördüğünden emindim ama gözlerini aşağıya dikmiş, gülümseyerek ve gülerek konuşmasına devam ediyordu.

Kağıtları ileri geri taşımak için yapılmış küçük açıklığa doğru eğildim ve içinden konuştum. "Affedersiniz?"

Kaşlarını çattı ve cep telefonu ile konuştu. "Seni sonra ararım, Bebe."

Telefonu kapatmasını bile bekleyemedim. "Biri beni aradı. Bir doktor. Kocam bir kaza geçirmiş. Buraya getirildi."

"İsim?"

"Connor Fitzgerald."

Arkamdaki sandalyeleri işaret etti. "Oturun, ben doktorları kontrol edeceğim."

Ama oturamadım. Bu yüzden volta attım. Zihnimi "*Durum çok ciddi, hemen hastaneye gelmelisin*" den başka bir şeye odaklamak için kaç kez ileri geri gidip geldiğimi saydım. *Hemen hastaneye gelmelisin.*"

Otuz iki.

Otuz üç.

Otuz dört.

Sonunda biri resepsiyon penceresinden birkaç adım ötedeki kapıyı açtı. Kadın bana doğru baktı. "Bayan Fitzgerald?"

Hemen geldim. "Evet."

"Benimle gel, lütfen."

Derin bir nefes aldım ve takip ettim. Tedavi alanı geniş bir meydandı ve dört duvarı camdan, bölme benzeri muayene odalarıyla kaplıydı. Hastalar yataklarda yatıyor, doktorlar ve hemşireler ortadaki hemşire istasyonunda oturmuş sohbet ediyorlardı. Buranın bir acil servis olması gerekiyordu, ama kimse bir şey yapıyormuş gibi hareket etmiyordu.

acildi. Soldaki son odaya geldiğimizde kadın elini uzattı.

Kocamın bir yatakta yattığını görmeyi bekliyordum. Ama onun yerine üç adam duruyordu; beyaz önlüklü bir doktor ve gri takım elbiseli iki adam. Yanlarındaki sedye dikkatimi çekti. Üst kısmı kıpkırmızıydı ve çok fazla kanla lekelenmişti.

Doktor görüş alanımı takip etti ve üzerini örtmek için bir battaniye çekti. Yine de yıpranmış çarşafların arasından kırmızıyı görebiliyordum. Elini uzattı. "Bayan Fitzgerald?"

"Evet."

"Ben Dr. Bruner. Kısa bir süre önce telefonda konuşmuştuk." Başımı salladım. En azından ben öyle sanıyordum. "Connor nerede?"

İki adamla hızlı bir bakış alışverişinde bulundu ve bir sandalyeyi işaret etti. "Neden oturmuyorsunuz?"

"Oturmak istemiyorum. Kocam nerede?"

Takım elbiseli iki adamdan biri elini uzattı. "Bayan Fitzgerald, ben Dedektif Green. Kocanız çok ciddi bir kaza geçirdi. Bay Fitzgerald araçtan çıkarılırken olay yerine vardım."

Çıkarılmış mı? Sinirlerim daha fazla dayanamadı. "Lütfen biri bana Connor'ın nerede olduğunu söyleyebilir mi?"

Doktor bir adım öne çıktı. Uzandı ve elimi tuttu. "Bay Fitzgerald kazada başından çok ciddi şekilde yaralanmış. Ambulansla getirildiğinde tepkisizdi. Size onu hayata döndüremediğimizi söylediğim için çok üzgünüm. Kocanız öldü, Bayan Fitzgerald."

Oda dönmeye başladı. "Ne?"

Doktor elini sırtıma koydu. "Sizin için arayabileceğimiz biri var mı?"

"Çağırarak mı?"

Başını salladı. "Seninle birlikte olmak için. Şu anda yalnız olmamalısın."

Karnımdan mide bulantısı yükseldi. Elim karnıma gitti. "Oturmam gerek."

İki dedektiften kısa olanı yanındaki sandalyeyi kaptı. Sandalyeyi bana doğru çekerken metal ayaklar muşamba üzerinde kayıyordu.

"Size biraz su getireyim mi?" Doktor oturmam için bana yol gösterdi. "Sana biraz getireyim." Dışarı çıkıp cam kapıyı arkasından kapatmadan önce takım elbiseli adamlara başıyla selam verdi.

Ellerime baktım, başparmağımı her bir çenemin ucuna sürttüm.

Hissedemiyordum. Parmaklarımın ucunu hissedemiyordum.

Başparmağımın her birine dokunuşunu izledim ama hiçbir his yoktu.

Bu gerçek miydi?

Belki de rüya görüyorum.

Neden ağlamıyorum?

Bir doktor az önce bana kocamın öldüğünü söyledi. Ağlıyor olmalıydım. Histerik.

Nefes nefese.

Beni sessizce izleyen iki adama baktım.

"Rüya mı görüyorum?" Sağ elimi kaldırdım ve başparmağımın diğer parmak uçlarıma nasıl dokunduğunu gösterdim. "Bunu hissetmiyorum."

Dedektif Green önümde çömeldi. "Muhtemelen şoktasınız, Bayan.

Fitzgerald. Olur böyle şeyler."

Ama ben bir psikiyatristtim. Şokta olup olmadığımı bilemez miydim? Belki de.

Belki de değildir.

Dedektif boğazını temizledi. "Birkaç soruya cevap verecek kadar iyi hissediyor musunuz, Bayan Fitzgerald?"

Başımı salladım. "Ne oldu?" "Kaza mı demek istiyorsun?"

Başımı salladım.

"Hâlâ parçaları bir araya getirmeye çalışıyoruz. Ancak Bay Fitzgerald'ın hız yaptığı ve kırmızı ışıktaki geçtiği anlaşılıyor. İki yayaya çarpmış, aracın kontrolünü kaybetmiş ve yakındaki bir binaya kafa üstü çarpmış."

Gözlerim büyüdü, midem bulandı. "İki yayaya mı çarptı?" Başını sallayan dedektifin yüzü kasvetliydi. "Korkarım öyle."

"Onlar iyi mi?"

Dedektif Green başını sallamadan önce diğer adama baktı. "Hayır, maalesef değil. Bize bu akşam hakkında bir şey söyleyebilir misiniz? Bay Fitzgerald kaza sırasında nereden geliyordu?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Daha önce tartışmıştık. O gitti."

"Saat kaçtı?"

"Emin değilim. Hava kararmaya başlamıştı. Ne tarafa yürüdüğünü görmek için dairemizin penceresinden dışarı baktım. Güneş batmak üzereydi. Gökyüzünün turuncu olduğunu hatırlıyorum."

"O zaman muhtemelen on beş otuz ya da altı gibi?" Omuz silktim. "Belki."

"Bay Fitzgerald'ın içki geçmişi var mıydı?"

"Sarhoş muydu?"

"Emin değiliz. Toksikoloji raporlarının gelmesi biraz zaman alacak. Ama bir görgü tanığı kazadan önce arabasının savrulduğunu söyledi. Peki ya uyuşturucu? Bay Fitzgerald'ın uyuşturucu kullanma geçmişi var mıydı?"

"Uyuşturucu mu? Hayır. O profesyonel bir sporcu." Aklıma hemen yasadışı uyuşturucular geldi - eroin, kokain, uyuşturucu bağımlılarının kullandığı türden. Ama sonra, bir kişinin araba kullanma yeteneğini bozan tüm uyuşturucuların sokaktan satın alınması gerekmediği aklıma geldi. Bazı insanlar bağımlılıklarını beslemek için eczacıya gidiyordu.

Ağzımı kapattım ve ayağa kalktım. "Bir banyoya ihtiyacım var. Hasta olacağım."

Dedektif bir hemşire çağırması için bağırdı ve bir sonraki bildiğim şey, bir lavabonun önünde durduğum ve birinin ellerime pembe, böbrek şeklinde plastik bir kase tutuşturduğuydu. Ben midemdekileri boşaltırken kadın saçlarımı tutacak kadar nazikti. Sonra yüzüme su sıçrattım ve kadın beni cam muhafazaya geri götürdü. Polis artık orada değildi. Onun yerine, Dr. Bruner ile birlikte hemşire istasyonunun diğer tarafındaydılar. Üçü birlikte sakallı bir adamı aynı cam bölmeye soktular ve doktor kapıyı kapattı. Adamla yüzleşmek için dönmeden önce başını kaldırdı ve gözlerimiz odanın öbür ucundan bir anlığına takıldı.

Banyoda bana yardım eden hemşire tedavi odasının kapısında durdu. "Bir hastayı kontrol etmem gerekiyor," dedi. "İyi olacak mısın?"

Dr. Bruner'in durduğu yeri işaret ettim. "Kazada ölen diğer kişilerin ailesi mi?"

Hemşirenin yüzü düştü. "Küçük kız sadece on beş yaşındaydı."

Gözyaşlarım ilk kez yüzümden aşağı aktı. İzlemesi korkunçtu ama yine de bakışlarımı ayıramıyordum.

Doktor oturmasını işaret etti.

Adam başını salladı.

Burada muhtemelen binlerce kez yaşanmış, artık tanıdık bir sahne.

Düzenli bir olay.

Normal, hatta.

Ama bize değil. Yok edilen aileler için değil.

Dedektif Green adamın elini sıktı.

Dr. Bruner bir elini adamın omzuna koydu ve konuşurken başını öne eğdi.

Adamın gözleri dehşet içinde açıldı.

Yere yığıldı, dizlerinin üzerine

düştü. Hıçkırarak ağlıyordu.

Sallanıyor.

Yüksek sesli bir feryat camda

yankılandı. Adamı paramparça etti.

Ve beni paramparça ediyor.

BÖLÜM 11

O zaman

Rab lütufkâr ve doğrudur; Tanrımız merhamet doludur."

Tabutun etrafında süslü bir buhurdanlık taşıyan bir zinciri sallayarak tabutu tütsüyle kutsamaya devam etmesine rağmen, Mezmur 11G'nin sözlerine tutunarak rahibe baktım.

Tanrı merhametli ve adil midir? Küçük kız sadece on beş yaşındaydı.

Merhamet dolu mu? Tam olarak kime? Kocam için mi? Bunu hak etmeyen kim?

Connor'ın annesiyle bu büyük cenaze törenini yapmaması için daha çok mücadele etmeliydim. Harap ettiği ailesine saygısızlıktı. Dün gece son toksikoloji raporları açıklandıktan sonra neden bu kadar çok insanın - takım arkadaşları, koçlar, arkadaşlar, aile - geldiğinden bile emin değildim. Kocam alkollü araç kullanıyordu. Arkadaşlarının ayak seslerini duyan karıncalar gibi dağılacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Kilise doluydu. Son sıraya kadar ve bazıları ayakta.

Sadece yalnız kalmak

istedim. Ağlamak için.

Çılgılık atmak için.

Yaptığın şey için *senden* nefret etmek ve *seni* durdurmanın bir yolunu bulamadığım için kendimden nefret etmek arasında gidip gelmek.

Kötü bir yerde olduğunu biliyordum.

Biliyordum.

Bu benim gözetimimde oldu.

Ayin nihayet sona erdi. Ardından gelen mezar başı töreni bulanıktı. Daha fazla ağlama. Bir rahipten Tanrı'nın ne kadar büyük olduğuna dair daha fazla gereksiz söz. Sonra

bitmişti, yapabileceğim en iyi şey bir ayağımı diğerinin önüne koyup bekleyen limuzinlerden birine doğru yürümekti. Kardeşim Jake de beni takip etti.

Ben arabaya binerken dışarıda duran şoförle konuştu. "Bana bir iyilik yapar mısın? Diğer iki arabada herkese yetecek kadar yer var. Bu kapının önünde dur ve insanlara arabanın dolu olduğunu söyle. Kız kardeşimin molaya ihtiyacı var." Elini uzattı ve avucunun içine bir banknot sıkıştırdığından hiç kuşku yoktu. İşte benim kardeşim buydu, büyük bahşış verir ve bunu gerçekleştirirdi. Bu hareket ona babamızdan miras kalmıştı. *Babamızdan*. Onu düşünmek kalbimi ağırlaştırıyordu. Hayatımda ilk kez anne ve babamın ölmüş olmasına sevinmişim. Kocamın yaptığı şey yüzünden herkesin önünde rezil olmak zorunda değillerdi. Neyi durdurabilirdim ki?

Jake arabanın içine tırmandı ve kapıyı arkasından kapattı.

Karşımdaki koltuğa otururken takım elbise ceketinin düğmelerini çözdü. "İşin bitmek üzere gibi görünüyordu."

Hüzünle gülümsedim. "Bu sabah evden çıkmadan önce işim bitmişti."

"Bugün o kilisede oturup kendini daha iyi hissetmen için sana söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştım ama aklıma gelen tek şey Francine Teyze'nin beni gördüğüne çok şaşırmış görüldüğü oldu."

"Seni gördüğüne neden şaşırsın ki?"

Jake parmaklarını kullanarak iki kaşını da Spock'ınki gibi kavisli bir hale getirdi. "Ne oldu? yüzüne ne yaptı?"

Ağzımı kapattım ve günlerdir ilk kez güldüm. "Aman Tanrım. Gerçekten de öyle görünüyor. Kötü botoks enjeksiyonları sanırım."

Jake gülümsedi ve yüzümü işaret etti. "İşte orada. Benim küçük Merry Berry'm. Orada bir yerde olduğunu biliyordum."

Böyle bir zamanda beni sadece kardeşim gülümsetebilirdi. Yine de uzun sürmedi. Ağırlık tekrar içeri sızdı. İçimi çektim ve başımı salladım. "Kötü bir rüyadaymışım gibi hissediyorum. Ve artık uyanmak istiyorum."

"Hayal bile edemiyorum. Siz ikiniz çok mutluydunuz. Bir keresinde dördümüz yemeğe çıktığımızda Raylene eve döndüğümüzde bana bağırdı. Connor'ın sana baktığı gibi ona bakmadığım için kızmıştı."

Kaşlarımı çattım. "Son birkaç aydır işler pek iyi gitmiyordu."

"Gerçekten mi? Beni kandırabilirdin."

Görünüşe göre, *kendim de* dahil olmak üzere herkesi kandırıyormuşum.

Jake öne doğru eğildi ve elimi tuttu. "Gel bizimle kal. Raylene misafir odasını hazırladı bile. Aptal resepsiyon yemeği için senin evine dönmemize bile gerek yok. Şoföre bizi doğruca Connecticut'a götürmesini söyleyebiliriz."

"Keşke gelebilseydim. Ama Connor'ın tüm ailesi geliyor ve muhtemelen takımının yarısı da gelecek. Orada olmamam mümkün değil."

"Yarına ne dersin? Trene binmek yerine işe arabayla giderim ve sonra seni alırım?"

"Sanırım birkaç gün evde yalnız kalmak istiyorum. Sanırım kendime zaman ayırmaya ihtiyacım var."

Jake kaşlarını çattı ama başını salladı. "O zaman belki hafta sonu?" "Elbette. Belki."

"Şimdi zamanı değil ama bazı işleri de konuşmamız gerekiyor. Connecticut'ta kalmaya gelme konusunda beni kandırsan bile, ki öyle olacağını hissediyorum, en azından yakında öğle yemeği için bir araya gelmeliyiz."

Tereddüt ettim, zihnim kendi kendine çelme takıyor, kederin bulanıklığı içinde ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. "Ne tür bir iş hakkında konuşmamız gerekiyor?"

"Aile tarafından dava edilmeniz ihtimaline karşı bazı planlamalar yapmamız gerektiğini düşünüyorum."

Birden gerginleşen boğazımı sıktım. "Dava açmayı düşünmedim bile."

"Ve buna ihtiyacın yok. Ben bunun için buradayım."

Kardeşim Manhattan'da büyük bir şirkette emanet ve emlak avukatıydı ama o anda bu pek rahatlatmıyordu.

"Mirası vasiyet ettiğimizde, malların nasıl adlandırıldığına bağlı olarak yargılamadan koruyabileceğimiz bazı varlıklar olabilir" dedi. "Bu yüzden varlıklarınızın nasıl tutulduğunu ve Connor'ın emekli maaşı ve hayat sigortasının tüm ayrıntılarını gözden geçirmeliyiz."

Başımı salladım. "Şu anda bunların hiçbirini düşünemem."

"Birkaç gün içinde kendini iyi hissedip hissetmediğini göreceğiz. Olmazsa, bazı belgeleri imzalamanızı sağlarız, böylece her şeyi sizin adınıza ben halledebilirim. Yardım etmek istiyorum, Mer." Elimi sıktı ve ben gözlerimi onunkilerle buluşturana kadar bekledi. "Bilmiyorum."

Seni nasıl daha iyi hissettireceğimi, yaşadığın acıyı nasıl dindireceğimi. En azından bunları senin için halletmeme izin ver."

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "Tamam. Teşekkür ederim."

Daireme dönüş yolculuğumuz hızlı oldu. Limuzinlerin hepsi aynı anda mezarlıktan ayrıldığından, binama vardığımızda kendime bir dakika bile ayıramadım. Connor'ın anne-babası, teyzesi ve amcası çoktan dışarıda bekliyordu, annesinin yemek siparişi verdiği yerden gelen ikram minibüsü de öyle.

Sonraki iki saat boyunca düzinelerce insan gelip gitti. Genel taziyeler birbirini izledi ve biri kaybım için ne kadar üzgün olduğunu her dile getirdiğinde, benim için değil Wright ailesi için üzgün olmaları gerektiğini haykırmak istedim. Neyse ki şarap bunu yapmamı engelledi. Ancak Connor'ın annesi oğlunun üniversitede bir aşevinde nasıl gönüllü çalıştığını anlatmaya başladığında, kapının tekrar çalmasına minnettar oldum çünkü ne kadar dayanabileceğim konusunda sınıırıma ulaşmıştım.

Kapıyı açtığımda tanıdık gelen ama yüzlerini çıkaramadığım iki adamla karşılaştım. Bugün bu çok sık başıma geliyordu, özellikle de ekipteki operasyonel kişilerin çoğunu tanımadığımdan ve birkaçı geldiğinden beri.

"Dr. McCall?"

"Evet?"

Adamlardan daha uzun olanı kendini işaret etti. "Ben Dedektif Green." Diğer adama işaret etti. "Bu da Dedektif Owens. Kazanın olduğu gece hastanede tanışmıştık."

Aman Tanrım. Yüzleri nasıl yerleştiremedim? Bu adamlar hayatımın en kötü anında yanımdaydı. "Oh, doğru. Merhaba. Geldiğiniz için teşekkürler." Parmaklarımla arkamı yokladım. "İçeri gelmek ister misiniz? Bir sürü yemeğimiz var."

Dedektif Green bana el sallamadan önce omzumun üzerinden tıka basa dolu daireme baktı. "Hayır, teşekkür ederim. Eviniz misafirlerle doluyken sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz ama gerçekten cevaplanması gereken bazı sorularımız var." Koridora doğru başıyla işaret etti. "Belki dışarı çıkıp bizimle birkaç dakika konuşabilirsiniz, böylece biraz mahremiyetimiz olur? Çok uzun sürmez." "Umm... tabii." Koridora çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Kollarımı göğsümde kavuşturarak başımı salladım. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Dedektif Green takım elbisesinin iç cebinden küçük bir not defteri ve kalem çıkardı. "Connor'ın yaralanmasıyla ilgili bazı sorularımız var. Birkaç ay önce buzda aldığı yara."

"Tamam..."

"Olay 1 Şubat'ta oldu, doğru mu?" "Evet."

"Peki iyileşmesi nasıl gidiyor?"

"Yavaş ama beklendiği gibi. Connor fizik tedaviye yaklaşık üç hafta önce başlamıştı..." Sanki karnıma bir yumruk yemişim gibi hissettim ve bir an durmak zorunda kaldım. "Kazadan önce."

"Peki fizik tedaviden önce? West Side Ağrı Yönetim Kliniği'nde Dr. Martin'e gidiyordu, doğru mu?"

Birkaç kez göz kırptım. Dedektif Green soruları olduğunu söylemişti ama cevapları zaten biliyorsa neden soruyordu? Bu beni hazırlıksız yakaladı ve içimde huzursuz bir his uyandırdı. "Evet, ameliyattan sonra yaklaşık dört hafta oraya gitti."

"Bay Fitzgerald kaza gecesi içki içiyor muydu? Yani sizinle birlikteyken?"

Başımı salladım. "Buradan ayrılmadan önce hiçbir şey içmemişti." "Ve o akşam bir tür tartışma yaşadınız?"

Kaşlarım çatıldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Kaza gecesi hastanede bundan bahsetmişsiniz."

"Oh." Zorla gülümsedim. "Özür dilerim. Son birkaç gün oldukça bulanık geçti."

"Bu anlaşılabilir bir şey." Başını salladı. "Tartışmanın ne hakkında olduğunu sorabilir miyim?"

Gözlerim doldu, pek çok hayatı mahvedecek bir dizi olayı başlatan önemsiz şeyi hatırladım. "Çöp. Ona zor anlar yaşattım çünkü işten eve döndüğümde mutfaktaki çöpler taşmıştı."

Tekrar başını salladı. "Ağrı kliniğine dönecek olursak, Dr. Martin kocanıza bir ağrı kesici yazdı, doğru mu?"

"Evet. Oxycodone."

"Peki Dr. Martin bunları yazmayı ne zaman bıraktı?"

"Tam tarihten emin değilim. Ama Connor son şişeyi fizik tedaviye başlamadan bir gün önce iti."

Dedektif Green kalemiyle beni işaret etti. "Kocanız için reçete yazmaya o zaman mı başladınız? Dr. Martin yazmayı bıraktıktan sonra mı?"

Kalbim kt küt atmaya başladı. "Ne? Connor'a reçete yazmadım." "Bay Fitzgerald'a oksikodon için reçete yazmadınız mı?"

"Tabii ki hayır." Boğazım kelimelerimin etrafında mhrlenmekle tehdit etti.

"Asla." Dedektifler birbirlerine baktılar.

Dedektif Owens, "Belki de bize verilen bilgilerde bir hata vardır," dedi. İlk kez konuşuyordu.

Anlam vermeye çalışarak iki adamın arasına baktım. "yle olmalı." "Dr.

McCall, bir şey daha var," dedi Dedektif Green. "Hastaneye gittiğimde Doktor, artık bana kağıt reçete vermiyorlar. Elektronik olarak gönderiyorlar. Öyleyse doktorlar neden eski tip reçete kağıtlarına sahipler ki?"

"Bir hasta eyalet dışına seyahat ettiğinde. Her eyalet kendi elektronik sistemini kullanır. Bir reçetenin başka bir eyalette yazılması gibi bazı istisnai durumlar dışında New York'un sistemini kullanmak zorunludur."

"Ve eşiniz sakatlandıktan sonra da takımıyla seyahat etmeye devam etti, doğru mu?" "Evet."

"Yani o bir oyun için şehir dışındayken sizin kağıt senaryolarınız 11led, bunlar çok kolay takip edilemez, öyle mi?"

"Sanmıyorum ama yine de Connor'a herhangi bir reçete yazmadım."

Dedektif Green küçük not defterini kapattı. "Bunu araştıracağız. Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Dr. McCall. Sizi şirketinizden ayırdığımız için tekrar özür dileriz."

Daireye döndüğümde doğruca ev telefonumuza gittim. Connor'la aynı odayı paylaşıyorduk ama ara sıra menajeriyle yaptığı telefon görüşmeleri dışında neredeyse hiç kullanmıyordu. Oturup yedek reçete pedlerimi sakladığım çekmeceye bakarken kalbim kt küt atıyordu. Evde sadece bir tane kalmıştı çünkü Bay Mankin'in reçetesini yazmak için *dışarı çıktığı*nda bir *tane* almıştım. Bir parçam

çekmeceyi açmak istemedi. 1. dışarı çıkmak istemedim. Yine de içten içe zaten biliyordum, değil mi?

Gözlerimi sıkıp kapattıktan sonra kulpa uzandım.

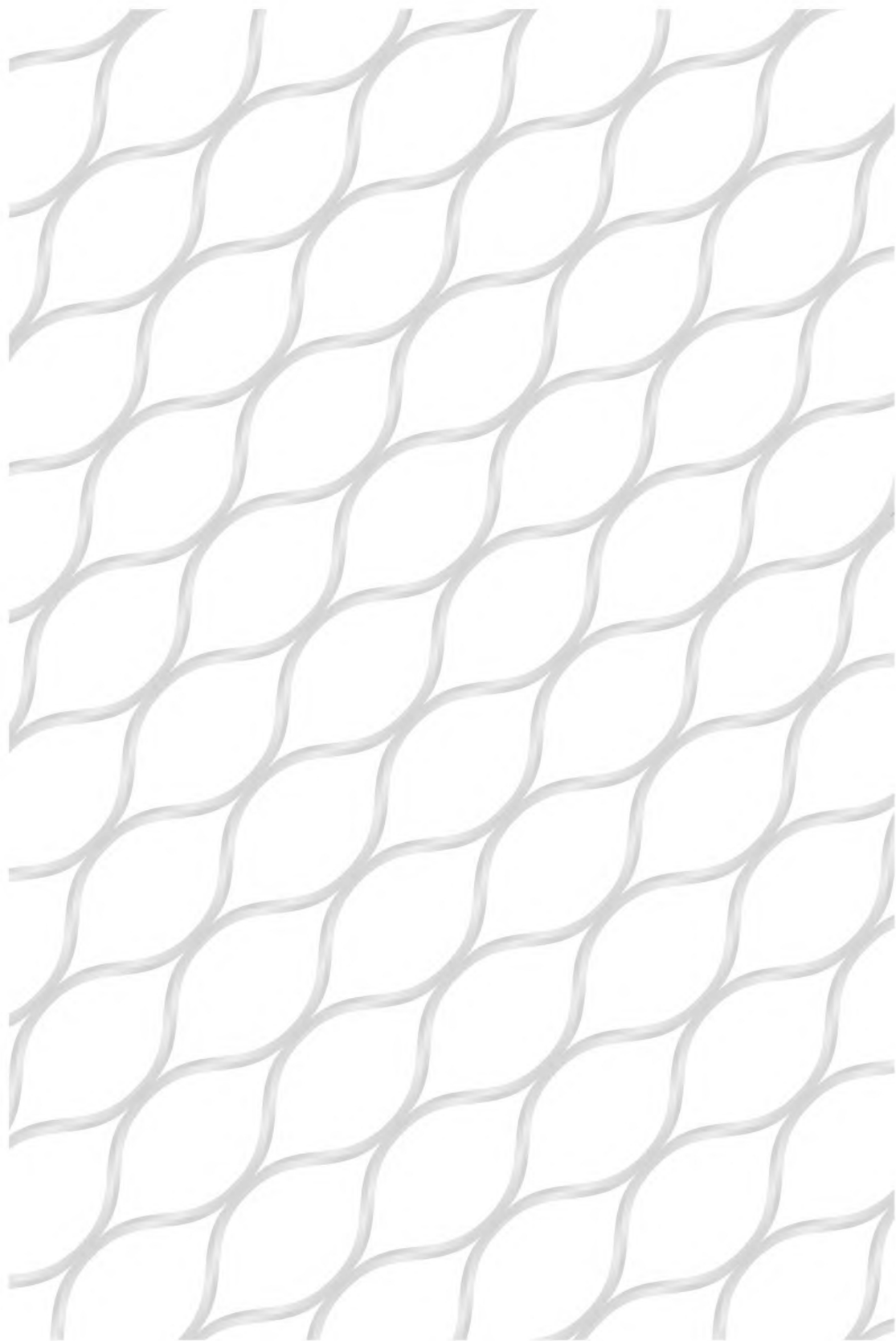
Rahip bugün ne demişti?

"Rab lütufkâr ve doğrudur; Tanrımız merhamet doludur."

Lütfen Tanrım, şu anda o şefkatten bir parça kullanabilirim. Bırak orada olsun. Bu tek şeyi almama izin ver.

Derin bir nefes aldım ve çekmeceyi açtım.

Çarpan kalbim aniden durdu. *Boştu.*

BÖLÜM 12

Şimdi

Hiçbir şey doğru değil.

Pencere kenarındaki bir dizi saksıyı yeniden düzenliyorum. Dışarıdaki neşeli güneş içeri girebilsin diye panjurları kaldırıyorum. Arkamı döndüğümde *seni* masanın üzerinde beni beklerken görüyorum - buraya taşınmama yardım ettiğin masanın aynısı, üç yüz kiloluk som ceviz. Görüntü o kadar gerçek ki, bunun benim hayal gücüm olamayacağını hissediyorum. Bana gülümsüyorsun, dişlerin, kısık gözlerin ve kaşındaki disk izi... Gözümü kırıyorum ve sonra yok oluyorsun. Aynen öyle. Başımı sallıyorum ve kendimi temizliğe geri dönmeye zorluyorum.

Topuklarım odanın öbür ucunda tıkırdıyor. Çerçevesi bir fotoğrafı kapıyorum. Gitmesi gereken şeylerin oluşturduğu yığına ekliyorum. Nefesim hızlı ve kesik kesik geliyor ama son bir yıldaki ilk hastam odaya gelip deniz mavisi koltuğuma oturup içini dökmeden önce sadece yedi dakikam var. Sinir bozucu ama tekrar çalışmaya başladığımda her şey yoluna *girecek*.

Olmak zorundalar.

Son olarak, size dair tüm işaretleri kaldırdım - masanın kendisi tek istisna.

Dört dakika.

Kutuyu köşeye, yokluğumda bir şekilde hayatta kalan 1cus'un arkasına ittim. Geçici olarak yerime geçen Gerry onu canlı tutmayı başardı.

Benim muayenehanemin aksine.

Hayır, pratiğim ölmedi, sadece... azalıyor. Dış kapı gıcırdayarak açılıp gümbürtüyle kapanırken nefes veriyorum. Asistanım Sarah'nın mu ed sesi hastamı selamlıyor

-Neyse ki yıllardır tedavi ettiğim bir hasta. İlk gelenlerden biri. Bana sadık kalan bir avuç insandan biri.

Masamdaki sandalyeye gömüldüm. Geride kalanların çoğu muhtemelen ne olduğunu bilmiyor - yani hastalar. Bir şekilde yüzümü gazetelerden ve haberlerden uzak tutmayı başardım. Daireme girip çıkarken, servise girip çıkarken yüzümü korudum. Ünlü hokey oyuncularının cenaze salonuna girerken çekilen fotoğraflarının, medyanın daha önce hiç fark etmediği bir kadının kısmen örtülü yüzünden muhtemelen daha fazla para getirmesinin yardımı oldu. İsmim hikayelerde yer aldı ama hastalarımın beni tanıdığı isimle değil. Her zaman kızlık soyadımı kullanmaya *çalıştım*, bu *sizin* hoşunuza gitmeyen bir şeydi ama şimdi bunu yaptığıma memnunum. Bu benim güvenlik ağım oldu.

Sarah'nın yeni sigorta ve evrak işleriyle ilgili bir şeyler söylediğini duyuyorum ve gözlerimi kapatıp birkaç dakika daha geçirdiğim için şükrediyorum. Sanki aylardır bu günü bekliyormuşum, geri dönüp hayatımda bir amaç edinene kadar zaman geçirmek için ayakkabılarımın tabanlarını eskitiyormuşum gibi geliyor. Ama şimdi o gün geldi, ya artık bunu yapamazsam?

Ya tüm bu olanlardan sonra, bir fark yaratmaktan acizsem?

Dikkatimi dağıtmak için telefonumu çıkarıyorum, gözüm otomatik olarak e-postama kayıyor, orada bir onay bekliyor:

Reklamınız onaylanmıştır ve on dört gün daha yayınlanacaktır-

E-postayı tiksintiyle uzaklaştırıyorum. Muayenehanemin reklamını yapıyoruz, sanki ben beş para etmez bir ambulans avcısıymışım gibi; oysa daha önce tüm müşterilerim tavsiyelerle geliyordu. Sarah'nın bunları benim için nasıl yapacağını bildiği için minnettar olmalıyım, buna mecbur olduğum için üzülmeğe yerine.

Geçen hafta kontrole geldiğimde ve reklamları kullanma konusunda çekincelerimi dile getirdiğimde bana "*Buna geri döneceksin,*" diye güvence verdi. "*Ama şu anda hastalarınızın yüzde kırkını kaybetmiş durumdasınız. Bir şeyler yapmalısınız.*" Ben de kabul ettim. Şimdi reklamlar yayınlıyoruz, cepten ödeme yapanlar için indirimler yapıyoruz ve çok kısa bir süre önce burun kıvırdığım her türlü şeyi yapıyoruz.

Ama bu hayatta
kalmakla ilgili.
Muayenehanenin ve

benim.

Bir gün daha fazlası olacak. Bir gün insanlar iyi Şeyler duydukları için gelecekler.

Başka bir simgeyi açıp kapıma bakıyorum - hastam tıbbi formlarını güncellemeyi bitirmeden önce muhtemelen bir iki dakikam daha var. Arkadaşlık uygulaması bana *Yeni Mesajlarım* olduğunu söylediğinde sinir ve heyecandan tüylerim diken diken oluyor.

İkisini.

Bir tanesi benden on beş yaş küçük, kumlu kızıl saçlı, mavi gözlü ve alaycı bir sırıtışı olan bir adamdan. Adı Phil ve ben onun bu özel görünüş kombinasyonundan pek etkilenmesem de gülümsemesinde bir şeyler var - onda görüldüğünden daha fazlası olduğunu düşündürüyor. Tabii bu tamamen fantezi. Karşılıklı Rirty yorumları yaptık ve bana birlikte olmayı önerdi. Yakın zamanda evet demeyi planlamıyorum. Ama hızlı bir mesaj yazdım, çünkü bu benim için iyi. Ayaklarımı ıslatıyorum. Gelecekte arkadaşlık fikrine alışıyorum. Ayrıca, kendimi güvende hissediyorum, neredeyse anonim. Profile'imı oluşturmak için soyadımı kullanmadığımdan ve fotoğrafım belirsiz bir gülümsemeden başka bir şey olmadığından, gerçek bir tepki olmadan her şeyi söyleyebilir, berbat edebilir veya yanıt vermeyi bırakmaya karar verebilirim.

Kalemin ucunu çiğneyerek başımı eğiyorum ve ikinci mesajı açıyorum. Bu henüz sohbet etmediğim bir adamdan geliyor. Gerçi ikimiz de birbirimize gönül vermiş olmalıyız, yoksa bana mesaj gönderemezdi. Yakışıklı biri. Koyu renk saçları, koyu renk gözleri ve maceraperest olduğunu düşündüren gamzeli bir gülümsemesi var. Giriş yazısını okudum. İlk paragraf iltifatlarla dolu, gülümsememi sevdiğini ve profile'imde dikkatini çeken her şeyi söylüyor. Bu iyi bir başlangıç. İkinci paragraf onun hakkında ayrıntılara giriyor - avukat, otuz sekiz yaşında, şehir merkezinde yaşıyor. Ama hobilerine geldiğinde işler tersine dönüyor. "*Üniversitede hokey oynamış ama büyük liglere çıkmak için gerekenlere sahip olamamış bir hokey fanatığıyım.*"

Sil.

Ve işte böyle, yüzümdeki gülümseme kayboldu ve *seni* ve henüz biriyle çıkmaya hazır olup olmadığımı düşünmeye geri döndüm.

Kapımın çalınması düşüncelerimi susturdu. Sarah gülümseyerek kafasını içeri uzattı.

"İlk hastanız geldi. Birkaç dakikanız daha var. Hâlâ bazı formları güncelliyor."

Gergin bir nefes alıyorum. "Harika. Teşekkür ederim."

İçeri giriyor. "Ve bu paket senin için geldi. Açtığım için özür dilerim. Dün Amazon'dan sipariş ettiğim kağıt olduğunu sanıyordum."

O ce için hiçbir şey sipariş etmedim. En azından hatırladığım kadarıyla. Ama son zamanlarda hafızam pek keskin değil. Açık kutuyu alıyorum. İçinde bir kitap var.

Sen, yazar Caroline Kepnes. Adını duymuştum ama okumadım. "Bunu ben sipariş etmedim, Sarah."

"Gerçekten mi? Adreste yanlış oda numarası olduğunu fark ettim. Ama üzerinde senin adın yazıyor." Omuz silkiyor. "Amazon bir hata yapmış olmalı. Ama diziyi izlediniz mi? Kitap dizi haline getirildi."

"Hayır."

Gülümsedi. "Bu çok iyi. Tüyler ürpertici ama bağımlılık yapıyor. Kadınları takip eden bir adam hakkında."

Etikete bakarak birkaç kez göz kırpmıyorum. Süit numarası yanlış olsa bile adım kesinlikle orada. "Bir sapık hakkında mı?"

"Evet. Okumalısın. Sadece geceleri tek başına okuma. Korkudan ödüne patlar. Kanlı cinayetler falan var."

Aniden kutuya geri bırakıyorum. "Geri gönder. Okumak istemiyorum."

"Oh. Elbette." Sarah gülümsemeye zorluyor. "Sorun değil. Bayan

Amsterdam'ı içeri gönderirim.

"İşi biter bitmez."

"Teşekkürler."

Asistanım odamın kapısını kapattı ve kendimi biraz huzursuz hissettim. Bir sapıkla ilgili bir kitap bana mı geliyor? Bu çok garip bir tesadüf. Yine de vicdan azabı size bunu yapar, gerçekte olmayan bir çizgi oluşturmak için noktaları birleştirir. Bunu hastalara kaç kez söyledim? Tehlikeli bir oyun oynadığımın çok da ince olmayan bir hatırlatıcısı.

Birkaç dakika sonra kapı bir kez daha çaldı. Bu kez Sarah ilk hastamı içeri alıyor. Paniğe kapılıyorum ama Bayan Amsterdam gülümseyince ona hoş geldin diyorum, onu da özlediğimi ve evet, temelli döndüğümü söylüyorum. Bundan sonra beynimde bir şeyler harekete geçiyor. Ağzımdan kelimeler dökülüyor ve elim bir defterin üzerine notlar çiziyor. Bana kocasından, köpeğinden ve evinden bahsediyor.

Gelinim. Bisiklete binmek gibi bir şey ve ben hemen atladım, hiçbir şey değişmemiş gibi pedal çevirmeye başladım.

Her şey değişmiş olsa bile.

Çok geçmeden, yanımdaki masanın üzerinde zamanı tutan yumuşak zil sesi duyuldu. Saatimi kontrol ediyorum, bir saatin gerçekten geçmediğinden eminim. Şaşırtıcı bir şekilde geçti. Bayan Amsterdam'la sohbetimizi bitirip ilaçları konuştuk - anksiyete için farklı bir şeye ihtiyacı var - sonra onu kapıya kadar geçiriyorum.

"Nasıl geçti?" Sarah beni taze bir fincan kahve ve destekleyici bir gülümsemeyle karşılıyor. Ben de gülümsüyorum, arkadaş olup olamayacağımızı merak ediyorum. Bu profesyonel ilişkimizi mahveder mi? Biz arkadaşız...

"Güzel," dedim. "İlk hastanın aşına olduğum bir hasta olması beni rahatlattı. Sanırım bu, işleri kolaylaştırmama yardımcı oldu."

"Buna sevindim." Arka cebinden bir şey çıkarıp bana uzatmadan havaya kaldırdı. "Size bu kişinin uğradığını söylediğim için üzgünüm." Elindeki kartvizite bakıyorum ve logoyu hemen fark ediyorum. *İki fist.* Kaşlarımı çattım. "Tacizci Doktorlara Karşı Anneler'den biri buraya mı geldi? İçeriye mi?"

Sarah başını sallar. "Adı Mary Ellis'ti. Korkutucu bir görünüşü vardı. Sinirli bir yüz tiki vardı ve tırnakları neredeyse hiç tırnak yatağı kalmayacak kadar aşağı çekilmişti. Almam için kartvizitini uzattığında eli titriyordu."

"Ne istiyormuş?"

"Siz Bayan Amsterdam ile seanstayken sizinle konuşmak istedi. Meşgul olduğunuzu söylediğimde bana grubundan ve neyi savunduklarından bahsetti. Sonra sizinle konuşmak için randevu alıp alamayacağını sordu. Ona bana bir mesaj bırakabileceğini ve eğer onunla konuşmak isterseniz kendisini arayabileceğimizi söyledim."

Kendimi hasta hissediyorum. Önce kitap geldi ve beni gerdi, şimdi de bu. "Mesaj bıraktı mı?"

Sarah başını sallıyor. "Size geçen yıl on altı binden fazla kişinin reçeteli opioid ilaç aşırı dozundan öldüğünü, bunların on bir yüzünün çocuk olduğunu söylememi istedi. Ona kapıyı gösterdim ve buranın özel bir o f i s olduğunu ve bir daha uğrayamayacağını söyledim. Eğer gelirse, izinsiz girmiş olur."

Sarah'nın iyi niyetli olduğunu bilsem de, resmimi sabıka fotoğrafı gibi şehirde asmayı seven bir grubu tehdit etmenin akıllıca olduğundan emin değilim. Kapıyı kilitleyip eve dönmek ve kariyerimi yeniden gözden geçirmek daha akıllıca olabilirdi, belki de istikrarlı biri olmamın beklenmediği bir şey. Yine de korkularımı bastırıyorum ve başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim. Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm Sarah."

Omuz silkiyor. "Beni hiç rahatsız etmiyor. Seni rahatsız ettikleri için üzgünüm."

Konuyu değiştirmek için endişelenerek gülümsemeye zorluyorum. "Peki... günün geri kalanı nasıl geçiyor?"

Yüz ifadesi aydınlanıyor. "Dolu bir program! Sadece son anda bir ekleme oldu, yani bugün iki yeni hastanız var." Masanın etrafında aceleyle dönüyor ve bir parmağını isimlerin yazılı olduğu çizelgeye bastırıyor. "İstedığınız gibi onlara doksan dakika ayırdım. Unutmayın, Charlie'nin çello dersi için saat on birde çıkmam gerekiyor. Ama..." Sarah yüzünü buruşturur. "Hay aksi. Bu da demek oluyor ki son yeni hastan ben gittikten sonra saat on bire kadar burada olmayacak. Bak ne diyeceğim, biraz daha kalacağım. Sen yalnızken bir yabancının içeri girmesini istemem. Belki erken gelir -genellikle öyle olur- ve siz seanstayken gizlice çıkarım."

Sarah zaten muayenehanemi ayakta tutmak için çok şey yaptı. "Hayır, sen gitmelisin. Charlie'yi dersine götür. Bana bir şey olmaz. Tabelayı asarım ve..." Omuz silkiyorum. "Bir tane olacak."

"Emin misin?"

"Eminim."

"Peki, tamam. Fikrini değiştirirsen bana haber ver."

Dış kapı başka bir hastanın içeri girmesiyle gıcırıyor ve bir sonraki hastam kanepeye yatmadan önce Bayan Amsterdam'la ilgili notlarımı bitirmek için odama dönüyorum. Meşgul olmak çok önemli. Bugün *elime geçen* kitabı ya da kafamı meşgul etmek isteyen grubu düşünemem. Kendime bir şeyler üzerinde durma izni verirsem, kanepede top gibi kıvrılmış, başparmağımı emen *ben* olurum.

Saatler sonra, yan pencereden süzülen güneş ışığı değişir. Öğleden sonranın o altın ışıltısı akşamın erken saatlerine doğru solmaya başlıyor. Sondan bir önceki hastam el sallayarak veda ediyor ve ben de Dr. Alexander'ın önerisiyle öğleden sonra kahvesinin yerine geçen bitki çayından bir yudum alıyorum.

Bir randevu daha. Yine yeni bir hasta olduğu için uzun bir randevu.

Bir nefes veriyorum ve randevu listeme uzanıyorum, Sarah'nın eklediği yeni hastanın adını görene kadar aşağıya doğru göz gezdiriyorum.

Ama bu doğru olamaz.

Çünkü daktilo edilmiş listenin en altında el yazısıyla yazılmış olan isim...

Gabriel Wright.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve sanki bu bir yanılsamayı ortadan kaldıracakmış gibi gözlerimi siliyorum. Ama hayır, harfler hala orada, siyah mürekkeple yazılmış, Sarah'nın tanıdık kalın el yazısı. Zihnim kısa devre yapıyor, bomboş kalıyor. Ve işte o zaman ne olduğunu anlıyorum.

-Bir tesadüf. Öyle olmalı. Aslında o değil.

Wright yaygın bir soyadıdır. Bianca Wright adında biriyle tıp fakültesine gittim ve taşınmadan önce Bobby Wright adında biriyle üçüncü sınıfa gittim. New York'ta muhtemelen yüzlerce Wright vardır. Bu sadece Gabriel adında biri.

Evet, bu kesinlikle bir tesadüf.

Şok edici olsa da.

Ama yine de bir tane.

Masamın çekmecesinden dizüstü bilgisayarımı çektim. Sarah randevuyu ayarlarken bir giriş yapmış olmalı. Doğum tarihi, adres ve sigorta gibi temel cevaplar bilgisayar sistemimizde kayıtlı. Bu bilgiler içimi rahatlatacak. Yazmaya devam ediyorum, bilgisayara giriş yapıyorum, program simgesini buluyorum, o sisteme tıklıyorum... Açılmasını beklerken kendimi yelpazeliyorum, endişeden ateşlendiğimi fark ediyorum.

Bu o olamaz. O olamaz.

Yeni hastanın dosyasını açıyorum, kişisel bilgiler sekmesine gidiyorum ve girilen adresi okurken omurgamdan aşağı buzların kaydığını hissediyorum.

Bu bir tesadüf değil.

Gabriel Wright, kısa süre önce takip etmeyi bıraktığım adam, bir randevu almış. Başımı sallıyorum, olamaz. Olamaz.

Ama sonra kapı çalınır.

Derinden gelen bir ses, "Merhaba? Evde kimse var mı?"

Hareket etmiyorum. Korkudan felç oldum. Nefes bile almıyorum. Başka bir kapı çalmadan önce uzun saniyeler geçiyor. Bu sefer kapının gıcirtısıyla açılıyor.

Tanıdık bir yüz sırtarak içeri giriyor.

"Üzgünüm, dışarıda kimseyi görmedim. Umarım doğru yerdeyimdir. Dr. McCall'u görmeye mi geldim?"

Sesimi bulmam bir saniye sürdü. "Evet, benim."

"Mükemmel." Kapıyı iterek sonuna kadar açtı ve gözlerimin içine baktı.
"Ben Gabriel Wright."

BÖLÜM 13

O zaman

Bunun gerçekten kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum, Meredith. Herhangi bir savunma yapmazsan, komite senin ihmalden suçlu olduğunu varsayacaktır. Ve cezayı da buna göre belirleyecekler."

Bu sözleri avukatımın ağzından ilk kez duymuyordum. İyi niyetli olduğunu biliyordum. Martin Hastings kardeşimin şirketinde çalışıyordu. Sadece benim için en iyi olduğunu düşündüğü şeyi istiyordu.

"Ama ihmalkâr *davrandım* Martin. Kocamın başına gelenlerden daha fazla haberdar olmalıydım."

"Olabilir. Ancak suçlamalar, kocanız için *yirmi iki* reçete imzalayarak fazla reçete yazmanız. Siz hiçbir şey imzalamadınız. Özel evinizde ya da ofisinizde bulunan bir reçete defterini korumamak ile komitenin tüm bu reçeteleri sizin imzaladığınızı düşünmesi arasında büyük bir fark var."

İç çekiyorum. Komite için bir fark olabilirdi ama sonuç aynıydı. İnsanlar öldü çünkü ben kafamı kuma gömdüm, Connor'a gerçekten neler olduğunu görmeyi reddettim.

"Bu işin bitmesini istiyorum, Martin."

Derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Tıbbi suiistimalin kabulü, lisansınızın kalıcı olarak iptal edilmesi için bir gerekçedir. En azından komiteyle sizin adınıza konuşmama izin verir misiniz? Gerçekte ne olduğunu açıklar mısınız? En azından, alacakları disiplin cezasını müzakere etmeye çalışmak istiyorum."

"Biz buradayken bunu bugün yapabilir misin?" Connor'ın kazasının üzerinden altı ay geçmişti. Çoğu insanın Sağlık Bakanlığı'nın Mesleki Suistimaller Dairesi'ne girmekten korktuğundan emin olsam da, ben

Takvimimde günler vardı, bekliyordum. Hayatıma devam etmem gerekiyordu. Ve eylemlerimin -ya da bu durumda eylemsizliklerimin- sorumluluğunu üstlenmeden bunu yapamazdım.

"Evet. Bana bir saat verin. İçeri girip duruşmaya başlamadan önce ne yapabileceğime bakacağım."

Bir dakika daha beklemekten nefret ediyordum ama Martin'in bu konudaki tavsiyesine uymak yapabileceğim en son şeydi. Tanrı biliyor ya, onun diğer tavsiyelerinin hiçbirini dinlememiştim. Başımı salladım. "Elbette. Teşekkür ederim."

"Harika." Duruşma salonunun karşısındaki bir bankı işaret etti. "Oturun. Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Ama oturamadım. Martin kapalı kapının ardında kaybolduktan sonra volta attım. Bir ileri bir geri yürüyerek, buraya nasıl geldiğimi yüzüncü kez tekrarladım.

Bay Mankin. Annesini ziyaret etmek için Florida'ya gitmeye hazırlanan ve yanında götürmek için kâğıt reçeteye ihtiyaç duyan hastam. Ancak muayenehanedeki çekmecemi açtığımda reçete defterimin yerinde olmadığını gördüm. Tam da o öğleden sonra Connor o da m d a yalnızdı.

Bu konuda ne yapmışım? Görmezden geldim.

Eve gittim ve evdeki masamda sakladığım diğer iki reçete pedinden birini aldım.

Sorun çözüldü.

Ama bilmeliydim.

Bu konuda bir şeyler yapmalıyım.

Şüphelerimi masanın altına süpürmedim.

Connor'ın öfkesi mi? Yaralanmadan önce, ağrı kliniğinin verdiği haplara başladıktan sonra olduğu gibi bana bir kez bile sesini yükseltmemişti. Ayrıca hiç uyku sorunu yaşamamıştı. Ya da eve gittiğinde oturup rahatlayamıyordu.

OxyContin kullanımının yan etkileri: Ruh hali değişimleri. Öfke. Uyku güçlüğü.

Huzursuzluk.

Bu konuda ne yaptım?

Görmemiş gibi davrandım.

Her patlamayı haklı buldum. Connor'ı üzmemek için her Rashing işaretinde diğer tarafa baktım.

Ama içten içe biliyordum. Değil mi?

Biliyordum.

Reçeteyi yazdığım için suçlu olmayabilirim ama kafamı kuma gömmüştüm. Başarısız oldum.

Bir eş
olarak. Bir
doktor
olarak.

Ben de volta attım. Ve hızlandım. Ve volta attım. Avukatım bir saatten kısa bir süre içinde çıkacağını söylemişti ama kapı tekrar açılana kadar iki saatten fazla zaman geçti.

Martin kapıyı arkasından kapattı ve iki yanağından hava üfledi. "Bir yıl istiyorlar."

"Bir yıl uzaklaştırma mı?"

Başını salladı. "Her şeyi denedim. Kımıldamıyorlar."

Aklıma kazınmasına izin verdim. Hastasız bir yıl. Zor olacaktı. Ama Wright ailesine kıyasla ben kolay kazanmıyor muydum? Bir yıl çok çabuk geçecekti. Kısa sürede işime geri dönecektim. Ama onlar nerede olacaktı?

Hala ölü.

Hâlâ yerin altı metre altında gömülü.

Yutkundum. "Tamam."

"Ayrıca uzaklaştırıldığınız süre boyunca ve mesleğe döndükten sonra bir yıl boyunca bir terapistle gitmenizi istiyorlar. Sizi sorumlu tuttukları kadar, çok şey yaşadığınızı ve büyük bir kayıp yaşadığınızı da kabul ediyorlar. Hastaları tekrar tedavi edebilecek duruma geldiğinizde ruh sağlığınızın yeterince güçlü olduğundan emin olmak istiyorlar."

Başımı salladım. "Bu adil."

Martin derin bir nefes aldı. "Tamam o zaman. İçeri girip mesleki suistimali resmen kabul etmeniz gerekiyor ve sonra yolumuza devam edeceğiz. Bugünden sonra doktorluk yapamayacak ve hasta bakamayacaksınız. Muayenehanenizi idare etmeniz için size on dört gün süre verecekler - yani personelinizi hastaları aramaya ve randevuları iptal etmeye yönlendirin ya da askıya alındığınız süre boyunca yerinize bakacak başka bir psikiyatrist için düzenlemeler yapın. Bundan sonra muayenehanenizle hiçbir şekilde ilgilenemeyeceksiniz. Herhangi bir uygunsuzluk görüntüsünü ortadan kaldırmak için hiçbir çalışanla temas kurmamanızı veya herhangi bir nedenle muayenehanenize gitmemenizi tavsiye ederim. Temiz bir ara

vermek en iyisi."

"Tamam." Başımı salladım.

"Ayrıca sizi uyarmalıyım ki bu olay kamuoyuna yansıdığında sizi taciz edebilecek bir grup var. Birkaç yıl önce temsil ettiğim başka bir doktorun başına gelmişti. Muayenehanesinin önünde bir protesto düzenlediler. Reçete satmak ya da fazla reçete yazmak gibi nedenlerle başı derde giren doktorların peşine düşüyorlar. Bunu başlatan kadın, direksiyon başında uyuyakalıp otoyolun kenarına sürdüğü oğlunu kaybetti. Oksikodon bağımlısıydı. Doktoru ona kırk kadar reçete yazmıştı. Bu çok farklı bir durum, bu yüzden size sorun çıkarmayacaklardır. Ama bilmeniz gerektiğini düşündüm."

Aman Tanrım.

Bluzumun yakasını çekiştirdim, aniden klostrofobik hissettim. "İçeri girip şu işi halledebilir miyiz? Gerçekten biraz temiz havaya ihtiyacım var."

"Tabii ki."

On beş dakikadan az bir süre sonra sokaktaydım. Ellerim kalçalarımın önüne doğru eğilmiş, sanki bir yarışta koşmuşum gibi nefes nefese kalmıştım.

"İyi misin?" Martin sordu.

Başımı salladım ve gözlerimi kapattım. "Olacağım, artık bu geride kaldı."

Martin bir iki dakika sessizce bekledi. "Eve mi gidiyorsun? Sana bir taksi çağırmamı ister misin?"

Dik durdum. "Hayır, teşekkürler. Durmam gereken bir yer daha var. Sanırım yürüyeceğim."

Bir elini omzuma koydu. "İşler daha iyi yürümediği için üzgünüm. Ama bu sadece hayatının bir bölümünün sonu Meredith. Kitabın sonu değil."

Ona teşekkür ettim ve başımı salladım. Ama cehennemden gelen bu bölümü yatağa atmadan önce gerçekleşmesi gereken bir şey daha vardı. Ve ben bu konuyu ele almak için sabırsızlanıyordum. Yine de planlarımı Martin'le paylaşmadım, çünkü kardeşim ne yapmak üzere olduğunu öğrenirse çılgına dönerdi.

Garip bir şekilde, yarım saat sonra, tam varış noktama geldiğimde cep telefonum çaldı. Ekrandaki Rashing ismini okumak için durakladım. *Jake*. Neyin peşinde olduğumu biliyor olamazdı, bu yüzden Martin'in az önce o ce'ye geri döndüğünü ve onu bilgilendirdiğini tahmin ettim. Yine de zamanlama esrarengizdi. Telefon çalmayı bırakıp sesli mesaja geçene kadar bekledim; kardeşime nerede olduğum konusunda yalan söylemek istemedim.

Kapıyı açıp On Yedinci Karakol'un ön masasına doğru yürümeden önce ne olduğumu ya da ne yaptığımı bilmiyordum.

"Merhaba. Dedektif Green burada mı?"

O cer bana hızlıca bir göz attı. "İsim?" "Meredith Fitzgerald."

"Seni bekliyor mu?"

Başımı salladım. "Hayır, değil."

Arkamdaki oturma alanını işaret etti. "Orada bekle. Müsait olup olmadığına bakacağım." Birkaç dakika sonra Dedektif Green yan kapıdan çıktı.

"Doktor.

McCall?" Arkama baktı. "Bugün avukat yok mu?"

Buraya -ya da herhangi bir polis karakoluna- Connor'ın cenazesinden birkaç gün sonra gelmişim. Dedektif Green gelip daha fazla soruya cevap vermemi istemişti. Kardeşim Jake, benimle gelmesi için ısrar etmişti.

Başımı salladım. "Hayır, ihtiyacım yok."

Arkasını işaret etti. "Geri gel."

Onu uzun bir koridor boyunca takip ettim ve aylar önce geçtiğim aynı kapıda durdum. İlk önce benim girmem için elini uzattı. "Bir fincan kahve ya da başka bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim." "Lütfen oturun."

Dedektif Green karşımdaki sandalyeye oturdu. "Bugün sizin için ne yapabilirim, Dr. McCall?"

Ellerimi masanın üzerine koyacaktım ama titriyorlardı. Bunun yerine dizlerimi koltuğun üzerinde uyluklarımın altına sıkıştırdım. "Kazadan yaklaşık bir hafta önce kocamla kavga etmiştik. Ertesi gün Rowers'la birlikte odama geldi. Aynı akşam çekmecemdeki reçete defterinin yerinde olmadığını fark ettim."

Dedektif Green sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tamam..."

Gerçek hikayeyi ilk kez duyuyordu. Kardeşim o zamanlar dedektifin sorduğu soruların çoğuna cevap vermeme izin vermemişi - ya Beşinci Madde ya da eş ayrıcalığını gerekçe göstererek. O sırada etrafta sisler içinde dolaşıyordum ve Jake bana bunu yapmamı söyleseydi köprüden atlardım.

"Kendimi defterdeki son sayfayı kullanmış olmam gerektiğine inandırmıştım. Ama geriye dönüp baktığımda, ki artık çok daha net görebiliyorum, son sayfayı çektiğimi hatırlardım." Durakladım. "Connor'ın cenazesinin olduğu öğleden sonra, siz daireme geldikten sonra, evdeki masamı kontrol ettim. Orada başka bir reçete defterim vardı. O da gitmişti."

Başını salladı. "Başka bir şey var mı?"

"Size OxyContin için reçete yazmadığımı söylediğimde doğruyu söylüyordum. Ama neler olup bittiğini anlatmalıydım."

Dedektif Green çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu. "Neden şimdi? Neden aylar sonra, bugün gelip bana bunları anlattın?"

Gözlerinin içine baktım. "Artık bir yalanı yaşayamazdım. Kendime bile. Bugün eyalet tıp kurulunda sorumluluğu kabul ettim ve geri kalanını kabul etmek için buradayım."

Öne doğru eğilmeden önce cevabımı bir süre düşündü. "Bunu takdir ediyorum. Ancak soruşturmamızın bir parçası olarak eşinizin fizyoterapisti ve cerrahıyla görüştük. Her ikisi de Bay Fitzgerald'ın yıllarca aşırı kullanım ve sürekli yaralanma nedeniyle her iki dizinde de önemli ölçüde bozulma olduğunu söyledi. Dolayısıyla, ağrı kesicileri kocanıza reçete *etmiş olsanız* bile, bunun kabul edilebilir bir tedavi rejiminin dışında olup olmadığı tartışmalıdır. Ayrıca, reçete defterinizi kilitlemeden ortalıkta bırakmak ihmalkârlık olabilir, ancak eylemlerinizin suç olduğunu kanıtlamak çok daha büyük bir engeldir. Anladığım kadarıyla doktorların aile üyelerine ilaç yazması hoş karşılanmasa da yasadışı değil. Bu yüzden sizinle daha fazla ilgilenmedik. Sonuçta, o gece çok fazla hap alma ve içki içip araba kullanma kararını veren kocanızdı." Dedektif Green başını salladı. "Ve bu onun suçu. Sizin değil."

"Ama... bazı şeyleri ele almış olsaydım, belki de bu kaza hiç yaşanmayacaktı."

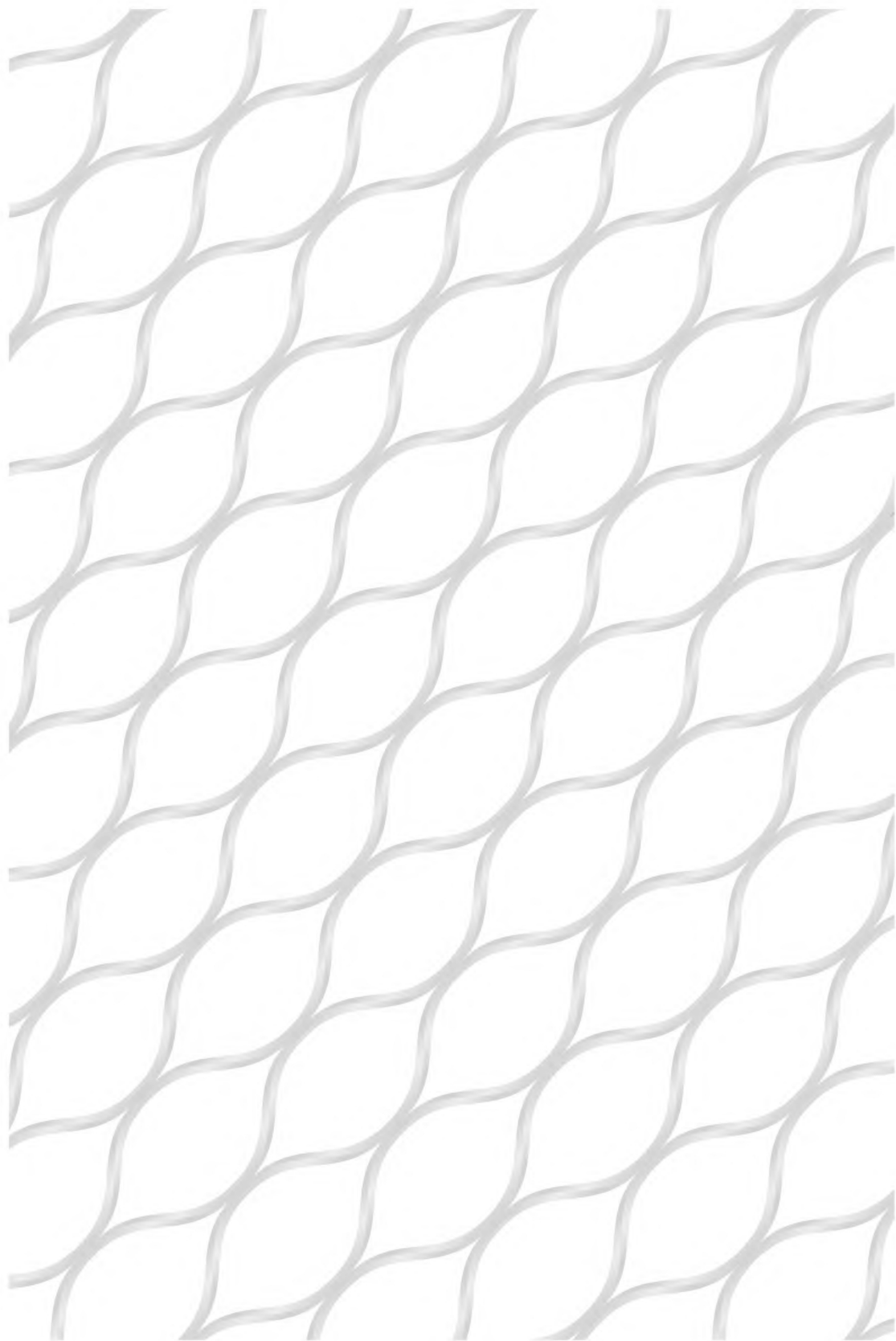
Başını salladı. "Olabilir. Ama ortada bir ceza davası yok."

Birkaç dakika sonra Dedektif Green beni lobiye geri götürdü. Ön kapıyı açmadan önce durdu. "Size bir tavsiyede bulunabilir miyim, Dr. McCall?"

Başımı salladım.

"Suçluluk duygusundan kurtulmanın bir yolunu bulmalısın, yoksa seni canlı canlı yer." "Bunu nasıl yapacağım?"

Gönülsüzce gülümsedi. "Ben sadece aptal bir polisim. Sen doktorsun. Eminim bir yolunu bulursun."

BÖLÜM 14

Şimdi

Beni tanımasını beklerken göğsüm sıkışıyor, patlamak üzere. Gözlerinin kocaman açılacağı ve kim olduğumu anlayacağı anı... Bu ister ailesinin katilinin karısı olsun, ister ara sokaktan çıkarken çarpıştığı kadın.

Ama o hoş bir şekilde gülümsüyor ve ben ona bakarken koltuğumda oturuyor. "İyi akşamlar." Başını salladı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Gabriel... Wright?" Sesimi bir şekilde yumuşak terapist tonuma zorluyorum ve yüzümdeki ifadenin şoktan güvene dönüştüğünü umuyorum. Hastalarımın güven aşılama çalışıyorum, özellikle de ilk gün. Çekingen ve utangaç bir şekilde gelirler, kendi içlerine kapanırlar. Gerçi Gabriel'in böyle bir sorunu yok gibi görünüyor. Omuzları rahat ve koyu renk gözleri odayı süzdükten sonra tekrar bana bakıyor. Benim odamda değil de yerel bir restoranda oturmak için bekliyor olabilir.

Sakin. Sakin. Sakin.

Boğazımı temizliyorum, düşüncelerim karmakarışık olurken masamda oyalanıyorum. Cep telefonum köşede duruyor ve aklıma geldiğinde onu çekmeceye koymak için uzanıyorum, acil bir durum varmış gibi davranabilirim.

Telefon gelmiş gibi yap.

Özür dile, yeniden planlayacağına söz ver.

Sarah onu başka bir yere, tercihen şehrin diğer ucundaki başka bir terapistle göndersin. Böylece bu sorun ortadan kalkacak ve ben de onu takip etmek yerine kendi işimi büyütme odaklanmaya geri *dönebilecektim*.

"Özür dilerim, bir dakikaya ihtiyacınız var mı? Hemen içeri girdim." Gabriel özür dileyen bir gülümseme takınır. "Önemli değil. Dışarı çıkabilirim."

"Hayır, hayır... tabii ki hayır."

Kendine gel, Meredith.

Bir ayağımı diğerinin önüne atmayı başarıyorum ve onun karşısındaki koltuğuma doğru yürüyorum. Önümdeki not defterine bakarak derin bir nefes alıyorum ve koltuğa doğru ilerliyorum. "Hoş geldiniz Bay Wright. Lütfen rahatınıza bakın."

Oturuyor. "Lütfen bana Gabriel de."

"Tabii ki. Gabriel. Bugün nasılsın?"

Başımı kaldırıp cevap vermesini bekliyorum ve nefesimi tuttuğumu fark ediyorum. Ama bu sınırdan öte bir şey. Gerçekten nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Tekrar yaşıyor mu? Evet, dışarıdan öyle görünüyor. Güldüğüne, birden fazla kadınla çıktığına ve normal görünen her türlü şeyi yaptığına şahit oldum. Ama içeride normal *hissedemiyor*. Ailesinin başına gelmesine izin verdiklerimden sonra olmaz.

Bu, belki de mükemmel bir fırsattır.

Belki gerçeği öğrenirim.

"Ben iyiyim," diyor. "Sadece... sanırım birini görmem gerekiyor."

Bir an düşündüm, bir sonraki sorumu nasıl ifade edeceğimi bulmaya çalıştım. "Beni nasıl bulduğunuzu sorabilir miyim?" Başımı sallıyorum. "Yani muayenehanemden nasıl haberdar oldunuz? Biri tarafından mı yönlendirildiniz?"

"Evet, ben yönlendirildim."

"Bu harika." Gülümsemeye zorladım. "Peki sizi kim yönlendirdi? İş yerimi tavsiye eden insanlara teşekkür etmeyi severim."

"Johnson ve Johnson'dı."

Gözlerimi kısıyorum. "Johnson ve Johnson?"

"Tylenol PM'in üreticisi." Şakacı bir gülümseme fırlattı. "Özür dilerim, sadece takılıyorum. Tylenol PM'nin uykuya yardımcı etkisinin ne kadar sürmesi gerektiğine bakarken Johnson and Johnson'ın web sitesinde uyku sorunu yaşayan insanlar için muayenehanenizin reklamını gördüm. Yönlendirildiğimi söylemenin daha iyi olacağını düşündüm."

"Oh. Tamam." Yutkunuyorum. "Burada olmana sevindim. Giriş için birkaç temel sorum var, sonra gerçekten konuşabiliriz. Kulağa nasıl geliyor?"

Başını sallayarak onaylıyor ve ben de ona temel hasta girişini yapıyorum - birincil doktorunu, demografik verilerini, aile psikiyatrik geçmişini doğruluyorum,

ilaçlar, vb. Kırmızı paçavra yok. Hiçbir geçmişi yok, gerçekten, bariz dışında -Ona ne yaptığınızı. *Bizim* ona yaptıklarımız. Gabriel rahatça konuşuyor, kanepede arkasına yaslanmış, elleriyle konuşuyor. İyi bir göz teması kuruyor ve kendimi rahatlamaya başlarken buluyorum, yakından daha da yakışıklı olduğunu fark ediyorum. Yumuşak tüyler köşeli çenesini sarıyor ve bana birkaç gündür tıraş olmadığını söylüyor. Konuştuğunda tüm vücudu hareketleniyor ve sadece dolgun dudakları değil, tüm yüzü gülümsüyor. Duygularını büyük kahverengi gözleriyle sergiliyor, sanki hiçbir şey saklamıyor ve bu konuda bir şey neredeyse özgürleştirici görünüyor.

Ama özgür olamaz. Bunu herkesten iyi biliyorum.

"Bugün sizi buraya getiren nedir?" Elimdeki ana geri dönüyorum, ayrıntılı notlar almak için kalemim hazır bir şekilde bekliyorum. Ancak aşağıya bakıp en üste adını karaladığımda -*Gabriel* Wright- masamdan bir hasta defteri çekmediğimi fark ediyorum. Masamdan defterimi aldım. *Onunla* ilgili sayfalar dolusu not ve gözlemin olduğu defteri. Hissetmeye başladığım sakinlik kayboluyor ve ellerim titremeye başlıyor. Titremeyi durdurmak için defteri olabildiğince sıkıca kavradım.

"Uyku ile mücadele ediyorum. Reçetesiz satılan her şeyi denedim, hatta Ambien için reçete bile aldım. Beni uyutuyor. Ama bir süredir kullanıyorum." Nefes alıyor. "Sonsuza kadar ilaç kullanmak istemiyorum. Sorunun kökeniyle uğraşmayı tercih ederim."

İçim titriyor. Dehşetle. Beklentiyle. Olanları atlatamadığını *biliyordum*. Belki de yollarımızın tekrar kesişmesinin sebebi budur. Ona yardım etmem *gerekiyordu*. İlerlemesine, kederini atlatmasına yardım etmek.

Sebepten dolayı keder.

Bir şey beynimi kemiriyor.

Sertçe yutkunuyorum. Ama bu nasıl oldu? Bu şehirde milyonlarca insan var - nasıl oldu da aylar önce aynı anda aynı kahve dükkanında bulunabildik? Ve şimdi, o benim ofisimde karşımda oturuyor? Gerçekten kim olduğumu bilmiyor mu?

Gözlerim bir kez daha odaklanıyor ve Gabriel'in çok uzun süredir sessiz olduğunu fark ediyorum. Bir şey söylememi bekliyordu. Ama en son söylediği şey neydi? Uykuyla ilgili bir şey. İlaçlar. *Oh! Kök neden!*

Boğazımı temizliyorum. "Peki sorunun kaynağı nedir?"

Derin bir nefes alırken göğsü kalkıyor. "Üzgünüm, bu benim için konuşulacak bir kült." Benden başka her yere bakıyor ve benim bakışlarım da onunkileri takip ederek yakındaki bir rafa gidiyor, psikiyatrinin tüm konularıyla ilgili kitaplar dizilmiş, bekleme odasında değiştirdiğim birkaç yardımcı masa kitabıyla karışık. Ve *işte* o zaman özlediğim parçanı fark ediyorum.

Düğün fotoğrafımız. Sen, ben, kol kola, beyaz elbise ve siyah smokin, sanki dünyada hiçbir şey umurumuzda değilmiş gibi gülüyoruz. O zamanlar umurumuzda değildi. Çerçeve masamın üzerindeydi, fotoğraf hastanın göremeyeceği bir yere bakıyordu. Ama daha önce eşyalarımı toplarken yerini değiştirmiş, camı kırılmasın diye sarmak üzere bir kenara koymuştum. Şimdi tam teşhirde, hastama bakıyor.

Gabriel beni tanımayabilirdi ama *seni* kesinlikle tanırdı.
-Hokey oynadığınız günlerden değilse bile, "kaza" nızdan sonra gazetelere ve sosyal medyaya yansıyan fotoğraflarınızdan.

Kahretsin.

"Karım ve çocuğum geçen yıl öldü." Gabriel kucağında gevşek duran ellerine bakıyor. "Şunun etkisi altında olan bir sürücü tarafından öldürüldüler..." Bir el sallıyor. "Her ne sikimin etkisi altındaysa. Özür dilerim. Küfür etmek istememiştım, sadece..." Ağır ağır iç geçiriyor.

Sandalyemde oturuyorum, gerginlikten titriyorum. *O fotoğrafı kaldırmalıyım.* O lanet şeyden kurtulmalıyım. Ama bu önemli, bu an. Gabriel Wright, içsel düşüncelerini benimle paylaşıyor. Gerçeklerini.

Genellikle sessizce, sabırla otururum. Sessizlik birilerini konuşmaya devam etmeye, boşluğu doldurmaya teşvik eder. Ama bugün yapamıyorum.

"Kaybınız için çok üzgünüm," diyorum. "Bana daha fazlasını anlat. Uyku sorunlarınız onlar öldükten sonra mı başladı? Ve bana bir dakika izin verin lütfen. Yeni bir kalem almam gerekiyor."

Ayaklarımın üzerindeyim, kareye doğru ilerliyorum. Eskiden bu fotoğrafa bayılırdım. Ona her baktığımda beni gülümsetirdi. Ama şimdi kocamın gülümseyen yüzü artık bana neşeli görünmüyor. Yaptığın şeyin bilgisiyle gölgelenmiş. Yapmana izin verdiğim şey. Yakınımda bir bardak yeni kalem duruyor ve bir tanesine uzanıyorum, aynı anda *sana* da uzanıyorum - damarlarımdaki kan hızla akarken, o fark etmeden önce onu hareket ettirebileceğimi *umuyorum*.

Çerçeve yüzüstü rafın tahtasına çarptığında odanın içinde yüksek bir tokat sesi yankılanır.

Gabriel hemen ayağa kalkar. "Sen iyi misin? Yardıma ihtiyacın var mı?" Bana doğru bir adım atıyor -az önce yanlışlıkla devirmiş gibi yaptığım fotoğrafa doğru.

Ona el salladım. "Hayır, teşekkür ederim. Ben Bir. Böldüğüm için çok özür dilerim. Bana aileden bahset."

Kanepeye geri yaslandı, kararsızdı. Sanki görgü kuralları bana yardım etmesini gerektiriyormuş gibi.

Bu yönünü seviyorum.

Sandalyeme geri yerleşerek sıcak bir gülümseme verdim. "Lütfen devam edin."

Biraz zaman alır ama sonra yapar. Gabriel hemen derinlere dalıyor. Bana zaten bildiğim şeyleri anlatıyor; karısının ve çocuğunun nasıl biçildiğini. Anında nasıl öldürüldüklerini. Ama aynı zamanda kızının işitme engelli olduğu ve işitme cihazı kullandığı, karısının ise varlıklı bir aileden geldiği gibi bilmediğim şeyleri de anlatıyor. Perçinlenmiş bir şekilde dinliyorum ama cenazelerinden bahsederken bir yandan da nereye gömüldüklerinden bahsedip bahsetmeyeceğini merak ediyorum. Ama bahsetmiyor ve sormanın da bir yolu yok. Ayrıntılı notlar karalıyorum, bu gece onları milyonlarca kez gözden geçireceğimi biliyorum. Yüzündeki her ifadeyi, sıcak gözlerinden dökülen her duyguyu hatırlamaya çalışacağım. Birden keşke seanslarımı kaydetseydim diyorum. Davranışımın profesyonelce olmadığını da son derece farkındayım. Onu bir hasta olarak kabul etmek -ki bu seansa devam ederek zaten bunu yapmış oluyorum- ahlaki açıdan yanlış. Ve tıp kuruluyla başımın belaya girebileceği başka bir şey. Büyük bir bela. Ama sanki evren bunu düzeltmemi istiyor.

benim hatalarım.

Ya da... ve buna tekrar dönmekten kendimi alamıyorum. Ya da hayatıma girip durması tesadüf değil. Bu düşünceyle kıvranıyorum, gerçekten yardım istemek dışında neden burada olabileceğini düşünüyorum. Her şeye *onu* takip ederek başlamam dışında.

"Sen ne düşünüyorsun?" Gabriel sorar.

Bir sessizlik. Dinlemiyordum. Son bir iki dakika içinde söylediği tek bir kelimeyi bile duyamayacak kadar kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuştum.

"Sanırım..." İçimdeki terapisti çağırıyorum, yıllar boyunca hastalarımaya tekrarladığım ortak cümleleri düşünüyorum. "Muhtemelen bir şeyle uğraşıyorsunuz

gerçekten bilinçaltınızı deşiyor."

Başını eğip bana bakıyor ve ben yanlış bir şey söylediğim, söylediği şeye verdiğim yanıtın uygunsuz olduğu konusunda paniğe kapılıyorum.

Ama sonunda başını sallar. "Evet, sanırım muhtemelen haklısın. Kız kardeşim onların kaybıyla hiçbir zaman başa çıkamadığımı, bunun beni şimdi vurduğunu ve bu yüzden uyuyamadığımı düşünüyor."

Gülümsemeleri, kahkahaları, tanık olduğum *mutluluğu* düşündüm. Başından beri hepsi göstermelikti.

"Bu kesinlikle mümkün. Sen ne düşünüyorsun?"

"Emin değilim." Bir eliyle yüzünü ovuşturuyor, bu hareket genelde çok sakın ve kendinden emin görünen bu adam için neredeyse alışılmadık bir şey. Sanki kabuğunda bir çatlak var ve ben bu çatlağa bakmak istiyorum; altında ne yattığını anlamak ve böylece yardım edebilmek için. "O gece onlarla birlikte olmalıydım. Ama değildim. I..." Bunu yüklü bir sessizlik izler. Bir kez daha yere bakıyor, ellerini ovuşturuyor. Elindeki metalin parıltısını fark ediyorum, yüzüğünün tek parmağı, bir evlilik yüzüğü. Daha önce taktığını hiç görmemiştim ve baktığıma da eminim. "Çok fazla suçluluk duyuyorum," diye bitiriyor sözlerini.

O anda, zamanlayıcıım bip sesi çıkardı. Onu tutup kapatmayı ve devam etmesini söylemeyi her şeyden çok istiyorum. Ama bir terapist böyle yapmaz. *İçimdeki* çarpık parçanın, profesyonelce davranmayan parçanın yapmak istediği şey bu. Ve en azından profesyonellik iddiamı sürdürmem gerekiyor. Ne de olsa o bir hasta.

"Sanırım suçluluk duygusunu bir sonraki seansa saklayacağız." Gabriel gülümsüyor ve bu gerçek - ya da en azından öyle görünüyor. Yine de içimde bir kuşku var - ya *da belki de bunca zamandır beni kandırıyordu*.

Çok fazla "belki" var. Belki de gerçekten mutlu değildir.

Belki de iyi değildir.

Belki de gerçekten profesyonel yardıma ihtiyacı vardır.

Belki de tahmin ettiğimden çok daha fazla ortak noktamız vardır. Belki o benim kim olduğumu biliyordur.

Ya da... *belki de değil*.

"Evet, kulağa hoş geliyor. Gabriel, yardım aradığın için çok memnunum. Bugün sizinle tanışmak bir zevkti." Ayağa kalkıyorum ve onu kapıya kadar geçiriyorum. Ona hemen aramasını ve başka bir randevu almasını söylemek istiyorum - daha erken olursa daha iyi olur.

Ama kendimi kontrol ediyorum.

"Hey, biz..." Kapı aralığında duraksıyor ve dönüp çatık kaşlarıyla beni inceliyor. "Daha önce hiç karşılaştık mı?"

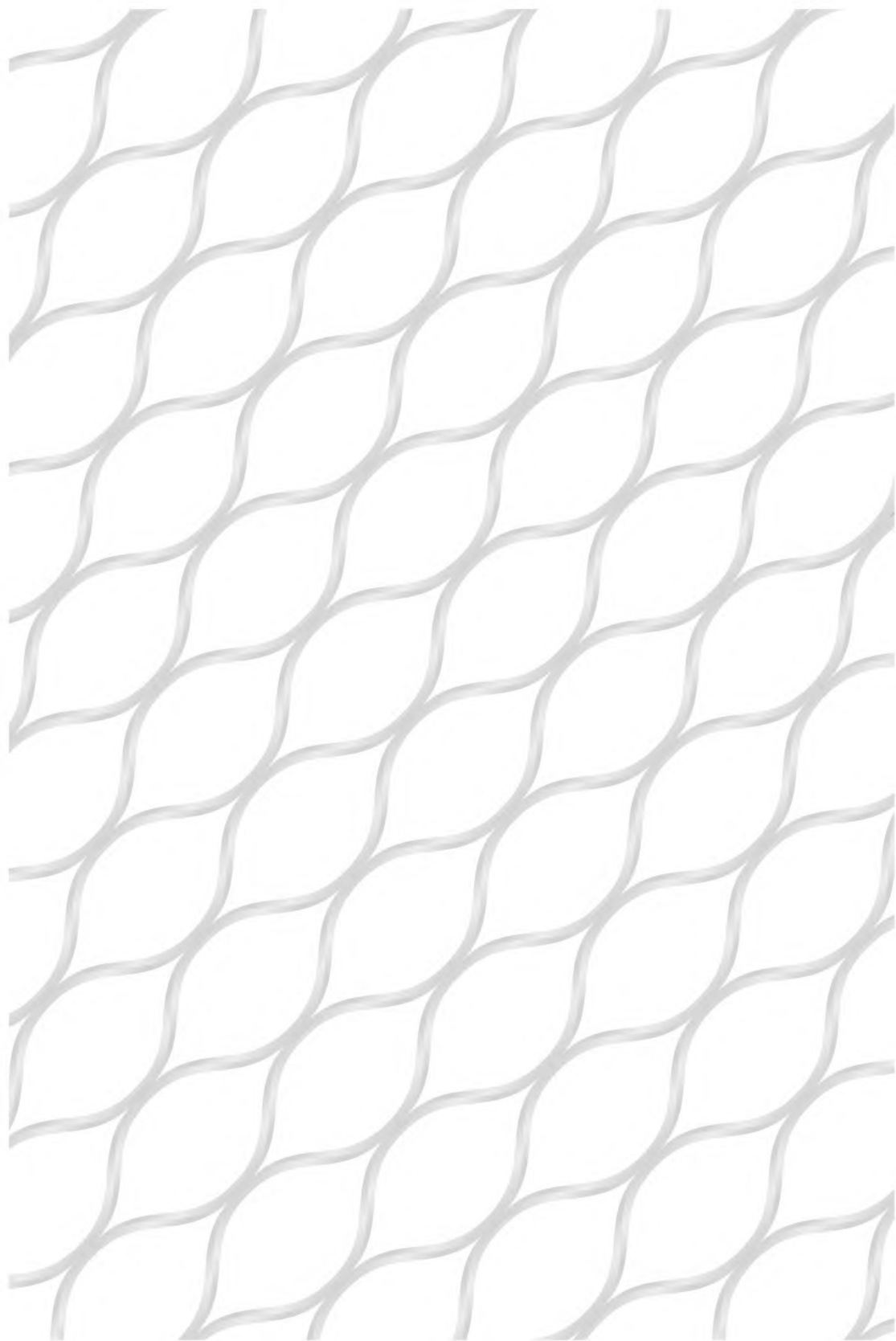
Çabuk cevap veriyorum. *Çok* çabuk. "Hayır, hiç sanmıyorum."

Kalbim küt küt atıyor. Yine de benimle ilgili bir şeyin onun için unutulmaz olmasından garip bir şekilde memnun hissetmekten kendimi alamıyorum.

Gabriel omuz silkip kapıdan içeri adım atıyor. "Sende tanıdık gelen bir şeyler var.

Eminim bana gelecektir."

O gittikten sonra alnımı kapıya yaslıyorum. *Tanrım, umarım değildir.*

BÖLÜM 15

Şimdi

Bacağım aşağı yukarı zıplıyor.

Tıp fakültesinde geliştirdiğim sinirsel bir alışkanlık. Sınav kaygısı. Ama yıllardır yapmıyorum. Gerçi bugün kaygım tüm zamanların en yüksek seviyesinde. Elbette, hayatımın aşkı olduğunu düşündüğüm kocamın ölümünün üzerinden henüz iki yıl bile geçmedi. Sonsuza dek. Yine de cenazede bacağım bir kez bile sekmedi. Ne de polis sorgusu sırasında. Ve masamın çekmecesini açtığımda bir reçete defterinin daha kaybolduğunu gördüğümde de. Yine de, özel hastamla ikinci randevumu beklerken saatin her an ilerleyişini izlerken, bacağım spor salonundaki koşu bandında yaptığından daha fazla egzersiz yapıyor. Bunun bir eş ya da doktor olarak benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim.

Hala iptal edebilirim. Çok geç değil. Çoktan iptal *etmeliydim*. Tanrı biliyor ya, bu hafta bunu yeterince düşündüm. Sarah'ya Gabriel'i başka bir terapistle yönlendirmesini isteyen bir e-posta bile yazdım. Ama bir türlü gönder tuşuna basamadım. Adamın kaybını atlatmasına yardımcı olmak için en azından bunu yapamaz mıyım? *Bana ihtiyacı var*. Elbette, bu profesyonelce değil. Muhtemelen tıbbi lisansımı kaybetmeme sebep olur. Hayır, *kesinlikle* gerekçe. Eğer yakalanırsam.

Dış kapının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum ve zıplayan bacağım hareketsiz kalıyor. Gabriel'in sesi Sarah'ya bir şeyler söylerken gürlüyor ve bir haftadır hissettiğim tüm endişe anında farklı bir şeye dönüşüyor: neşeye. Bu iki duygu o kadar da farklı değil. İkisi de kanın kulaklarımda yüksek sesle çalkalanmasına neden oluyor. Avuçlarım terliyor ve ani bir sesle yerimden fırlayacağımdan eminim. Ama aynı zamanda *yaşadığımı* da hissediyorum. Yani. Lanet olsun. Canlı. Uçaktan atlamak gibi bir şey olduğunu hayal ediyorum - kollarınızı havaya kaldırıp rüzgârın ve yerçekiminin sizi almasına izin verdiğinizde adrenalin patlaması. Sadece paraşütümün

çalıştığından emin değilim.

Saatte yüz yirmi mil hızla yere çakılabilir ve bir böcek gibi sıçrayabilirim.

Yine *de* uçağın kenarında oturmuş, ayaklarımı sarkıtmış, ağırlığımı öne verip düşmeyi beklerken, bunun olmasını *sabırsızlıkla* bekliyorum.

Tak tak. Tak.

Sarah benim odamın kapısını açtı. "Saat on ikin geldi. Dışarı çıkıp sokağın aşağısındaki şarküteriden bir kahve alacağım. Bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim." Uçaktan atlamayı beklerken kim yemek düşünebilir ki?

İçeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Gülümseyerek kaşlarını oynatıyor ve fısıldıyor, "Yeni hastan gerçekten çok seksi. Normalde çekici bulacağım bir tip değil ama onda bir şeyler var."

Evet, kesinlikle var.

Boğazımı temizliyorum. "Çıkarken onu içeri gönderir misiniz lütfen?" "Elbette."

Birkaç saniye sonra Gabriel kapıyı iki kez çalar ve gülümseyerek başını içeri sokar. "Söylentiye göre benim için hazır mısınız?"

Geçen hafta ilk kez odama girdiğinden beri kalbim durmadan çarpıyor. Ama şu anda göğüs kafesime çarpıyormuş gibi hissediyorum. Korkuyorum.

Hemen iptal etmeliyim. Ona hasta olduğumu söyle. Aslında bu kelimeleri söylememe bile gerek olmayabilir çünkü şu anda midem oldukça bulanıyor.

Ama dizginliyorum. Çünkü *Gabriel'in bana ihtiyacı var.*

Ve bir parçamın ona ihtiyacı var. Onu iyileştirmeye ihtiyacı var.

Ben de 1nest alıştırmaları gülümsememi takındım ve elimi uzatarak oturma alanını işaret ettim.

"Sizin için hazırım. Lütfen oturun Bay Wright."

Yine gülümsüyor. Aslında, bu daha çok yarım bir gülümseme. Orantısız ve ukala bir gülümseme. Ve bu içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Uzun zamandır uyanık olmayan kadınsı bir şey. *Son derece uygunsuz bir şey.*

"Bunu aştığımızı sanıyordum." Başını öne eğiyor. "Adım Gabriel, Bay değil."

Wright, hatırladın mı?"

Rirting mi yapıyor? Yoksa kafamın içinde mi? Emin değilim ama şimdi bunu düşünecek zamanım yok. Başımı sallıyorum. "Elbette, Gabriel. Kusura bakma. Not defterimi alayım."

Bu sefer yeni bir defter çıkarmaya dikkat ediyorum, geçen hafta yanlışlıkla elime aldığım takip defterini değil. Karşısındaki koltuğa oturup bacak bacak üstüne atıyorum ve bugün giydiğim eteği düzeltiyorum.

Gabriel'in gözleri düşüyor ve yutkunurken adem elmasının aşağı yukarı sallanışını izliyorum. Sonra bakışları benimkilerle buluşuyor.

"Ee... beni özledin mi?"

Şaka yapıyor tabii ki. Ama *hiçbir fikri* yok.

"Haftan nasıl geçti?" diye sordum.

Derin bir nefes alır ve bırakır. "Fena değildi. Not vermem gereken ödevler vardı, bu yüzden beni meşgul etti. Bu arada, *anyway* kelimesi ne zaman anyways oldu, s ile? Öğrencilerimden her biri, 'So *anyways...*' diyor." Son harfi vurguluyor.

Gülümsüyorum. Bu gerçek ve biraz rahatlamama yardımcı oluyor. Kötü dilbilgisi benim de en sevdiğim şeydir. "Sanırım cümlelere *literally* ile başlamaya başladıkları zamanlardı. Kelimenin tam *anlamıyla*, hiçbir fikrim yok."

Gülüyor. İçten. Sınırsız. Ve belki biraz seksi.

"Bu benim kitabımda *öldürmekle* aynı sırada yer alıyor. Bazı kelimeler bana kara tahtaya çivi çakmak gibi geliyor. Bir öğrenciye A aldığını söylediğimde '*Slay*' diye cevap verdiğinde notunu D'ye düşürmek istiyorum."

Biraz daha rahatladım. Bütün gün burada oturup bu adamın zekâsıyla eğlenebilirim. Ama biz iki arkadaş değiliz. Bana terapi için para ödüyor. O yüzden biraz daha dalıyorum.

"Bu hafta nasıl uyudun?" "Pek iyi değildi."

Başımı salladım. "Geçen sefer konuştuğumuzda, kaybınla ilgili bastırılmış çok fazla suçluluk duyduğunu söylemiştin. Bunun hakkında biraz konuşabilir miyiz? Suçluluk duygusu o gün karın ve kızınla birlikte olman gerektiği için mi?"

Gabriel'in yüzü düşer. Tekrar konuşmadan önce uzun bir süre kucağına bakıyor. "Karım ve ben evlilik sorunları yaşıyorduk."

Oh. Vay canına. Bunu beklemiyordum. "Anlıyorum."

"Her zaman kavga ederdik." Kaşlarını çatıyor. "Öldüğü gece de dahil.
Bu yüzden o akşam onunla birlikte değildim ve bu yüzden

Kızımız gecenin bu saatinde. Hışım la çıkıp gitmeden önce ona söylediğim son şey 'Cehenneme git' oldu."

Kalbim sıkışıyor. O son anları kafasında kaç kez tekrar tekrar canlandırdı? Pişmanlık, kalbin etrafını saran ve onu ağırlaştıran, özgürce yelken açmasını engelleyen bir çapa gibidir. Bu duyguyu kesinlikle anlıyorum. Connor da ben de o son gidişinden önce nefret dolu şeyler söylemiştik. Suçluluğun ağırlığını son derece kişisel bir düzeyde anlıyorum. Yaptığı şey için Connor'dan nefret ediyorum, ancak kendi kendime, *keşke ilk reçete defterini kayıp bulduğumda bir şeyler yapsaydım, kafamı kuma gömmek yerine ona yardım etseydim diye düşünmediğim bir gün bile olmuyor.*

Bu adama suçluluk duygusundan kurtulması için nasıl rehberlik edeceğimden emin değilim.

Kendiminkini bile atlatamıyorum. Bu yüzden ona ders kitabındaki cevabı verip geçiyorum.

"Bu belli ki unutulması çok zor bir kült anı. Ancak tüm ilişkinizi sadece son anlara indirgeyemezsiniz. İlişkinizin bozulmasına neyin yol açtığını sorabilir miyim?"

"Karımın beni bir iş arkadaşıyla aldattığını öğrendim. Bir süredir şüpheleniyordum ama kabul etmedi." Gabriel gözlerimin içine baktı. "Ben de onu takip ettim. Ve onları iş üstünde yakaladım."

Gözlerim açıldı. *Onu takip ettim.*

"Biliyorum." Omuz silkiyor. "En güzel anım değil."

Yüzümdeki şoku yargılama olarak algıladı, oysa beni sarsan tek şey benim onu takip ettiğim gibi onun da birini takip ettiği düşüncesi. "Hayır, hayır, hayır." Ellerimi sallıyorum. "Uygunsuz bir şey yaptığını düşünmüyordum. Onları yakalamanın senin için korkunç olduğunu düşünüyordum."

"Oh." Başını sallıyor. "Evet, öyleydi." Gözleri yüzümde geziniyor. "Evli misin?" "Boşandım."

Kural olarak, bir hastaya asla ailem hakkında kişisel bilgi vermem. Ancak sorusu beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki, doğru cevabın hiç cevap vermemek olacağını düşünmeden yalan ağzımdan dökülüverdi.

"Hile mi yaptı?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Boşanmanız ne kadar zaman önceydi?"

İnişli çıkışlı bir yolda ilerliyormuşum gibi hissediyorum ama bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. "Yaklaşık on sekiz ay önce."

Başını sallıyor. "Birkaç hafta önce biriyle çıktım. Sonra beni evine davet etti. Onunla yatmak istedim. Ama kendimi suçlu hissettim. Bir yanım hâlâ evliymişim gibi hissediyor. Sanırım boşandıktan sonra bir şeylere atlamak daha kolay. Öyle mi? Benim karım da sen boşandığında öldü. Hiç biriyle birlikte oldun mu?"

"Hayır."

Gabriel'in gözleri bir saniyeliğine dudaklarıma kayıyor. O kadar hızlı ki, bunun olup olmadığını bile sorgulamaya başladım. Belki de hayal ettim. Bilemiyorum. Ama emin olduğum tek şey, bu tartışmayı daha da kötüleşmeden durdurmam gerektiği. Biriyle yatıp yatmadığım bir yana, ilk sorusuna asla cevap vermemeliydim. Bu yüzden sırtımı dikleştirdim ve sandalyemde daha uzun oturdum, konuşmamızı karısını başka bir adamla bastığında nasıl hissettiğine yönlendirdim. Bugün orada epey bir zaman geçirdik ve konuşma durgunlaştığında, neredeyse onun rutin bir hasta olduğunu hissediyorum. *Neredeyse.*

"Bu iyi bir ilerleme," diyorum. "Suçluluk duygusunu aşmanın ilk adımı var olduğunu kabul etmek."

"Uzun zamandır var olduğunu biliyordum. İkinci adım nedir?"

"Affetmek. Karınız bir insandı. Bir hata yaptı. Gerçekten ilerleyebilmeniz için önce onu affetmenin bir yolunu bulmanız gerekiyor."

"O ölmüşken bunu nasıl yapabilirim?"

"Bazen kişiyle konuşmak yardımcı olur. Söylenmesi gerekenleri söylemeniz için onların orada olması gerekmez. Belki de bir mektup yazarak sizi ne kadar incittiğini anlatabilirsiniz."

Gabriel bir elini saçlarının arasında gezdirir. "Hayat gerçekten de büyük bir döngü, değil mi? İlk çıkmaya başladığımızda Ellen'a mektuplar yazardım."

Hüzünle gülümsedim. "Bu çok hoş. Artık kimse mektup yazmıyor."

"Birini tanımaya çalışırken arkadaşlık uygulamasına gönderdiğiniz mesajları saymazsanız, hayır."

Bir randevu uygulaması...

Daha dün gece sohbet ettiğim gibi. Gabriel uyuyamazken ben orada bir kadeh şarabımı yudumluyor ve rastgele bir yabancıyla sohbet ediyordum. I

bu adam gerçekten mutlu olana kadar gülümsemesine izin verilmemeli.

Tanrım, kaybettiklerinden sonra nasıl tekrar mutlu olabilir ki?

Zavallı küçük Rose.

Ve işte kalbim yine çarpmaya başladı. Bugün aralıklı egzersiz yapıyormuşum gibi hissediyorum. Hızlan. Yavaşla. Yıka. Durula. Tekrarla. Ama işimi yapmak için kafamı düz tutmam gerekiyor. Bu yüzden kendimi tartışmamıza geri dönmeye zorluyorum.

"Bunlardan birinde aktif misin? Arkadaşlık uygulamalarında yani?" Başını sallıyor. "Öyleyim."

"İlginç biriyle tanıştın mı?"

"Birkaç kişiyi tanımaya çalışıyorum. İlk defa bir kadınla eski usul tanışmıyorum. Bilirsiniz, bir barda biraz sıvı cesareten sonra. İlk katıldığımda kendimi dinozor gibi hissettim."

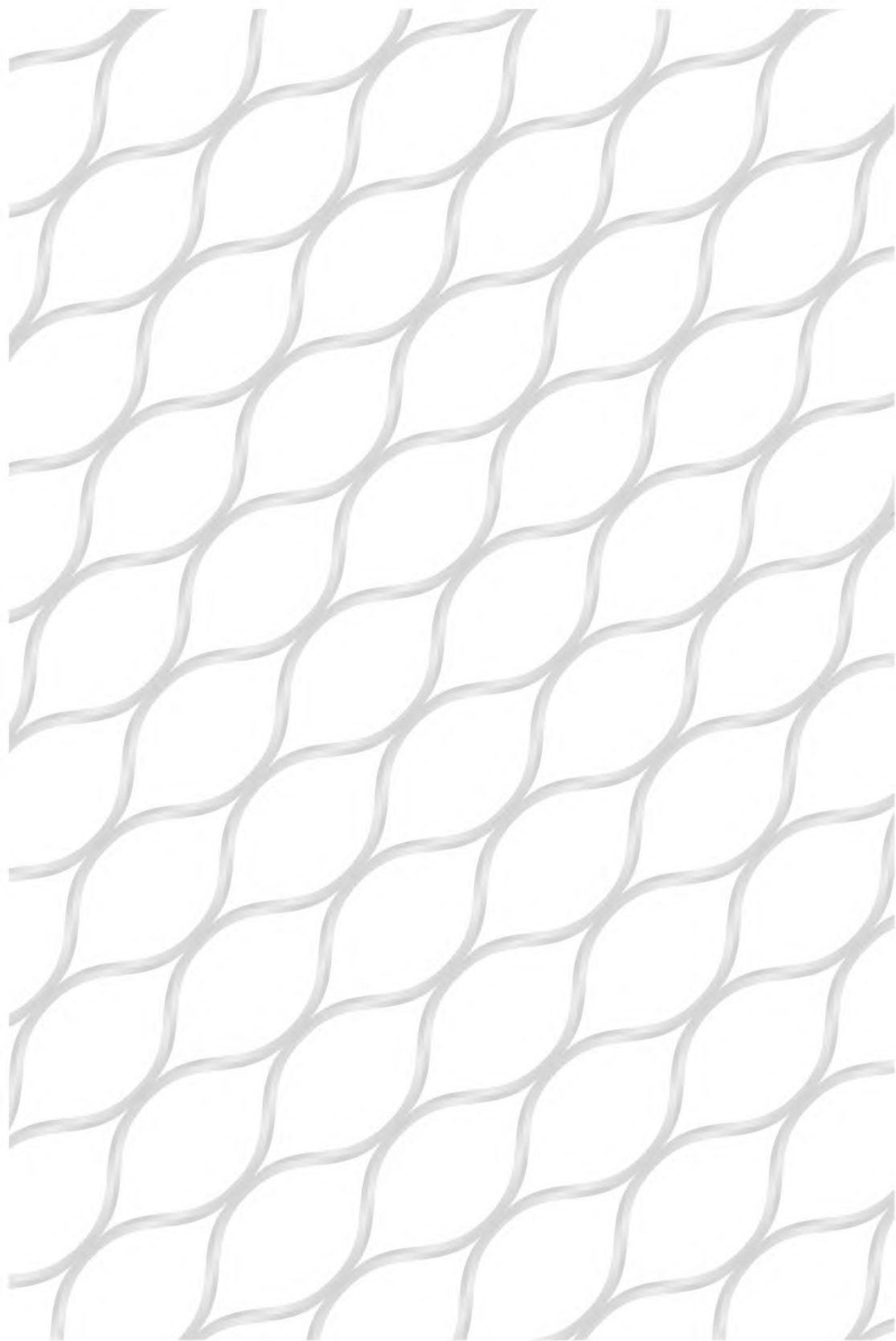
Gülümsüyorum. "Son on yılda flört dünyasında çok şey değişti." "Peki ya sen?" diye soruyor. "Evlendiğinizden beri online randevuları denediniz mi?

Boşanmak mı?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum, yine özel hayatım hakkında konuşmak için, ki bu tamamen uygunsuz. Neyse ki bu sefer zilim beni kurtardı. Bir saatin çoktan geçtiğine inanamıyorum. Uzanıp zili açıyorum.

Gabriel gözlerime bakıyor ve gülümsüyor. "Sanırım önümüzdeki hafta dinozorlarla buluşma maceralarımıza devam edeceğiz. Belki de konuştuğumuz en tuhaf insanlarla ilgili hikâyelerimizi paylaşabiliriz?"

"Elbette," diyorum ve sandalyemden kalkıyorum. Gerçi şu anda konuştuğu en tuhaf kadının tam karşısında durduğundan eminim.

BÖLÜM 1G

Şimdi

İşe dönmek nasıl?" Dr. Alexander karşıma yerleşti.

Tekrar hasta görmeye başladığımdan beri onu ilk kez görüyorum. "Bu iyi bir şey. İlk gün biraz gergindim. Ama bisiklete binmek gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, bir süreliğine başka birinin sorunları hakkında konuşmak güzel. Kendi sorunlarımdan bıktım artık."

Gülümsüyor. "Eminim hastalarınız da geri döndüğünüz için çok mutludur." Başımı salladım.

Dr. Alexander sessiz. Gözlerimi yakalıyor, sonra bakışlarını kucağıma indiriyor. Görünüşe göre ellerimi sıkıyorum ve bunun farkında bile değilim. Ellerimi çözüyorum ve iç çekiyorum.

"Bugün konuşmak istediğin bir şey var mı?" diye soruyor.

Ona Gabriel'den bahsedip bahsetmeyeceğime karar vermemiştim. Ama şimdi burada otururken, mantıklı bir sese ihtiyacım olduğunu fark ettim. Derin bir nefes aldım ve başımı sallayarak dışarı verdim.

"Yeni hastalar aldım."

Başını sallıyor. "Yokluğunuzda bazı hastalarınızın sizi terk ettiğinden bahsetmiştiniz. Ve asistanınız, dönüşünüzü bekleyerek muayenehanenizi yeniden inşa etmek için bazı reklamlar yapıyor. Bunu, müdavimlerinizi görmekten daha mı stresli buluyorsunuz?"

Uzun bir süre yere baktım. Ona beni rahatsız eden şeyin bu olduğunu söylemek için çok istekliyim. Kapımdan içeri giren her yeni hastanın sevdiği birinin kaybı hakkında konuşmak isteyeceğinden endişelendiğimi. Henüz hiçbir müdavimime böyle bir şey olmadı ama aklımın bir köşesinde hep bu düşünce var. Ya bir eşin ölümünü dinlerken yıkılırsam? Anlatmak çok kolay olurdu

Benim endişem de bu. Dr. Alexander aradaki farkı asla bilemez. Ama ben iyileşmek istiyorum. Hayatıma devam etmek istiyorum.

"Yeni hastalarımın biri..." Arkamı dönüyorum ve alt dudağımı ısıyorum. Bunu söylemek kolay değil. Utanıyorum. Yaptığımın yanlış olduğunu biliyorum. Ahlaki ve profesyonel olarak.

Bir dakika sonra cümleme kaldığım yerden devam edemediğimde, Dr. Alexander tereddütlerimin başka nedenlerden kaynaklandığını varsayıyor.

"Burada hastalarınız ve onların sorunları hakkında konuşabiliriz" diyor. "Pek çok terapist terapiye gider ve seanslarda ortaya çıkan şeyleri tartışır. İşimiz gereği duyduğumuz şeylerin zaman zaman bizi üzmesi doğaldır."

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. Kalbim çarpıyor ve kelimeleri yüksek sesle söylemek için içimdeki her şey gerekiyor. Aceleyle çıkıyorlar. "Yeni hastalarımın biri... Gabriel."

Dr. Alexander'ın kaşları gerildi. "Gabriel, yani takip ettiğiniz adam mı? O adam ki..."

Başımı
salladım.

Birkaç göz kırpmada dışında, yargılayıcı bir tavır sergilememeyi başarıyor. O da bir şekilde sakin tonunu koruyor. "Bunun nasıl ortaya çıktığını anlatır mısın?"

Birkaç dakika gevezelik ettim, içeri girdiğinde ne kadar şaşırdığımı anlattım. Tamamen bir sürpriz olduğunu. Ben yapmadım. Terapist moduna nasıl geçtiğimi ve geçmişini nasıl aldığımı, her zamanki soruları nasıl sorduğumu, çünkü bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Nasıl davranacağımı.

"Yani onu sadece bir kez mi
gördün?" Yutkunuyorum ve
başımı sallıyorum.

"Tamam. İlk kez içeri girdiğinde ne yapacağınızı şaşırdığınızı tahmin edebiliyorum. Görünüşe göre paniklemişsiniz ve yüzleşmekten kaçınmışsınız. Ama onu ikinci kez neden gördünüz? Asistanınızın arayıp vaka yükünüzün çok ağır olduğunu ya da başka bir terapistle daha iyi olacağını düşündüğünüzü söylemesi yeterince basit olurdu."

Gözlerimi kaçırıyorum, pencerenin dışında zaten aşına olduğum ağacı hatırlıyorum. Biraz düşündükten sonra başımı sallıyorum. "İlk başta, benim odamda oturmasının bir tesadüf olduğuna inanmadım. Demek istediğim, ne

"Kocamın, yani bizim..." Derin bir nefes alıyorum. "Şu Gabriel Wright benim o d a m a girdi. New York Eyaleti'nde dört bin psikiyatrist var. Geçen gün baktım. Eyalet nüfusunun yüzde kırk üçü şehirde yaşıyorsa, on yedi yüz psikiyatristin burada olması mantıklı. Ve Gabriel *benim* muayenehaneme geldi. İşe döndüğüm ilk gün mü? Kazayı bir kenara bıraksam bile, bu adam uzunca bir süre günlük olarak takip ettiğim biriydi. Hatta bir keresinde onunla karşılaşmıştım."

"Kulağa çok fazla tesadüf gibi geliyor. Ama '*ilk başta* bunun bir tesadüf olduğuna inanmadım' dediğinize göre, kötü niyetli bir şey olup olmadığını eledeğinizi varsayıyorum."

Başımı salladım. "Terapide böylesine etkileyici bir monolog sunması için sosyopat olması gerekir. Gabriel Wright sadece yardım arayan, benim reklamlarımdan birini görmüş ve benim ofisim de onun yaşadığı yerden çok uzakta değil."

"Neden onu başka birine yönlendirmediniz?"

"Çünkü ona gerçekten yardım edebileceğimi düşünüyorum. Hayatının mahvolması kısmen benim suçumken en azından bunu yapamaz mıyım?"

Dr. Alexander dudaklarını büzer. "Haklı çıkmaya çalışıyorsun, Meredith. Bu konuda sınırı aştığını bilmelisin. Takip etmek bir şeydir, ama ciddi bir kişisel bağın olan bir adamı, gerçek kimliğini bilmeden tedavi etmek... Bu etik değil."

İç çektim. "O zaman benim de ondan biraz etkilendiğimi sana söylememeliyim."

İşte bu kadar. Her zamanki Dr. Alexander'ı kırdım. Gözlüklerini çıkarır ve burnunun kenarını sıkar.

Kaşlarımı çattım. "Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Başını iki yana sallar. "Senin için endişeleniyorum. Hem profesyonel olarak hem de bir hasta olarak." Gözlüklerini burnuna geri takıyor ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğiliyor. "Tıbbi Etik Kuralları'nın doktorların hastalarla belirli türde ilişkiler kurmasını yasaklamasının bir nedeni olduğunu söylememe gerek yok. Hastalar, özellikle de ruh sağlığı hastaları, bize çok hassas bir durumda gelirler. Duyguları içeren herhangi bir dış ilişkiye sahip olmak muhakeme yeteneğinizi zayıflatabilir. 1re ile oynuyorsun, Meredith. Ve bu sadece profesyonel bir

Seviye. Doktorunuz olarak, bunun kendi ruh sağlığınıza neler yapabileceğine dair endişelerim ciddi. Kocanızın davranışları yüzünden bu adamın hayatının nasıl mahvolduğunu dinlemek sizin için yıkıcı olmalı. Neden kendinizi buna maruz bıraktınız?"

Boğazım şişiyor, sanki havanın geçebileceği sadece bir iğne deliği varmış gibi. Birkaç kez yutkunarak gözyaşlarımın keskin sızısını engellemeye çalışıyorum. Ama faydası yok. Gözyaşlarım taşıyor ve yüzümden aşağı akıyor.

Dr. Alexander mendil kutusuna uzandı ve bana uzattı. "Sert davrandıysam özür dilerim. Genelde daha ölçülü davranırım. Ama bir meslektaşınız olarak, sonuçlarını size hatırlatmak zorunda olduğumu hissediyorum."

Gözlerimi siliyorum. "Özür dilemene gerek yok. Haklısınız. Kesinlikle haklısın. Ve bunu duymaya ihtiyacım vardı." Kendimi toparlamak için bir dakikamı ayırıyorum. "Bana acı verecek bir şeye neden kendimi maruz bıraktığımı sordun. Çünkü bunu hak ediyorum."

Dr. Alexander'ın yüzü yumuşar. "Bugün oradan başlayalım..."

BÖLÜM 17

Şimdi

Bu hafta ortalama ekran süresi: Günde 4 saat 15 dakika.

"Git buradan," diye mırıldanıyorum, bildirim kaydırarak kaybolmasını sağlıyorum. Telefonumda ne kadar saçma bir zaman geçirdiğimin farkındayım. Ve bunun yüzde 90'ının bu flört uygulamasında geçtiğinin de farkındayım. Geçen hafta Dr. Alexander'la olan randevumdan beri dikkatimi böyle dağıttım.

Bir kereliğine de olsa, en azından zamanımı Gabriel'den başka bir şey meşgul ediyor. Yeni biriyle sohbet etmeye başladım. Hatta ilginç bulduğum biriyle. Bu iyi bir şey. Bunu kabullenmeliyim ve kabulleniyorum, iki gün önce sağa kaydırduğım Robert'a bir mesaj yazıyorum. Bir erkek için sağa kaydırmanızda

-Ve o da sizin için sağa kaydırırsa ekranda bir kalp patlar, minik kalpler kartaneleri gibi aşağı iner. Sonra onlara mesaj gönderme seçeneğiniz var. Ulaşmak için.

Bir anlık zayıflık -ya da çaresizlik- ya da belki de üç kadeh sauvignon blanc'ın etkisiyle bir mesaj yazıp gönder tuşuna basmıştım. O da hemen cevap yazdı. Ve şimdi duramıyoruz.

Kalbim Gabriel Wright'la ilgili bir şey dışında bir nedenden dolayı daha hızlı atıyor. Bir bildirim Robert'ın bana yeni bir mesaj gönderdiğini söylediğinde düşüncelerim sıcak ve bulanık bir hal alıyor. Beni en son sevdiğini ve gerçekten sevdiğini söylediğinden beri ilk kez istendiğimi hissediyorum. Şimdi fark ediyorum ki, bunu özlemişim.

Robert'a bir mesaj daha yazıyorum - bir emoji ekliyorum, sonra siliyorum, çünkü belki de bu eski moda bir şeydir? İnsanlar hâlâ emoji kullanıyor mu?

Yıllardır bir erkeğe düzenli olarak mesaj atmadım.

"Affedersin, Meredith?" Odamın kapısı çatırdayarak açıldı, Sarah içeriye

bakıyordu.

o.

"Evet?" Telefonda başımı kaldırıyorum, bir an duraksıyorum.

Sessiz ve bir an için bir şeylerin ters gittiğini düşünüyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Yok bir şey. Sadece... gülümsüyorsun. Seni uzun zamandır gülümserken görmemiştim."

"Öyle miyim?" Bir an sonra *öyle olduğumu* fark ediyorum, ağzım bir gülümsemeyle kapanıyor, *acayip bir gülümseme*. Aynı sıcaklık bedenimi aydınlatıyor.

"Mutlu görünüyorsun." Sarah kapıyı daha geniş açıp içeri yarım adım atıyor. "Seni böyle görmek çok güzel."

Bir telaş yüzüme doğru ilerliyor. Başımı telefona doğru eğiyorum, sonra tekrar ona gülümsüyorum. "Kimseye söylemeyeceğine söz verir misin?"

Gülüyor. "Kime söyleyebilirim ki?"

"Bilmiyorum." Kelimeler hızlı ve hışırtılı çıkıyor. "Bir arkadaşlık uygulamasına katıldım. Biriyle konuşuyorum." Daha önce Sarah'nın onayını hiç almamıştım. Ne bekledim ne de istedim. Ona işini yapması için para ödüyorum, o da işini iyi yapıyor ve aramızdaki ilişkiye uygun bir şekilde sohbet ediyoruz. Ama yüzü aydınlandı ve ben rahatladım.

"Oh, bu harika! Arkadaşlık uygulamalarına bayılırım. Matthew'la böyle tanıştım. Genelde bunu insanlara söylemem. İnsanlarla internetten tanışmak konusunda çok yargılayıcı olabiliyorlar. Ama sanırım bugünlerde herkes bunu yapıyor. İnsanlar sadece bunu itiraf etmekten hoşlanmıyor."

"Oh." Kendimi başımı sallarken buldum. "Bu benim ilk seferim, ama bu adam gerçekten ilginç."

"Bana ondan bahset." Sarah masama en yakın sandalyenin kenarına tünedi ve birden üniversiteye geri döndüm, oda arkadaşıma *senden* bahsediyordum. Ama sen ölmüştün ve ben hiç tanımadığım bir adamdan bahsediyordum, hem de asistanıma. Ama bu iyi bir şey. Bunu yapmalıyım, hayatıma devam etmeliyim.

"Şey, pek bir şey bilmiyorum. Adı Robert ve o bir doktor-"

Sarah ciyaklıyor ve bu beni güldürüyor. Ona bildiklerimi anlatıp konuya ısınmaya çalışıyorum. Onkolog ve bir klinikte çalışıyor. Çayı seviyor, kahveden nefret ediyor ama bunu ona karşı kullanmayacağım ve düzinelerce mesajımızda paylaşmayı başardığımız sayısız başka rastgele gerçek.

"Peki, planladığın bir randevun var mı?" Sarah on beş dakika sonra sorar.

Robert hakkında, mesajlarımız hakkında konuşmanın keyfi beni tek bir nefesle terk ediyor.

"Hayır. Henüz değil." Bakışlarım telefonuma geri dönüyor, ekran karanlık, bir parmağımın cama dokunup onu uyandırmasını bekliyor.

"İstiyor musun?"

Bunu uzun süre düşündüm ve tam evet demek üzereydim ki -eminim- dış odadan bir zil sesi duyuldu ve Sarah sandalyeden fırladı.

"Oh, kahretsin. Öğle yemeği yediğim için dışarıyı kilitlemişim. Saat on ikiniz burada olmalı." Bir sonraki anda gitti ve ben telefonuma bakarak yalnız kaldım. Robert'la tanışmak isteyip istemediğimi, mesajların ardındaki gerçek kişiyi görmek isteyip istemediğimi ya da belki de onun *fikrinde* büyümlü bir şey olup olmadığını düşünüyorum. Belki de bu şimdilik yeterlidir.

"Rebecca Jordan burada." Sarah yine kapıda duruyordu ama Ama bu sefer bir sırrı var. "Yeni hasta."

"Tamam." Başımı eğiyorum. "Bir sorun mu var?"

"Hayır." Sırıttıyor. "Sadece onunla tanışmalısın demek istedim." Göz kırptıyor ve kayboluyor.

Bir saniye sonra, uzun boylu, zayıf bir kadın içeri alındı.

"Bayan Jordan?" Ayağa kalktım ve elimi uzatarak odayı geçtim. "Hoş geldiniz."

O da gülümsüyor ve elimde olmadan onun muhteşem olduğunu fark ediyorum - sadece sıradan bir güzel değil, çarpıcı. Muhtemelen mükemmel simetrik. Yüksek elmacık kemikleri ve dar bir çene, kalp şeklinde dudaklar. Yanaklarında hafif bir allık. Bir gün birilerinin "keşfedeceğini" ve yakında onu bir markanın yüzü olarak bir dergiden çıkarken göreceğinizi hayal ettiğiniz türden bir yüz. Aslında, onu daha önce bir sayfada görmediğimden pek emin değilim. Belli belirsiz bir tanıdıklığı var. Saçları uzun, sarı ve o kadar pürüzsüz ki bir şeyle işlem görmüş olduğu kesin. Neredeyse arkasına kadar uzanıyor. Sigorta bilgileri yirmi üç yaşında olduğunu gösterse de lise çağındaki birinden daha yaşlı görünmüyor.

"Teşekkürler. Biraz gerginim." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor, benden başka her yere bakıyor - göz teması istemiyor gibi görünüyor. Umarım seansın sonunda bana bakacak kadar rahat hissetmesine yardımcı olabilirim.

"Bu çok normal. Sanırım hastalarımın çoğu ilk geldiklerinde gergin

hissediyorlar. Neyse ki ikinci seansımızda genellikle oldukça rahatlıyorlar. I

Sanırım sen de öyle olacaksın." Bacak bacak üstüne atıp açarken bir süre onu izliyorum. Elleriyle ne yapacağına karar vermeye çalışıyor, sonra ellerini minik göbeğinin etrafına sarıyor. Rebecca eşofman altı ve askılı bir atlet giydiğine göre dışarıdaki askıda bir ceket olmalı. Hava montsuz gezecek kadar sıcak değil. Birden, onun benimle bir bağ kurduğunu fark ediyorum - onu örtmek için bir annelik içgüdü. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek için. Genellikle objektif kalmakta daha iyiyimdir.

"Herkes ilk randevularında sorduğum birkaç soru var, sonra ne isterseniz konuşabiliriz. Tamam mı?"

Hızla başını sallıyor, gözleri hâlâ benimkilerden başka bir yerde. Soru listemi gözden geçiriyorum, ilerledikçe notlar alıyorum. Aile desteği çok az. Üniversitede okuyor ama sadece yarı zamanlı. Bir kahve dükkanında çalışıyor. Gerçek arkadaşı yok, sadece biraz anlaştığı bir oda arkadaşı var. Sonunda en önemli soruya geldim:

"Bugün sizi buraya getiren nedir?"

Rebecca sanki kendini hazırlıyormuş gibi hareketsiz kalır. "Um... Bu biraz utanç verici."

"Her şeyi duydum Rebecca. Buraya seni yargılamaya gelmedim. Sana yardım etmek için buradayım."

Yavaşça başını sallıyor ve biraz daha dik oturuyor. "Tamam. Erkeklerle kötü bir geçmişim var. Babam hiç yanımda olmazdı. Oda arkadaşım bu yüzden olduğunu düşünüyor." Bakışlarını bana çeviriyor; yeşil gözleri, içinde kehribar kırıntıları var.

-Sanki bu yüzden bu sorunu yaşadığına dair bir onay arıyormuş gibi.

"Bana daha fazlasını anlat."

"Tamam. Ben sadece... Benim her zaman bir erkek arkadaşım var. Ve bu hoşuma gidiyor." Sesi bir kademe hızlanıyor. "Yani, biriyle birlikte olmayı seviyorum. Ama oda arkadaşım bana belki de biraz ara vermem gerektiğini söyledi. Ama ben ara vermek istemiyorum. Sonra da bunun normal olmadığını söyledi. Bazen biriyle görüşmemek. Ya da en azından arada..." Duruyor ve kendini toparlamak için bir an durup bir eliyle saçlarını düzeltiyor. "Ve biriyle birlikte olduğumda, onunla gerçekten birlikte *olmak* istiyorum. Bir şeyleri yarım yamalak yapmayı anlamıyorum. Mesela, onunla birlikte olmak istediğini biliyorsan sıradan bir randevunun ne anlamı var? Eğer tüm zamanınızı birlikte geçiriyorsanız, neden birlikte yaşamıyorsunuz? Ve eğer birlikte yaşıyorsanız.

Bu bir *işaret mi?* Ve neden erkekler bu noktada korkuyor? Yani, eğer bana yanlarına taşınmamı teklif ederlerse..." Sesi kesiliyor ve düşünmesine izin vererek bekliyorum. "Bazen de öylece ayrılırlar ve bu hiç iyi değildir," diye devam ediyor. "Yani, eğer birini *seviyorsan*, ondan öylece ayrılmazsın. Son erkek arkadaşım, Collin adında bir adam, ilk adımın onun soyadıyla kulağa hoş gelip gelmediğini düşünmem gerektiğini söyledi - bunu iki buluşmadan sonra söyledi. İki buluşma!" Şimdi bana bakıyor, hikâyesine o kadar dalmış ki kendini tutmayı unutmuş. Utangaçlığı geride bırakmış. "Bunun ciddi olduğu anlamına geldiğini düşündüm ve sonra bir gün bana mesaj atıp biraz yalnız kalmak istediğini söyledi. Ben de iş yerine gittim, bana sorarsanız *gayet* makul bir şeydi. Ama o..." Bir duraklama daha. Bir derin nefes daha. Ellerini yanındaki kanepenin minderlerine indirdi, Fransız uçlu tırnakları kumaşı sıyrırıyordu. "Yani, bana deli dedi. Uzaklaştırma emri çıkarttı. Bunu hak etmedim. Onun soyadını denememi söyleyen oydu. Deli olan oydu, ben değil.

Bağlanmaktan korktu ve sadece..." Yine, onun ses izleri ol.

Kalbimin onun için çarptığını
hissediyorum. "Ama ondan
vazgeçemem."

"Ne demek istiyorsun?" Bir düzine soru karaladım ama nereden başlayacağımı bilemiyorum. Kırık bir kalp yüzünden acı çeken ilk hastam değil. Ama burada farklı olan bir şey var. Konuşmaya devam etmesine, açıklamaya devam etmesine izin vermek istiyorum.

"Yani, ona belli bir mesafeden fazla yaklaşamıyorum. Ama... ama birlikte olmamız gerektiğini biliyorum."

Tedirginlik içime işliyor. Yer değiştiriyorum, başımı eğiyorum, sessizlikle onu devam etmeye çağırıyorum.

"Ben de sahte bir Instagram hesabı açtım ve onu takip ettim. Ve bazen -" Durdu. "Bunların hepsi aramızda kalacak, değil mi?" "Evet. Burada söylediklerin önemli."

"Tamam, güzel." Nefes alıyor. "Ben de bazen onu takip ediyorum. Yapmamam gerektiğini biliyorum. Ama ya... ya bana ihtiyacı olursa? Mesela geçen hafta sonu kardeşiyle bara gitti ve bazen çok içtiklerini biliyorum. Eve sağ salim döndüğünden emin olmalıydım. Ve sadece nereye gittiğini bilmek istiyorum. Anlıyor musun?" Bana yalvarırcasına bakıyor,

sanki ona tüm bunların normal olduğunu söyleyecekmişim gibi.

Ama bu normal değil.

Aslında, davranışları son derece anormal. Çocuklukta ihmal ve istismara işaret edebilecek türden bir şey. Bu da teşhis edilmemiş TSSB'ye, hatta sınırda kişilik bozukluğuna işaret ediyor olabilir. Sadece bu davranışı bile endişe verici - sessiz, utangaç bir kızken birdenbire karşımda onaylanma arayışında olan tutkulu, ateşli bir genç kadın oluverdi.

Ve daha kötüsü.

Kendi eylemlerim kafamda dönüp duruyordu. Gabriel'i takip etmek. Sosyal medyada onu takip etmek. İş yerinin önünde saatlerce oturup ortaya çıkmasını beklemek. Karısının ve çocuğunun mezarlarını aramak.

Onun lanet terapisti olduğumdan bahsetmiyorum bile.

Benim yaptığımın Rebecca'nın yaptığından ne farkı var? Farklı değil.

"Başka biriymişim gibi davranıp ona mesaj bile attım. Sadece ne yapacağını görmek için. Bana boşluğa ihtiyacı olduğunu, biriyle çıkacak zamanı olmadığını söyledi. Ben de bunun doğru olup olmadığını ya da bana yalan söyleyip söylemediğini görmek istedim."

Notlarımdan başımı kaldırıyorum. Sesi değişmişti, hayal kırıklığı ile gelen bir hüzn.

Gabriel bana bir arkadaşlık uygulamasında olduğunu söylediğinde, eve gidip onu bulup bulamayacağımı görmek için saatlerce kaydırma yaptığımı düşünüyorum. Neyse ki bulamadım. Ve o zamandan beri Robert'ı buldum, o da doldurulması gerektiğini fark etmediğim bir boşluğu doldurdu. Yine de Rebecca ile aynı tavşan deliğinden aşağı inmeye başlamıştım, değil mi? Tam olarak aynı şey değil. Gabriel takip ettiğim eski erkek arkadaşım değil.

Ama belki de yaptığım şey daha da kötüydü. Çünkü teknik olarak, hastasını takip eden bir terapisttim.

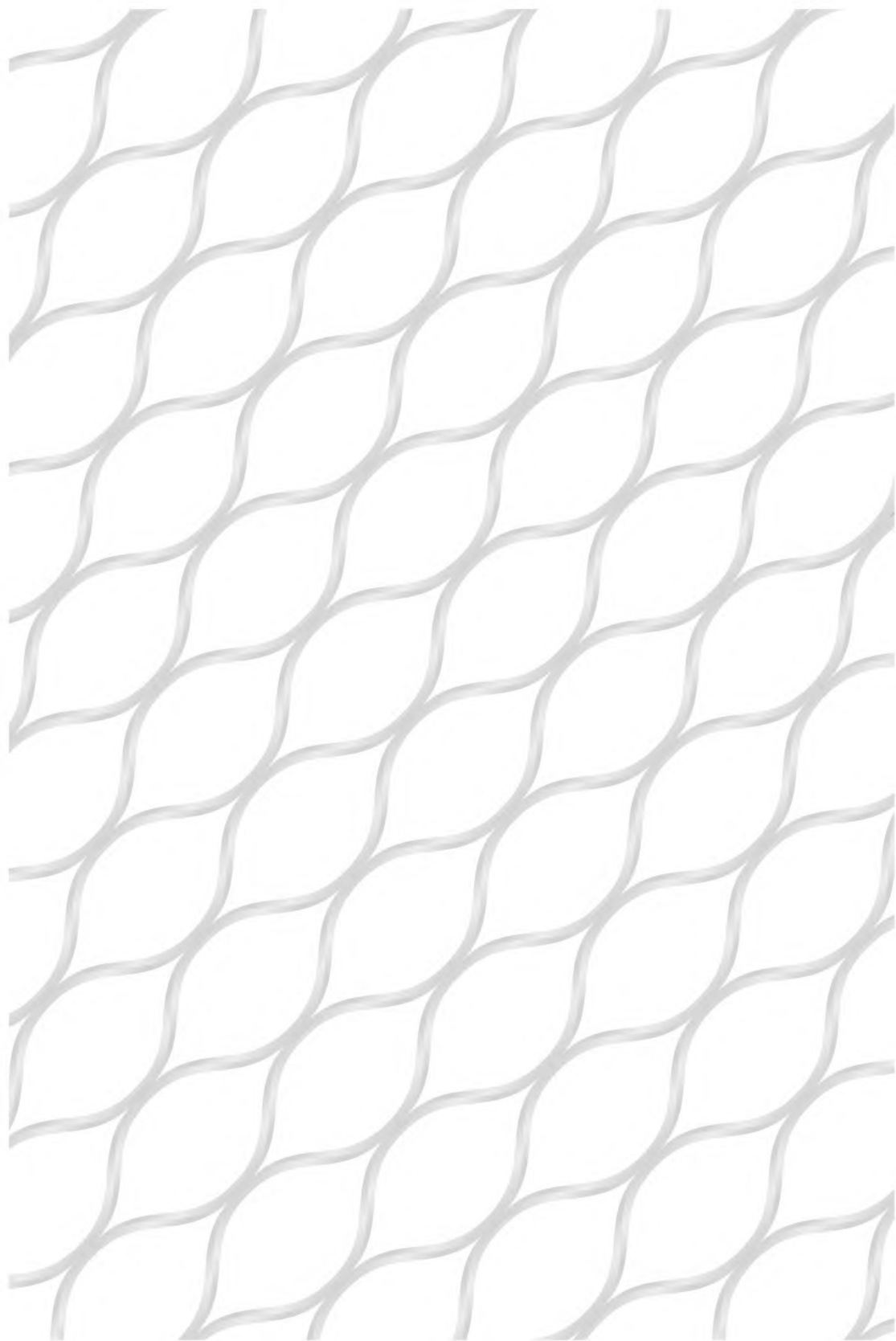
Rebecca gözyaşlarına boğuldu ve yakındaki bir mendil kutusuna uzandı. Dr. Alexander'ın karşısında, Rebecca'nınkinden çok da farklı olmayan gerçekleri itiraf eden kendimi düşünüyorum.

Ama ben durdum. Bıraktım. Bir seçim yaptım ve bıraktım. Artık bitti. Robert'a yüz yüze görüşmeyi ya da bir şeyler içmeyi önermeliyim. Hayatıma devam edebilirim. Devam *edeceğim*.

Yine de bakışlarım yarın için basılı programdaki hasta isimleri listesine gidiyor. *Gabriel Wright* hâlâ orada yazıyor. İptal etmedim,

Dr. Alexander'a söz vermeme rağmen.

Rebecca'ya bakıyorum ve onun terapisti olmak için yeterli olup olmadığını merak ediyorum - çünkü ondan çok daha iyi durumda olmadığım açık.

BÖLÜM 18

Şimdi

Cuma akşamı yemeğe çıkmak ister misin?

Kalbim durdu. Bir randevu. Connor'la ilk tanıştığımızdan beri hiç çıkmadım. Bunu düşünmüş olsam bile, gerçek beni dehşete düşürüyor. Tabii ki, ne bekliyordum ki? Bir tanışma uygulamasındayım, her gün saatlerce bir adamla konuşuyorum. Buluşmak bir sonraki mantıklı adım.

Robert ve ben eve döndüğümüzden beri mesajlaşıyoruz ama bu sefer hemen cevap vermiyorum. Nasıl cevap vereceğime karar vermeden önce şaraba ihtiyacım var. Buzdolabının kapağından açık bir şişe şarap aldım ve kendime bir bardak doldurdum. On beş dakika sonra telefonum çaldığında hala bir şeyler düşünüyordum.

Ortadan kayboldun. Seni korkutup kaçırdım mı?

Hüzünle gülümsüyorum. Hiçbir şey söylemediğim zamanlarda bile dikkatli. En iyi hareket tarzının dürüst olmak olduğuna karar verdim. Dr. Alexander'ın geçen haftaki muayenesinden beri dürüstlük konusunda çok iyiyim.

Meredith: Özür dilerim. Biraz gerginim. Henüz biriyle çıkmadım.

Robert: Anlıyorum. İlki benim için de en zor olanıydı. Hazır değilsen zorlamam.

Omuzlarım biraz gevşedi. Robert'ın tam da bu yönünü seviyorum. Çok fazla ortak yönümüz var. İkimiz de doktoruz. İkimiz de eşlerimizi otuzlu yaşlarımızın başında kaybettik - gerçi onun eşinin vefatının üzerinden sekiz yıl geçti ve koşullar benimki kadar kaygı verici değildi. Meme kanseri.

Telefonum yine çalıyor.

İlk randevumu dinlemek ister misin?

Gölümsüyorum.

Meredith: Elbette.

Robert: Bir tanışma uygulaması aracılığıyla bir kadınla tanıştım. Çok iyi anlaştığımızı düşünmüştüm.

Ona çıkma teklif edecek cesareti toplamam üç haftamı aldı. Restorana erken gittim. O gelene kadar spor ceketimi üzerimden çıkarmamam gerekecekti. Aşırı terlemeden dolayı çukur lekeleri.

Kıkırdıyor ve şarabımı yudumluyorum, o yazmaya devam ederken noktaların zıplamasını izliyorum.

Her neyse, beni ekti. İlk randevum boş bir randevuydu. Meredith:

AMAN TANRIM. Tüm bu stres bir hiç uğruna.

Robert: Aslında bence en iyisi oldu. Kuru bir koşu yapmak gibiydi.

(Kollarımın altı o kadar kuru değildi.) Ve bir dahaki sefere biriyle tanışmaya gittiğimde o kadar gergin değildim. Bak ne diyeceğim. Yemeğe evet de. Güzelce giyin. Seni ayağa kaldıracağım. O zaman beni affedebilirsin ve gerçekten dışarı çıkarız. İlk buluşma gerginliğini atmış olursun.

Kulaktan kulağa gülümsüyorum. Robert'la mesajlaşırken bu sık sık oluyor.

Meredith: Ekileceğimi *bilmenin* aynı şekilde işe yarayacağını sanmıyorum.

Ama teklifiniz için minnettarım.

Bir süre şarabımı yudumluyorum, alt dudağımı emiyorum ve telefonuma bakıyorum. Bu adam yakışıklı. Hatta çok yakışıklı. Zeki. Komik. Pek çok ortak noktamız var. Hayatıma devam etmek istiyorum. Hayır, devam etmem *gerek*. Connor'dan.

Gabriel'den.

Bu yüzden derin bir nefes aldım ve kurşunu ısırdım.

Meredith: Akşam yemeği yerine içki içmeye ne dersin?

Neredeyse hemen cevap yazıyor.

Satıldı.

Kalbim küt küt atıyor. Gerçekten bir randevuyu kabul ettim mi? Sanırım kabul ettim.

Koşmam lazım. Akşam viziteleri yoksa eve asla dönemem. Yarın mesaj atarım, yer ve zaman ayarlarız. Ama günümü güzelleştirdin. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum, Meredith.

Ondan sonra bir süre şokta oturdum. Bunca yıldan sonra bir randevuya çıktığıma inanamıyorum. Hayatımın o kısmının geride kaldığını sanıyordum.

Hayat planlarındaki değişiklikler, insanların benim ofisime gelmelerinin yaygın bir nedenidir. Beklenmedik bir şekilde bekar olan ve kendini yeniden flört dünyasına atmaya hazırlanan bir hastama ne söyleyeceğimi düşünüyorum. Hayatlarının yeni bir yola girdiğini kabul etmelerini ve zamanı geri sarıp bir şeyleri değiştiremeyeceğimizi kabul etmelerini sağlamaya çalışırdım. Sonra da onlarla şimdiki zamanda yaşamak üzerine çalışırdım. Bu her zaman en zor kısımdır. Kaybın üzerinde durmamak. Geçmişte yaşamamak.

Bir kadeh şarabımı bitiriyorum ve kendi profesyonel tavsiyeme uymaya karar veriyorum. Düne bağlıyken ilerleyemem. Bu sefer, telefonumu elime aldığımda, mesaj attığım kişi Robert değil. Sarah'ya.

Meredith: Selam. Bu kadar geç mesaj attığım için özür dilerim. Ama lütfen Bay'ı arar mısın?

Wright'a Dr. Pendleton'ın numarasını verir misiniz? Ona programımızın çok dolu olduğunu ve Dr. Pendleton'ın daha uygun olacağını düşündüğümüzü söyle.

Sarah: Ama dolu değil miyiz? Hasta arıyoruz.

Sarah'nın haklı olarak kafası karıştı.

Meredith: Lütfen yap şunu, Sarah.

Tekrar mesaj atmadan önce bir duraklama oluyor.

Tamam patron. Oldu bil.

BÖLÜM 19

Şimdi

Yapıyorum. Gerçekten yapıyorum.

"Peki, eğlenmek için ne yaparsın?" Robert duraklar, yüksek sesle güler. "Bunu gerçekten sordum mu? Ne ilk buluşma cümlesi ama. Özür dilerim, tekrar deneyeyim."

Kendimi ona gülümserken buldum, gülme yeteneğinden etkilenmiştim, özellikle de kendine.

"Tamam, tamam. İzci kız kurabiyeleri." Kalın, kara, meraklı bir kaşını kaldırıyor. "Öncelikle, evet mi hayır mı?"

Düşünüyorum. Genelde inkar etsem de tatlıya düşkünlüğüm var. Ama bu ilk randevu. Pratikten uzak olabilirim ama şu kadarını biliyorum ki arada sırada kurabiye yemekten korkmayan biriyle çıkmayı tercih ederim. Ben de "Evet. Tabii ki." dedim. Şarabımdan bir yudum alıyorum; paylaşmak için bir şişe taksi sipariş etmiştik ve ikimiz de iki kadeh içmiştik. O da gergin olduğu için mi benim kadar hızlı içiyor yoksa şarabını gerçekten seviyor mu bilmiyorum.

Bir garson yaklaşıyor. "Bir şişe daha?" diye soruyor.

Robert yukarı bakar. "Evet, lütfen." Hiç tereddüt etmeden. Bana doğru alaycı bir sırıtışla döndü. "Özür dilerim. Tahmin ediyorum. Kötü bir alışkanlık. Sorun olur mu?"

Bir telaş göğsümden boynuma doğru ilerliyor. İlk randevumuz iyi gidiyor. İyi gibi. Karşılaştıracak pek bir şeyim yok.

"Kulağa harika geliyor."

"Mükemmel." Başını sallıyor. "Ee. En sevdiğin kız izci kurabiyesi türü?"

Neredeyse cevap verecektim ama bana öyle dikkatle bakması hoşuma gitti. *Ondan* hoşlandım. Tam olarak aynı anda ortaya çıktık, bu da o garip tokalaşalım mı, sarılalım mı senaryosuna yol açtı (o sarılmayı tercih etti, beni çok rahatlatmıştı-el sıkışmak bana göre iş içindir). Bu yüzden cevap vermedim.

Bunun yerine, "Neden?" diye sordum.

Tahmin edemiyor musun? Thin Mint tipi bir kadın mıyım yoksa daha çok kurabiye mi? Ya da çikolatalı karamelli olanlardan mı - ne deniyordu onlara?"

Abartılı bir konsantrasyonla yüzünü buruşturuyor. "Hmmm... Kırmızı şarabı seviyorsun, bu yüzden çikolatalı bir şey söyleyebilirim. Ama sen pek naneli sevmiyorsun gibi. O zaman Karamel deLites'i tahmin ediyorum?"

Neredeyse şarabımı tükürecektim. "Doğru bildin! Nereden bildin?"

Robert bardağından uzun bir yudum alır, kendinden oldukça memnun görünmektedir. "Belki de bu işlerden anlıyorumdur. Ya da senin için." Bir gülümseme paylaşıyoruz. "İzninizle." Sandalyesini geri itiyor. "Hemen döneceğim, erkekler tuvaleti."

Bana göz kırıyor ve yakındaki bir koridora doğru yürüyor. Etrafımızda, şarap barı sohbetle uğulduyor. Cuma gecesi ve çok kalabalık. Uzaklaşırken Robert'ın uzun boyunu izliyorum. O bir av, bunu inkar etmek yok. Bir doktor. Uzun boylu, yakışıklı, siyah saçlı ve iri maun gözlü. Bir gün kendimi onların içinde kaybolurken görebilirim. Belki de. Bu ilk randevu. Benim ilk randevum.

Servis görevlisi bir süre sonra şarap şişesini getirdi, çok rahatladım. Dolduruyorum

ve bir yudum daha alıyorum. Alkolün sinirlerimi yatıştıracağını ummuştum ve şarabı hissediyorum ama sinirlerim tam olarak yatışmış değil. Salona doğru bakıyorum ama Robert henüz dönmemiş, ben de telefonumu alıp haberlere ve sosyal medyaya göz atıyorum. Neredeyse randevu uygulamasına girecektim ama randevudayken kontrol etmek kesinlikle kötü bir davranış. Zaten gerçekten ilgilenmiyorum, sadece kendimi çok fazla düşünmekten alıkoyacak bir şeye ihtiyacım var.

Biriyle çıktığım gerçeğini.

Senin hakkında... Tanrım, sadece seni düşünmeyi bırakmak istiyorum.

Ve *onun* hakkında da, tabii ki. Robert beni hem senden hem de Gabriel'den uzaklaştıracak kadar çekici ve komik mi? Olabilir. Komik biri. Ve Georgetown'dan gelen doktorun dikkatini dağıtacak kadar kendini küçümsüyor.

Bir form masaya yaklaşıyor ve ben Robert'ı bekleyerek gülümseyerek başımı kaldırıyorum. Ama o Robert değildi.

Garson değil. Bu...

kahretsin.

Birkaç kez göz kırptım.

"Gabriel? Yani Bay Wright?"

Bana bakıyor. Robert yakışıklı olabilir, içine dalabileceğim gözleri olabilir ama Gabriel'in bakışları delici. Manyetik. Ve orada bir şey var -Bir not... bir şey. Ne olduğunu tam olarak çözemiyorum.

"Sadece Gabriel. Seni gördüğüme sevindim. Seninle burada karşılaşmak ne tesadüf."

Zihnim şoktan bomboş kaldı. Ağzımdan kelimeler çıkmaya çalışıyor ama hiçbir şey çıkmıyor.

Çünkü o gün ara sokaktan çıkarken karşılaşmamız bir tesadüf olabilirdi - ne de olsa onu *takip* ediyordum. Muayenehaneme girmesi de tesadüf olabilirdi.

Ama bu çok fazla bir tesadüf.

Ve yine de, garip bir şekilde, korkmuyorum. Ürkmedim bile. Aslında, kahretsin. Biraz tahrik oldum. Saçları her zamankinden daha ağır, gözleri de kahverenginin daha koyu bir tonu. Muhtemelen üzerindeki koyu renkli düğmeli ceket de buna yardımcı oluyor. Eğer Robert beni acele ettirdiyse, Gabriel de nefesimi gergin bir şekilde kesiyor. Koltuk altlarım da nemlendi. Bacaklarımı çapraz yapıyorum, çünkü Tanrım, *orası* da nemli olmasa iyi olur...

Beni izliyor, kaşları hafifçe çatılmış, alt dudağını çekiştiriyor. "İyi misin?" sorar.

Bunca zamandır hiçbir şey söylemediğimi fark ettim. "Oh, sadece... şaşırdım, sanırım."

Daha yakına eğiliyor ve kokusu bana çarpıyor, erkeksi ve baharatlı ve uzanmayı, gömleğini tutmayı ve onu daha yakına çekmeyi her şeyden çok istiyorum. Ama yapamıyorum. *Asla*. Aklıma Sarah'ya onu arattırdığım geliyor. Ona başka bir yerden yardım alması gerektiğini söylemesini istedim. Robert'ın sandalyesini itip yanıma otururken aklımdan geçen belki de buydu - dizlerimiz birbirine değecek kadar yaklaşp kendini rahatlatırken.

"İki blok ötede oturuyorum. Sunny's en sevdiğim barlardan biridir." Gülümsüyor, o hoş, kendinden emin gülümsemesi.

"Oh, gerçekten mi?" Yine kelimeler kifayetsiz kalıyor. Başım dönüyor. Onun evine yakın. Tabii ki Robert'a önerdiğimde bunu biliyordum. Bunu *düşündüğüm*den değil, ama ya... Kahretsin, ya bu bir tesadüf değilse, Gabriel beni takip ettiği için değil de ona yakın bir yer seçtiğim içinse? Hem de şarap içilen bir yer ve onu takip ettiğim için

Yeterince sık. Şarabı sevdiğini. Belki de farkında olmadan bizi bu ana hazırlayan *bendim*.

Ve yalan söyleyemem, bu konuda üzgün değilim.

Başını sallıyor. "Evet. On beş dakikadan az yürüme mesafesinde. Buralarda mı oturuyorsun?"

"Pek sayılmaz. Buraya ilk gelişim," diye ekliyorum, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Ben-" Tam *bir randevudayım* diyecektim ki Robert o anda belirdi, tereddütlüydü, durumu değerlendirmeye çalışıyormuş gibi aramızda bir ileri bir geri bakıyordu.

"Bu Robert." Ona sesleniyorum. "Robert, bu..." Tereddüt ediyorum, çizgiyi nereye çekeceğimden emin değilim. Teknik olarak, Gabriel bir hasta. Yine de bunu alenen kabul edemem. Bu mahremiyet ihlali olur. "Gabriel," diye bitiriyorum. Onu nereden tanıdığımı açıklamıyorum ve Robert'ın yüz ifadesinden -küçümseme sınırında; belki *de* karanlık bir tarafı vardır- Gabriel'in başka bir randevu uygulaması keşfi olduğundan şüphelendiği açık. Belirsizliğim yardımcı olmuyor.

"Memnun oldum." Göstermelik bir baş selamı veriyor. "Arka koltuğuma oturabilir miyim?"

Gabriel tek kelime etmedi ve Robert'tan ona baktığımda yüzünde hiçbir ifade olmadığını görüyorum. Daha önce hiç tanık olmadığım bir şeydi bu ve Gabriel'i izleme konusunda epey deneyimim oldu.

"Elbette." Gabriel a y a k t a duruyor ve bana son bir kez bakıyor. "Yakında görüşürüz." Bu yoruma bir tepki verip vermeyeceğini kontrol etmek istercesine Robert'a son bir kez bakıyor.

Ama Robert onun bakışlarını sıkı bir gülümsemeyle karşılıyor. "İyi akşamlar."

Gabriel bir adım uzaklaşıyor, sonra topuğunun üzerinde dönüyor. "Ah, Meredith-" Dilindeki ilk ismimi duyunca hissettiğim telaşı görmezden gelmeye çalışıyorum. Bunu daha önce söylediğini hiç sanmıyorum. "Senin o ce iki kez aradı. Henüz onlara geri dönmedim. Her şey yolunda mı?"

"Oh, ben... Emin değilim. Muhtemelen sigortayla ilgili bir şey.

Önemli bir şey değil." Beni inceliyor, yavaşça başını sallıyor.

"Tamam. İyi geceler. İyi geceler."

Robert koltuğunu geri aldı. Birkaç dakika önce yüzünde gördüğümü sandığım tedirginlik artık yok. Eminim Gabriel'in b e n d e n bahsetmesi ve ardından ilişkimizin bir doktor-hasta ilişkisi olduğunu ima etmesi, yüzüne kazınmış olan endişe çizgilerini yumuşatmak için uzun bir yol kat

etmiştir.

Alnına. Gülümsüyor ve kendi Girl Scout kurabiyesi tercihinden bahsediyor - Trefoils, her ne haltsa artık - ve ben ona odaklanmaya çalışıyorum. Dakikalar önce beni içine çeken ve dikkatimi üzerinde tutan o kara kaşlara ve sıcak gözlere. Ama odağım tamamen, şu anda barın diğer ucundaki bir bar masasında sırtı bana dönük olarak oturan Gabriel'de. Robert ne zaman gözlerini kaçırsa, bakışlarımı kaçırıyorum. Garsondan menü istediğinde, bakıyorum. Ve Gabriel omzunun üzerinden bakıp gözlerimle buluştuğunda, gecenin geri kalanında bunu yapamayacağımı biliyorum. O orada otururken olmaz.

"Özür dilerim," diyorum Robert'a, tam da aperatif sipariş etmek üzereyken. "Birden kendimi iyi hissetmemeye başladım. Başka bir akşam devam etmemizin sakıncası var mı?" Gülümsemeye davet ediyorum. "Gerçekten harika vakit geçirdim. Sadece başım ağrıyor ve migrenim tutuyor. Bazen şarap bana bunu yapıyor. O son kadehi içmemeliydim."

Başını eğip beni endişeyle inceliyor. "Elbette, Meredith. Ödemeyi yapayım, sana bir taksi çağırayım."

Buluşma sonu stu'lünü yapıyoruz, sohbeti tamamlıyoruz, yakında mesaj atacağımıza ya da arayacağımıza söz veriyoruz ve serin akşamda dışarı çıkarken Robert taksi çağırarak için elini kaldırıyor.

"Sadece yürüyeceğim," diyorum. "Uzakta yaşamıyorum ve temiz hava bana iyi gelecek."

Kaşlarını çattı. "En azından seninle yürüyebilir miyim?"

"İyi bir arkadaş olacağımı sanmıyorum. Ama tekrar teşekkür ederim. Gerçekten harika vakit geçirdim."

"Belki gelecek Çarşamba tekrar yaparız?"

"Programımı kontrol edeyim. Önümüzdeki hafta bir gece geç saate kadar çalışacağım ama Çarşamba mı Perşembe mi emin değilim."

"Pekâlâ. Lütfen yürürken dikkatli olun." "Yürürüm."

Köşeyi dönene kadar rahat nefes alamıyorum. Hızımı yavaşlatıyorum ama yolun yarısında arkamda ayak sesleri duyuyorum. Sanki biri beni takip ediyordu. Arkama bakıyorum, orada biri var. Ama sokak lambası onların şeklini gözden kaçırıyor, kaldırımda sadece uzun, karanlık bir gölge bırakıyor. Gittikçe yaklaşan bir gölge. Kalbim küt küt atıyor,

ve bir taksi yanımdan geçerken kaçmaya hazırdım. Elimi uzatıp el sallıyorum.

Neyse ki araba kaldırıma yanaştı. Kendimi içeri atıyorum ve kapı kapandıktan sonra arkama dönüp arka camdan bakıyorum. Ama gelen her kimse çoktan diğer yöne doğru yürüyor, köşeyi dönüyordu. Uzun bir paltonun köşesini yakaladım. Kadın mı erkek mi olduğunu bile ayırt edemiyorum. Ama onu takip ettiğim zamanlarda Gabriell'in uzun bir paltosu vardı.

Şimdi de beni mi takip ediyor?

Kafamda oluşan bir kasırga gibi sorular dönüp duruyor.

Bunu neden yapsın ki?

*Barda bana doğru yürüdü. Sapıklar
genelde açıkta saklanmazlar. Bilmem
gerekirdi.*

Yine de... bu gece ortaya çıktı. Binlerce bar ve restoran arasından Gabriel Wright randevum için gittiğim bara girdi.

Yine de, kendime tekrar hatırlatıyorum, buluşma yerini seçen *bendim*. Robert bu gece. New York'taki binlerce bar ve restoran arasından, randevuma benimle Gabriel'in dairesinden iki blok ötedeki bir şarap barında buluşmasını söyledim, oysa adamın şarap tiryakisi olduğunu biliyordum.

Belki de kendime sormam gereken soru *Gabriel beni takip ediyor mu değil?*
Neden hala Gabriel'i takip ediyorum?

BÖLÜM 20

Şimdi

Selam." Sarah kafasını odama soktu. "Senin için bir paket var."

"Oh, teşekkür ederim. Geçen gün yeni defterler sipariş etmiştim."

Kutuyu masama koyuyor ve oyalanıyor. "Bugün saat üçte çıkmamın bir sakıncası var mı? Annemi doktora götürmem gerekiyor. Son randevun o zamana kadar bitmiş olur."

Kaşlarım çatıldı. "Bu bir. Ama bugün işimin bu kadar erken biteceğini düşünmemiştim. Randevuların on beşe kadar sürdüğünü sanıyordum."

"Yaptılar. Ama beni saat dört yönünde tutmuştunuz, hatırladınız mı? Bay Wright..." İçimi bir panik dalgası kaplıyor. "Onunla konuştun mu?"

Başını sallıyor. "Onu üç kez aramak zorunda kaldım ama nihayet bu sabah ulaşabildim."

"Haberini nasıl karşıladı?"

"Şaşırtıcı derecede iyiydi, geri adım atmadı. Kibardı ve anladığını söyledi."

Rahatlamış olmalıyım, ama başka bir duygu da var. Ne olduğunu bulmak için duraksıyorum ve hayal kırıklığına uğradığımı fark ediyorum. Ve daha da kötüsü, hayal kırıklığım yüzünden dikkatim o kadar dağılmış ki az önce olan şeyin büyüklüğünü anlamam birkaç saniye daha alıyor. Her şey bitmişti. Gabriel hayatımdan çıktı. İlk ve son kez.

Ne kadar süre kafamın içinde kaybolduğumu bilmiyorum ama nihayet görüş alanım tekrar netleştğinde Sarah'nın beni izlediğini fark ediyorum. Başını eğdi. "Bay Wright'ı neden hasta olarak kabul ettiğinizi sorabilir miyim? Bana yönlendirdiğiniz *tek* yeni hasta o."

"Onun için doğru kişi değildim."

Dudağını ısırır ve yarım adım atar. "Biz arkadaşız, değil mi Meredith? Yani, patronum olduğumu ve her şeyi biliyorum. Ama ben de seni bir arkadaş olarak görmeyi seviyorum."

Belli ki bir sebep soruyor, bu yüzden cevap vermeden önce tereddüt ediyorum. "Tabii ki."

"Tamam." Gülüyor. "Bu soruyu sormamın bile seni gerdiğini görebiliyorum. O yüzden çok fazla burnumu sokmayacağım. Tek söyleyeceğim şu: Ne kadar kitaba bağlı olduğumu biliyorum. Ama Gabriel Wright'ın burada olduğu son birkaç seferde sana nasıl baktığını da fark ettim. Ve senin de ona bakışını. Yani eğer *bırakırsan vurabilirsin*, ben varım. Hadi kızım. Mutlu olmayı hak ediyorsun patron." Göz kırıyor, ben de yüzümde bir sıcaklık yokmuş gibi davranıyorum. "Bir sonraki hastan her an gelebilir. Gidip sana kuşluk kahveni getireyim."

Sanırım kapıyı kapattığında çenem hala açıktı. Gabriel'in bana bakışı?

Gabriel'e nasıl bakıyorum?

Gözlerimi kapatıp birkaç derin nefes alıyorum. Keşke Sarah tam olarak nasıl olduğunu bilseydi.

Ben kitaba göreyim.

Neyse ki, onun gözlemi üzerinde duracak zamanım yok. Yakında başlayacak hastalarım var ve zihnimi boşaltmam, dikkatimi Gabriel Wright'la ilgili her şeyden uzaklaştırmam gerekiyor. Çekmecemden mektup açacağını aldım ve Sarah'nın bıraktığı kutunun ortasındaki ambalaj bandını açmak için kullandım. İçinde bulduğum şey kesinlikle beklediğim gibi değildi. Defter falan yok. Onun yerine, bir Hello Kitty 1gurine var. İlk başta bunun bir hata olduğunu düşündüm, yine basit bir kargo hatası. Ama sonra beynim orada olduğunu bile bilmediğim bir sürü noktayı birleştiriyor. Psikiyatri terimleriyle, somatik bir Rashback yaşıyorum.

Kazadan bir gün sonra gazetede çıkan fotoğraf. Beyaz

beton kaldırımdaki kırmızı kan gölü. Connor'ın

parçalanmış arabası yan yatmış.

Muşamba küçük bir bedeni

örtüyor. Çok, çok küçük.

Hello Kitty, ölü küçük kızdan en fazla bir adım ötede duruyordu.

Boğazımı tutuyorum. Nefes alamıyorum. Gerçekten nefes alamıyorum.

Ellerim titriyor, yine de bir şekilde paketin içine uzanıp 1 gurini çıkarıyorum.
Küçük, kapalı bir vücut.

Çok, çok küçük.

Aniden oyuncağı kutuya geri bırakıyorum ve bir etiket aramak için Rap'i çekiyorum.

Adım orada. Ve adresim. Ama yanlış süit numarası.

Tıpkı geçen seferki gibi.

Sarah kapıyı çalar ve açar. "Randevunuz-" Kaşları çatılır. "İyi misiniz? Solgun görünüyorsun."

"Bu benim paketim değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Defter sipariş ettim. Bunu sipariş etmedim."

Masama doğru yürüdü ve kutunun içine baktı. "Hello Kitty'ye bayılıyorum. Son zamanlarda yeniden canlandı."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Yeğenimin büyük bir koleksiyonu var. Bu kadar uzun zamandır var olmaları çok güzel. Çocukken benim de vardı. Sizde de vardı, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Amazon'a e-posta atıp geri göndermemi ister misin?"

Birkaç kez göz kırpiyorum. "Bunun bir hata olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tabii ki. Başka ne olabilir ki?"

Bir hatırlatma mı? Tehdit mi? Bir uyarı mı? Aklıma hemen Ryers'ı asan grup geliyor. İstismarcı Doktorlara Karşı Anneler. Bu insanlar asla unutmamamı istiyorlar. Bir keresinde tacizci kocası onu ölümüne dövmüş bir hastam vardı. Kocası onu yıllardır fiziksel olarak taciz ediyordu ama o zaman kadın sonunda onu hapse attırdı. Bir şekilde hapishaneden ona hediyeler gönderdi - kafatasını kırdığı aynı model saksı, kırdığı ve yüzünü kesmek için kullandığı şarap şişesi. Buna demirleme aracı deniyor. Birini korkuyla felç etmek için bir nesne yerleştirmek.

"Meredith?" Sarah elini omzuma koydu. "İyi misin?"

Boğazımdaki korku yumrusunu yutuyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, yorgunum. Sadece yorgunum. Hepsi bu."

Bana inanmış gibi görünmüyor ama en azından kutuyu elimden alıyor, böylece artık ona bakmak zorunda kalmıyorum. "Bay Halloran'ı getirmeden önce size birkaç dakika vereceğim."

"Teşekkürler."

Gerçi birkaç dakikanın faydası olmaz. Olan oldu. Yine diken üstündeyim. Bir Hello Kitty 1gurine. Kısa bir süre önce bir sapık hakkında bir kitap. Tesadüf mü? Bunlardan kaç tane çok fazla? Üç mü? Altı mı? Yoksa gerçekten kötü bir şey olana kadar sihirli sayıyı bulamaz mısınız?

Sarah ilk hastamı gösterdiğinde hâlâ her şeyi anlamaya çalışıyordum. Hazır değildim ama bu kesinti için minnettarım. İş benim kalem haline geldi, olumsuz düşüncelerime ve endişelerime karşı bir bariyer görevi görüyor. Birinci seans engebeli arazide araba sürmek gibi. İkinci seans, birkaç hız tümseği. Son hastam geldiğinde, tekrar sorunsuz bir şekilde yoluma devam ediyorum.

Henry Milton. Yıllardır benimle birlikte. Depresyonda. Ve patolojik bir yalancı. Sonuncusu, insanların uzun hikayeler anlatmaya meraklı birini tanımlamak için kullandıkları bir terimdir, ancak gerçek bir patolojik yalancı, 1sh'ını iki katı büyüklüğünde anlatan veya hiç gerçekleşmemiş fetihler hakkında hikayeler ören bir adamdan çok farklıdır. Ortalama, sıradan bir yalancının yalan söylemesinin bir nedeni vardır - beladan kurtulmak, utançtan kaçınmak, kendini olduğundan daha önemli göstermek. Ancak patolojik bir yalancı, kendisine net bir faydası olmayan hikayeler uydurur. Bu bir dürtüdür. Ve söyledikleri herhangi bir şeyin gerçek olup olmadığını söylemek genellikle kültür. Zanaatlarını mükemmelleştirirler. Ama Henry'nin yalanlarını genellikle ayrıntı düzeyinden ve hikayenin tuhaflığından anlayabiliyorum.

"Arkadaşıma araba çarptı," diye başlıyor bugün. "Prius. Çok sessizler. Doğu Altmış Dördüncü Cadde'de ışıklara rağmen karşıya geçiyormuş. Yarı yola kadar geldi ve-" Ellerini birbirine vuruyor. "Splat."

"Oh, bu korkunç. O iyi mi?"

Başını sallıyor. "Sırtını kırmış. Kırılıp kırılmadığından emin değiller. Kesinlikle burkulmuş. Ama çok acı çekiyordu. Keşif ameliyatı yapmaya gittiler. Aslen Ohio'luydu, bu yüzden ailesi onunla birlikte olmak için geliyordu. Ama masada öldü."

"Ameliyat sırasında mı öldü?"

Başını sallar ama başka tarafa bakar. Henry'nin yalan söylediğini gösteren bir başka işaret. Dr. Alexander'ın beni bu kadar kolay okuyup okuyamadığını düşündüm.

"Ailesi dava açıyor. Anesteziden olduğunu düşünüyorlar. Babası da büyük bir avukat. Televizyonda reklamları var. Fox gibi gerçek kanallarda, sadece yerel kanallarda değil. Ve şunu dinle, Prius'u kullanan adam oldukça ünlü bir aktör. Çok ünlü değil. Ama muhtemelen anlaşma için cebi dolu olacak kadar ünlü."

Artık bu hikayenin uydurma olduğuna eminim. Çünkü hikayeyi bir örümcek gibi döndürüp duruyor, her yöne ve dönüp duruyor. Eğer onu durdurmazsam, on dakika içinde hikaye başladığı yerden tanınmaz bir hale dönüşecek.

"Henry..." Sert ama ılımlı bir ses tonu kullanıyorum. "Arkadaşın gerçekten kaza mı geçirdi?"

Soruma cevap vermek yerine kaşlarını çatıyor ve konuyu değiştiriyor.

"Sen yokken yerine bakan adamın benden hoşlandığını sanmıyorum."

"Neden böyle söylüyorsun?"

Omuz silkiyor. Sonra yeni bir hikaye anlatmaya başladı. Bu sefer gerçek olduğundan emin olmadığım bir kadınla konuşmaya başladı. Daha dikkatli olmalıydım ama bütün gün dikkatim dağınıktı. Sarah bir hastanın artık hasta olmadığı haberini verdiğiinden beri. Tabii ki, *yanlış* doğum da işleri kolaylaştırmadı. Son zamanlarda hayatım çamurda debelenmeye benziyor. Gittikçe daha fazla şey bana ağırlık veriyor ama ilerlemeye devam etmek zorundayım.

Henry başka bir hikayenin ortasındaiken zilim çalıyor. O bitirene kadar bekledim ve sonra işleri topladım. O gider gitmez Sarah içeri girdi.

"Ben birazdan çıkacağım. Sen kalıyor musun?" Başımı salladım. "Yetişmem gereken bazı seans notlarım var."

"Yol için kendime yeşil çay yapacağım. Sen de ister misin?" "Çok isterim. Teşekkür ederim."

O gittikten sonra, günlük randevu kağıdına bakıyorum. Gabriel Wright üzeri çizilmemiş tek isim. İçten içe tüm bağları koparmanın yapılacak en doğru şey olduğunu biliyorum. Kesilecek herhangi bir bağ bile olmamalıydı. Yine de ağır bir kayıp duygusu hissediyorum. Ve kendimi bir düzine *keşkeyi* düşünmekten alıkoyamıyorum.

Ya o olduğu kişi olmasaydı ve Robert yerine o ve ben arkadaşlık uygulamasında eşleşseydik? Böyle bir şeyi düşünmek bile delilik, yine de bir parçamın ondan etkilendiğini inkar edemem. Şu anda onunla çıkıyor olur muydum? Geçen gece Robert yerine onunla bir şeyler içmek için buluşur muydum? Gabriel ile eve gider miydim? Onunla yatar mıydım? Orada bir çeşit kimya var. Ne yazık ki, randevum sırasında iki dakika görünmesi Robert'la böyle bir şey yaşamadığımı hatırlattı. Kıvılcım yok. İre yok. Çekim yok. Bu çok kötü çünkü Robert harika bir adam - dün gece hastam yerine hayalini kuruyor olmam *gereken* adam. Ya da artık *eski hastam*.

Masamda oturarak bir saat daha harcıyorum. Zihnim yapmam gereken seans notlarını yazacak kadar odaklanmış değil. Bu yüzden bugünlük toparlanmaya ve çalışmalarımı eve götürmeye karar veriyorum. İlk önce Dr. Alexander ile randevum var ama belki ondan sonra lavanta kokulu tuzlarla banyo yapıp zihnimi boşaltmaya çalışırım. Banyo yaparken bir kadeh şarap da iyi gelebilir.

Sarah'nın gitmeden önce yaptığı yeşil çaya dokunmadım bile. Soğuk olduğu için mikrodalgada ısıtıyorum ve yanımda götürmek üzere seyahat kupama boşaltıyorum. Kapıya vardığımda hâlâ bütün gün beni saran sisin içindeyim. Ayrıca bir kucak dolusu İles, dizüstü bilgisayarım ve Yeti'mi dengeliyorum ve çantamdan anahtarlarımı çıkarmak için hepsini bir tarafa kaydırmam gerekiyor. Kapıyı açıp içeri girerken burnum düşüyor ve bir insana çarpıyorum.

Ellerimdeki İ'ler teker teker kaymaya başlıyor ve onları yakalamak için öne doğru eğiliyorum. Bu da çayımın devrilmesine neden oluyor. Kapağı doğru kapatmamış olmalıyım, çünkü plastik patlıyor ve büyük seyahat kupamın tüm içeriği çarptığım kişinin üzerine dökülüyor. Her şey bir anda oldu.

"Kahretsin. Çok üzgünüm-" Bana bakan yakışıklı yüzü gördüğümde donup kalıyorum.

Gabriel.

Sallanırken beni sabitlemek için uzandı. "Sen iyi misin?"

Gözlerimi diktim. "Seni görmedim. Burada ne işin var?"

"Seninle konuşmaya geldim." Sırılsıklam olmuş gömleğini teninden uzaklaştırıyor. "Ne kadar ateşli bir vücudun var."

Başımı sallıyorum ve kendime geliyorum. Az önce bu adamın üzerine kaynar çay döktüm. "Çok özür dilerim. Sana bir şeyler getireyim."

Gabriel beni odaya kadar takip ediyor, ben de doğruca Sarah'nın alt çekmecesine gidiyorum. Ketçap paketleri, soya sosu, mutfak eşyaları ve farklı paket servis yerlerinden alınmış peetelerle dolu. Peetelerden bir demet alıp, Gabriel'in gömleğini endişeyle kurulum. Ama altındaki sert karın çıkıntılarını hissettiğimde uygunsuz davrandığımı fark ediyorum ve tekrar özür dileyerek peçeteleri ona uzatıyorum.

Elinden geldiğince temizliyor.

"Gerçekten üzgünüm. Kuru temizlemenin parasını ödeyeceğim." "Buna gerek yok."

"Israr ediyorum." Islak peçeteleri elinden alıp çöpe atıyorum. Arkamı döndüğümde oda sessiz ve artık odaklanacak bir şey yok. Gabriel konuşmak için gözlerimiz buluşana kadar bekliyor.

"Neden beni hasta olarak bırakıyorsunuz?" diye soruyor.

Kalbim hızla çarpıyor ve birden buranın ne kadar sıcak olduğunu hissediyorum. "Bunun için özür dilemek zorundayım. Yeni hasta kabul edemeyecek kadar meşgulüz. Bunu birlikte çalışmaya başlamadan önce bilmeliydim."

Gabriel gözlerini kısıyor. "ok mu meşgulsün?"

Başımı sallayıp başka tarafa bakıyorum. "Bence Dr. Pendleton'ı gerçekten seveceksiniz. Harika bir dinleyicidir."

Ağır bakışları tenime işliyor. "Ya sana iki katını ödersem?"

"Oh, hayır. Bu parayla ilgili değil. Gerçekten değil."

Gabriel çok uzun süre sessiz kaldı. Göğüs kafesime çarpan kalbimi duyup duymadığını sorgulamaya başlıyorum. Sonunda konuştuğunda, sesi neredeyse çok samimi.

"Meredith?"

Gözlerim onunkilerle buluşmak için sıçradı. İsmimin kulağa hoş gelmesinden nefret ediyorum, o yumuşak tonda dilinde yuvarlanıyor.

"Karım öldüğünden beri bağ kurduğum ilk kadın sensin." Duraklıyor, sonra hemen ekliyor, "Yani ilk kişi."

Yutkunuyorum.

"Geçen gece seansımızdan sonra aralıksız altı saat uyudum. Bu o zamandan beri bir rekor..." Duraklıyor ve söylenmemiş kelimelerin havada asılı kalmasına izin veriyor. "Beni en azından birkaç hafta daha araya sıkıştırabilir misin? Bırakın da

Yeni birine geçmeden önce biraz daha ilerleyebilir miyim? Gerçekten ilerleme kaydettiğimi hissediyorum ve şu anda geçiş yapmak beni sadece geriye götürür."

Hayır demek için ağzımı açıyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Önemli bir kavşakta olan bir hastaya nasıl hayır diyebilirdim ki?

Yok edilmesinde payım olan bir adama yardım etmeye nasıl hayır diyebilirdim ki?

Cevabım, yapamam.

Derin bir nefes aldım ve gülümsemeye zorladım. "Elbette. Tabii ki. Yarın ofisi arayın, Sarah sizi takvime alsın."

Ve aynen böyle, tekrar içine çekildim.

BÖLÜM 21

Şimdi

Dr. Alexander'a giden trene bindiğimde içimi **bir** heyecan kapladı. Gabriel'in kaybını bütün gün hissetmişim. Onu bir daha göremeyeceğimin farkındaydım. En azından eski yöntemlerime dönmediğim sürece. Ki dönmemeye kararlıydım. İşe gidecek ve insanlara yardım edecektim. Spor salonuna gidip çalışacaktım. Defterime yazacak, randevularıma gidecek ve normal olacaktım. Kesinlikle normal.

Ama belki de kalbimin derinliklerinde bunun o kadar kolay olmayacağını biliyordum.

Gabriel'in uğrayıp birkaç seans daha için yalvarması ruhuma merhem gibi geldi. Dünyada her şey yeniden yoluna girmiş gibi hissediyorum. Bir ilişkiyi bitirdikten sonra tekrar bir araya geldiğinizde olduğu gibi, iyimserlik sizi hafifletiyor ve mutlu ediyor, sanki her şey mümkünmüş gibi. Bir istasyona girdiğimizde camdaki yansımamı yakalıyorum, yüzümde bir gülümsemenin izini görüyorum. En azından *camda beni izleyen* başka bir yüz fark edene kadar.

Bir Rash'i çeviriyorum, ama çok geç; insanlar çoktan itiş kakış dışarı çıkıyorlar.

trenin açık kapılarından. Son zamanlarda hayal gücüm çok canlı. Çok canlı. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var, bu yüzden telefonumu çıkarıp Robert'ın son mesajını okudum.

Çarşamba günü için mi? Ne düşünüyorsun?

Cevap vermeden bir kenara koyuyorum. Bilmiyorum. Hiçbir yere gitmediğini bile bile bir şeylerin peşinden koşmak zor. Aklımın başka bir yerde, yani Gabriel'de olduğunu bilmek. Yapacak bir şeyler bulmak için çantama uzanıp dudak parlaticımı yeniden sürüyorum. İş e-postalarımı kontrol ediyorum ve tren dururken yol arkadaşlarımı izliyorum. Dışarı çıkıyorum,

gözlerim egzersiz yapmaya gittiği belli olan bir adamın arkasına yapışmış

Bir omzunda spor çantası, diğer elinde protein içeceği ile bir yerlerde. Uzun boylu ve geniş, kasları şişkin ama ısınmak için yeterince kat giysisi yok. Neden böyle birini takıntı haline getiremiyorum? Yaptığın şeye takılıp kalmamış birine, hasta olmayan birine.

İç çekiyorum. Sadece normal biri iyi olurdu.

Yine de bugünlerde kendimi pek normal hissetmiyorum. Belki de anormal anormali çekiyor ve beni Gabriel'e çeken de bu. Ya da ortak travma olabilir. Travma bazen insanları birbirine bağlar, birbirlerine tutunmalarını sağlar.

On dakika sonra Dr. Alexander'ın odasına varıyorum ve yeni asistanının benim için hazırladığı bir fincan çayla birlikte oturuyorum. Bitkisel, kafeinsiz, ki bu iyi bir şey - nabzım yardım almadan hızlanıyor, zihnim hala Gabriel'in ortaya çıkışından dolayı dönüyor. Onunla görüşmeye devam etmem için bana nasıl yalvardığını hatırlamadan duramıyorum. Karısı öldüğünden beri bağ kurduğu tek kadının ben olduğumu söylemesi. Sakin bir nefes alıyorum, kendime önemli olanın ona *yardım* etmek olduğunu hatırlatıyorum. Bu benimle ilgili olamaz.

"Dr. Alexander birazdan sizinle olacak." Asistanı kafasını içeri sokar. "Kusura bakmayın.

gecikme için. Yan odada bağlıydı."

Onaylarcasına başımı sallıyorum ve telefonuma uzanıp Robert'ın mesajına tekrar bakıyorum. Ama değişen bir şey yok, hâlâ nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Fotoğrafına tıklıyorum ve bana bir cevap gelmesini bekleyerek bakıyorum. Gelmiyor, ben de uygulamayı kapatıyorum ve uzun zamandır yapmadığım bir şeyi yapıyorum. Columbia Üniversitesi'nin web sitesine giriyorum ve fakülte sayfasına gidiyorum. İngilizce Bölümü'ne ilerleyip Profesör Gabriel Wright'a tıklıyorum. Yüzü görüldüğü anda kalbim çarpmaya başlıyor. Ve cevabımı bulduğumu fark ediyorum. Gerçi istediğim cevabı değil.

"Meredith! Beklettiğim için özür dilerim."

Telefonumu çantama geri koyuyorum, ellerim titriyor. Yaramazlık yaparken yakalanmış gibi hissediyorum.

"Bir mesaj mı gönderiyordun? Bitirebilirsin." Masasına doğru yürürken elini sallıyor, çekmeceleri açıp doğru defteri aradığını tahmin ediyorum.

"Öyleydin ama sorun değil. Bazen onları bekletmek iyidir."

Gülümsemeye çalışıyorum.

Dr. Alexander'ın kaşları kalktı. "Oh. Sanki bir erkekmiş gibi konuştun."

"Öyle." Bu sefer gerçek bir gülümseme beliriyor.

"Çok iyi." Cesaretle başını sallıyor, devam etmem için bana alan açıyor ama bunu talep etmiyor.

"Biriyle çıktım," diyorum. "Cuma günü."

"Ve şimdi telefonuna gülümsüyorsun. Bu da bir şeydir. Bu konuda ne hissediyorsun?"

Belli ki mesajlaştığımı düşündüğü adamdan bahsediyor - ki bu Robert olmalıydı, neredeyse ağzımın suyunu akıtırken yakaladığı Gabriel değil.

"Ben..." Dürüstlük arıyorum. Elimden geldiğince ona karşı dürüst olmak istiyorum. Yine de *hangi adamdan* bahsettiğim konusunda sınırlarımızın aşıldığını bilmeyecek. "Memnun hissediyorum. Mutlu."

Dr. Alexander başını sallar ve bir şeyler karalar. "Bunu duyduğuma sevindim. Onu tekrar göreceğiz misiniz?"

Evet. Mümkün olan en kısa sürede. Sarah ona randevu verir vermez.

"Umarım öyledir," diyorum.

"Fiziksel bir şey için hazır olduğunu düşünüyor musun? Hazır değilsen sorun değil.

Pek çok insan kendini hazır hissetmeden önce uzun süre flört ediyor."

Bu kez sorduğu adamı kafamda değiştiriyorum, Robert'ı öpme düşüncesini değerlendiriyorum. Ona dokunmayı. Ondan yeterince hoşlanmıştım ama hayır, onu eve götürmeyecektim. Asıl soru, neden olmasın? Neden sadece bir geceliğine bile olsa kendimi iyi hissetmeme izin vermeyeyim?

Cevap bana kolayca geliyor, ama *senin* yüzünden değil. Hayır, çünkü etkilendiğim başka biri var ve ben her zaman tek kişilik bir kadın oldum.

Gabriel.

Ağzını, gözlerini düşünüyorum. Kalın saçlarını. Daha dün gece gördüğüm bir rüyayı düşünüyorum, tenimiz tene değişiyordu, elleri ellerimde kenetlenmişti, dudakları boynumdaydı-

"Bununla ilgili bir rüya

gördüm." "Ve?"

Dudaklarım ayrılıyor ve bir an için detayları istediğini düşünüyorum. Ama tabii ki sadece bu konuda ne hissettiğimi soruyor. Benimle fiziksel olarak birlikte olmak hakkında ne düşündüğümü.

Rüya. Aynı şeyi kendi hastalarım da sorarım, çünkü rüyalarımız genellikle gerçekliğimizin bazı unsurlarını yansıtır.

"İyi hissettirdi," diyorum. "Yani belki. Belki doğru kişiyle."

Dr. Alexander memnun bir şekilde başını sallıyor. "Peki iş nasıl gidiyor? Döneli birkaç hafta oldu, değil mi?"

"İyi gidiyor." Dudağımı ısırdım ve sözlerimi düşündüm. Dr. Alexander başını eğip gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor ve ne beklediğini anlıyorum. "Gabriel'i başka bir yere sevk ettim," diyorum. Ki bu doğru. Onu Sarah'ya yönlendirdim.

"İyi işti. Eminim bu bir tarikattı. Nasıl karşıladı?"

"İyi karşıladı." Teknik olarak, bu bir yalan değil. Ama içimde bir baskı oluşuyor

-Başımı tekrar belaya sokabilecek bir şey yaptığının bilgisi. Tıpkı benim patolojik olarak yalan söyleyen hastam gibi, terapistime karşı dürüst değilim. Ama ben patolojik değilim, bunlar normal yalanlar. Küçük beyaz yalanlar. Ve bu sefer Gabriel'in iyiliği için, benim değil.

Ona *yardım* ettiğimi söyledi.

Dr. Alexander, "Gerçekten ilerleme kaydediyorsun gibi görünüyor Meredith," diyor.

Yüzümde dingin bir gülümsemeyle koltuğa geri yerleşiyorum. "Daha fazla katılamazdım."

BÖLÜM 22

Şimdi

Beni bir süre daha görmeyi kabul ettiğiniz için tekrar teşekkür ederim."

Gabriel'in sakalı gitmiş. Çenesinin köşeli hatlarını, dudaklarının dolgunluğunu ilk kez görüyordum. Tıraşını beğenmişim. Ama bu, bu tamamen farklı bir seviye. Baktığımı fark etti, ben de bir şeyler söylemek zorunda kaldım.

"Özür dilerim." Gülümsüyorum ve kendi çenemi gösteriyorum. "Sakalsız çok farklı görünüyorsun."

Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Farklı iyi mi, farklı kötü mü?"

Bir heykeltıraşı ağlatacak kemik yapısını ve kadınların uğruna küçük bir servet ödeyeceği dudakları sakladığını düşünürsek, kesinlikle onu daha fazla görmeyi tercih ederim. Yine de objektif cevabı tercih ediyorum.

"Her iki görünüşü de çekebilirsin."

"Bu çok güvenli bir yanıt. Bana hangi elbisenin daha iyi göründüğünü soran bir kadına verebileceğim bir cevap."

"Sanırım bu şekilde, temiz traşlı, yüzünüzü daha fazla görebiliyorum. İfadelerinizi daha çok gösteriyor, bu da ne hissettiğinizi daha iyi anlamama yardımcı oluyor. Bu yüzden profesyonel nedenlerden dolayı sakalsız devam edeceğim."

"Uh-oh." Sırıttıyor. "Ne hissettiğimi görebilmen için saçlarımı yeniden uzatmalıyım."

Gülümsüyorum. Bugün şakacı bir havası var. Hatta Rirty'nin sınırında. Nedenini merak ediyorum.

Ellerimi kucağımdaki kapalı defterin üzerine koyuyorum. "Son seansımızdan bu yana işler nasıl gidiyor? Yeni bir şeyler var mı?"

Gabriel ayaklarına bakıyor. "Konuşması biraz utanç verici ama evet, bir şeyler *oldu*." Utangaç bir gülümsemeyle bana bakıyor, yüzümdeki şaşkınlığı okuyor ve gülüyor. "Cinsel dürtülerim bir şekilde geri geldi."

Boğazımdaki beklenmedik kıskançlık yumrusunu yutkunarak geçiştiriyorum. "Anlıyorum. Demek biriyle tanıştın?"

"Hayır, demek istediğim, zevk almayalı uzun zaman oldu." Gabriel elini kaldırıyor ve parmaklarını oynatıyor. "Kendi kendine zevk almak bile."

Oh. Oh!

Birkaç saniye önce göğsümde yanarak yükselen kıskançlığın yerini bambaşka bir şey aldı. *Çok, çok* farklı bir şey.

Bu adam.

Şu el.

O kadar kolay kızarmadığım için şükrediyorum.

Boğazımı temizliyorum. "İnsanın kendini cezalandırma biçimi olarak cinsel yoksunluk oldukça yaygındır. Daha önce bir randevuya çıktığınızda suçluluk hissettiğinizi, başka bir kadınla birlikte olmanın yanlış olduğunu çünkü hala evli hissettiğinizi ifade etmişsiniz."

"Bu da berbat bir şey." Gabriel başını sallar. "Özür dilerim. Kullandığım dil için özür dilerim. Ama seks hayatımız uzun süredir neredeyse hiç yokken böyle hissedebilmem bana çılgınca geliyor."

Sandalyemde kayıyorum ve not defterimi açıyorum. "Bunun hakkında konuşalım. Karınızın bir hava akımı geçirdiğinden bahsetmişsiniz. Vefatından ne kadar önce oldu bu?"

Gabriel söl. "Hangisinden bahsediyoruz?"

Kalbim sıkışıyor. "Birden fazla olduğunu fark etmemiştim." Başka tarafa bakıyor. "İnsanlar neden aldatır?"

"Bu çok büyük bir soru ve pek çok cevabı var."

"Bana bazılarını söyle. Yani cevapları."

Uzun bir süre insanların ayrılmasının olası nedenleri hakkında konuşuyoruz - bağlılık sorunları, intikam, duygusal kopukluk, karşılanmamış ihtiyaçlar, düşük özsaygı, hatta sadece aşktan vazgeçmek. Sohbetimiz durulduğunda ellerimi kavuşturuyorum.

"Konuştuğumuz nedenlerden herhangi biri aradığınız cevap olabilir gibi geliyor mu?"

"Aslında birden fazla." İç çekiyor ve hüzünle gülümsüyor. "Ama şu bahsettiğin cinsel yoksunluk olayına geri dönebilir miyiz? Bunu yapmak zorunda kalmayacağım"

Bunun olması için kasıtlı olarak mı?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, bir cezalandırma biçimi olarak kendimize bilinçsizce pek çok şey yaparız -kendimizi sabote etmek, ertelemek, kendimizi başkalarından uzaklaştırmak. Kendini cezalandırma eylemi olabilecek pek çok farklı yoksunluk türü vardır. Kendimizi ne kadar sıkı disipline edersek, suçluluk duygularımızı da o kadar hafifletebiliriz."

"Neredeyse iki yıl oldu. Cezamın oldukça ağır olduğunu söyleyebilirim." Gülümsüyorum ve defterime bir not karalıyorum.

"Eğer, bilirsiniz, tekrar kendi işimi kendim hallediyorsam," diye devam ediyor, "bu cezamın bittiği anlamına mı geliyor? Bir dahaki sefere bir kadın gece kalmam gerektiğini söylediğinde kendimi bok gibi hissetmeyeceğim anlamına mı geliyor?"

"Zihninizin tek başınıza zevk alma becerinizi azaltma zamanının geldiğine karar vermesinin, vicdanınızın size kadınlarla birlikte olma özgürlüğü tanınmasıyla aynı şey olduğunu sanmıyorum."

"Yeterince zaman geçti mi? Ne kadar beklemeniz gerekiyor?" "Bu tür şeyler için belirli bir zaman çizelgesi yoktur. Herkes farklıdır. Sadece sen hazır olduğunuzda cevabını bileceksiniz."

Gabriel bir an için bunu düşünüyor gibi görünüyor. Sonra gözlerini benimkilere kaldırıyor. "Peki ya sen? Boşandıktan sonra tekrar iş hayatına dönmen ne kadar sürdü?"

Gülümsüyorum. "Bunu sana bildirmem gerekecek."

Gabriel içten bir kahkaha atar. "En azından ahlaksız olan tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzel."

Gülümsüyorum. "Yoksun, ahlaksız değil."

Gözlerim ağzına kayıyor. Dilinin ucu dışarı çıkıp alt dudağında gezindiğinde, her yerde hissediyorum. *Her yerde.*

Gözlerim havaya kalkıp onunkilerle buluştuğunda havada bir çıtırtı oluyor. En azından benim için öyle. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Nefeslerim sığlaşıyor ve hızlanıyor. *Aman Tanrım.* Belki de sadece benim yüzümdendir? Ama gözlerimi onunkilerden ayıramıyorum. Ve sonra...

Zil çalıyor.

Daha çok rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım emin değilim, ama bu, hissetmekte yalnız olup olmadığımın hala emin olmadığım o anı etkili bir şekilde öldürüyor.

Boğazımı temizliyorum. "Görünüşe göre zamanımız doldu."

Gabriell'in gözleri hiçbir şey ele vermiyor. "Sanırım haftaya kaldığımız yerden devam edeceğiz?"

Normalde bir hastayı kapıdan çıkarmak için acele etmem ama bugün işleri hızlandırmak istiyorum. Kendime bir dakika ayırmalıyım. Belki bir saat. Belki bir gün. Ve kesinlikle uzun bir bardak soğuk suya. Muhtemelen bir duş.

Gabriel dışarı çıkarken sessizdir. Duruyor ve eli kapı kolundayken geri dönüyor. "Yakın gelecekte Sunny'de bir randevun var mı?"

"Hayır."

Gülümsedi. "Haftaya görüşürüz, Doktor."

=====

Saat gece yarısını geçti ve ben hâlâ Gabriel'le bugünkü seansımı düşünüyorum. Cazibe. Kıvılcım. Duyularım böyle canlanmayalı uzun zaman olmuştu. *Senden* beri değil. Bunca saat sonra bile, içimdeki özlem o kadar baskın ki uyuyacak kadar rahatlayamıyorum.

Karanlıkta tavana bakıyorum. Gözlerimi her kapadığımda Gabriel'in bugünkü halini hayal ediyorum. Delici gözleri, dudaklarında oynaşan o seksi gülümseme hayaleti, dilinin ağzının Reş'i boyunca ilerleyişi...

Bir hamle yapsaydım onun ne yapacağını düşünürken alnımdan terler boşanıyor.

O da beni öper miydi?

Gabriel'in dudaklarının dudaklarıma yapıştığını hayal ediyorum. Tırnaklarım sırtının derisini kazıyor. O içimde.

Sert.

Derin.

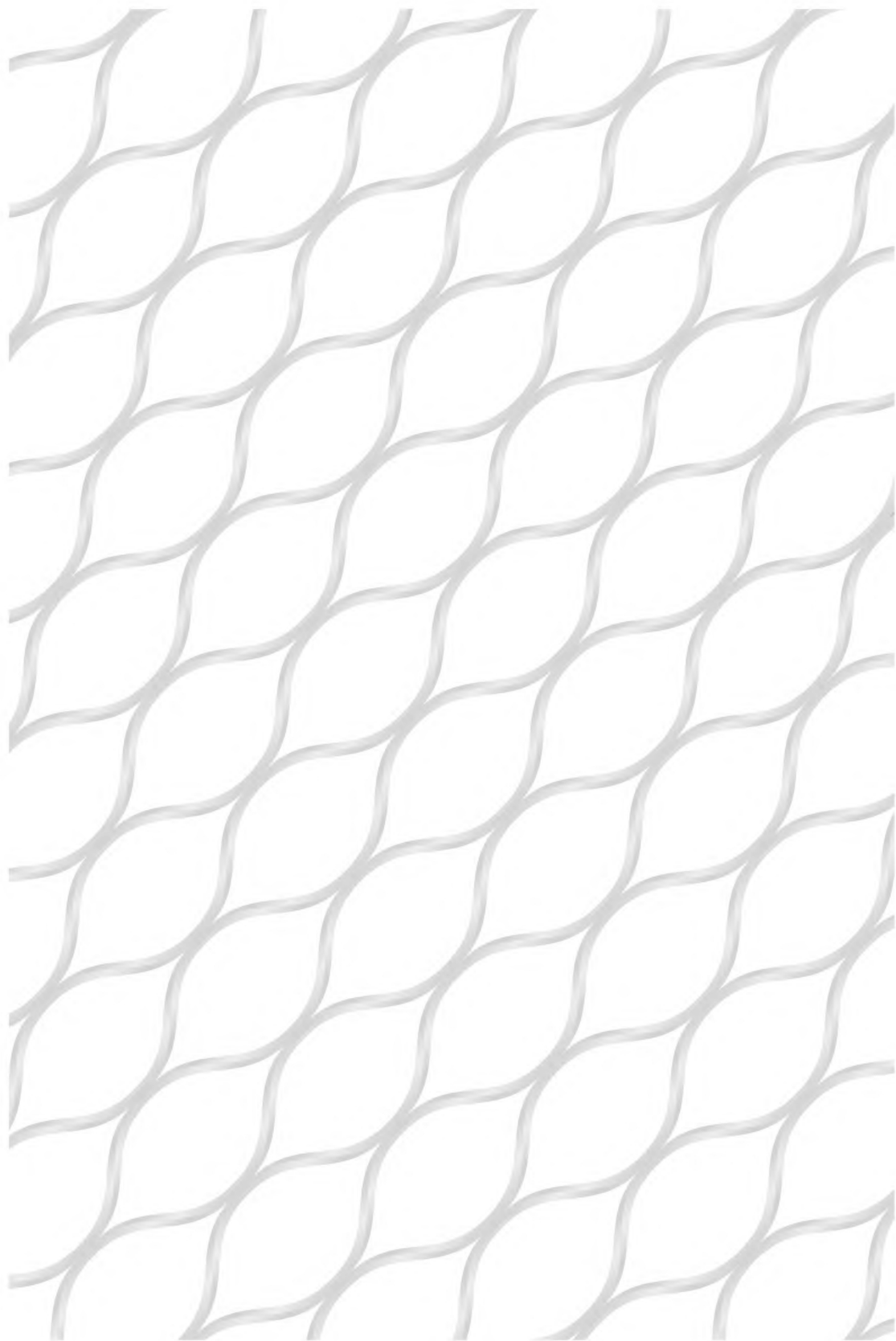
Oh

Tanrım.

Mantıklı yanım çirkin başını kaldırıp bir hastayı bu şekilde düşündüğüm için beni azarlamak için kaşınıyor. Ve tabii ki herhangi bir hasta değil. Ama mantıksız tarafım bu gece daha güçlü. Pervasız olmak istiyor. Ben *de* uzun zamandır yapmadığım bir şeyi yaptım. Vibratörümü çıkarmak için komodinime uzandım.

Vücudumu hemen harekete geçiren bir sesle mırıldanıyor ve ben titreyene kadar meme uçlarımda titreşerek derimden çeneme, köprücük kemiğime doğru özenle yavaşça izliyorum. Sonra külotumun içine girene kadar daha da alçalıyor ve bacaklarımı açıyorum, orgazmın oluşmaya başladığını hissediyorum. Fırtına öncesi gök gürültüsü gibi.

Belki de Gabriel haklıydı. Biz ahlaksızız, yoksun değil.

BÖLÜM 23

Şimdi

Pazar sabahı evimi toplarken telefonum çaldı. Yastığımın ortasında durakladım ve odanın öbür ucuna, ekranın aydınlandığı yere baktım.

Bugünlerde pek telefon almıyorum.

Aslında bu doğru değil. Beni arayanlar oluyor. Sadece cevap vermiyorum. Irina geçen gün bana ulaştı. Beni öğle yemeğine davet eden bir mesaj bıraktı. Ama onunla yüzleşmem. *Hayatımın* o döneminden, *Connor ve Meredith döneminden* biriyle yüzleşmek çok zor. Utanıyorum. Hayatımın büyük bir kısmı yalan gibi geliyor artık.

Ama önemli olabilir, mesai sonrası telefon servisi krizdeki bir hasta için arıyor olabilir. Yastığı yerine koyup aceleyle odanın diğer ucuna geçiyorum, ayaklarım yumuşak halıya basıyor. Burayı satmam gerektiğini düşünüyorum. Yeni bir daire ya da belki daha küçük bir daire almalıyım. Sadece senin kadar... sen olmayan bir tane.

Kardeşimin adı ekranda beliriyor ve cevap vermek için parmağımı kaydırıyorum.

"Jake," diyorum. "Nasılsın?" O zamandan beri konuşmadık... Ne zamandan beri emin değilim. Noel'den beri mi? İletişimimiz çoğunlukla mesajlaşmak ya da sosyal medyada caps paylaşmak şeklinde.

"Hey, Mer, bugün şehirde hava nasıl?"

Gülüyorum, çünkü burada çalışıyor ve Connecticut'ta bir tren yolculuğu uzaklığında yaşıyor. Hava durumu bugün muhtemelen benimkine bir derece yakın ama o her zaman ülkenin öbür ucundaymış gibi davranıyor.

"Güzel. Bugün biraz daha sıcak, nihayet. Kızlar nasıl?"

"Harika. Bu bahar ikisi de futbol oynuyor."

"İyi egzersiz."

"Bence çoğunlukla topun peşinden sürü halinde sahaya koşuyorlar ama bir yerden başlamak lazım."

"Mmhm." Kanepeye tünüyorum ve RuI için başka bir yastığa uzanıyorum. Jake'le konuşmayı sevmediğimden değil. Bir sebepten dolayı aradığını ve her neyse ona dalmadan önce kibarlık yapıp arayı kapatmaya çalıştığını söyleyebilirim. Ses tonu, zoraki rahatlığı bunu ele veriyor.

"Ee, ne var ne yok?" Ben soruyorum.

"Şey..." Jake boğazını temizler. "Connor için hayat sigortası talebi üzerinde çalışıyordum."

"Oh." Yüzümdeki kan çekiliyor. Bunu *hissedebiliyorum*, sözleri karşısında tüm vücudum ürperiyor. Yaptığı şeyden sonra bununla uğraşmak, bir şey almayı düşünmek bile istemedim. Bu yüzden Jake'e halledebileceğini söyledim. Ona vekâlet veren bir form imzalamıştım ama unutmuşum.

"Bu bir savaş oldu. Hayat sigortası şirketi ödeme yapmak istemiyor. Takımın emeklilik planı da istemiyor. Bir suç işlerken öldüğünü söylüyorlar ki bu da poliçe yardımlarından muaf tutulmak anlamına geliyor."

Bir suç işlerken.

Hangi suç? Reçete defteri çalmak mı? Kendini öldürmek mi? Onları öldürmek mi? Alkollü araç kullanmak mı? Pek çok şey olabilir. Çok kötü batırdın. Çok kötü batırdım.

"Elbette Connor'ın gerçekten bir suç işlediği hiçbir zaman tespit edilemedi. Herhangi bir suçlama ya da yargılama olmadı. Hiç savunma yapamadık."

Dedektifi ve ona yaptığım itirafı düşünüyorum. *Bu benim hatamdı*. Ama bana *evine git, hayatını yaşa* der gibi el salladı. Sanki yapabilirmişim gibi.

"Ama iyi haber şu ki, yüzde yetmiş on beşlik bir ödeme konusunda anlaştık. Bu çok büyük bir para Meredith. Bu senin için bir şeyleri değiştirebilir."

"Bir şeyleri değiştirmek mi?" Kelimelerin tadı acı gibi geliyor. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez, Jake." Hâlâ yalnızım. Kocam hâlâ ölü. Gabriel Wright'ın ailesi sonsuza dek onun için kayıp. Ne yapacağımı kara kara düşünüyorum. Elime geçmesi gereken en son şey çok para - onu hak edecek hiçbir şey yapmadım. Suç işleyen biri varsa, o da bendim. Bunu hak etmiyorum. Ve kesinlikle istemiyorum.

"Para umurumda değil."

"Yarın geliyor." Bir süre sessizlik oldu, Jake muhtemelen pes etmemi bekliyordu. *Tamam, peki* dememi. Ama herhangi bir paranın hesabıma yatırılması fikri, neredeyse harekete geçemememin bir ödülü olarak

Yaptığın şeyi yapmanı engellemek, üç kişinin ölmesini engellemek, düşünmek bile çok fazla.

"Hayır. İstemiyorum."

"Meredith, ne yapmamı istiyorsun? Ödemeyi öylece durduramam. Bunun için aylarca pazarlık yaptım, hakkın olanı aldığından emin olmak için-"

"Dinlemiyorsun." En yakın yastığı alıp göğsüme bastırıyorum. İçine öfke ve hayal kırıklığı sıkıştırıyorum. "*İstemiyorum*. Ne yap biliyor musun? Connor'ın yok ettiği aileye gönder."

"Ne?"

"Bunu onlara gönderin. Bir anne, bir kız kaybettiler. Bunu hak eden biri varsa, o da onlardır. Mirası dava edip hepsini almaları gerekirdi zaten. Keşke öyle yapsalardı."

"Bu kocanızın uğruna *çalıştığı* para. Bu onun emeklilik birikimi, ödediği sigorta planı. Neredeyse üç buçuk milyon dolar-" Jake'in sözleri daha hızlı geliyor, sanki ikna edebileceği bir müşteriymişim gibi.

"Hayır. Ben ciddiylim. Bunu aileye gönder. Benim adım kalsın. Üzerine Connor'ın adını yaz, sadece onun, onun mirasından olduğunu söyle. Tamam mı?"

"Meredith, şu anda böyle hissettiğini biliyorum, ama ya-"

"Lütfen yap şunu, Jake. Yerimden kıpırdamayacağım. Asla. Ve gitmem gerek. Benim için her şeyi hallettiğin için teşekkür ederim." Telefonu kapattım, aslında kardeşimin yüzüne kapattım. Başım ellerimin arasına gömülüyor ve ne kadar süre orada oturduğumu bilmiyorum - belki yirmi dakika, belki de bir saat. Telefonum çalıyor, muhtemelen Jake mesaj atıyor çünkü beni aramalara cevap vermeyeceğimi anlayacak kadar iyi tanıyor. Bir noktada ondan özür dilemem gerekecek. Her şeyin ötesine geçtiğini biliyorum ama bu konudaki isteklerime saygı göstermesini istiyorum.

Sonunda başımı kaldırdım. Işık değişmiş, sabahın geç saatleri öğleden sonraya dönmüştü. Kalkıp yatak odasına gidiyorum, üstümü değiştiriyorum, ceketimi giyiyorum, defterimi alıyorum ve dışarı çıkıyorum.

Yürüyüş vakti geldi. Kafamı boşaltmak için uzun, dolambaçlı bir yürüyüş. Dr. Alexander bana koşu bandında yürümemi söylemeden önce yaptığım türden. Dışarısı o zamankinden daha güzel. Yumuşak bahar esintisi tomurcuklanan ağaçların arasında hışırdıyor. Yer yer engebeli olan kaldırım, beynimin odaklanmasını gerektiriyor ve onu

daha derin, daha karanlık düşüncelerden. Vitrinlerin önünden geçiyor, her türden insana göz ucuyla bakıyorum.

Bir noktada, bir kahve alıyorum. Sonra bir kruvasan. Gabriel'i takip ettiğim eski yoluma tesadüfen rastlıyorum. Ama bugün üniversiteye ulaştığımda durmuyorum. Bir dönüş yapıyorum ve devam ediyorum. Güneş artık tepede değil ufukta. Tam olarak altın saat değil. Ama yakında. Yürümeye devam ediyorum. Eve taksiyle döneceğim. Artık yeni bir yerdeyim, binaların tanıdık gelmediği bir yerde.

Bir tepeden inip ferforje bir çitle çevrili geniş bir çimenliğe geldiğimde gökyüzünde turuncu çizgiler beliriyor. Burası daha önce hiç görmediğim ya da keşfetmediğim bir mezarlık.

Mezarlarını hiç aramadım.

Wright ailesinin burada gömülü olup olmadığını sorabileceğim küçük binada kimsenin olması için çok geç, bu yüzden sıra sıra mezar taşları arasında yürüyorum. Ayaklarımın altında bakımlı, yumuşak, yeşil çimenler var. Oraya buraya taze çardaklar dikilmiş. Bazı taşlar daha eski ama çoğu yeni, 2000'lerden kalma.

Bakışlarım birbirinin aynısı iki taşa takıldığında duraksıyorum. Sadece karı koca gibi birbirinin aynısı değil, ikisi de parıl parıl parlıyor. Yeni. Sanki aynı anda yerleştirilmişler ve bu zaman çok uzun zaman önce değilmiş gibi.

Ellen Wright.

Rose Wright.

Onları buldum. İsimlerinin önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde ciğerlerimdeki hava boşalıyor.

Gabriel'in ailesi. Mezarlarının üzerinde otlar bitmiş. Ama ölüm tarihi doğru. Asla unutamayacağım bir gün. Onlara bir şey söyleyecekmişim gibi ağzımı açıyorum-çok *üzgünüm* ya da belki *O seni özleyiyor*.

Ama bunu benden duymalarına gerek yok. Sıcak gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor. Elbette buradaydı. Her bir mezar taşının üzerine yerleştirilmiş ve yeni yeni solmaya başlayan güller bunu gösteriyor. Mutlaka ziyaret etmiş ve onlara söylemesi gerekenleri söylemiştir, muhtemelen yüzlerce kez. Burada *senin* yüzünden yatıyorlar. Benim yüzümden.

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. Uzanıp mezar taşlarına dokunurken ellerim titriyor ve bunu bir şekilde değiştirebilmeyi diliyorum. Bunu daha iyi hale getirmeyi.

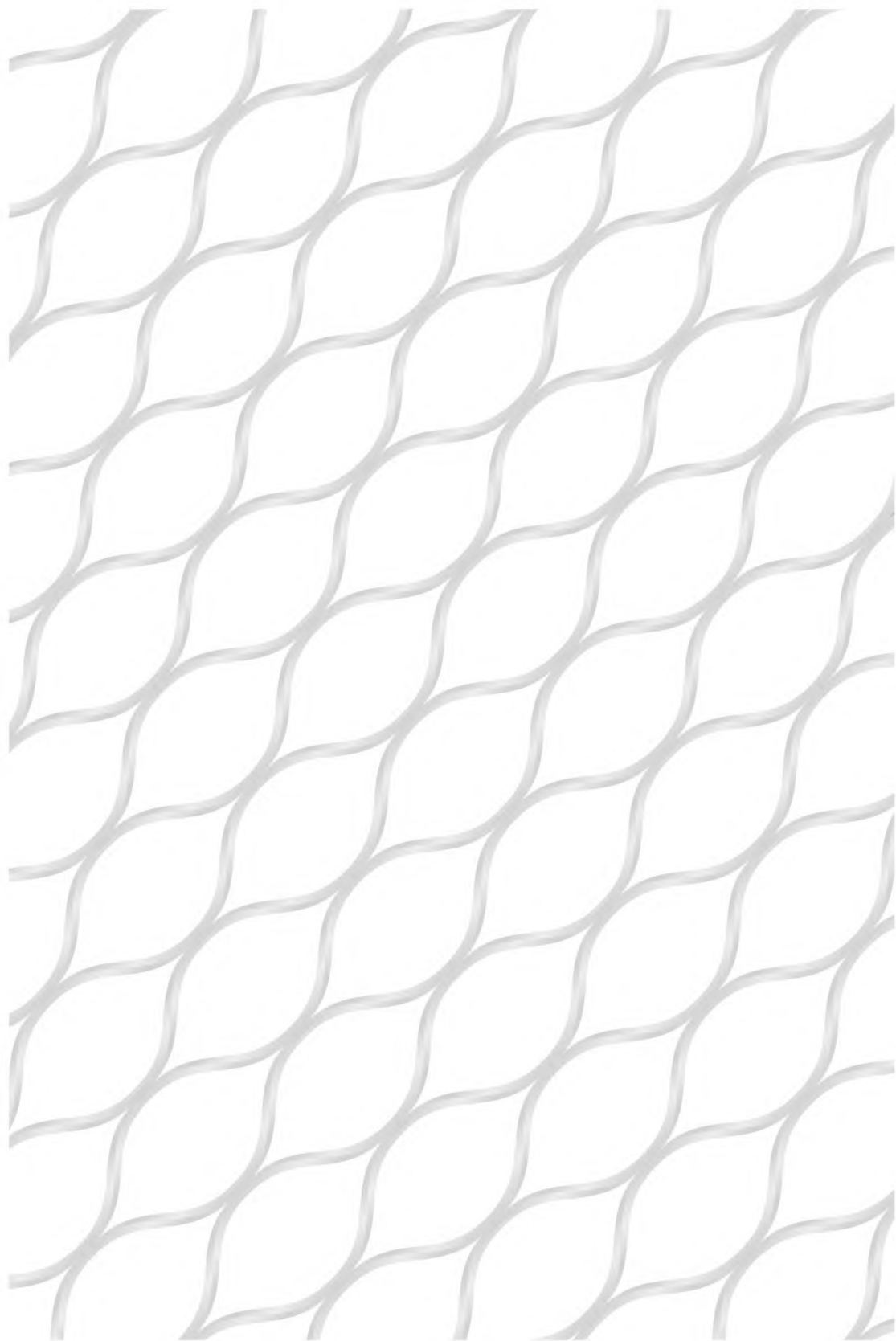
Orada uzun süre kalıyorum. Dünya etrafımda karanlıklaşıyor. Güvenliğim için endişelenmeliyim ama endişelenmiyorum. Başka birinin ellerinde intihar etmek bana yakışırdı. Mezarlık boyunca bana doğru yürüyen bir gölge, tek bir sokak lambasına karşı siluet halinde, nihayet beni harekete geçiriyor. Mezarlara son bir kez bakıyorum, taşlarda *Sevgili Kızım* ve *Sevgili Annem yazıyor* ama eşimden hiç söz edilmiyor -*garip*- ve ayağa kalkıyorum.

Mezarlığın karşısında bir yol var ve ben o yoldan yürüyorum, güvenli bir mesafeye gelene kadar arkama bakmıyorum. Durup omzumun üzerinden baktığımda, ziyaretçinin benim olduğum yerde durduğunu görüyorum. Ellen ve Rose'un mezarlarında. Karanlıkta bile bakışlarının nüfuzunu hissedebiliyorum. Keşke kim olduklarını, hatta kadın mı erkek mi olduklarını görebilseydim. Belki de bahçe görevlisidir ve hava karardığı için bana burayı boşaltmamı söylemeye gelmişlerdir.

Bir taksi çağırmak için el sallıyorum ve saniyeler sonra bir tanesi duruyor. Nabzım hızla atıyor, taksiye biniyorum ama tekrar arkama bakmaktan kendimi alamıyorum. Adamın hala hareket etmediğini fark ettiğimde tüylerim diken diken oluyor. Sanki beni izliyorlarmış gibi hissediyorum.

"Nereye?" diye sorar taksi şoförü.

Ona adresimi verdim ve taksi kaldırımdan çekildi. Ama karanlık 1gure mezarlıkta kalıyor... izliyor.

BÖLÜM 24

Şimdi

Günleri saydım, bu yüzden Gabriel bir sonraki hafta içeri girdiğinde endişeli değilmişim gibi davranmak çok zor. Yine de bir şekilde soğukkanlılığımı korumayı başarıyorum. Bacak bacak üstüne atıp defterimi kucağıma yerleştirdikten sonra ılımlı bir gülümseme yayıyorum.

"Haftan nasıl geçti?" diye sordum.

Nefesini dışarı üflüyor. "Zor oldu. Sonunda karıma yazmamı önerdiğin o mektubu yazdım." Gabriel başını sallar. "Düşündüğümünden çok daha zor oldu."

Başımı sallıyorum. "Genellikle katartık bir deneyimdir, ama aynı zamanda oraya ulaşmak için birçok duyguyu harekete geçirir. Yazarken neler hissettiniz?"

"Çoğunlukla kızgın."

"Hile yüzünden mi?"

Gözlerimin içine baktı. "Kızgınlığım çünkü kendini kanundan üstün gören bir piç kurusu direksiyona geçip karımı öldürdü."

Yutkunuyorum ve ellerim titremeye başlıyor. O fark etmeden önce onları sabit tutmak için bir şey tutmam gerekiyor. Bu yüzden aniden ayağa kalkıyorum ve boynumu işaret ediyorum. "İzninizle. Suyumu almaya gidiyorum. Boğazım kaşınıyor. Alerjim var."

Başını sallıyor ama sessiz kalıyor.

Masama yürürken acele etmiyorum ve bir şişe suyun kapağını çevirip yarısını hüpleterek bir gösteri yapıyorum. Yerime döndüğümde, şişeyi iki elimle tutarak onları meşgul ediyorum.

"Bunun için
üzgünüm." "Sorun
değil."

Beni yakından izliyor. Beni hep bu kadar yakından mı izler? Neden kalbimin içini görebiliyor ve kara yalanları okuyabiliyor gibi hissediyorum? Yoksa hayal mi görüyorum?

Derin bir nefes alıyorum ve daha uzun oturuyorum. "Yani, mektuptan bahsediyordun.

Yazarken kızgın olduğunu söylemiştin, peki şimdi nasıl hissediyorsun?"

Omuz silkiyor. "Bir gecede işe yarayacağından emin değilim ama sanırım evliliğimizle ilgili olumlu şeyleri hatırlamamı sağladı. Mektuba nasıl başlayacağımı bilemedim, ben de tanıştığımız geceyi yazdım. Onun görücü usulü randevusunu mahvettim sayılır."

"Oh? Kulağa ilginç geliyor. Hikayeyi paylaşma konusunda rahat mısınız?"

Gabriel uzaklara bakıyor. Gözleri sanki bir şeyler hayal ediyormuş gibi odaktan çıkıyor. "Columbia'dan birkaç blok ötede bir bistroda bazı meslektaşlarımla buluşmam gerekiyordu. Oraya erken gittim ve barda oturdum. Ellen geldi ve bir kadeh şarap sipariş etti. Çok güzeldi, ben de sohbet etmeye başladım. Ama beni kibarca geri çevirdi. Biriyle tanışmak için orada olduğunu söyledi - görücü usulü bir randevu. Onu güldürdüm, adamı ekmesi için ikna etmeye çalıştım ama o kimseyi ekmeyecek kadar kibardı. En azından bir anlaşma yapmasını sağladım. Gözüm üzerinde olacaktı ve eğer randevusu fiyaskoyla sonuçlanırsa bana bir işaret verecekti, ben de onu bir bahaneyle kurtaracaktım. İşaret, saçının bir tutamını kulağının arkasına itmesi olacaktı. Randevunun onuncu dakikasında Ellen burnunu kaşıdı, ben de yanına gittim ve kuzeni gibi davrandım. Ona büyükannemizin hasta olduğunu ve hastaneye gitmemiz gerektiğini söyledim. O noktada bunu kabul etmekten başka çaresi yoktu. Barın dışına çıktığımızda, saçını kulağının arkasına atmadığı için beni azarladı. Yalan söyledim ve sinyalin onun burnunu kaşması olduğunu sandığımı söyledim. Bana saçmaladığımı söyledi. Tartıştık. Sonra onu benimle yemeğe çıkmaya ikna ettim."

Gülümsüyorum. "Bu bir aşk romanının açılışına benziyor, bir tanışma tatlısı."

"Daha da iyisi var. Ellen'ın Columbia'da öğrenci olduğu ortaya çıktı. Hâlâ yaz tatilindeydik. Okul bir sonraki haftaya kadar başlamayacaktı. Ama ne öğrettiğimi sorduğunda ve ona Shakespeare dediğimde, telefonundan programını aradı. Tabii ki derslerimden birindeydi."

"Aman Tanrım. Ne yaptın peki? Profesör olarak bir öğrenciyle çıkabilir misin?" "Teknik olarak bu davranış kurallarının ihlali. Ama biz işleri Sessiz ol."

"Vay canına. Sanırım bu bir bakıma kaderdi."

"Her yıl Sevgililer Günü'nde buluştuğumuz bistroya geri döndük, bu aynı zamanda Ellen'ın doğum günüydü. Bir keresinde daha güzel bir yere gitmeyi önerdim, ama o günü en sevdiği hediye, tanıştığımız günü hatırlayarak kutlamak istediğini söyledi." Gabriel iç geçiriyor. "Başlangıçta her şey iyiydi."

"Mektubu yazmak zor olsa da sana çok iyi gelmiş gibi görünüyor. Az önce karınızdan bahsederken gülümsediniz. Kaybettiğimiz kişi hakkında konuşabilmek, güzel zamanları hatırlayabilmek yas sürecinde önemli bir adımdır."

Başını sallıyor. "Sanırım. Belki bundan sonra şifremi girerken daha az sinirli olurum. ATM kodumdan kapı şifrelerime kadar her şey onun doğum günü."

Gülümsüyorum. "İşiniz bittikten sonra mektubu ne yaptınız? Bu konuda konuştuğumuzu sanmıyorum ama bazı insanlar her şey konuşulduktan sonra mektubu yakmayı bırakmanın bir sembolü olarak görüyor. Diğerleri ise mektubu mühürleyip güvenli bir yerde saklamayı tercih ediyor."

"Aslında ondan çoktan kurtuldum. En sevdiği Rovers ile birlikte mezarına götürdüm ve ikisini de toprağa diktim."

Kaşlarını birbirine değiyor. "Ne zaman?"

Gabriel'in gözleri benimkilerle buluşuyor. "Mektubu ne zaman gömdüm?"

Tuhaf bir soru olduğunun farkındayım, haftanın belirli bir günü onun terapisiyle ilgili değil, bu yüzden örtbas etmek için elimden geleni yapıyorum. "Evet, yani yazdığın gün mü gömdün? Sadece kendine yeterince zaman ayırıp ayırmadığını merak ediyorum."

Tabii ki zaman şartı yok. Merakıma yenik düştüm ve düşünmeden bu soru ağzımdan çıkıverdi.

"Cuma günü yazdım ve hafta sonu mezarlığa gittim," diyor Gabriel.

Gözlerim açılıyor, *gidişimi izleyen kişiyi* hatırlıyorum.

Pazar günü mezarlığa gitmişim ve hiç Çardak dikilmemişti. Sadece mezar taşlarının üstünde solmuş güller vardı. Zemin aşırı büyümüştü ve hiç bozulmamıştı. Hafta sonu daha erken gelip bir şeyler dikmiş olsaydı fark ederdim ama fark etmedim. Yani benden *sonra* gelmiş olmalı.

Beni giderken izleyen kişi o muydu?

Hayır. Hayır. Hayır. Tabii ki değildi. Gabriel beni görseydi bir şeyler söyler, ailesinin mezarında ne halt ettiğimi sorardı. Kesinlikle.

bugün burada oturup hiçbir şey olmamış gibi davranıyor olmazdım.

Yapar mıydı?

Yüce İsa. Tabii ki yapmaz. Bunu neden yapsın ki?

Paranoyam bugün beni gerçekten çok etkiliyor. Sanırım sır sakladığında böyle oluyor. Herkesin de öyle olduğunu varsayarsın.

Seansımızın geri kalanında konuştuğumuz herhangi bir şeye odaklanmakta zorlanıyorum. Neyse ki Gabriel *bu* hafta konuşkan bir ruh halinde görünüyor ve ben de "*biraz daha anlatsana*" deyip başımı sallamakla yetinebiliyorum. İlk defa, bu saatin bitmesi için umutsuzluğa kapıldım. Bugün konuştuğumuz bazı şeyleri kafamda toparlamam gerekiyor. Konuşmamızın durgunlaşmasına sadece birkaç dakika kaldı. Bu kadar az zaman kalmışken başka bir sondaj konusuna dalmak istemiyorum, bu yüzden güvenli olduğunu *düşündüğüm* bir soru soruyorum.

"Geçen hafta yeni ve heyecan verici başka bir şey oldu mu?"

Gabriel kaşlarını çatar. "Neredeyse unutuyordum. Karımı ve kızımı öldüren adamın mirasından bir çek aldım. İnanılır gibi değil. O ailede ne cesaret var."

Dinliyorum. "Bu seni neden üzüyor?"

"Kardeşim kazadan sonra beni dava etmeye ikna etmeye çalıştı. Dava açmadım, çünkü para ne işe yarar ki? Hayat kaybını telafi edemez. Para kazanmaya çalışıyormuşum gibi hissedecektim. O kanlı parayı istemiyorum."

Kalbim küt küt atıyor. Gabriel'e parayı vermenin doğru şey olduğuna kendimi ikna etmiştim. Ama belki de bencilce davranıp ellerimi kandan temizlemeye çalışıyordum.

"Peki ya parayı iyilik için kullansaydınız? Kızınızın işitme engelli olduğunu ve işitme cihazı kullandığını söylemiştiniz. Belki de başka türlü cihaz alamayan işitme engelli çocuklara yardım etmek için bir vakıf kurabilirsiniz?"

Başını sallar. "Bilmiyorum. Belki de?"

"Ya da sizin için anlamlı olan veya belki de eşiniz için anlamlı olan bir barınağa veya bir hayır kurumuna bağışlayın."

"Sanırım."

Zil çalıyor. Bir seansın bitmesine hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Bir oturum daha yapsaydık kim bilir kaç kez daha ayağımı ağzıma sokacaktım.

On dakika.

Zamanlayıcıya uzanırken en sıcak gülümsememi zorluyorum.

Gabriel avuçlarını pantolonuna sürtüyor. "Belki de haklısın. Bir vakıf kötü bir fikir değildir."

Başımı salladım. "Acele etme ve düşün. Eminim üç buçuk milyon dolarla yapabileceğiniz pek çok iyi şey vardır."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda, ne yaptığımı fark ettiğimde her şey donuyor. *Aman Tanrım. Sanırım hasta olabilirim.*

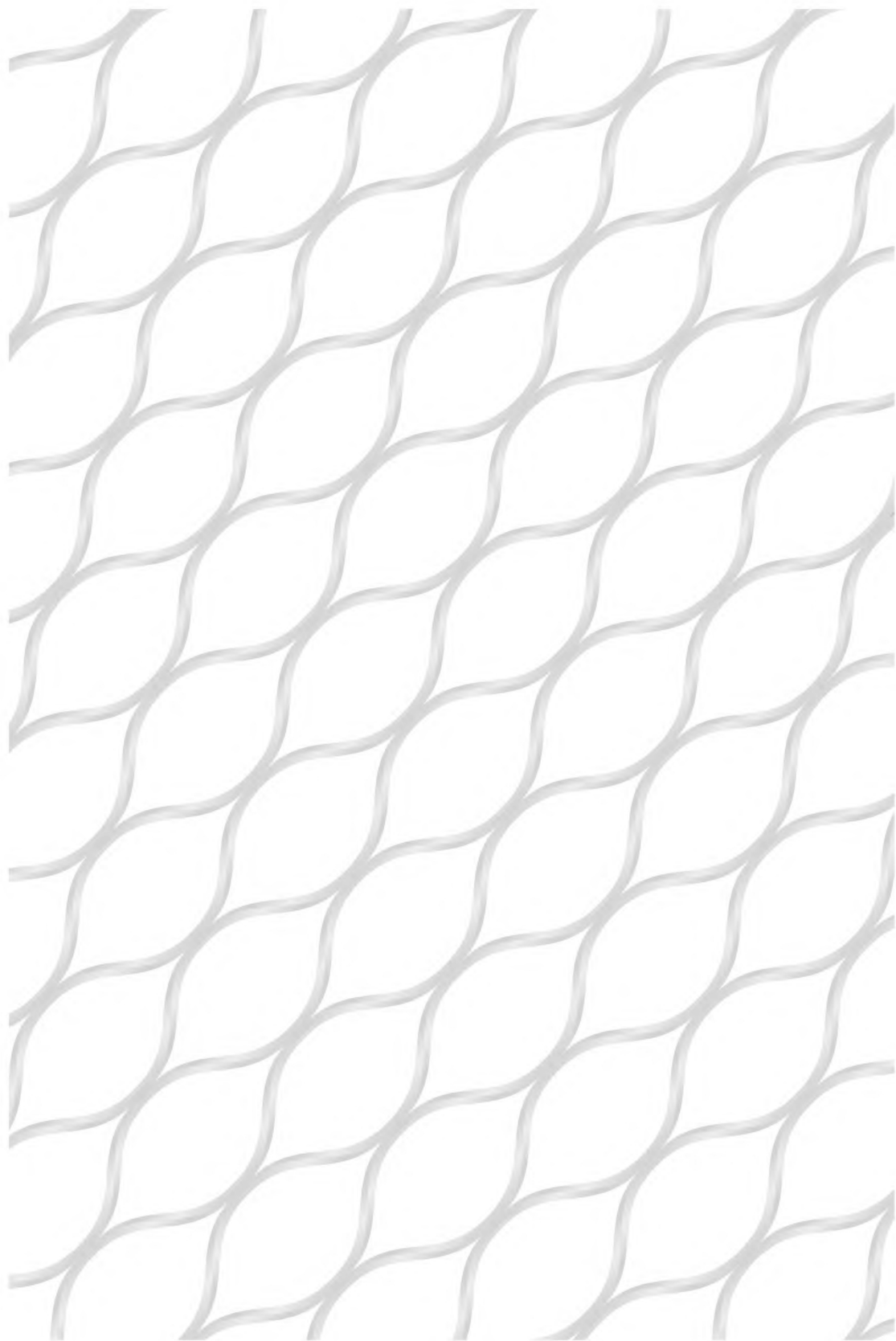
Gabriel gözlerini kısar. "Çekin üç buçuk milyonluk olduğunu nereden biliyordun?"

"Bundan bahsetmiş olmalısın."

Başını hafifçe eğerek beni inceliyor. "Yaptığımı sanmıyorum."

Gülümsüyorum. Gergin bir enkazım, bu yüzden zorlanmış hissediyorum. Çok büyük ve geniş, tüm dişler ve diş etleri. Dengesiz görünmemek için dua ediyorum. "Başka nasıl bilebilirdim ki?"

Sonsuz gibi görünen ama muhtemelen on saniyeden fazla olmayan bir süre boyunca gözlerimi tutuyor. Sonra gülümsüyor. "Evet. Tabii ki. Gelecek hafta aynı saatte?"

BÖLÜM 25

Şimdi

Görünüşe göre fazla düşünmek benim yeni olayım. Ya da belki de bunu kendimde yeni yeni fark ediyorum. Gabriel'le olan seansımı tekrar tekrar yaşayarak dairemi adımlıyorum. Sadece söylediklerimi değil -belli ki fark ettiği büyük hatamı- ama sonrasında bana nasıl baktığını da.

O biliyor
muydu? Ben
mi batırdım?

Yoksa hepsi hayal gücümde miydi? Ve her şey 1ne, ve gelecek hafta hiçbir şey olmamış gibi geri dönecek.

Gelecek hafta.

Kahretsin.

Yatağımın kenarına çöküyorum ve boş gözlerle duvara bakıyorum. Bunu yapamam. Onu görmeye devam edemem. Aramızda bu kadar çok sır varken, onun hayatıyla bu kadar iç içe geçmişken ve o bunun farkında bile değilken olmaz. Tabii bilmiyorsa. Ama yine de bunların hepsi spekülasyon, muhtemelen vicdan azabımın bir ürünü.

Sadece yardım etmeye çalışıyorum.

Değil mi?

Artık bilmiyorum bile. Yardım etmeye çalıştım ama para onu sadece üzdü.

Mutfağa gittim ve şarap soğutucusunun neredeyse boş olduğunu gördüm. Geriye kalan tek şey bir Riesling, çok tatlı, çok ağır, bal gibi. Ama idare eder. Bir kadeh doldurup şehri tepeden gören tavandan tabana pencereye yaslanıyorum ve her şeyi düşünüyorum. Gabriel'in hayatını hâlâ görebildiğim için çok mutluydum. Ama şimdi bu manzara beni ifşa etmekle tehdit ediyor.

Daha fazla şarap yutuyorum, bir odadan diğerine dolaşıyorum. Kendi evime dadanan bir hayalet. Daha da kötüsü, çok fazla içen bir hayalet. Arkadaşlık uygulamasında yeni mesajlar çaldığında telefonumu görmezden geliyorum, iş için e-posta göndermem gerektiğini hatırlatan alarmı susturuyorum. Zaten zihnim çok karışık. Tatlı şarabın kafama daha hızlı gittiğine yemin edebilirim. Sonunda oturuyorum ve bir düzine bildirimle yetişiyorum - iş e-postam üzerinden bir yeniden görüşme talebi, Sarah'dan son saniye program değişikliğini hatırlatan bir mesaj. Flört uygulamasında üç mesaj beni bekliyor ama bunun bir anlamı olduğundan emin değilim.

Bir kadeh şarap daha.

Çok sevdiğin koltuğunda arkama yaslanıp -dizlerini doğru bükerek, ağrıyan sırtının rahatlamaını sağladığını söylemiştin- Gabriel'in onu takip ettiğimi, geliş gidişleriyle ilgili kendi kişisel defterime sahip olduğumu, ailesinin mezar yerini takip ettiğimi, karın olduğumu fark etmesi halinde bir saniyede çözülebilecek bir düzine ipliği düşünüyorum. Dul eşin.

Rastgele bir düşünce daha aklıma geliyor ve birden ayağa fırlıyorum. *Ya Jake*

istediğimi yapmadı ve gönderdiği çekte benim adım da var mıydı?

Telefonumu elime alıyorum, parmaklarımı yüzeyde gezdiriyorum, hedefime ulaşana kadar ekrandan ekrana geçmek için basıyorum, ta ki hoparlörden uzak bir zil sesi gelene kadar.

"Alo?" Bir adamın yorgun sesi beni selamlıyor. "Jake, sana bir şey sormam gerek."

"Mer? İyi misin?" Öksürüyor. "Tanrım, saat sabahın biri. Neyin var?"

Saatın ne kadar geç olduğunu duyunca duraksıyorum, o bir şişe tatlı şarabın çoğunu tek başıma bitirdiğimi hatırlıyorum. Ve şimdi gecenin bir yarısı kardeşimi arıyorum, muhtemelen karısını, ailesini uyandırıyorum...

"Çekin üzerinde adımın olmadığından emin olmanı istemiştim. Ya da herhangi bir evrakta."

Jake cevap vermiyor. Muhtemelen kafası karışmıştır. "Çek, Jake! Connor'ın öldürdüğü aile için."

"Tanrım, Mer. Beni bunun için mi uyandırdın? Sana halledeceğimi söylemiştim. Senin adın hiçbir şeyin üzerinde yoktu. Her şey Connor Fitzgerald'ın malikanesinden geldi."

"Emin misin?" Sesim çok yüksek, çok çaresiz çıkıyor. Ben bile duyabiliyorum.

"Bana söylediğini yaptım. Şimdi bana neler olduğunu anlat. Ne oldu?"

"Üzgünüm. Özür dilerim." Telefonun elimden düşmesine izin vermek istiyorum. Kıvrılmak istiyorum

bir topun içine girip uyuyacağım ve bugün hiç yaşanmamış gibi davranacağım. Son iki yıl hiç yaşanmamış gibi davran. Ama Jake sadece geri arayacak. Kapıma bile gelebilir. "Ben iyiyim. Söz veriyorum. Seni uyandırdığım için özür dilerim. Sadece uyuyamıyorum. Zihnim dönmeye başladı."

"Endişeliyim. Sesin uyuyamıyormuşsun gibi gelmiyor. Çıldırılmış gibisin." "Ben bir taneyim. Gerçekten. Yarın sana mesaj atarım, tamam mı?" Cevap vermesini beklemiyorum.

Bunun yerine telefonu kapatıyorum, telefona bakıyorum ve zihnimde bir yapılacaklar listesi oluşturmaya başlıyorum. En üstte: *Gabriel'e zamanımızın bittiğini söyle*. Birkaç hafta daha kabul etmiştim. O da geldi ve geçti. Pazartesi ilk iş bunu yapacağım. Yapmak zorundayım.

Ama şimdilik dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Herhangi bir şey işimi görür. Bu yüzden telefonuma geri dönüyorum, her seferinde bir uygulamayı açıyorum - hava durumu uygulaması (yarın yağmur yağacak), e-postalarım (ugh, pazartesi hallederim), sosyal medya (çok fazla mutlu eş ve gülümseyen çocuk; benim gibi insanlara nasıl hissettirdiği hiç umurlarında değil mi?) ve son olarak flört uygulaması. Çünkü kaybedecek hiçbir şeyim yok.

Bekleyen yeni mesajlar şeker anne arayan erkeklerden geliyor. Bira kutularıyla poz vermenin çekici olduğunu düşünen erkekler. İlanlarında eski eşlerinden bahseden erkekler. Birbiri ardına kırmızı bezler.

Neden normal biriyle tanışamıyorum?

Sonra hatırladım, vardı. Doktor. Robert.

Bunun için daha fazla şaraba ihtiyacım olacak. Mutfığa giriyorum, kendi ayaklarımın üzerinde tökezleyerek neredeyse yüzüstü düşüyorum ve tükettiğim boş şişeye varıyorum. Son damlaları sadece on dakika önce döktüğümü unutmuşum. Yarın kendimi iyi hissetmeyeceğim, ama zaten iyi hissetmeyeceğimi biliyorsam, neden durayım?

Buzdolabının arkasına saklanmış küçük bir prosecco şişesinin kapağını açıp mantarın dışarı çıkmasına izin veriyorum ve elime dökülen köpükleri yudumluyorum. Lavabonun üzerine eğilerek şarabın tezgâhı kirletmesini engelliyorum.

Ve *seni* düşünmeden edemiyorum. Sonlara doğru eline geçirebildiğin her türlü alkolü aramak için mutfakta nasıl tökezlediğini.

Bir şişe prosecco içmek için bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum.
Boşaldıktan sonra Robert'a bir mesaj göndermenin iyi bir fikir olduğuna karar
verdim.

Meredith: Bana ikinci bir randevu borçlu değil misin?

Önceki mesajları tamamen görmezden geldim - ona programımı kontrol edeceğimi ve ona geri döneceğimi söylediğim mesaj, kontrol ettiği birkaç mesajı takip etti, ama asla cevap vermedim. Tıpkı flört oyunundaki ilk randevusu hakkında benimle paylaştığı hikayede olduğu gibi onu hayaletleştirdim.

Saniyeler geçiyor, sonra bir dakika. Orada bir yerde, gözlerim saate odaklandı. 1:32. Tanrım. Çok geç olduğunu unutmuşum. Tekrar. Telefonumu yere atıp kendimi kanepeye bırakıp sızmak üzereydim.

Ama zil çalıyor, yeni bir mesaj geliyor. Doğruladım ve okudum.

Bu bir hayalet mi?

Ne demek istediğini anlamam bir saniyemi aldı, bana zor zamanlar yaşıyor. Onu hayalete çevirdiğim için. Gülümsüyorum ve cevap yazıyorum.

Meredith: Özür dilerim. İşler yoğundu.

Robert: Dürüst olmak gerekirse bunu sizden duyduğuma şaşırdım. Baş ağrısı bahanesi en eski bahanedir.

Meredith: Gerçekten başım ağrıyordu. Belki de sana ikinci bir randevu borçluyumdur.

Tırnağımı boş prosecco şişesine vuruyorum, aniden başım dönüyor. Onunla konuşacağım için heyecanlıyım. Çok heyecanlıyım. Kendimi derin bir nefes almaya ve bunun *nedenini* düşünmeye zorluyorum. Terapistim olsaydım ne düşünürdüm?

Muhtemelen yalnız olduğumu.

Belki de Gabriel dışında biriyle konuşmak benim için iyidir.

Olabilir.

Kalbim tuhaf bir şey yapıyor, belki de. Belki de benimle konuşmak istemiyordur. Beni tekrar görmek. Ama üç nokta çıkıyor, hala yazdığını gösteriyor.

Geç oldu. Londra'da değilseniz tabii. Bu durumda erkendir. Londra'da mısın?

Göğsüm sevinçten sıkışıyor. Benimle alay ediyor. Flört ediyor.

Meredith: Keşke. Belki de gitmeliyiz.

Tabii. Şimdi mi?

Bir an için hayal ediyorum; onunla havaalanında buluşup, ilk uçakla Londra'ya gittiğimizi. Yakışıklı bir yabancıyla tatile çıkmak. O anda ne istersem onu yapmanın heyecanı. Yapabilirim. Yapabilirim. Pasaportum kasada. Bir Uber on beş dakika uzaklıkta. Cevap yazmaya başladım-Evet, hadi yapalım! Ama benden önce cevap veriyor.

Ahh, yeniden genç olmak. Bir an önce ayrılabilmek. Dünya turunu ertelemem gerekecek, ama belki de uluslararası mutfak bir sonraki en iyi şeydir?
Yarın akşam?

Ben de Sarah'ya randevularımı değiştirmesini söyleyecektim. Yapacaktım. Hayatımı bir hevesle terk edecektim. Bu konuda ben de heyecanlıydım. Belki de sadece sarhoştum.

Meredith: Mükemmel!

=====

Sabah benim için geç geliyor, gözlerimi açtığımda güneş ufkun çok üzerinde ve kendimi oturma odasının tavanına bakarken buluyorum. Üzerimde bir örtü var, sanki gecenin bir yarısı üşüdüğümde onu sürükleyerek indirmişim gibi. Doğrulduğumda boynum ağrıyor ve bana artık yirmili yaşlarımda olmadığımı hatırlatıyor. Her yerde sızıp kalamam.

Bayılmaktan bahsetmişken. Gözlerimi kısarak yakındaki kahve masasına baktım. Büyük bir şişe Riesling. Küçük bir şişe prosecco.

Tanrım. Onları tek başıma içmiş olmalıyım çünkü yanımda kimse yoktu. Koltuk minderlerinde telefonumu aradım ve saati kontrol ettim. 11:08.

Bugün geç saate kadar çalışıyorum, bu yüzden randevularım öğlene kadar başlamıyor, ama acele etmem gerekecek. Duşa girmiş, Sarah'ya birkaç dakika gecikeceğimi sesli mesajla bildiriyordum ki bekleyen bir mesaj olduğunu gördüm. Mesajı Sarah'ya gönderiyorum ve duşu hızlandırmak için telefonumu yere bırakıyorum.

Ama dışarıdayken ve havluya sarınmışken kontrol etmek zorundayım, önemli olabilir.

Robert'tan bir mesaj, randevuya çıktığım ve hayaletim olan adamdan. Aynadaki sisi temizliyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Aradan haftalar geçmişti. Neden şimdi mesaj atsın ki? Hissetmediğim belli değil mi?

Ama sonra mesajını gördüm.

Dört gözle bekliyorum!

Neyi dört gözle bekliyorsun?

Havlumu düzelterek eğilirken telefonumu neredeyse düşürüyorum ve olabildiğince hızlı kaydırıyorum. Aramızda gidip gelen bir düzine mesaj var. Hiçbirini hatırlamadığım mesajlar. Çok içmiştim ama kesinlikle tamamen bayılacak kadar değil, değil mi?

Aman Tanrım.

Kahretsin.

Ve mesajları *ben* başlattım. Gece yarısından sonra. Tam o sırada Jake'ten bir mesaj daha geldi.

İyi misin? Senden hala haber alamadım.

Sözlerini inceledim, ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Hiçbir şey bulamayınca arama kayıtlarıma baktım ve onu aradığımdan emin oldum. Üç dakika kırk iki saniye konuştuk.

Ve bunların hiçbirini hatırlamıyorum.

Kapalı klozet kapağına oturdum ve ne söylediğimi hatırlamaya çalıştım. Ne yaptığımı. Dün gecenin çoğunu hatırlamıyorum. Ya daha kötü bir şey yaptıysam? Gabriel'i aramak gibi mi?

Arama kayıtlarımı çılgınca iki kez kontrol ederken nefesim boğazımda düğümleniyor.

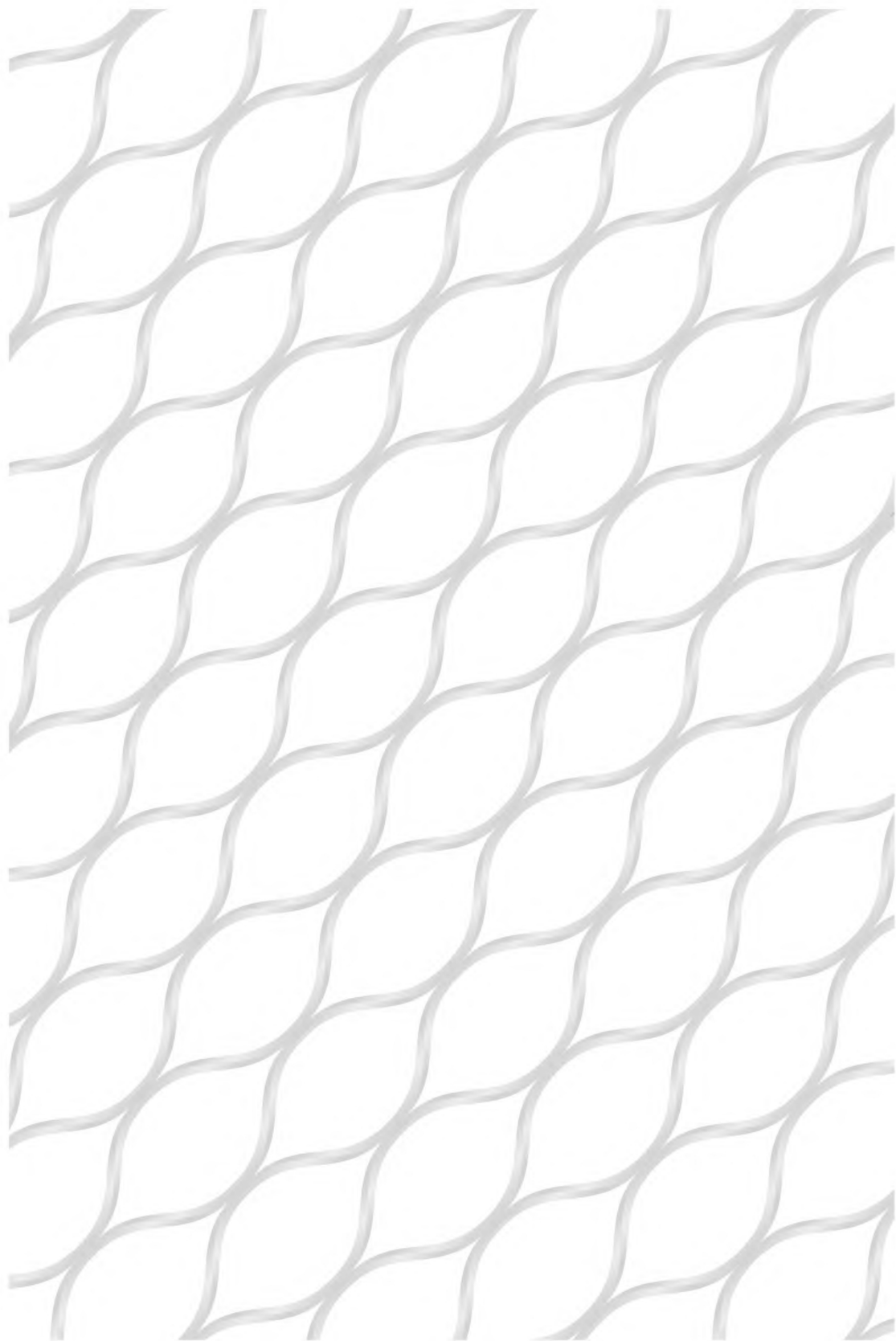
Tanrı'ya şükür.

Tanrıya şükür.

Aynada kendime bakıyorum. Kardeşimi endişelendirdim. Hiç ilgilenmediğim bir adamla randevu ayarladım. Görünüşe göre onunla *İngiltere'ye* gitmek için uçağa atlamaya hazırdım.

İşte o zaman biraz korktuğumu fark ettim. Kendimden.

Ve neler yapabileceğimi.

BÖLÜM 2G

Şimdi

Kendine bu kadar yüklenme. Sadece elinden geleni yap.

Hastalarım sık sık verdiğim bir tavsiye bu, ancak son zamanlarda kendimi dinleme konusunda pek iyi değilim. Restoranın kapısında durdum ve derin bir nefes aldım. Evet, sarhoşken bu adamla randevulaştım. Ama belki de en iyisi budur. Belki de ihtiyacım olan şey budur, kendimi ortaya koymak için bir itici güç. Ve bu sefer *gerçekten* deneyeceğim. *Akşam yemeği*. Sadece içki değil. İki numaralı randevu.

Kapıyı açtım ve etrafa bakındım. Robert sadece birkaç adım ötede, ama aradığım kişi o değil, değil mi? *Lanet olsun*. Bu sefer buluşacağımız yeri ben seçmedim. Robert seçti. Ve hala Gabriel'in bölgesindeyiz.

Robert gülümsüyor ve yanımıza geliyor. İkimizin de diğerini nasıl selamlayacağını bilemediği garip bir kaç saniye oluyor. Öpüşmek mi? Sarılalım mı? İkisini de mi? Hiçbiri mi? Bir şekilde, ikimizin de aynı anda sağ tarafa gittiği ve sonra ikimizin de birlikte sola doğru hareket ettiği beceriksiz bir kucaklaşmada karar kılıyoruz.

Gülüyor ve iki elini omuzlarıma koyuyor. "Benim sola, senin sağa gitmene ne dersin?"

Beceriksizliğimizin kabulü gerginliği azaltmaya yardımcı oluyor ve sarılıyoruz. "Bir iki dakika geciktiysem özür dilerim," diyorum.

"Merak etme. Fark etmedim bile." Göz kırıyor. "Bu arada sadece bir dakika otuz altı saniyeydi. Beni hayalet gibi görmenden endişelendiğimden değil."

Gülümsüyorum. İyi bir adam. Espri ve zekanın doğru karışımı.

Robert ceketimi almama yardım etmek için arkamdan geliyor. "Masamızın birkaç dakika süreceğini söylediler. Biz beklerken barda bir şeyler içmek ister misin?"

Bu sabah uyandıgımda hissettiklerimden sonra alkol düşüncesi midemi bulandırıyor. Ama geçen sefer birlikte içmiştik ve akşamdan kalma olduğumu itiraf etmek istemiyorum, bu da randevumuzun sarhoşken attığım mesajların sonucu olduğunu ele verirdi. Bu yüzden başımı salladım. "Tabii, kulağa harika geliyor."

Robert hostese nerede olacağımızı bildiriyor ve barda yerimizi alıyoruz. Barın bir duvarını kaplayan bistro masalar ve küçük kabinler, son bulduğumuz yerden pek de farklı değil. Elimde değil: Gabriel'i bulmak için her birini tarıyorum.

"Yani." Robert yüzünü bana döndü. "Son birkaç mesajıma cevap vermedikten sonra senden haber aldığıma şaşırdım."

Yere baktım. "Bunun için özür dilerim. Sanırım bazı şeylerin izini kaybettim." Robert tekrar konuşmak için gözlerimiz buluşana kadar bekliyor. "Bu doğru mu?"

İçimden gelen tepki savunmaya geçmek, "*tabii ki öyle*" demek. Ama eğer onunla bir ilişki kurmak istiyorsam, yalan söyleyerek başlamamalıydım. Bu yüzden iç çekip başımı sallıyorum. "Hayır, üzgünüm. Öyle değil."

Başımı sallıyor. "Birini kaybettikten sonra oraya geri dönmek zor olabilir. Anlıyorum."

İtiraf etmişim gibi davranıyorum ama gerçekten öyle mi yaptım? Robert'ı görmezden gelmemin Connor'la ve flört havuzuna geri dönmemle bir ilgisi var mıydı? Yoksa dikkatimi dağıtan *başka* bir şey ya da biri miydi? Artık emin değilim. Yine de başımı salladım. "Bu kadar anlayışlı olduğun için teşekkür ederim."

Bir süre sonra hostes bize masamızı gösteriyor. Oturduğum yer kapıyı net bir şekilde görüyor ama keşke görmeseydi. Sırtım girişe dönük olduğu için restorana girip çıkan herkesi izlemek çok daha zor olurdu. Her iki dakikada bir tüm vücudumu döndüremezdim. Ama bu şekilde gülümseyip başımı sallıyorum, şarabımı yudumluyorum, gözlerimi hafifçe Robert'ın omzunun üzerinden kaydırıyorum ve kapıya bakıyorum. Sürekli kontrol ettiğimi fark etmiyor bile.

Kendime içmeyeceğimi söylediğim ikinci kadeh şarabın yarısına geldiğimde nihayet rahatlamaya başlıyorum. Sinirlerim yatışıyor ve omuzlarım düşüyor. Kapıya sık sık bakmayı bile bıraktım.

"Peki seni psikiyatriye yönlendiren neydi?" Robert soruyor. "Tıp fakültesine başladığınızda ilgilendiğiniz alan bu muydu?"

Başımı salladım. "İster inanın ister inanmayın, kardiyoloji yapmak istediğimi düşünerek girdim."

"Bu oldukça büyük bir değişiklik. Ancak tıp fakültesine birlikte gittiğim insanların çoğu bir şeyle ilgileniyordu ve başka bir alanda pratik yaparak çıktılar. Ben başladığımda plastik cerrah olmak istiyordum. İki burun estetiği ve bir göğüs büyütme ameliyatı yaptırıp Porsche'umu saat 17'de eve götürmek istiyordum."

Güldüm. "En azından Porsche'yi aldın mı?"

"Benim tek arabam metro vagonu." Kıkırdıyor. "Ancak tıp fakültesindeki ikinci yılımda anneme pankreas kanseri teşhisi kondu. Durum çok kötüydü ve ben de annemin klinik deneylerini ve çalışmalarını bulmaya çalışarak çok fazla araştırma yaptım. Bunu yaparken, aslında bu alana ilgi duyduğumu fark ettim. Mezuniyetimden bir gün sonra öldü. Hayatın kısa olduğunu ve plastik işine sadece para için girdiğimi anlamamı sağladı. Bu yüzden yönümü değiştirdim ve kendimi doğru hissettiğim bir alana yöneldim."

"Kaybınız için üzgünüm. Ama anneniz sizi mutluluk veren bir şeye yönlendirmiş gibi görünüyor ki bu çok güzel bir şey."

"Teşekkürler. Öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor." Robert şarabını yudumlar ve çenesini kaldırır. "Peki neden psikiyatri?"

"Çeşitliliği seviyorum. Bir kardiyolog kariyerinin büyük bölümünde aynı şeyi tedavi eder. Elbette yeni tedaviler ve prosedürler tıbbi ileriye taşıyor, bu da her zaman heyecan verici. Ancak ruh sağlığı hastalarının hepsinin çok farklı olması, çeşitli teşhisler konulması hoşuma gitti. Ayrıca, klinik rotasyonlarım sırasında birlikte çalıştığım her asistana kendi alanlarını tavsiye edip etmeyeceklerini sordum. Neredeyse her uzmanlık alanında, sadece yüzde kırk kadarı şu veya bu nedenle evet dedi. Ancak psikiyatristlerin yüzde yüzü evet dedi ve genellikle gülümseyerek."

"Eminim ilginç hastalarınız oluyordur."

Aklım otomatik olarak Gabriel'e gidiyor. Ama bu düşünceleri bastırıyorum ve kendimi aval aval kapıya değil, masanın diğer tarafına bakmaya zorluyorum.

Robert ve ben sonraki bir saati lezzetli bir yemek eşliğinde konuşarak geçirdik. Tıp ve eşlerimizi kaybetmiş olmamızın yanı sıra başka ortak noktalarımız da var. İkimiz de solcuyuz, psikolojik gerilim filmlerini seviyoruz, soğuk havayı tercih ediyoruz.

Sıcak ve garip bir şekilde, büyükanne ve büyükbabalarımız büyük Elvis hayranlarıydı, bu da bizi de hayranlara dönüştürdü. Yemekten sonra restoranın dışında durduk.

"Nasıldı peki?" Robert

soruyor. "Akşam yemeği?

Çok lezzetliydi."

Gülümsüyor. "Hayır, son on yıldaki ilk akşam yemeği

randevunu kastetmiştim." "Oh." Gülüyorum. "Gerçekten

güzel vakit geçirdim. Teşekkür ederim."

Ama sonra içimde bir his beliriyor, birinin izlediğinden emin olduğunuz için ensenizdeki tüyleri diken diken eden türden bir his. Gözlerim sokağın sonundaki 1 numaraya inene kadar sokakta dolaşıyor. Hava karanlık, bu yüzden görmek zor. Ama kesinlikle bir binaya yaslanmış bir kişi var. Onları fark ettiğim anda kapüşonunu yukarı çekiyor ve yüzünü öne dönüyor. Kumaş başlarının yanlarından sarkıyor, bu yüzden bir profil bile çıkaramıyorum. Ama keskin havaya bir duman yükseldiğinde gözlerim açılıyor.

Bu...?

Gabriel bir keresinde sigara almıştı.

Daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıyorum ama her kimse ellerini ceplerine sokuyor, binayı itiyor ve diğer yöne doğru yürümeye başlıyor.

Tanrım, gerçekten aklımı kaçırıyorum.

Robert döner ve omzunun üzerinden bakar. "Her şey yolunda mı?"

Bakmaya devam ediyorum, kişinin yakındaki köşeyi dönüp gözden kaybolmasını izliyorum. "Um, evet. Özür dilerim. Tanıdığım birini gördüğümü sandım." Dikkatimi tekrar randevuma vermeye zorluyorum, kalbim çılgınca çarpıyor. "Özür dilerim. Ne diyordun?"

Robert uzandı ve elimi tuttu. Parmaklarımızı birleştirdi ve birleşen avuçlarımızı şakacı bir şekilde salladı. "Sana evime gelip Elvis koleksiyonuma bakmak ve belki bir içki içmek isteyip istemediğini sormak için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Ama bunu kafamda kaç şekilde söylersem söyleyeyim, kulağa oldukça sevimsiz geliyor." Gülümsüyor ve bunun gergin bir gülümseme olduğunu anlayabiliyorum. "Gecenin bitmesine hazır değilim.

Sadece bir içki içeceğiz, söz veriyorum. Biriyle çıkmanın senin için yeni olduğunu anlıyorum." Bloğun aşağısından, binaya yaslanan kişinin az önce gittiği yönden biri bağırıyor. Ancak birkaç saniye sonra aynı köşeden iki genç çıkıyor. El ele caddeyi koşarak geçerken gülüşüyorlar. İçlerinden biri

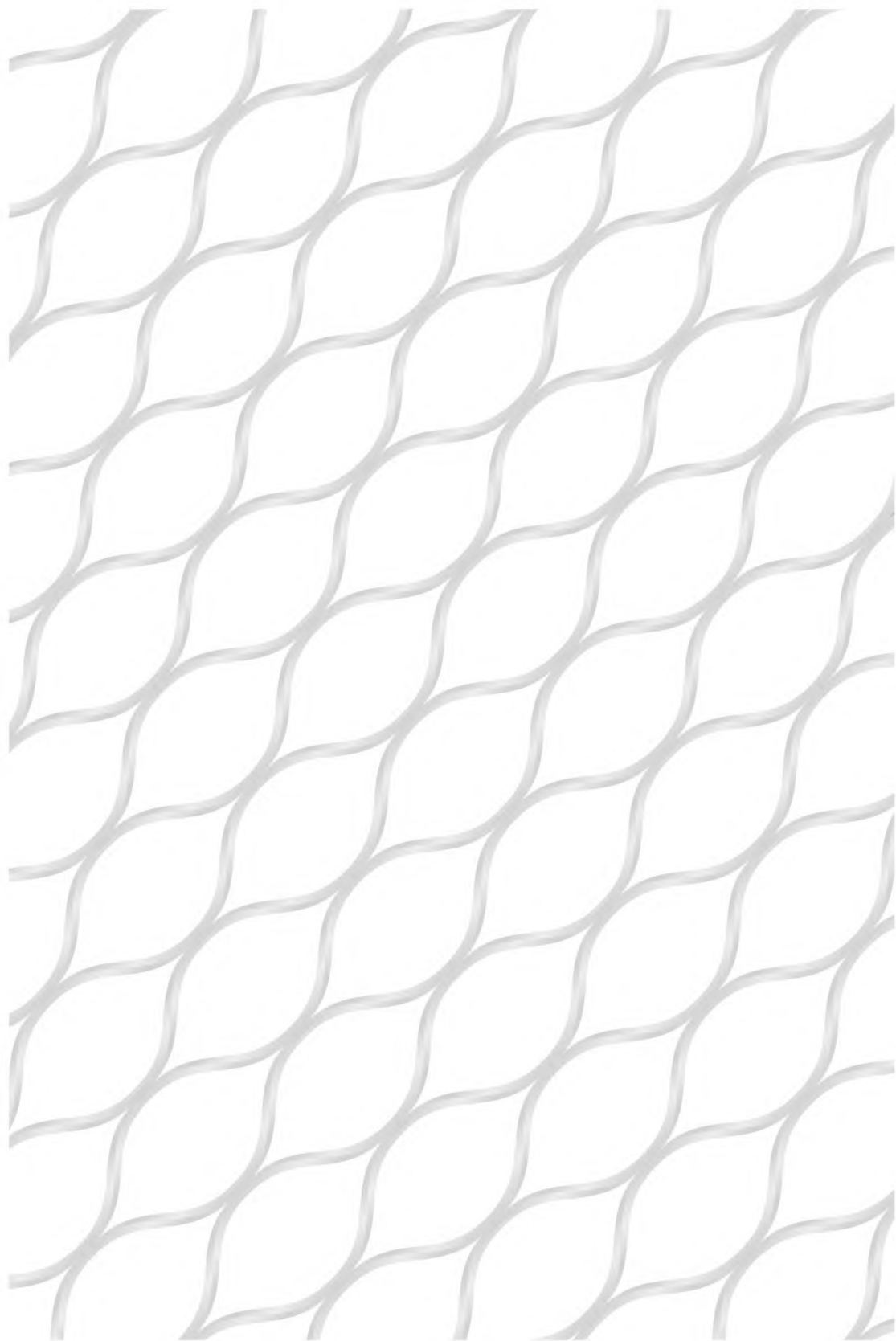
kapüşonlu giyiyor. O muydu? Sadece bir çocuk mu? Gerçi kapüşon şimdi inik ve rengi diğeri kadar koyu görünmüyor. En azından ben öyle düşünüyorum.

değil. Hayır, yanılıyorum. Muhtemelen aynı renktir. Aklım benimle dalga geçiyor.

Öyle değil mi?

Sonunda dikkatimi tekrar sevgilime verdiğimde gülümsüyor. "Ne dersin? Bir kadeh şarap ve bir Elvis albümü, ben de sana bir Uber çağırayım mı?"

Omzunun üzerinden tekrar bakıyorum. Sokak artık boş. Gençler bile gitmiş. Kafamda yarattığım sapık hiçbir yerde yok. *Tanrım, bu paranoyayı gerçekten bırakmam gerekiyor.* Geçmişimle ilgili *her şeyin* gitmesine izin vermeliyim. Ve geçmişi geride bırakmanın ileriye doğru bir adım atmaktan daha iyi bir yolu olmadığından, gülümsemeye zorluyorum. "Tabii. Çok isterim."

BÖLÜM 27

Şimdi

Rebecca, bugün seni gördüğüme çok sevindim." Bir kalem ve not defteri çıkarıp en üste adını yazıyorum. Kanepede aynı yerde oturuyor, bacak bacak üstüne atmış, yüksek topuklu ayakkabılar giymiş ve sanki Temmuz ayındaymış gibi poposunun altına dikkatlice sokmak zorunda kaldığı kısa bir sundress giymiş. Bir kez daha açık giyinmiş - ki bu da başlı başına bir şey. İnsanlar kendilerini istedikleri gibi ifade edebilirler. Ama serin bir gün, hava kapalı, rüzgar yeni tomurcuklanan bahar yapraklarını hışırdatıyor ve kadın donuyor olmalı.

"Teşekkürler." Kendi üzerine katlanmış, omuzları kıvrılmış. Ellerini göğsüne bastırmış.

Rebecca sağ tarafımdaki kitaplığı, güncelliğini yitirmiş, sıkıcı tıbbi metinlerden başka bir şeyle doluymuş gibi inceliyor. Bugün aklımı işime verdim. Hastalarımı odaklandım ve sadece ara sıra aklımın Gabriel'de dolaşmasına izin verdim. Robert'la mesajlaşıyorduk, göz kırpan emojilerle dolu Rirty mesajları. Rahat ve sıcak hissettiriyor ve bu seans bittiğinde ondan mesajlar alacağımı biliyorum.

"Son seansımızdan beri nasılsın?" diye sordum.

"İyiyim."

Başımı eğiyorum, devam etmesini umarak sessizliği bırakıyorum. Geçen sefer de ısınması biraz zaman almıştı. Bunun tekrar olması için ona alan tanımak istiyorum.

"Yeni bir şey var mı?" Nihayet bir dakika geçtikten sonra söylüyorum. Rebecca en genç hastalarımın biri - çocuklarla ya da ergenlerle görüşmüyorum, bu yüzden benimle konuşmaya isteksiz hastalarım nadiren oluyor. Yetişkinler terapiye yardım için gelirler. Gerçekten söylemek istediklerine ulaşmak zor olsa bile, doğal olarak sessizliği bir şeyler hakkında konuşarak doldururlar.

"Yeni bir erkek arkadaşım var." Gözleri *erkek arkadaş* kelimesiyle parlıyor. Rahatsızlık içime işliyor - inkar edilemez bir şekilde takıntılı. Birlikte üzerinde çalışabileceğimiz şeylerin yüzeyini zar zor sıyırdık, ama teşhisler beynimde yuvarlanıyor, spagetti gibi iç içe geçiyor. Yardıma ihtiyacı var. Bir zamanlar onu bu yolculuğa başlatmak için ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi tam olarak bilirdim. Şimdi o kendinden şüphe eden Ricker çirkin başını kaldırıyor. Ama bunu yapabilirim.

"Oh?"

"Evet. Adı Steve. İnternette tanıştık."

Yüzümü nötr tutmaya çalışıyorum. Bir partnerle internetten tanışmakta yanlış bir şey yok. Robert'la da öyle tanışmıştım. Ama Rebecca bir erkekten diğerine zıplıyor gibi görünüyor. Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, bugünlerde pek de iyi olmadığımı fark ediyorum. Robert beni öperken, kalçalarını kalçalarımın bastırırken, sıcak nefesi tenimi ısıtırken, Gabrieli düşünüyordum.

Boğazımı temizliyorum. "Steve. Bana biraz daha anlat. Onun nesini seviyorsun?"

Umutum, onun için olumlu bir ilişki yaratacak özelliklere odaklanmak. Ve hayal kırıklıklarını paylaşmasına izin vermek, böylece onlarla nasıl başa çıkacağını planlayabiliriz

-Umarım Steve'in iş yerinde ortaya çıkmaktan ya da onu takip etmekten daha dayanıklı ve uygun bir şekilde. Özellikle de büyürken ona kötü davranışlar model olmuşsa, muhtemelen şimdi de buna yönelecektir. Ama belki daha iyi bir ilişki kurabiliriz. Altında yatan daha derin sorunları olsa bile.

Terapiyle ilgili olan şey, insanlara ne yapmaları gerektiğini söyleyememenizdir. Onlara yol gösterebilirsiniz ama farkına vardıkları şeyler sadece kendilerine ait olmalıdır. Onun hayatını planlamıyorum, kendi hayatını planlamayı öğrenmesine yardımcı oluyorum, umarım daha uyumlu bir şekilde.

"Çok tatlı. St. John's Üniversitesi'nde beyzbol oynuyor. Bana bakışını seviyorum. Sanki özelmışim gibi." Duruyor, tırnağını kemiriyor ve endişeyle bana bakıyor. Gözlerimiz kısa bir an için buluşuyor. "İlk randevumuzda bana Rowers getirdi. Bunu daha önce kimse yapmamıştı."

"Ne kadar da tatlı."

"Evet, gerçekten çok tatlı biri." Güzel yüz hatlarında kararsızlık beliriyor. Alt dudaklarını dişlerinin arasında sıkıyor. "Bilemiyorum. Onda bir şeyler var. Ondan

gerçekten hoşlanıyorum."

Onunla ilgili bir şey.

Bunu anlayabiliyorum. *Gabriel'le ilgili bir şey.*

Hayır, hayır, hayır. Kalemimin ucunu kağıda çok kuvvetli bastırıyorum ve kağıt sıyrılıp yırtılıyor.

"Her neyse, kız ve erkek arkadaş olmaya karar verdik. Ve sana bir şey sormak istiyorum."

"Devam et." Öne doğru eğildim, nazıkçe gülümsedim. Açılıyor. Bana ve kendisine yardım istediğini kabul ediyor.

"Bu... sürekli birini düşünmek normal mi?" Gözleri genişliyor. "Çünkü, yani, sanırım onu seviyorum. Ve her zaman onu düşünüyorum. Uyandığımda, duş alırken, dersteyken, hatta şu anda bile. Yani, ondan bahsediyorum, değil mi?" Sinirli bir şekilde gülüyor.

Psikiyatrist yüzümü nazık ve tarafsız tutuyorum. Biraz gülümsüyorum. Ama içimde, Gabriel'in adı kalbimin atışıyla birlikte çarpıyor. Onun düşüncesi. Neredeyse *birlikte* olmuşuz gibi hissediyorum, parmaklarımı onun saçlarında gezdirdiğimi, onun ağzını öptüğümü, onun sertliğine bastırdığımı hayal ediyorum...

Robert olduğunu bildiğim halde.

Sürekli birini düşünmek normal mi?

Bakışlarım telefonumun zili açık bir şekilde durduğu masama yöneliyor. Robert'ın Gabriel olmadığını biliyorum. Bunu *biliyorum*. Ama yine de onu kullanıyorum. Kendi saplantımın yerine onu kullanıyorum.

"İlişkilerin başlarında, genellikle karşımızdaki kişiyi çok düşünürüz," dediğimi duyuyorum. "Bu öforik olabilir. Bunun nedeni beynimizdeki dopamin salınımıdır. Tabii ki bu onu daha az gerçek yapmaz."

Bu tarafsız bir cevap. Ona hatalı olduğunu söylemiyorum. *Kendime hatalı* olduğumu söylemiyorum. Sadece gerçekler.

Ve gerçek şu ki, Rebecca'dan çok da farklı değilim. Yine de farklı seçimler yapıyorum. Saplantımdan uzaklaşmayı seçtim. Onu geçmişte bırakmayı. Robert'a odaklanmayı, kendime bir fantezi için izin vermiş olsam bile.

"Her şey mükemmel değil. Bu mümkün mü ki?" Gözlerini devirerek iç monologumu bozdu. Bana onun bir hasta olduğunu, yirmi üç yaşında olduğunu ve ona yardım etmem gerektiğini hatırlatıyor. Bu ona yardım etmek için bir fırsat. Ona rehberlik etmek için.

"Bana bundan biraz daha bahset."

"Yani..." Bir nefes verdi. "Tamam, bu biraz utanç verici ama bazı şeyleri yapmıyor, bilirsin işte." Yarım saniye göz göze geliyoruz ve tekrar gözlerini kaçırıyor. "Dün gece ona çok kızdım."

Bir şeyi kaçırıyorum. Sadece ne olduğundan emin değilim.

"Ortaklarımız kesinlikle akıl okuyucu olamaz. Bu konuda onunla konuştunuz mu?"

"Evet. Oh evet. Her zaman."

"Her

seferinde...?"

"Her seks yaptığımızda." Şimdi bana doğrudan bakıyor, bakışlarında vahşi bir parıltı var. "Yani, sadece eski sevgililerimden birinin yapacağını yapmasını istiyorum. Ya da onun yapacağı gibi yapmasını. Yani, seks *iki* kişiyi de memnun etmekle ilgilidir, anlıyor musun? Ve eğer ben belli bir şekilde istiyorsam, o da bunu yapmalı. Değil mi?"

Cevap vermeden önce bir an durmak zorundayım. Aklımdan yeni erkek arkadaşı Steve'den ne yapmasını isteyebileceğine dair olasılıklar geçiyor. Ama ben bir açıklama isteyemeden, o devam ediyor.

"Gerçekten hoşlandığım son adam - o olduğunu düşündüğüm adam - geçen sefer ondan bahsetmiştim. Yoğun biriydi. *Çok yoğun.*" Dudaklarını yalıyor. "Her şeyden hoşlanıyordu, her şeyden. Ve hiç geri çekilme yoktu. Bu şekilde sevdiğimi bile bilmiyordum... bu kadar *sert.*" Sanki eski sevgiliyle yaptıklarını düşünmek bile onu rahatsız ediyormuş gibi titreyerek nefes veriyor. "Zar zor nefes alana kadar yüzümü yastığa bastırırdı. Ve bu..." Doğru kelimeyi arıyor gibi görünüyor. "Yani, ilk seferinde biraz korkutucuydu ama araştırdım. Buna nefes oyunu deniyor. Ve bütün bir şey. Ve tamamen bir seviye yukarı çıkarıyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Yine bir açıklama için bana baktı.

"Ne demek 'bir seviye yukarı çıkarıyor'?" İlgiyle öne doğru eğildim. Bunu daha önce de duymuştum. Ama benim deneyim alanımın dışında. Hem kendi seks hayatımda hem de hastaları tedavi ederken. Bana gelip de bir partnerin nefes almasını engellediğini söyleyen bir danışanım hiç olmadı - en azından istismar dışında. Gerçekten böyle bir şey oldu ve o bunu olumlu bir şeyle mi karıştırıyor?

"Yani tüm bu çalışmalar var ve oksijeni kısıtlamak cinsel deneyimi artırıyor gibi bir şey." Sanki gerçek bir çalışmadan alıntı yapıyormuş gibi tırnak işareti kullanıyor. "Köpek stili yaparken yüzümü yastığa gömüyordu ya da dirseğini

boynuma kilitliyordu." Taklit ediyor

Ben. "Ama, sanki, doğru şekilde yapabiliyordu. Ve orgazmlar, şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Ve o sadece nasıl yapılacağını biliyordu..." Yüzü pembeleşiyor. "Pound," diye fısıldıyor. "Böyle sevdiğimi bilmiyordum. Ama hoşlanıyorum. Gerçekten seviyorum."

Bu sefer sessizim çünkü söyleyecek sözüm yok. Söylediği şeylerden birkaçını not alıyorum - çünkü bir noktada aklımı toparlamam gerekecek.

Bunun, şu anda uğraştığı ve geçmişte uğraştığı diğer her şeyle nasıl iç içe geçtiğini ya da geçmediğini gerçekten anlayacağım. Belki de bu iyidir. Seks, oyun oynamak, rol yapmak, gerçek hayatta uygun olmayan şeyleri canlandırmak için bir yer olabilir. "Yani istiyorsun..." Yutkunuyorum, yazdığım kelimelere

bakıyorum. *Vur. Boğuluyorum.*

Yüzüm yastığa gömülmüş. Sanki erotik bir sahne çiziyor gibiyim. "İstiyorsun Steve'in bu eski sevgilinin yaptığını yapmasını mı?"

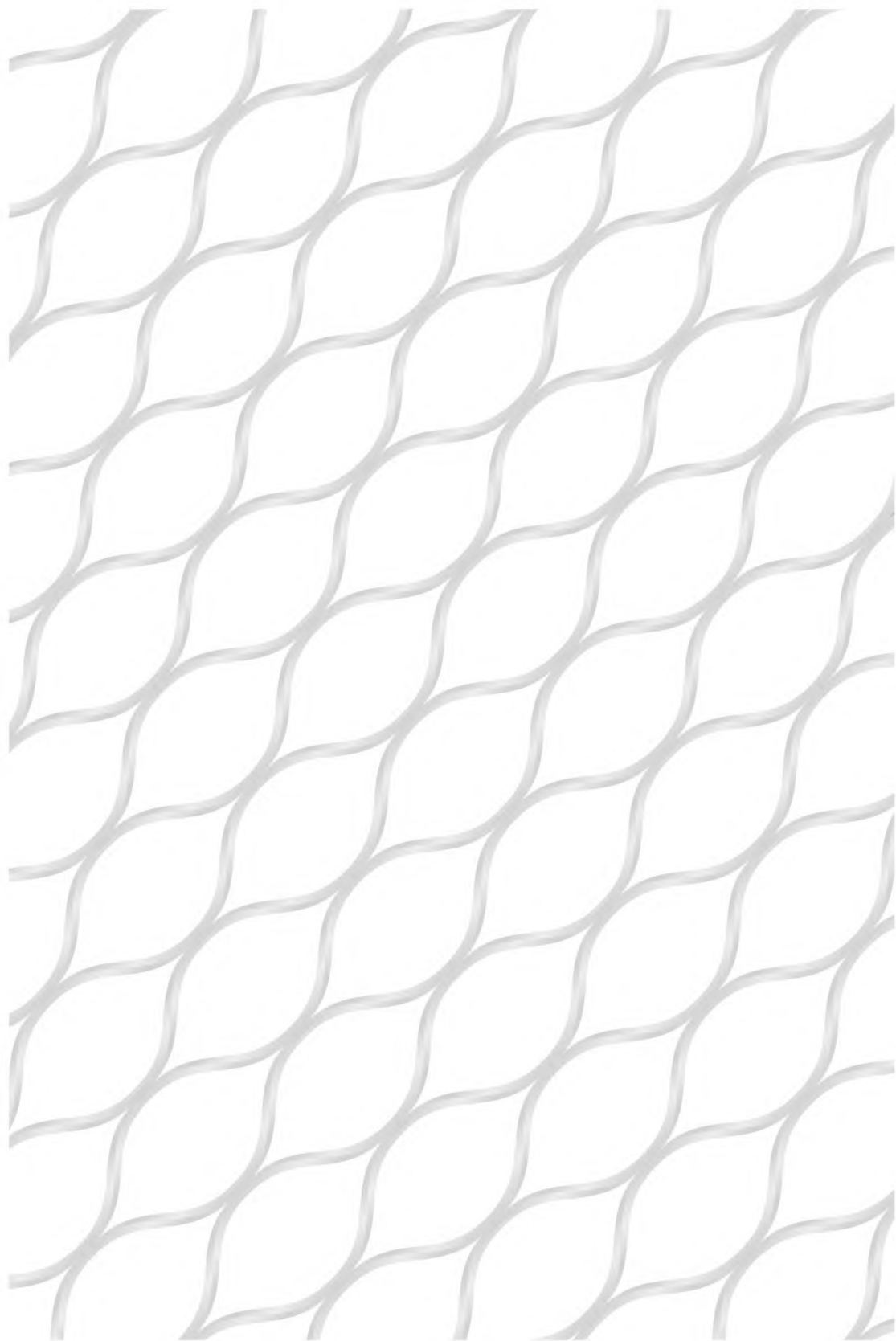
"Evet!" Neredeyse koltuğundan fırlayacaktı. "Ve yapmayacak. Bu yüzden tatmin olmadım. Bunu ona söyledim, tabii ki bu onu kızdırdı çünkü bu onun erkekliğini falan sorguluyordu. Sonunda denedi ama nefes alamayacağım kadar sert yapmadı. Bu da tüm meseleyi mahvediyordu ve sonunda bunu yapanın Steve değil de eski sevgilim olduğunu hayal etmek zorunda kaldım."

Rebecca devam ediyor, ama ben Steve'e nasıl onun gibi davrandığına takıldım.

Es

ki. Tıpkı Robert'a Gabriel'miş gibi davrandığım gibi.

Bu beni meraklandırıyor. Hastamla başka ne gibi ortak noktalarımız var? Ben de biraz sert sever miyim?

BÖLÜM 28

Şimdi

Bugün o gün.

Gabriel'in dış odada Sarah ile konuştuğunu duyuyorum ve vücudum anında tepki veriyor - kalp atışlarım hızlanıyor, derim acele ediyor ve lanet meme uçlarım selam vermeye hazırmış gibi görünüyor. Bu, yapılması gerekenler konusunda göz açıcı bir hatırlatma - bugün Gabriel Wright'ın son seansı olacak. Bu çılgınlık yeterince uzun sürdü. İyi niyetlerle başlamıştım ama bir süre sonra niyetlerim değişti.

Sarah kapıyı iki kez çalıyor ve cevap vermemi beklemeden kapıyı iterek açıyor. Gözlerinde bir parıltı var ve gülümsemesinin köşelerinde müstehcen bir tuhaflık var. Belli ki hastamdan etkilenen tek kişi ben değilim. "Saat ikiniz burada," diye şarkı söylüyor.

Derin bir nefes alıyorum ve profesyonellik maskemi takarak başımı sallıyorum. "Harika. İçeri gönderin."

Gabriel o d a m a giriyor. Bugün her zamanki şakacı selamının yerine başını sallayarak selam veriyor. Alnına gerginlik çizgileri kazınmış, gözlerinin arasında kırılganlıklar oluşmuş ve kaz ayakları derinleşmiş. Son zamanlarda gözlerini kısıyor ya da kaşlarını çatıyor.

Elimi kanepeye doğru uzatıyorum ve ölçülü bir gülümsemeyle birlikte alıştırılmış bir selam veriyorum. "Merhaba. Sizi gördüğüme sevindim."

Oturuyor ve hala bir şey söylemiyor. Şimdi aramızda sadece birkaç metre var, sanırım stres çizgilerini endişeli olanlarla karıştırmış olabilirim. Köpeğini araba ezmiş gibi görünüyor. Ama bir hastanın görünüşü hakkında yorum yapmam.

Bacaklarımı üst üste atıyorum. Gabriel bir elini saçlarında gezdirirken gözlerini aşağıya dikeyor.

"Bu hafta nasılsın?" diye sordum. "Pek iyi değil." İç geçiriyor.

"Oh? Bunu duyduğuma üzüldüm. Bana neler olduğunu anlat." "Biriyle çıktım. Pek iyi gitmedi."

Kıskançlık yükseliyor, yoğun ve hızlı. Yanaklarımı ısıtıyor ve Gabriel'in fark etmemesini umuyorum. "Ne oldu?"

Pencereden dışarı bakıyor. "Onu yemeğe çıkardım. Güzel vakit geçirdik. Beni evine davet etti." "Tamam..."

Dudakları kıvrıldı. "Yapamadım... bilirsin işte." "Fiziksel olarak mı demek istiyorsun?"

"Evet, fiziksel olarak demek istedim. Hecelemem mi gerekiyor? Aletimi sertleştiremediğimi söylememe gerek var mı?"

Birkaç kez göz kırpmıyorum. "Özür dilerim. Seni üzmemi istememiştim. Zihinsel olarak mı yoksa fiziksel olarak mı bunu yapamayacağını kastettiğinden emin değildim. Bastırılmış suçluluk duygun hakkında çok konuştuk, bu yüzden belki de..."

İki yanağından hava üflüyor ve başını öne eğiyor. "Özür dilerim. Kabalık ettim. Sadece sinirliyim. Ve bunun hakkında konuşmak utanç verici."

"Tamam. Anlıyorum. Ama neden biraz geriye gitmiyoruz? Çünkü bu durum fiziksel bir sorun olarak kendini gösterse de, bu tür sorunlar genellikle kaygı ve stresten kaynaklanır. Zihinlerimiz neredeyse her zaman bedenlerimizi kontrol eder. Bana çıktığınız kadından bahsetmeye ne dersiniz? Bir süredir tanıdığın biri mi yoksa yeni tanıştığın biri mi?"

"Yeni tanıştık."

"Nasıl tanıştınız?"

"Arkadaşlık uygulaması."

Dudaklarım sert bir çizgiye dönüştü. "Neye benziyor?"

Başını kaldırıp bana bakıyor ve gözlerini kısıyor. "Bunun ne önemi var ki?"

Kahretsin. Öyle değil. Hastalıklı merakımı beslemek dışında. Farklı restoranlarda takıldığı o küçük sarışınları merak etmeden duramıyorum. Acaba o kadınların hepsi de sevgilisi miydi?

Neyse ki hatalarımı örtbas etme konusunda ustalaştım. "Belki de karınıza benziyordu ve bu da birçok karışık duyguya yol açtı."

"Bunun onunla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum." Gözleri bir şey düşünüyormuş gibi uzun bir süre benimkiler arasında gidip geliyor, sonra odaklanıp bakışlarıma kilitleniyor. "Başka bir kadın var."

Hiç beklemediğiniz bir anda yumuşak karnınıza bir yumruk gibi iniyor. Yutkunuyorum. "Devam et..."

Gabriel elini bir kez daha saçlarında gezdirir. "Onun tarafından tüketildim. Onu düşünmeden duramıyorum. Sertleşebildiğim tek zaman, bilirsiniz, onu düşündüğüm zamanlar."

Gabriel içeri girdiğinden beri kalbim hızla çarpıyor, ama şimdi göğsümden dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Bir değil, *iki* kadın var. "Bana diğer kadından bahset. Daha önce çıktığın biri mi?"

Başını sallıyor. "O sınırların dışında."

"O... bir öğrenci mi?"

"Hayır." Çenesi sıkıştı.

Onu takip ettiğim zamanları, İtalyan restoranındaki kadını düşünüyorum. Gürültülü kahkahası olan genç sarışın. O kadın mıydı? Yoksa dersten sonra bazen binalar arasında birlikte yürüdüğü kadın mı? *Başka bir sarışın*. Bu daha yaşlı. Bir iş arkadaşı mı? Belki de onun başkanıdır? Bu işleri zorlaştırır.

"Bir süredir diğer kadına karşı böyle hislerin var mıydı?"

Uzaklara bakıyor, düşüncelere dalmış gibi görünüyor, sonra gözlerimle buluşuyor. "Seks, yapmaman gereken biriyle yaptığında neden bu kadar iyi oluyor?"

"Sanırım bu yasak meyve etkisi. Sahip olmamıza izin verilmeyen biriyle cinsel ya da romantik bir ilişki içinde olmayı düşünmek heyecan verici. Tüm duyuları harekete geçiriyor. Yine de bazı insanlar için, biriyle birlikte olma düşüncesi - bir rahip ya da patronunuzun eşi gibi tabu olan biriyle bile olsa - bir güvenlik hissi de sağlar."

"Ya da belki..." Gabriel yutkunur. "Doktorunuz."

Hava tutuşuyor, etrafımızda tehlikeli bir şekilde çatırdıyor.

Sandalyemin kolçağını kavriyorum. "Güvenlik devreye giriyor çünkü sınırların ötesindeki kişi hakkında hayal kurabilseniz de, gerçekte bu asla gerçekleşemez. Ulaşılabilir bir kişi hakkında hayal kurarsak, bu o kadar güvenli olmaz, çünkü bunun gerçekliği gerçek bir olasılıktır."

Gabriel eğilir, koltuğundan birkaç santim daha yaklaşır. "Ya sınırların dışında olan kişi gerçekten de düşündüğümüz kadar sınırların dışında değilse? O zaman tehlikeli olur mu?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum -ne ile, hiçbir fikrim yok- ama hiçbir şey çıkmıyor. Gabriel'in gözleri parlıyor, sanki kıvranişından zevk alıyormuş gibi. Ama bu olamaz, değil mi?

Koltuğunun kenarından geriye doğru kayıyor. "Hiç yasak meyve yediniz mi, Dr. McCall? Belki bir hastayla yattınız?"

"Ne? Hayır, tabii ki hayır."

"Bunu düşündün mü?"

Zihnim bunu onlarca kez düşündüğümü -Gabriel'i düşünerek nasıl mastürbasyon yaptığımı, Robert'ı nasıl öptüğümü ve onun benim kendi sınırsız hastam olduğunu hayal ettiğimi -herhangi bir hastanın olabileceğinden daha fazla sınırsız olan birini- onun büyük ellerini vücudumun her yerinde hissetmekten başka bir şey istemediğimi hatırlıyor.

Gabriel'in dudağının köşesi kıvrılıyor. "Kızarıyorsun. Kızardın."

"Hayır. Ben, ben... bunun bizim için uygun bir konuşma olduğunu düşünmüyorum."

İşler kontrolden çıkıyor ve dizginleri nereye çekip durduracağım konusunda hiçbir fikrim yok. Çıldırılmış bir haldeyken kapım çalınıyor. Hiç kimse seansımı bölmezdi, ama şimdi bu fırsatın üzerine atlıyorum.

"İçeri gel!"

Sarah kapıyı kırarak açar ve kafasını içeri uzatır. "Böldüğüm için gerçekten üzgünüm. Az önce oğlumun okulundan bir telefon aldım. Ateşi varmış ve onu alması için anneme ulaşamıyorum. Dışarı çıksam sorun olur mu?"

"Tabii ki. Git."

"Teşekkür ederim." Başını çevirme zahmetine bile girmeyen Gabriel'e bakıyor ve özür dileyen bir yüz ifadesi takınıyor. "Böldüğüm için tekrar özür dilerim."

Kapı kapandı ve Manhattan için makul bir büyüklükte olan odam birdenbire çok küçük geldi. Ve görünüşe göre, Sarah'nın araya girmesinin gerginliği kesmesine izin veren tek kişi bendim. Çünkü Gabriel bana öyle bir şiddetle bakıyor ki, sanki canlı bir tele dokunmuşum gibi hissediyorum.

"Bunun için üzgünüm," diyorum. Gülümsemeye zorluyorum ama en iyi ihtimalle sıkıntılı çıkıyor.

"Sana hayalini kurduğum kadından bahsedebilir miyim? Ona yapmak istediğim bazı şeyleri?"

"Sanmıyorum-"

"Onu masasının üzerine yatırmak istiyorum." Çenem gevşedi.

"Ona arkadan sokul."

Nefesim hızlı ve sık bir şekilde geliyor. Bir şey söylemeliyim. Bu konuşmayı durdurmalıyım. Ama yapamam. Daha fazlasını duymak istiyorum. Uçlarda gezinmek.

Gözlerim dudaklarına kayıyor ve başım dönmeye başlıyor. Gözbebeklerinin sıcak kahverengisi neredeyse tamamen kaybolmuş, koyu gözbebekleri tarafından dışarı itilmiş. Az önce söylediklerini hayal ediyorum. Ben, masamın üzerine kıvrılmışım, Gabriell'in zayıf vücudu benimkinin üzerinde. Sert itişler. Belki saç çekmeler. Başka bir insan tarafından tamamen ezilmiş olma hissine teslim olmak. *Derin, derin penis penetrasyonu.*

Gözlerimin masamda 1'e katlandığının farkına bile varmıyorum. Gabriell'in dudaklarıyla buluşuyor. Dudakları yavaş, hınzır bir gülümsemeye dönüşür.

"Sanırım bugünkü seansımızı bitirmeliyiz." Sözcükler ağzımdan o kadar hızlı çıkıyor ki, söylenmeden önce onları düşünmeye fırsatım bile olmuyor.

Gabriel gözlerini kapatır. Yutkunur ve başını sallar. "Tamam. Özür dilerim."

Başka bir şey söylemeden ayağa kalkıyor ve kapıya doğru yürüyor. O kapı koluna uzanırken nefesimi tutuyorum, gözlerimi kısıtırıyorum; Sarah diğer tarafta olmasa ve beni kendimden kurtaracak kimse olmasa da kapının açılması için çaresiz hissediyorum.

Bekliyorum, bekliyorum, kapının açılıp kapanma gıcirtısının gelmesi için can atıyorum, ama geldiğinde panikleyip ayağa fırlıyorum.

"Hayır! Gitme!"

Gabriel hareket etmiyor. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken o kıpırdamadan duruyor. *Ne yapıyorum ben? Ne halt ediyorum ben?*

Uzun saniyeler geçiyor. Kendimi neye bulaştırdığım hakkında hiçbir fikrim yok ama topun onda olduğunu biliyorum, bu yüzden konuşmasını bekliyorum. Nihayet konuştuğunda, arkasını dönmedi.

"Her zaman seni düşünüyorum," diyor. Sesi o kadar gergin ki sanki acı çekiyormuş gibi geliyor.

Yutkunuyorum. "Ben de seni düşünüyorum."

Başını eğiyor ve sallıyor. "Bunun yanlış olduğunu biliyorum." "Ben de," diye fısıldıyorum. "Ama artık umurumda değil."

Uzun bir sessizlik daha. Havayı, açığa çıkmayı bekleyen sırlarla dolu bir oda gibi ağırlık kaplıyor. Gabriell'in sırtına bakmaya devam ediyorum, bekliyorum...

Sonunda kapı koluna uzandı. Her şeyin bittiğini düşünerek gözlerimi kapattım.

Benim aksime, o yürüyüp gidecek kadar güçlü. Ama sonra... Yüksek sesli bir *sch-liff* odada yankılanıyor.

Kapı kilidi tıngırdayarak kapandı.

Kapımı kilitlemiş!

Gözlerim açıldı.

Gabriel dönüyor ve gözlerimiz buluşuyor. Tenimi yakan bir yoğunlukla bana bakıyor.

Yürümeye başlar. Yavaş yavaş. Sanki onu durdurmam için bana bir şans veriyor. Ama her adımda nabzım hızlanıyor. Masama ulaştığında, kendimi kaynar su dolu bir tencere gibi hissediyorum ve kapağı patlamak üzere. Hareket etmiyorum. Bir santim bile. Ama Gabriel gelmeye devam ediyor, masamın bariyerinin etrafından dolanıyor, ta ki arkamda vücudunun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yaklaşıp, sıcak nefesi boynumu gıcıklayana kadar.

"İstemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım." Dişleriyle kulak mememi ısıtıyor ve vücudumda bir elektrik akımı oluşuyor. "Tek yapman gereken bana durmamı söylemek."

Birkaç kalp atışı geçti. Arkamı dönmüyorum. Onunla yüzleşmiyorum. Ama geri çekiliyorum ve vücudumu onunkine bastırıyorum. Onun ereksiyonunun belime battığını hissediyorum. Yine de bir tereddüt hissediyorum. Bana dokunmadı, en azından kasıtlı olarak. Başımı göğsüne yaslamasına izin veriyorum.

"Dokun bana," diye inliyorum.

Gabriel uzanıyor ve bluzumun ipeği arasından göğsümü okşuyor. Sert ve cezalandırıcı ama tam da istediğim gibi. Hak ettiğim gibi.

"Seni becermemi istediğini söyle, Meredith."

Nefes alırken gözlerimi kapatıyorum. Gabriel başını saçlarıma gömüyor ve boynumu emiyor. "Söyle bana," diye homurdanıyor, dudakları tenimde

titreşiyor. "Seni becermemi istediğini söyle."

"İstiyorum," diye mırıldanıyorum. Yarın kendimden nefret edeceğimi zaten biliyorum, muhtemelen daha da erken, ama hiç kimseyi şu anda bu adamı istediğim kadar istemedim.

Eli aramıza giriyor. Sertleşmiş aletine doğru indiğini hissedebiliyorum ve sonra gözlerimi başımın içine döndüren bir ses geliyor. *Fermuar dışleri çözülüyor*. Hayatımda duyduğum en erotik şey. Gabriel beni döndürmeye çalışıyor ama onu durdurup öne doğru eğiliyorum ve bana hayal ettiğini söylediği gibi göğsümü masamın üstüne getiriyorum.

Üzerime eğiliyor, böylece ağzı yine kulağıma geliyor. "Ne yapacağım? Kelimeleri söylediğini duymak istiyorum."

Zar zor konuşabiliyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor, kelimeler boğazımdan geçemiyor ama bir şekilde fısıltıyla konuşmayı başarıyorum. "Beni tutmanı ve sertçe becermeni istiyorum."

"İyi kız..."

Ayağa kalkıyor ama ağır elini sırtımda tutarak kalkmama izin vermiyor. Sonra eteğimi topluyor, külotumu bir tarafa çekiyor ve ben daha olacıklara hazırlanamadan -hastamla yatmak üzereyim -hayır, kocamın öldürdüğü kadının kocasıyla yatmak üzereyim- kalın tacı açıklığımda.

Ve ben ıslağım. Damlıyorum. Utanmazca hazır ve davetkar.

Gabriel tek hamlede içime giriyor. Ön sevişme yok. Belki de aylardır yaptığımız şey buydu. Bilmiyorum. Ama kendini derinlere gömüyor ve gürültülü bir inilti çıkarıyor. Kalçaları kıcıma çarpıyor ve vücudunun içten dışa doğru titrediğini hissedebiliyorum. Dengesini sağladıktan sonra saçlarımı bir eliyle topluyor ve boynum tamamen geriye uzanıncaya kadar çekiyor. Sonra daha önce hiç yapmadığım bir şey yapıyorum. O anda nereden geldiğini bile fark etmiyorum ama nefesimi tutuyorum. Gabriel arkamdan içime giriyor, itiş üstüne itiş, daha derine ve daha derine. Başım dönmeye başlıyor, çaresizce hava almak istiyorum. Saniyeler oksijensiz geçtikçe vücudum titremeye başlıyor. Tam bayılacağımı düşündüğüm anda kendini gömüyor ve bir hamleyle ciğerlerimdeki rüzgârı söküp atıyor. Vücudum dopamin, serotonin ve endorfin dalgasıyla karşılık veriyor ve bu da daha önce hiç hissetmediğim bir coşku getiriyor. Sonsuza dek sürmesini istediğim bir coşku bu. Ama çok yakında bitiyor. Gabriel çekiliyor, bir kükremeye bitiyor.

Doymuşum, vücudumdaki her kemik likitleşmiş ama beynim çalışmaya devam ediyor.

Ne yaptım ben?

Az önce ne halt ettim ben?

Gabriel saçımı bıraktığında hâlâ kendimi sorguluyorum. Eteğimi çekiştirerek bir kez daha kıcımı örtecek şekilde aşağı indiriyor.

"Meredith..." diyor usulca.

Bir adrenalin dalgası hissediyorum. O kadar hızlı çarpıyor ki kusacakmışım gibi hissediyorum.

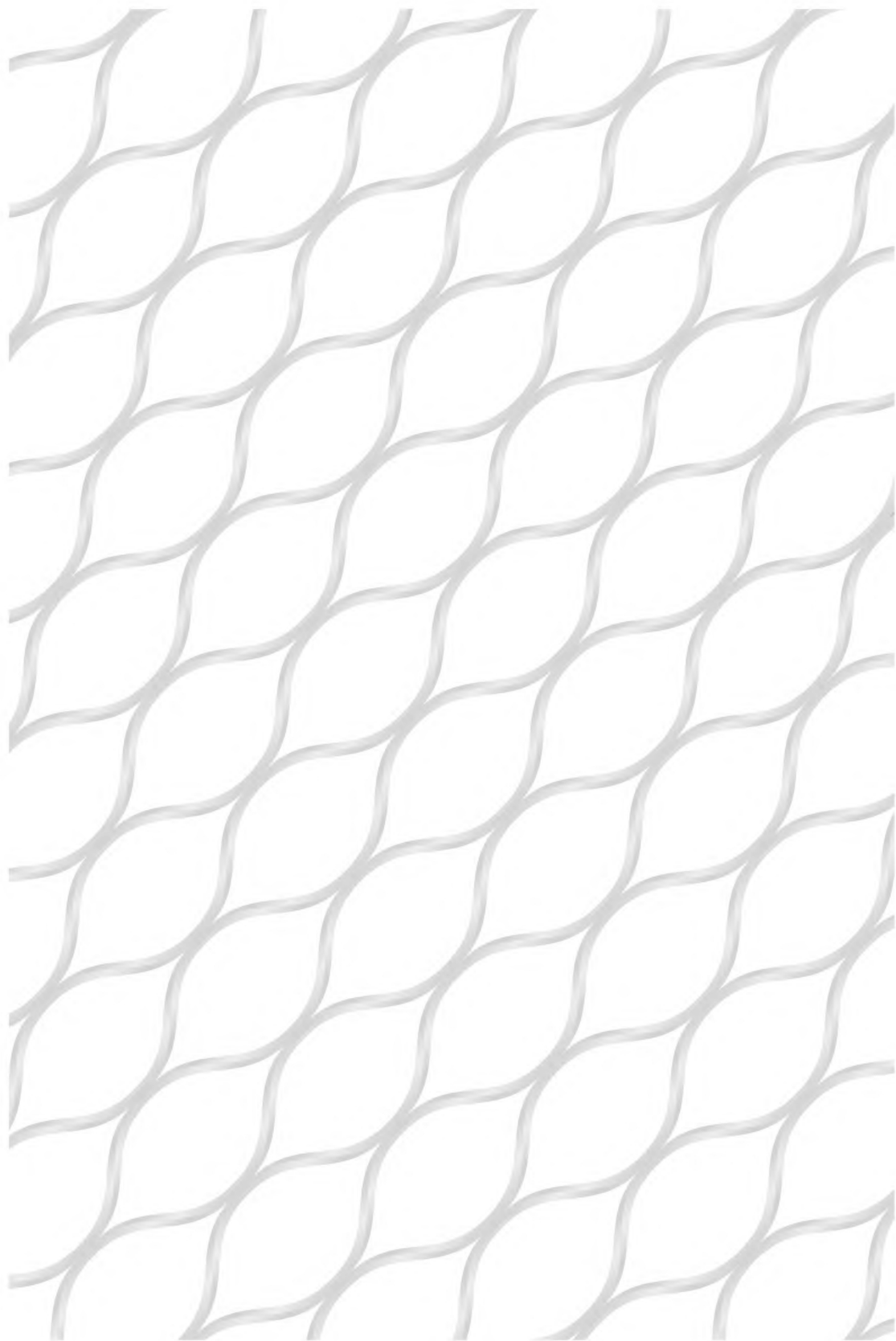
Ellerim boğazımı sıkıyor. "Gitmen gerek."

Nefes alış verişi daha da artıyor. Durmasını istiyorum. Şimdi.

"*Lütfen*," diyorum. "*Lütfen* git."

Oda sessiz. O da benim gibi nefesini tutuyor olmalı. Otuz uzun saniye geçiyor, sonra aniden ayak sesleri odayı geçiyor. Tek kelime yok. Az önce olanlarla ilgili bir tartışma yok. Sadece kapı kolunun şingirtisi, kapının açılma gıcirtisi.

"Haftaya görüşürüz, Dr. McCall."

BÖLÜM 29

Şimdi

Haftanın geri kalanını dikkatim dağınık geçirdim. Neredeyse Gabriel'in aramasını, bir şekilde ulaşmasını bekliyordum.

Seks yaptık.

Ben seks

yaptım.

Kocamdan başka biriyle.

On yıldan fazla bir süredir seks yaptığım tek kişiydin.

*Seksin eskiden olduğu gibi bir anlam ifade etmediğini, pek çok insanın sürekli seks yaptığını ve bunun *seksten* başka bir şey ifade etmediğini biliyorum. Eğlence. Birlikte yapılacak bir aktivite, hiçbir şarta bağlı değil.*

Ama Gabriel'le her türlü bağ var. Her türlü berbat, bükülmüş düğümler ve karmaşık bağlar, çünkü seks yapmamam gereken insanlar listesinde o en tepede yer alıyor.

Saçımı çekti ve bu hoşuma gitti.

*Bana *iyi kız* dedi ve ben buna bayıldım.*

*Daha da kötüsü, daha da yükseğe çıkmak için kendimi boğmaya çalıştım. *Bir hastamın* bana sevdiğini söylediği *bir* şey.*

Çok hasta bir genç kadın.

Ve her şeyi başlatan bendim. Gabriel çekip gitmeye hazırды.

Onu durdurdum.

*Ve ona beni *sertçe* becermesini söyledim.*

Kocamla bile bu tür şeyler yapmamıştım.

Korunmadığımızdan bahsetmiyorum bile. Ben hala doğum kontrol hapi kullanıyorum ama o bunu bilmiyordu. Ayrıca, hamilelikten başka endişeler de var, değil mi? Biz

pervasız.

Yine de bu düşünceye gülümsüyorum. *Pervasızca*. Ve her lanet dakikasını sevdim.

Parmaklarımı hâlâ ağzına kadar dolu olan kahve bardağıma dokunduruyorum. Masamın köşesinde, öğle yemeğine gitmeye gönüllü olan Sarah'nın ikramı, el değmemiş bir salata duruyor. Ama gözlerim beni domalattığı noktaya yapışmış durumda ve bu hoşuma gitti.

Çok sevdim.

Sonraki üç geceyi hatırlayarak ve vibratörümü *yüksekte* açarak geçirdim, çünkü Gabriel söz konusu olduğunda düşük veya orta ayar yoktur.

Başımı sallıyorum, düşüncelerden, hayallerden kurtulmaya çalışıyorum. Ona ulaşmalıyım. Ona bunun bir hata olduğunu söylemeliyim. Hatta bunun olmasını teşvik ettiğim için özür dilemeliyim. Psikiyatristi olarak, güçlü bir konumdayım. Lisansımı kaybedebilirim. Tekrar. Belki bu sefer temelli. Seansımız sırasında beni istediğini söylemiş olsa bile, bu son derece uygunsuzdu.

Ağzım kurudu. O *beni* istedi.

"Meredith?" Sarah kafasını içeri soktu. Kötü bir şey yaparken yakalanmışım gibi sığıyorum. "Seni korkuttuğum için özür dilerim. Sen iyi misin? Biraz solgun görünüyorsun."

Pancar kırmızısından daha iyi.

"Ben 1ne, sadece yorgunum. Ne var ne yok?"

"Bu hafta için güncellenmiş hasta listem var." Kağıtları bana uzatıyor - her gün için bir tane olmak üzere toplam üç tane. Cuma gününe geçiyorum ama önceden planladığım on beş randevu yerine sadece dört randevu görüyorum. Ve bir isim eksik. *Onun* adı eksik.

"Cuma günü Gabriel Wright'ı göreceğimi sanıyordum."

Omuz silkiyor. "Bu sabah aradı ve iptal etti. İş için aniden şehir dışına çıkmakla ilgili bir şeymiş."

"Tamam, teşekkürler." Sarah gidiyor ama ben hâlâ listeye bakıyorum. Gabriel aniden ne için şehir dışına çağrılır ki? O bir profesör. Belki bir konferans?

İlk tepkim, hayal kırıklığı gibi hissettiren derin bir boşluk oldu. Bir hasta için hissetmem gereken türden bir duygu değil. Gabriel için bile. Ve sonra başka bir şey, bir panik rikeri.

Beni istemiyor.

Seks onun için iyi değildi.

Berbat ettim.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Ben onun psikiyatristiyim ve yaptığımız şey yanlış. Beni iptal etmesi normal olurdu. Hatta beni rapor etmesi bile.

Birkaç yıl önce, bir psikiyatristin benim yaptığımı yaptığını duysaydım - ve sadece seks değil, onu *takip* etseydim...

Aman Tanrım. Yüzümü masamın üzerindeki ellerime gömüyorum ama bu bile bana onu hatırlatıyor. Benim eğilmiş halimi, onun beni masaya doğru tutuşunu-

O eteği yakmalıyım. O külotu. Onu düşünmeden bir daha asla giymeyeceğim. *Bizi düşünmeden*. Sıcaklık üzerime hücum ediyor ve Sarah'nın düşürdüğü kağıt yığını alıp kendimi onlarla yelpazeliyorum.

Belki de benden kaçıyordur. Ya da belki gerçekten meşguldür. Ama her iki durumda da, onu görmemem daha iyi. *Bunun bir* daha olmasına asla izin vermememiz daha iyi.

Randevularım saat 17'den hemen sonra bittiğinde, trene binip kendi randevuma gidiyorum. Bunu planladığımda rutin bir şeydi; terapistle birkaç haftada bir görüşmek. Kontrol etmek. Hâlâ çalışacağıma dair ona güvence veriyorum.

Ama bugün bunun için mutluyum. İyi ki haftalar öncesinden planlamışım, iyi ki konuşacak biri var. Çünkü konuşmalıyım. Ve görünüşe göre hayatımda kimse yokken, Dr. Alexander'a dinlemesi için seve seve para veririm.

"Dr. McCall, hoş geldiniz." Kucağındaki deftere kaşlarını çatarak bakarken kolunu genel bir hareketle sallıyor. "Lütfen oturun."

Ellerimi kucağımda birleştirerek yapıyorum. Hâlâ bir şeyler yapıyor - belki son hastasının notunu karalıyor ya da randevumuza hazırlanıyor. Etrafa bir göz gezdiriyorum ve aklıma bir düşünce geliyor; hiç bir hastasıyla seks yapmış mıydı? Tam da bu odada?

Kesinlikle değil. Eminim iyi bir terapisttir. Benim aksime.

"Bugün nasılsınız?" Dr. Alexander sıcak ve nazik gülümsemesiyle bana bir kez daha gülümsedi. Tıpkı her zaman yaptığı gibi. Aynanın karşısında mükemmelleştirmiş olmalı. Her gün pratik yapmıştır. Ben de hastalarım böyle gülümsüyor muyum? Sadece onlara bakarak hoş karşılandıklarını

hissettiriyor muyum?

"Ben... stresliyim. Gerginim." Ona tam olarak nasıl hissettiğimi gösterdiğinden emin olduğum bir gülümsemeyi zorluyorum.

"Neler oluyor?"

"Peki." Dudaklarımı yalıyorum, ellerime bakıyorum. "Sana biriyle görüştüğümü söyledim."

"Evet." Cesaretle başını sallıyor.

Tereddüt ediyorum, ona nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum. Ya da söylemeli miyim diye. Yani, ona Gabriel'den tam olarak bahsedemem. Ama ona söylemeliyim, *birine* söylemeliyim.

"Seks yaptım," diyorum. Yalan değil. Seks yaptım. Görüştüğüm adamla, Robert'la olduğunu varsayacağını biliyorum. Ve bu benim için sorun değil. Bu konuda nasıl konuşabileceğimi fark ederek rahatlıyorum.

"Peki bu nasıldı? Sana nasıl hissettirdi?"

Masa. Gabriel'in elleri vücudumda. Keskin, harika zevk ve acı-

"İyiymi. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum."

"Harikaydı."

Bu kelime Dr. Alexander'ın ağzından çıktı ve doğru olduğunu anladım. Gabriel'le seks yapmak, Gabriel tarafından *becerilmek* -çünkü yaptığımız şey için uygun olan tek kelime buydu- kafa karıştırıcıydı, beklenmedikti ve kesinlikle *doğru* değildi ama aynı zamanda harikaydı.

"Peki seni ne strese sokuyor?" diye soruyor.

"Peki." Dişlerimin alt dudağıma battığını hissediyorum. Yavaşça nefes veriyorum. "Beni hayalete çevirdi."

Tamamen doğru değil. Yine de yalan değil. Tabii ki genelde aramıyoruz, mesajlaşmıyoruz ya da herhangi bir şey yapmıyoruz. Randevular ya da benim onu takip etmem dışında, ki artık bunu yapmıyorum.

Ama Tanrım, artık yaptığım şeye sapıklık bile diyorum.

"Anlıyorum. Bu seni nasıl hissettiriyor?"

"Korkunç. Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi. Sanki bende bir *sorun* varmış gibi. Sanki kullanılmışım gibi." Bu itiraf karşısında göğsüm hafıfledi. Farkına varınca. "Ve kızgın. Çok kızgın."

"Onunla hiç iletişim kurdun mu?" Başımı sallıyorum. "Hayır."

"Yani hiç ulaşmadı mı?"

"Hayır. Hiçbir şey." Ellerim titriyor, içimde endişeli bir enerji titreşiyor. "Peki sen ona ulaştın mı?"

Bu beni durdurdu. "Hayır. Yapmadım."

"Senin de onu hayalet gibi gördüğünü düşünüyor olabilir mi?"

Dr. Alexander'ın sözleri aklımdan çıkmıyor. Bu adil bir soru. Eğer Robert olsaydı, ona ulaşırdım. Mesaj atar, arar, hatta uğrardım.

Ama o Robert

değil. Gabriel.

Ve Gabriel ile, kural yok. Çünkü biz çıkmıyoruz. Rastgele seks yapmıyoruz.

Biz... Doğru kelimeyi ya da ifadeyi arıyorum ama aklıma bir şey gelmiyor. Sanki bir oyun oynuyormuşuz gibi. Kuralları ya da sınırları olmayan bir oyun. Heyecan verici ve paniğe yol açıcı. Parmaklarım pantolonumun kumaşını kavırıyor, bir sonraki hamleyi kimin yapacağını merak ediyorum. Ve ne olacağını.

"Ona ulaşırsan ne olacağını düşünüyorsun?" "Bilmiyorum.

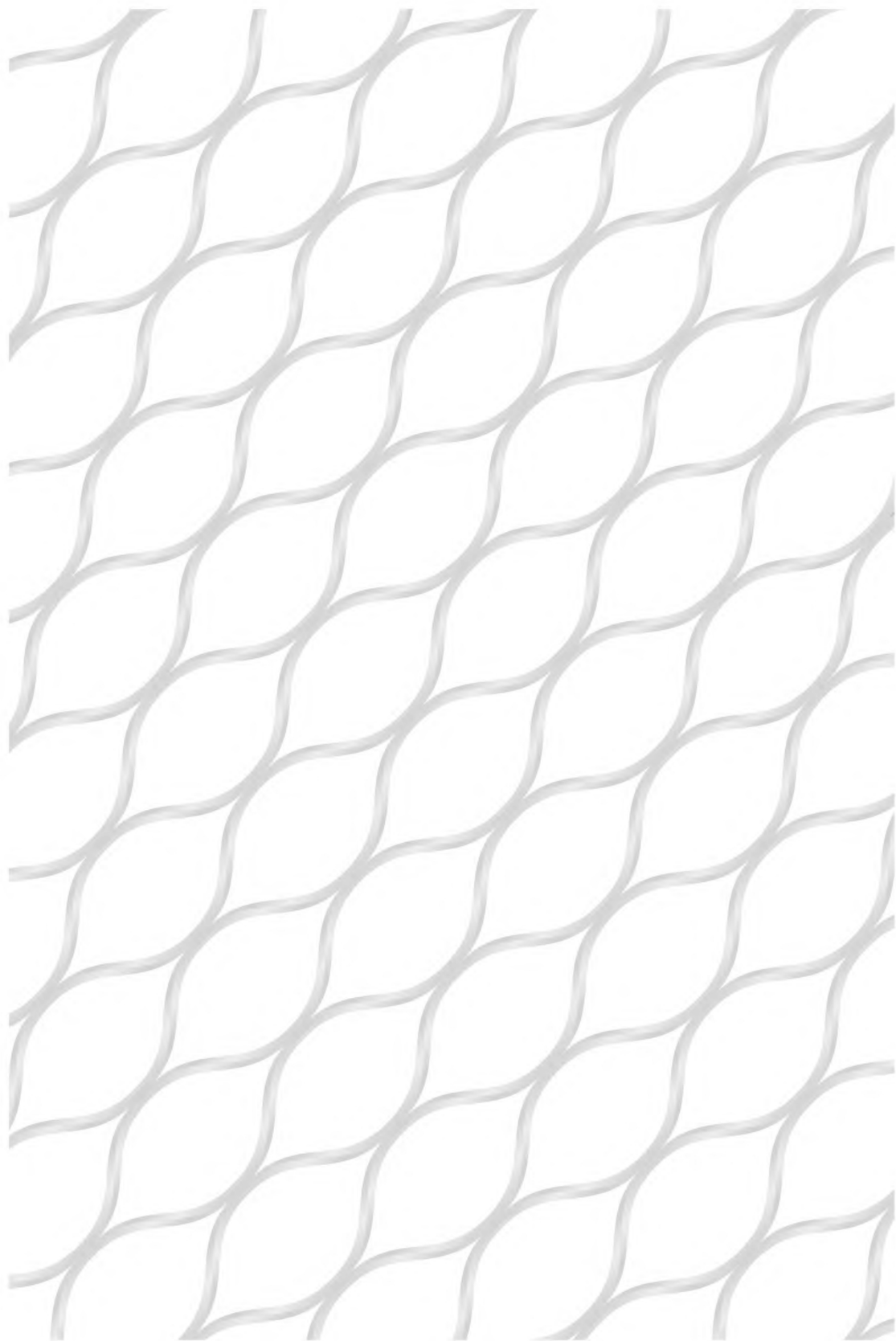
Duydum ki... Şehir dışına çıkmak zorunda kalmış."

"Meşgul bir adama benziyor." Dr. Alexander bir bileğini diğerinin üzerine koyuyor ve beni inceliyor.

Sözleri nüfuz ediyor. İyi bir terapist gibi davranıyor ve Gabriel'in bakış açısını dikkate almamı öneriyor. Ve o haklı. Genelde ona kesinlikle katılırdım.

Ama bu Gabriel.

Ve Gabriel için normal kurallar geçerli değil.

BÖLÜM 30

Şimdi

Çoğu psikiyatrist bunu asla kabul etmez ama korktuğumuz hastalar vardır. Sadece kızının hayatı ve Gracie'nin ona daha fazla zaman ayırmadığı için ne kadar depresyonda olduğu hakkında konuşmak isteyen Bayan Rensler. Bay Altman, şanslıyım ki artık hasta değil. Karısını dövdükten sonra mahkeme kararıyla psikiyatriye gitmeye zorlanmıştı ve sürekli iş bulması için başının etini yiyen karısının bunu kendisine yaptırdığından şikayet ediyordu. Ama bir de dört gözle beklediğimiz hastalar var. Belki ilerleme kaydettiklerini görürüz ya da benzersiz hikayeleri olan ilginç insanlardır. Bende onlardan birkaç tane var. Ama bir sonraki hastamı heyecanla beklememin nedeni çok kişisel.

Rebecca Jordan son zamanlarda benim için bir ayna görevi görüyor. Onu dinlemek bana bir doz gerçeklik veriyor. Uygunsuz davranışlarıma devam edersem işlerin nereye varabileceğini hatırlatıyor. Son günlerde Gabriell'in dairesinin önünden iki kez geçmemek için kendimi zor tuttuğumdan, bugün bu hatırlatmaya gerçekten ihtiyacım var.

Sarah, Rebecca'ya odama kadar eşlik etti. Bugün her zamankinden daha da kışkırtıcı giyinmiş; beyaz düğmeli bluzunu belinden bağlamış, ince, ten rengi göbeğini tamamen ortaya çıkarmış, lacivert ve siyah ekoseli pileli eteği o kadar kısa ki umarım bir şey düşürmez. Diz hizasında beyaz çoraplar ve muhafazakar oxford ayakkabılar kıyafeti tamamlıyor.

Gülümsüyorum. "Merhaba Rebecca. Nasılsın?"

Bir çocuk gibi kendini kanepeye bırakıyor. "Yorgunum." "Oh? İyi uyuyamıyor musun?"

Başını sallıyor. "Erkek arkadaşımdan ayrıldım."

"Konuştuğumuz şey yüzünden mi? Cinsel olarak uyumlu olmadığınızı mı hissettiniz?"

Altın bir bukleyi tek parmağının etrafında döndürüyor ve omuz silkiyor. "Sanırım. Biz de çok tartışmaya başladık. Seks sırasında bir ya da iki kez yanlışlıkla ona yanlış isimle hitap ettim ve bu onu üzdü."

"Anlıyorum. Bir şeyleri bozma kararını sorguluyorsun ve bu yüzden mi iyi uyuyamıyorsun?"

Başka tarafa bakıyor. "Hayır, o umurumda değil. Eski sevgilim biriyle görüşüyor." "Ayrıldığın eski sevgilinden farklı biri mi bu?"

Rebecca başını sallar.

"Tamam, seni  zen şey bu mu? Uykuna müdahale eden?"

"Tabii ki bu beni üzüyor. Hâlâ birlikte olmalıydık. O benim hayatımın aşkıydı. Ben de onun kiydim."

"Peki ne oldu da onunla ilişkiniz sona erdi?" "O evliydi."

"Oh." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. O yüzden tekrar konuşana kadar bekliyorum. "Benim için karısını terk edecekti."

Tabii ki  yleydi. Hepsi  yle değil mi?

"Neden yapmadı?"

"Ben nereden bileyim!" Sesini yükseltmesi beni hazırlıksız yakaladı.  rkildim ve aramıza birkaç santim daha koyarak arkama yaslandım. Genelde bunu yapmam. Benim içimde hastalar taşkınlık yapar. Buna oldukça alışkıyım. Bugün sadece gerginim. Gerginim. Çünkü hâlâ iletişime geçmedi. Çünkü *ben* de iyi uyuyamıyorum.

"Eski sevgilinle ne zaman ayrıldınız?"

"Bilmiyorum. Bir süre önce." Tekrar pencereden dışarı bakıyor, sonra rastgele gülümsüyor. "Ondan ayrılmadan bir gün önce biriyle yattım."

"O mu? Steve'i mi kastediyorsun? Az önce ayrıldığın adam mı?" Tüm bu isimsiz adamların içinde kayboluyorum.

Rebecca gözlerini devirir. "Başka kim olabilir ki?"

Seansımızın ilk on beş dakikasında    erkekten bahsettiğini, bu yüzden kafasının karışmasının makul olacağını belirtmeyeceğim. Bunun yerine başımı sallıyorum.

ve gülümsedi. "Pekala. Tamam. Diğer adamdan hoşlanıyor musun? Steve'den ayrılmadan önce yattığın adamdan?"

Omuz silkiyor. "Pek sayılmaz. İyi biriydi sanırım."

Rebecca ile aramızda muhtemelen on yıldan biraz fazla bir zaman var, ancak konu seks ve flört olunca sanki bir nesil değişmiş gibi hissediyorum. Yakın zamana kadar flört etmek için ne bir uygulama kullanmıştım ne de tek gecelik bir ilişkim olmuştu. Connor'la çıkmaya başladığımda *ilişki* terimi henüz icat edilmemişti bile - en azından benim lügatımda yoktu.

"Yani Steve'den ayrılmanın sebebi diğer adam değil miydi? Sadece seks miydi?"

"Steve'le kavga ettik, ben de eve dönerken bir barda durdum. Bir adam geldi ve bana içki ısmarlamaya çalıştı. Yatakta Steve gibiyse zaman kaybetmek istemedim, bu yüzden ona sert sevişmeyi sevdiğimi söyledim ve bunu benim için yapıp yapamayacağını sordum. Eğer bundan hoşlanıyorsa, cüzdanını cebinde tutmasını ve onun yerine benim evime gelmesini söyledim."

Aman Tanrım. Kulağa pek güvenli gelmiyor.

"Yani evinize geri döndünüz ve o... ihtiyacınızı karşıladı?"

Rebecca omuz silkti. "Steve'le olduğumdan daha iyiydi. Ama bir şeyler eksikti. Kıcıma şaplak atıyor, saçımı çekiyordu. Ama bunu sadece benim için yaptığını söyleyebilirdim. Eski sevgilimle olduğu gibi tutkudan kaynaklanmıyordu."

Masama bakıyorum, kendi tutkulu karşılaşmamın olduğu yere. Gabriel'in arkamda beni tuttuğunu hayal ediyorum. Beni sabitliyor. Tüylerim diken diken oluyor. Ve Rebecca'nın yine konuştuğunu fark ediyorum ama onu duymuyorum.

"Neyse, yine mesaj attı. Ama onu göreceğimi sanmıyorum."

"Bardaki adam mı?"

Başını sallıyor. "Onu hayaletlerim."

Hayalet gibi. Gabriel'in bana yaptığı gibi. Koltuğumda kayıyorum ve bacaklarımı yeniden çaprazlıyorum. *Bunun hakkında biraz daha konuşalım.*

"Ona iyi vakit geçirdiğinizi ama bir daha görüşmek istemediğinizi söylemek yerine neden hayalet gibi dolaştığınızı sorabilir miyim?"

"Neden yapayım ki? Sanki çıkıyormuşuz gibi. Beni yemeğe çıkarmadı ya da Rowers'ı getirmedi. Ona bir söz vermedim. Çok konuşmadık bile. Eğer bunun ne olduğunu anlamıyorsa, o zaman aptalın tekidir."

Omuzlarım çöküyor. Gabriel için bardaki adam neyse ben de Rebecca için oyum; bir nezaket mesajına bile değmem. Ama Gabriel ve ben bundan daha fazlasına sahibiz, değil mi? Bir süredir konuşuyoruz. Her ne kadar ben onun terapisti, o da benim hastam olsa da, aramızda bir bar arkadaşlığından daha fazlası var, değil mi?

Belki de bilmiyoruzdur.

Belki de sonrasında bunu düşünen tek kişi benimdir.

Hastamın şu anda *bana* danışmanlık yaptığını fark ediyorum. Daha da kötüsü, *ona* danışmanlık yapmaya çalışmak yerine kendim için tavsiye arayışıyla sorular soruyor ve araştırıyorum. Hastamın takıntı sorunları olduğundan bahsetmiyorum bile. Muhtemelen kendim için randevu tavsiyesi almak için en iyi yer değil. Ya da seks tavsiyesi. Çünkü Gabriel ve ben çıkmıyoruz. Ve bunu unutmamalıyım.

Rebecca ile seansın geri kalanında, geçen haftayı, hatta son birkaç ayı kendi saplantımla geçirmişken, erkeklere takıntılı bir kadına danışmanlık yapmak için elimden geleni yapıyorum.

Bittiğinde bitkin düştüm, günün son hastası olduğu için heyecanlıydım. Eve dönerken içki dükkanında durup *iki* şişe şarap alıyorum. Bu gece ikisini de içmeyi planladığım için değil, tezgahın arkasındaki adam bana müdavimiymişim gibi gülümsediği için. Bu anlambilimsel, biliyorum. Bir kerede iki tane almak ya da iki kez gitmek aynı miktarda şarap içtiğim anlamına geliyor, ama en azından yerel içki dükkanında *Cheers*'in Norm'u olmak zorunda değilim.

Evde, bir çubuk peynir yiyorum ve bir paket dondurulmuş pierogi kızartıyorum, sadece iki tane yiyip geri kalanını çöpe atıyorum. İkinci kadeh şarabımı da bitirip sıcak bir banyo yapıyorum. Küvet dolana kadar üçüncü kadehimin dörtte üçü bitmiş oluyor ve kalanını da içip dolu bir kadehle küvete girebilirim, değil mi? Ben de öyle yapıyorum. Şimdi kendimi oldukça iyi hissediyorum. Boynum gevşiyor, zihnim yavaşlıyor ve neredeyse yeniden sakinleşiyorum. Alkol böyle harika bir terapist.

Küvete girmeden önce saçlarımı topluyorum, bir mum yakıyorum ve telefonumdan hafif bir caz müziği açıyorum. Güzel bir şey. Sakin hissettiriyor. İçmeye devam ediyorum, ılık suya dalıyorum ve tüm dertlerimi alıp götürmesine izin veriyorum. Ama sonra cep telefonumdan bir uyarı geldi. Ve ben neyi kaçırdığımı bilmek isteyen bir insanım. Dördüncü kadeh şarabımı bitirmek üzereyken bile. Bu yüzden uyarının ne için olduğunu

görmek için telefonumu kaydirdim ve Robert'tan gelen bir mesajla karşılaştım. Robert, kim

beni hayaletle çevirmiyor. Robert, beni güzel akşam yemeklerine götürüyor ve bir centilmen, onunla eve gittiğimde bile, çünkü hazır olmadığımı biliyor.

Ben hazır değilim.

Gerçekten gülünç.

Beni sevgiyle öpen ve tamamen benimle ilgilenen harika bir erkekle seks yapmaya hazır değilim. Ama nefes oyununa ve masamdaki bir hastayla sevişmeye hazırım.

Telefonumu başımın üzerinde havaya kaldırıyorum ve suyun altına kayıyorum, bağladığım ve ıslanmasını planlamadığım saçlarımı suya batırıyorum. Nefesimi tutarken saniyeleri sayıyorum. On beş. Sonra otuz. Altmış. Doksana geldiğimde başımda bir baskı hissediyorum. Yine de yüz on beşe kadar zorluyorum. On saniye daha geçiyor ve büyük bir sıçramayla, nefes nefese sudan çıkıyorum. Su küvetin kenarlarından akıyor.

Mum sönüyor.

Ve şimdi saçıma fön çekilmesi gerekiyor.

Ayrıca bardağım yine boş.

Yani dışarı çıkma zamanı.

Küvette sendeleyerek çıktım, havluya sarındım ve banyo paspasına baktım. Hiç üzerine oturmamıştım. Rahat görünüyor. Bu yüzden duvarı destek olarak kullanıp yere doğru kayıyorum, sonra tekrar telefonumu alıyorum.

Belki de Robert benim için fazla iyi bir adamdır.

Belki artık Rebecca gibi yapıliyimdir. Belki de kaza beni değiştirdi. Biraz sert birine ihtiyacım var. Cezalandırılmak Itting gibi görünüyor.

Robert'ın beni tuttuğunu hayal edemiyorum. Saçımı çekerken. Muhtemelen yatakta nazik ve kibardır. Sıcak ve şefkatli.

Bu düşünceyle randevu uygulamasını aradım. Son zamanlarda bundan kaçındım. Elimdeki iki kişiyle ne haltlar döndüğünü anlayamazken üçüncü bir erkek bulmanın anlamı yok. Gabriel'im *olduğundan* değil. Ama her neyse.

Bir süre gezindim, rastgele sağa kaydurdım biraz *görünen* herhangi bir adamı

Dövmeli, boncuk gözlü, kaba saba adamlar. Motosiklet mi? Mükemmel! Sonra Gabriel'in resmine bakmak için Columbia'nın web sitesine girdim. Şahsen daha da yakışıklı. Gülümseyen yüzüne bakıyorum ve şu anda ne yaptığımı merak ediyorum. Ama aynı zamanda birlikte vakit geçirdiği tüm

genç sarışınları da hatırlıyorum.

Kalbim sıkışıyor. Muhtemelen şu anda genç ve ateşli biriyle yemek yiyordur. Her neredeyse. Bu düşünce midemi mi bulandırıyor, yoksa boş mideye dört kadeh şarap mı içtim, emin değilim. Ama artık dik oturamıyorum. Bu yüzden hiç oturmadiğım güzel halının üzerine uzanıp havluyu etrafıma çekiyorum.

Sadece birkaç dakikalığına gözlerimi kapatacağım. Sonra kalkıp yatağı gideceğim. Dişlerimi fırçalamam ve telefonumu şarja takmam gerekiyor.

Ve ertesi sabah uyandığım da hatırladığım son düşünce bu oluyor - kirli bir nefes, ölü bir cep telefonu, yüzümün yan tarafında güzel banyo halısının izi ve midemin çukurunda kötü bir şey olacağına dair korkunç bir his.

BÖLÜM 31

Şimdi

Başka bir hafta.

Dün gece içki dükkanına bir kez daha gittim, çünkü iki şişeyi de bitirmiştım. Bu sefer, "Yarım düzine alırsam indirimden faydalanırım!" bahanesiyle yarım düzine aldım.

Şimdi odamdayım, telefonuma bakıyorum, flört uygulaması açık. Robert'tan yeni bir mesaj var ama açmaya cesaret edemiyorum.

"Yeni programlar," diye mırıldanıyor Sarah, kapıdan içeri girerken. Her zamanki neşeli halini takınıyor ve ben de gülümseyerek ona normal görünmeye çalışıyorum.

"Teşekkürler." Gazeteleri karıştırıp adını aradım. Cuma günü geliyor, yani onu görene kadar üç günüm var. Ya hiçbir şey olmamış gibi davranacağız ya da... Dudaklarımı yalayacağım. Son randevumuzu tekrarlayana kadar. Ki bunu yapamam. Bunun olmasına izin veremem. Bunu biliyorum ve onu uyutmak için bir düzine yol buldum. Ona yaptığımızın yanlış olduğunu hatırlatmak için. Ama kalbimin derinliklerinde, beni tekrar masanın üzerine yatırmaya kalkarsa, hayır diyemeyeceğimi biliyorum.

Cuma günü sayfaya baktım ve isimleri gözden geçirdim, ama saat on bir kaybolmuştu. Randevusunun o saatte olduğuna yemin edebilirim. Nabzımın nasıl attığını görmezden gelerek yanağımı ısıırıyorum, çünkü eminim ki sadece karıştırıyorum. Sayfaları masamın üzerine yayarak Gabriel Wright'ı arıyorum.

Ama orada değil.

Birdenbire nemli hissettim. Kızardım. Bu bittiği anlamına geliyor. Bir kez iptal etmek bir şeydir, ama iki kez? Bu benden kaçtığı anlamına gelir.

Tabii...

"Sarah?" diye sesleniyorum. Hemen cevap vermeyince ayağa kalkıp kafamı kapıdan dışarı uzattım. "Hey, Gabriel'in programı bitti. Yine."

Mesaj yazdığı telefonundan başını kaldırıp bakıyor. "Evet, hâlâ şehir dışında olduğunu söyledi. Ona sanal bir seans teklif ettim ama reddetti."

Kaşlarımı çatıyorum. Onu tekrar hasta olarak kabul ettiğimde randevuları haftalık seanslar olarak ayarlanmıştı. "Sadece bu haftanın randevusunu mu iptal etti?"

Başını eğiyor. "Evet? Neden?"

Yani *hepsini* iptal etmedi. Yani ilişkimizi tamamen bitirmedi. Doktor-hasta ilişkimizi yani. Yutkunuyorum, Sarah'ya bakıyorum, düşünceler yarışıyor. Gerçekten şehir dışında olması mümkün. Belki de iş için olduğunu söyledi ama aslında ailevi bir acil durum vardı ve bunu söylemek istemedi.

"İyi misin?" Sarah telefonunu bırakıyor ve yanıma gelecekmiş gibi ayağa kalkmaya başlıyor.

"Peki." Kaşlarımı çattım. "Bugünlük işimiz bitti, değil mi?" "Evet. Bay Wilson son hastanızdı."

Başımı sallayıp ona sıkı bir gülümseme veriyorum, odama geri dönmek için kapıyı kapatıyorum. Gabriel hakkında aslında ne kadar az şey bildiğimi düşünerek odanın bir ucundan diğerine yürüyorum. Elbette, günlük alışkanlıklarını, sarışınlarına karşı bir ilgisi olduğunu ve ölü bir ailesi olduğunu biliyorum.

Ama belki de yardım isteyen bir ailesi vardır. Ya da bir erkek veya kız kardeşi. Ya da, belki de gerçekten bir işi çıkmıştır, ama bir profesörün ne için şehir dışına çıkması gerektiğini hayal bile edemiyorum.

Ya da sadece benden kaçıyor.

Aniden duruyorum, pencereden dış dünyaya bakıyorum, doğa canlanıyor, çardaklar çiçek açıyor, ağaçlar çiçek açıyor. Yine de buradayım, değişmeden.

Bilmek zorundayım.

Bu da Gabriel'in nerede olduğunu bulmam gerektiği anlamına geliyor.

Genellikle gündüz saatlerinde gitmeme rağmen yol bana kolayca geri geliyor. Bu gece güneş çoktan battı ve gökyüzü birkaç yıldız ve Manhattan'ın ışık kirliliğinde nadir görülen bir ay parçası ile beneklendi. Gözlüğümü değiştirdim.

Daha hafif bir ceket ve atkı için ağır kışlık mont. Gabriel'in binasına vardığımda, bir sonraki hamlemi düşünerek binaya bakıyorum. Hasta profilinden dördüncü Roor'da yaşadığını biliyorum. Ve buradan dördüncü Roor karanlık ve boş görünüyor. Terk edilmiş. Sanki orada yaşayan her kimse, gitmiş gibi.

Bloğun bir ucundan diğerine yürüyorum, karanlık pencereleri izliyorum, Gabriell'in bu duvarların içinde olduğunu gösteren bir şey, herhangi bir şey görmeyi umuyorum. On beş dakika boyunca evde kimsenin olduğuna dair bir işaret göremeyince cebimden telefonumu çıkarıp yeni bir şey deniyorum. Trenle buraya gelirken, kullanıcının anonim aramalar yapmasına ve anonim mesajlar göndermesine olanak tanıyan bir uygulama indirmiştim. Şimdi açıyorum ve numarasını yazıyorum. Aramaya basıyorum.

Ve sonra bekle.

Belki yemeğe giden ya da yemekten dönen bir çift geçiyor. Evsiz bir adam ara sokaktan çıkıyor, bana bir bakış atıyor ve sendeleyerek kaçıyor. Ve nihayet, uygulamadan çalan bir telefon sesi geliyor. Kulağıma yaklaştırıyorum, nefesimi tutuyorum.

"Alo?" Hattan Gabriel'in sesi geliyor. Dördüncü Roor'a bakıyorum. Hiç ışık yok. Birinin yatağından kalkıp telefonuna cevap verdiği ya da bir odadan diğerine dolaştığına dair bir işaret yok. "Orada kimse var mı?"

Gözlerimi kapatıp onun sesini içime çekmek istiyorum. Gabriel'in sesini içime çekmek.

Ama yapamıyorum. Bağlantıyı koparıyorum.

Yani yalan söylemedi. Evde değil. Uzakta olmalı, şehir dışında, her nereye gittiyse. Ve tabii ki bana herhangi bir açıklama borçlu değil. *Birlikte* değiliz ki. Kendimden utaniyorum. Ne düşünüyordum ki? Yine bu adamı takip ediyorum. Tıpkı bugünlerde ona sağlayabileceğimden çok daha fazla bakıma ve terapiye ihtiyacı olan Rebecca-Rebecca gibi.

Bunun benim hakkımda ne söylediğini düşünmemeye çalışıyorum.

Köşeyi dönüyorum, evden başka bir yere doğru gidiyorum. Şu anda yapmam gereken son şey eve gitmek, orada bir şişe daha şarap içip muhtemelen sarhoş bir şekilde Robert'ı ya da daha kötüsü Gabriell'i arayacağım. Eğer aptalca bir şey yapacaksam, bunu en azından gerçek hayatımda yankı bulmadan, anonim olarak yapmalıyım. Belki başka biri gibi davranırım. Farklı bir doktor ya da belki de hiç doktor olmayan biri. Öğretmen, muhasebeci ya da istediğim herhangi bir şey olduğumu

söyleyebilirim. Güzel bir bara girerim ve dünya umurumda değilmış gibi içeri dalarım. Mesela

Rebecca Steve'den ayrılmadan önceki gece yaptı. Bana içki ısmarlayacak yakışıklı bir adam bul, kendimi genç ve çekici hissedeyim ve-

Ve yukarı bakıyorum. Yürüyordum ama bir bar bulamadım.

Gabriell'in evinden her zaman yürüdüğüm gibi otomatik pilotta yürüdüm. Depoya doğru.

Duruyorum ve sokak lambasının seyrek ışığında gözlerimi kısıyorum. Yolun karşısında, depodan uzaklaşıp bana doğru gelen bir şekil var.

O olamaz, *olamaz*.

Ama adam başını kaldırıp saçlarını geriye taradığında ve yukarı baktığında gözlerimiz buluşuyor.

Bu o.

Gabriel Wright şehir dışında değil.

Tam burada, tam önümde. Midem bulanıyor ve eğer zaman olsaydı, dönüp kaçardım. Ama zaman yok. Bakışları benimkilere kilitlendi ve gözlerindeki kararlılıkla bana doğru geliyor.

BÖLÜM 32

Şimdi

Dr. McCall?" Gabriel yaklaşırken gözlerini kısıyor. Ama benim olup olmadığımı sorgulamıyor, burada ne işim olduğunu soruyor. Ve bu çok iyi bir soru. Yakalanmadan önce kendime sormam gereken bir soru.

Gözlerimi birkaç kez kırptıştırıyorum, bunu başarmak için ihtiyacım olan Akademi Ödüllü performansa ulaşmaya çalışıyorum. "Gabriel? Oh, merhaba."

Başını eğip beni inceliyor. "Bu mahallede ne işin var? Buralarda mı yaşıyorsun?"

"Ben, uh, çok uzak değil." Bloğun aşağısını işaret ediyorum ve aklıma gelen ilk şeyi uyduruyorum. "Az önce cep telefonu mağazasıdaydım. Telefonum bozulmuş gibi görünüyor."

Gözlerimi tutuyor. "Hangisi? Köşedeki Verizon mu?"

Kendimi az önce can simidi atılmış boğulmakta olan bir kadın gibi hissediyorum. "Evet, işte o. Köşedeki Verizon."

Gülümsüyor. Aslında daha çok sırıtıyor. "Size Dr. McCall demem tuhaf mı? Biliyorsun, son seansımızdan sonra..."

Yanaklarım kızardı. "Bu konuda..." Kapıyı açtı. Söyleyeceklerimi söylemeli ve kapıyı geri kapatmalıyım. Kilitlemeli ve anahtarı sonsuza dek atmalıyım. Yine de ona son seansımızın ne kadar uygunsuz olduğunu söyleyecek kelimeleri bulmakta zorlanıyorum.

Ağzım hareket etmeye başlamadan önce Gabriel uzanıyor ve yanağımı avuçluyor. Başparmağıyla okşuyor. "Seni özledim, *Meredith*." Yaklaşıyor ve ağzını kulağıma götürüyor. "Sen beni özledin mi?"

Tüylerim diken diken oluyor ve vücudumdaki her bir tüy gökyüzüne fırlıyor. Zihnim bir sürü düşünceyle dolup taşıyor. Ona onu özlemediğimi ve aramızda geçenlerin devasa bir hata olduğunu söylemeliyim. Ama gerçek bu değil, değil mi?

Belki son kısmı öyledir ama onu özledim. Vücudumun verdiği tepki de bunun kanıtı. Yine de... bir şey kafama dank etti ve kendimi bir adım geri atmaya zorladım.

"Randevunu yine iptal etmişsin. Uzakta olduğunu sanıyordum?"

Gabriel'in yanağındaki eli boynumun arkasına kayıyor. Uzun parmaklarını boynuma doluyor ve sıkıyor. Canımı acıtacak kadar değil ama bana ne kadar güçlü olduğunu, beni arkadan kavrarken bir eliyle bedenimi nasıl masaya yapıştırdığını hatırlatacak kadar.

"Planlarım değişti. Kısa bir süre önce indim. Sabah ilk iş olarak sizi arayıp Cuma günkü programınıza geri dönüp dönemeyeceğimi soracaktım."

"Oh."

"Asistanınız bana online bir seans teklif etti. Ama geçen seferki ayrılığımızdan sonra biraz zamana ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Ayrıca, konuştuğumuz zaman bunun yüz yüze olmasının daha iyi olacağını düşündüm."

Gözlerinin içine bakıyorum, samimiyetsizliğine dair bir ipucu arıyorum. Yalan mı söylüyor? Gerçekten yeni mi geldi? Gerçekten uzakta mıydı?

Ama ne öyle ne de böyle bir şey söyleyemem.

Gülümsüyor. "Senin soruna cevap verdim ama sen hâlâ benimkine cevap vermedin Meredith."

Kıkırdadığında hangi sorudan bahsettiğini anlamak için konuşmamızda geriye doğru gidiyorum. "Ben de beni özledin mi diye sordum."

"Oh," dedim yine. Görünüşe göre bugün harika bir konuşmacıyım.

Gabriel alt dudağını ısırır. "Benimle eve gel. Sadece birkaç blok ötede oturuyorum."

Bu berbat bir fikir, biliyorum. Ama... Dairesinin içini görmek istiyorum. Belki bu adamı anlamama yardımcı olur. Ayrıca, uzakta olduğuna bile ikna olmadım. Kapının yanındaki bir bavul, bana karşı dürüst olduğu konusunda içimi rahatlatabilir.

Ben daha düşünmeyi bitirmeden, o beni dürtmeye başladı bile. "Hadi gel. Bir kadeh şarap içelim."

Sonra bir bakıyorum, Gabriel apartmanın kapısını açıyor. Lobide yürürken, posta kutularının sıralarını tarıyorum, bakmak için gizlice girdiklerimin aynısı

Aylar önce kimliğini teyit etmek için, onu ilk kez kahve dükkanının vitrininde gördüğümde.

Asansörü çağırmak için bir düğmeye basıyor. "Kırmızı mı beyaz mı seversin?" "İkisi de bir."

"Beyaz açılmazsa bozulur mu? Sanırım buzdolabında bir şişe var. Ama muhtemelen en az üç aylıktır."

Komik. Benimki sadece üç saat sürüyor.

Gülümsemeye zorladım. "Sanırım birkaç yıl için iyi."

Asansörün kapıları açılıp içeri girdiğimizde nabzım hızlanıyor. Bunu yaptığımı inanamıyorum. *Gabriel Wright'ın dairesine giriyorum.* Bir çizgiyi aşıyorum, ama zaten çok fazla çizgiyi aştım, bir tane daha nedir ki?

"Haftan nasıl geçti?" Gabriel soruyor.

"Güzel. Ya seninki?" Durakladım ve sonra ekledim, "Yolculuğun beklenmedikti, değil mi?"

Umarım her şey yolundadır." "Artık öyle." Gülümsüyor.

Dilimin ucunda on tane takip sorusu var. Neredeydin? Kiminleydin? İyi olmayan ama şimdi iyi olan ne oldu? Bunun yerine sadece gülümsüyorum.

"Sevindim."

Dördüncü Roor'a vardığımızda Gabriel elini sırtıma koydu. Beni asansör kabininden çıkarıp sola doğru yönlendiriyor. Üç kapı aşağıda, cebinden anahtarları çıkarıyor. "Umarım Roor'da iç çamaşırı bırakmamışımdır. Misafir beklemiyordum."

Bu başka biriyle görüşmediği anlamına mı geliyor, yoksa bugün onları davet etmedi mi? Çok komik, bir sürü güzel sorum var ama hiçbirini ağzımdan çıkmıyor.

Gabriel ışıkları açıyor. Oturma odasına açılan dar bir koridordan içeri giriyoruz. Gözlerim kalbimin atışları kadar hızlı atıyor. İpucu arıyorum ama hangi gizemi çözmeye çalıştığımın emin değilim. İlk fark ettiğim şey bavul olmadığı. Ne kapının yanında ne de oturma odasında. Bir seyahatten döndüğümde benimkinin dairemin eşiğinden birkaç santimden fazla uzaklaşması birkaç gün sürer. Acaba o da hemen

bavulunu yatak odasına götürüp açıyor mu? Belki de bavulu çoktan boşaltılmış ve yerleştirilmiştir.

Fark ettiğim ikinci şey ise çok fazla kitabı olması. Güzel, deri ciltli, eski kitaplar. Sahibinin, kilitli camların ardında saklanan baskılara dokunmak için beyaz eldivenler giydiği bir koleksiyon mağazasında görebileceğiniz türden. Bir duvarın tamamı gömme raflarla kaplı. Ortadaki en uzun bölüm yığınların ağırlığından sarkıyor.

Gabriel ben tüm bunları düşünürken arkamdan yaklaşıyor ve ceketimi omuzlarımdan indiriyor. "Sanırım sırrım ortaya çıktı. Ben bir kitap kurdum."

Gülümsüyorum. "Koleksiyonunuz çok etkileyici."

Paltomla birlikte ortadan kayboluyor ve bir kez daha arkamda durmak için geri dönüyor. Birbirimize dokunmuyoruz ama vücudundan yayılan sıcaklığı hissediyorum, sıcak nefesi boynumu gıdıklıyor. Ellerini omuzlarıma doluyor ve ben onun dokunuşuyla sıcıyorum.

"Birileri gergin," diyor. Hâlâ arkamda ama sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Bu, biz, bu..." Yine doğru kelimeyi bulmak için zihinsel eş anlamlılar sözlüğümü arıyorum.

-Uygunsuz, etik dışı, ahlaksız, *ahlaksız*. Seçimimin onun doktoru olmamdan daha fazlasını temsil etmemesine dikkat etmeliyim.

"Fazla düşünmeyi bırak." Gabriel omuzlarımı sıkıyor. "Biz rızası olan iki yetişkiniz. İkimiz de bekâsız."

İkisi de kocam yüzünden bekar. Benim yüzümden.

Eğiliyor ve boynumu öpüyor. O konuşurken yumuşak dudakları tenimde gürüyor. "Bu iyi mi?"

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum.

"Bu hafta sık sık seni düşündüm," diye fısıldıyor. "Sen beni düşündün mü?"

Sadece uyanık olduğum her an.

Nefesim daralıyor. Dokunuşu çok iyi, çok doğru geliyor ama öyle olmadığını da biliyorum. Cevap vermediğimde boynumu ısıyor.

Nefesim kesildi.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Yine sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. "Seni tutmamı ve sertçe becermemi söylemeni düşünmeden edemiyorum."

Yutkunuyorum.

"Beni düşündün mü?" diye soruyor. "Son seansımızda ne olduğunu düşündün mü?"

Başımı salladım. Beni sokakta gördüğünden beri açıkladığım tek dürüst şey bu olabilir.

"Güzel." Isırdığı teni öpüyor. "Çok iyi, Meredith."

Gabriel bir kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru aceleyle çekmek için kullanıyor. Vücudu çok sert, çok sıcak. Köprücük kemiğimi emiyor ve gözlerim kapanıyor, ona daha iyi erişim sağlamak için başımı utanmazca arkaya sallıyorum. Ve sonra hareket ediyoruz. Yürüyoruz. Bana rehberlik ediyor, vücudu hala arkamdan 1rmly benimkine bastırıyor. Bir kapı aralığından geçtik. Yatağı görüyorum, ona doğru yürürken dizlerimin büfeye çarptığını hissediyorum. Sırtımdaki bir elin göğsüm yatağa değene kadar beni öne doğru itmesine boyun eğiyorum.

Gabriel önü sırtıma gelecek şekilde üzerime kıvrılıyor. Ellerimi bir elinin içine alıyor ve kollarımı başımın üzerine doğru uzatıyor. Dişleri kulak mememi ısıyor ve kendime engel olamıyorum. İnliyorum.

"Bu sesi seviyorum." İnliyor. "O g ü n d e n beri her gece rüyamda bunu görüyorum."

Boştaki eli aramızda, elbisemin altından kayıyor. Bacaklarımın arasına uzanıyor, sabırsızca külotumu bir tarafa çekiyor ve sonra parmakları kaygan açıklığımda. "Bunun yanlış olduğunu düşünüyorsun ama şimdiden çok ıslanmışsın." İki, belki de üç penisi içeri daldı. Emin bile değilim ama nefesim kesildi. Sert, ön sevişme yok, tıpkı geçen seferki gibi. Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor ve pompaladığında ağzımdan bir inilti daha kaçıyor.

"Güzel," diye homurdanıyor Gabriel. Parmakları neredeyse tamamen dışarı çıkıyor ve sonra daha derine batıyor. Tekrar yapmadan önce nefesimi bile tutamıyorum. Sonra tekrar. Ve tekrar. Aniden durduğunda uçuşumun kenarından atlamak üzereyim.

Ayağa kalkıyor. Belli belirsiz bir kemer açma sesi duyuyorum, fermuar çekiliyor ve sonra geniş, ipeksi tacını açıklığımda hissediyorum. Yine de içeri itmiyor. Onun yerine saçlarıma uzanıp 1. saçının etrafına sarıyor.

"Yine sertleşmesini mi istiyorsun?"

Nasıl vermek isterse öyle istiyorum ama sert -o kadar sert ki cezalandırıyor-doğru geliyor. Bu yüzden başımı sallıyorum. "Daha sert."

Saçıma dolanan el aniden çekiliyor - o kadar sert ki yataktan kalkıyorum. Gabriel boştaki eliyle beni belimden tutup kaldırıyor ve yatağın üzerinde dört ayak üzerinde durmamı sağlıyor. Saçlarımı hala sertçe çektiği için kafa derim yanıyor, ama derin bir hamleyle içime giriyor ve acıyı tamamen unutuyorum. Ya da belki acı zevkime zevk katıyor, diğer tüm duyularımı arttırıyor, çünkü hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. İçime o kadar derine gömülüyor ki boynum geriye doğru uzanıyor. Tamamen onun kontrolü altındayım ve bedenim gerçekten gevşiyor, ona teslim oluyor. Geçen haftaki karşılaşmamızdan beri içimde bir gerilim düğümü vardı, ona bir hata yaptığımı, bunun bir daha asla olamayacağını söylemem gerektiğini düşünüyordum. Ama tam da ihtiyacım olan şeyin *bu* olduğu ortaya çıktı.

Gabriel arkamdan bana güç veriyor. Sert ve zorlu ama buna ihtiyacım var. daha fazla acıtmak için. O ileri ittiğinde ben de geri itiyorum, her itiş gürültülü bir şaplakla çarpışıyor. Yumrukluyor ve morartıyor. Muhtemelen yarın bir yastığın üzerine oturmam gerekecek ve hala hırpalanmış hissedeceğim, ama her saniyesini seviyorum. Her dalış bir öncekinden daha cezalandırıcı, daha derine ve daha derine sıkıyor. Vücudum uyarı vermeden doruğa ulaşıyor. Kafamda hiçbir düşünce yok -endişe yok, üzüntü yok, pişmanlık yok- sadece asla bitmesini istemediğim acıyla çevrelenmiş dizginlenemez bir zevk var. Ama tabii ki bitiyor. Gabriel sonuna kadar kükrüyor ve çekiliyor.

Nefes nefese kaldım. Birkaç saniye önce büyük bir hevesle boş olan zihnim bir anda düşüncelerle dolup taşıyor.

Gabriel hareket ediyor. Bulanık gözlerim, bir kapının ardında kaybolana kadar onu odanın içinde takip ediyor. Sanırım banyonun. Sonra görüşüm odaklanıyor ve ilk kez etrafımı görüyorum. Her şey hızla aldığım nefeslerden daha hızlı akmaya başlıyor.

Çerçevesi bir düğün fotoğrafı.

Dolap kapısının arkasında asılı bir kadın bornozu.

Komodinin üzerinde bir evlilik yüzüğü.

Şifonyerin üstündeki aynaya yapıştırılmış polaroidler.

Gülümseyen yüzler.

Öpüşmek.

Küçük güzel bir kız.

Gözlerim yaşla doldu.

Güzel, mükemmel küçük bir kız.

Kim öldü?

Öldü.

Ayağa kalkıyorum. Ve sonra koşuyorum.

Kitaplarla kaplı oturma odasından.

Dar koridordan.

Daire kapısından dışarı.

Çıkarken bir şekilde çantamı ve atkıımı almayı başarıyorum ama ceketim kayıplara karışıyor.

Bir merdiven boşluğu buldum ve

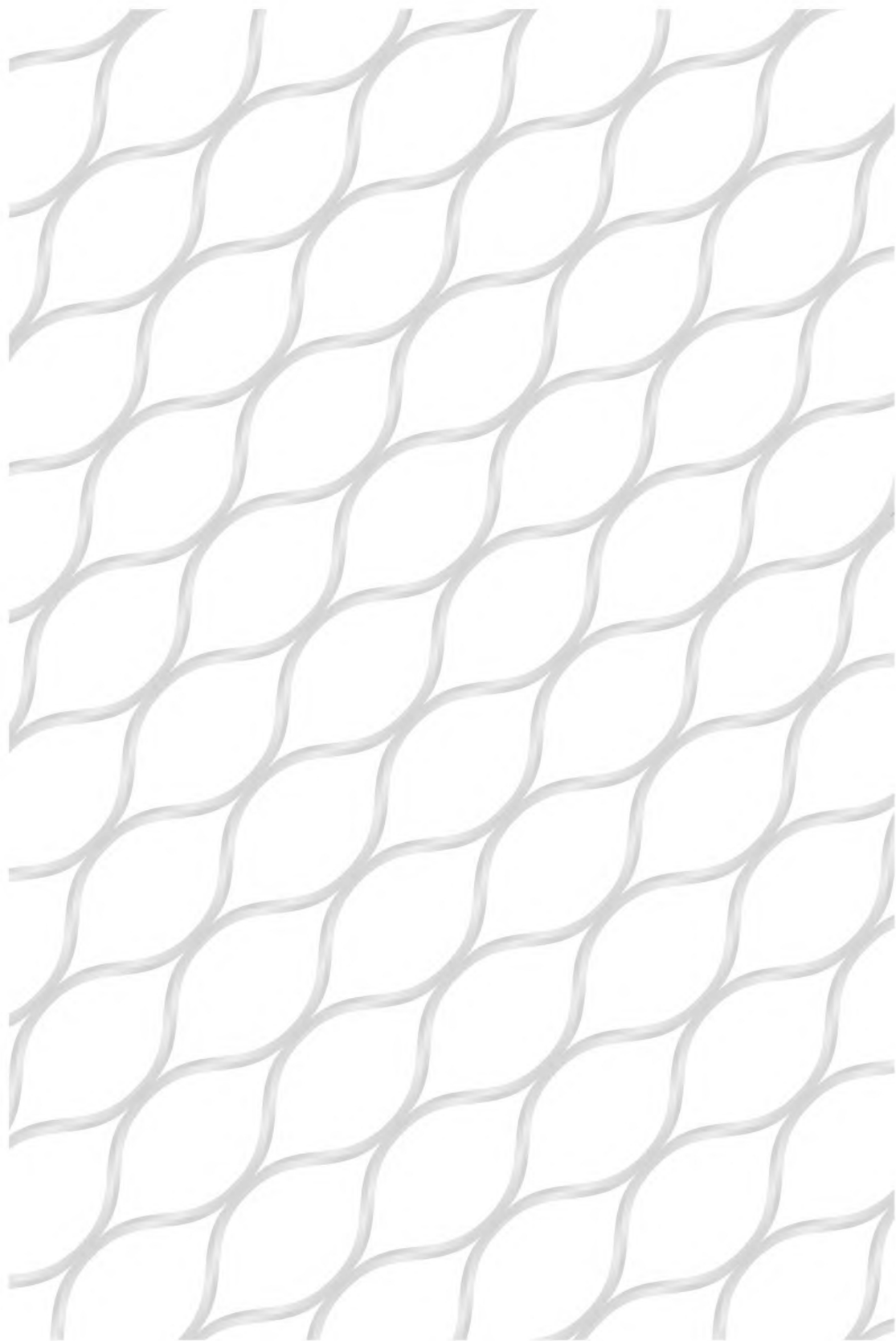
devam ettim. Dört hak merdiven

iniyorum.

Sokağa çıkın.

Bir köşeye varıp keskin bir dönüş yapana kadar bloklar boyunca koşmayı bırakmıyorum. Sonra bir tuğla binaya yaslanıp ellerimi dizlerime koyarak nefes almaya çalışıyorum. Ne kadar sürdüğünden emin değilim. Bir süre. Ama sonunda nefesim normale dönüyor. Ayağa kalkıp etrafa bakıyorum. İnsanlar haftanın diğer sıkıcı günlerinde olduğu gibi gelip gidiyorlar. Kimse bana dikkat etmiyor. Ne de olsa burası New York. Nefes nefese kalmış bir kadının hafiften delirmiş gibi görünmesi olağandışı bir şey değil sanırım. Ama sonra gerçekten etrafıma bakıyorum. Gabriel'e telefonumu 1 kez aratmaya gittiğimi söylediğim köşedeyim. Verizon mağazası olup olmadığını sormuştu. Evet dediğimde sırtıtmıştı.

Ama burada Verizon mağazası yok.

BÖLÜM 33

Şimdi

Saatler sonra, hâlâ sokaklarda dolaşıyor, doğru düzgün düşünemiyordum.

Ellerini hala üzerimde hissedebiliyorum. Onu içimde hissediyorum. Kendimi eforla, ham ihtiyaçla ve zevkle soluk soluğa hayal ediyorum ve yine de... ve *yine de* gözlerimi kapattığımda onu görüyorum. Karısını. Ve sonra çocuğunu. Fotoğrafları. Kahrolası bornoz.

Omurgama bir ürperti yayılıyor. Ceketsiz dışarıda olmak için çok soğuk. Arkamda ayak sesleri var, yaklaşan bir cisim. Belki Gabriel beni aramaya gelmiştir?

Ya da belki gecenin bir yarısı sokaklarda dolaşan rastgele biri daha vardır.

İkisiyle de uğraşmak istemediğim için geldiğim yoldan geri dönüyorum. Sağ yerine sol. Sol yerine sağ. Ve aniden, bir kez daha deponun önündeyim.

Verizon mağazası yok. Verizon mağazası yoktu. Bunu zaten biliyormuş gibi gülümsedi.

Duruyorum, bir binaya yaslanıyorum, bir kez daha nefes alıyorum. Belki Verizon mağazası kapanmıştır. Belki de oradaydı ama şimdi yok ve o fark etmedi.

Ya da... onu aradığımı, evinin yakınlarında dolaştığımı biliyor. Bu düşünce içimi kemiriyor. Bu ne anlama gelebilir ki? Tırnağımı çiğniyorum, ve içim içimi yiyordu. Tanrım, seks tam da ihtiyacım olan şeydi. Sert ve cezalandırıcı. *Rahatlamamı* sağladı. Bağımlılık yapıyor. Rebecca'nın erkek arkadaşının bu şekilde yapmasını istemesini anlayabiliyorum. Özellikle de alıştığı şey buysa. Yani, *bundan* sonra nasıl *normale* dönebilirsin ki?

Belki de gitmek için çok acele ettim. Daha önceki hayatının kalıntılarıyla çevriliyken çok korkmuştum. Yok ettiğim hayat. Tanrım, tüm bunlardan sonra ona *bir şey* söylemem gerekecek. Hiçbir akli başında kadın bir erkekle seks yaptıktan sonra gecenin karanlığında kaçmaz. Belli ki doktor-hasta meselesi hâlâ büyük bir sorun. Belki bu şekilde çevirebilirim. Bunu anlayacak mı?

Bekle, *şu anda* beni görüyor mu?

Önce sola, sonra sağa bakıyorum. Sokak boş, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum. Uzun bir nefes beni kendime getiriyor. O ana. New York'un soğuk caddesine, sırtıma baskı yapan beton binaya. Eve gitmem gerekiyor. Kapımı kapatıp kilitlemeli ve bunlar hiç olmamış gibi davranmalıyım. Ben berbat, berbat bir insanım. Ailesini yok *ettiğin* adamı takip etmek. Sonra da tüm bunların olmasına izin vermek.

Ama gitmek için duvardan iter itmez, tekrar depoya bakıyorum ve orada ne saklamış olabileceğini merak ettim. Her gün geri dönmesine ve oranın derinliklerinde on beş dakika ya da on dakika değil, otuz dakika, bir saat geçirmesine neden olan şey neydi?

Eskiden olsa ailesinin eşyaları olduğunu söyledim. Belki de karısının en sevdiği kazağını benim seninkini tuttuğum gibi yüzüne tutuyor, o kalıcı kokuyu içine çekiyor, bir gün hiçliğe karışacağından ve senin gittiğin gibi onun da gideceğinden korkuyor. O son iz de yok oldu.

Ama artık böyle düşünemiyorum. Gabriell'in dairesi hala karısının eşyalarıyla dolu.

Bir kez daha tuğla depoya bakıyorum.

Bilmem gerekiyor.

İhtiyaç. İstemek değil.

Neden bilmem gerektiğini bile anlamıyorum. Bunu bana iyi Dr. Alexander bile söyleyemez. Ama bu ruhumun derinliklerinden gelen bir arzu. Ve bu sefer onu beslemekten beni alıkoyan bir şey yok.

Caddenin karşısında bir adam yürüyor. Elinde biri diğerinin üstünde iki kutu tutuyor. Depolama merkezine yaklaşıırken yavaşlıyor, kutuları kapının önüne bırakıyor. Gözlerim açılıyor. *İçeri giriyor...* Ne olduğunu anlamadan, etrafıca düşünmeye fırsat bulamadan, koşarak caddeyi geçiyorum ve adamın az önce anahtar kartıyla açtığı kapıya uzanıyorum.

"Dur sana getireyim," diyorum. Dönüyor ve dostça bir gülümseme veriyorum. "Benim birimim koridorun sonunda."

Erkek olsaydım, adam muhtemelen iki kere düşünürdü. Ama ben onun için bir tehdit değilim. En azından o böyle düşünüyor. Neyse ki, hissettiğim kadar dengesiz görünmüyorum. "Çok teşekkürler." Kutularını toplayıp içeri girdi, sağa doğru yürüdü ve birkaç adım atıyor ve bekleyen asansörde kayboluyor.

Bu sırada nefesimi tutuyorum ve kalbim her an patlayacakmış gibi hissediyorum. O gittikten sonra titrek bir nefes veriyorum ve Gabriel'in daha önce defalarca gittiğini gördüğüm yöne, sağa doğru ilerliyorum.

Yürürken birimleri sayıyorum. Nihayet aylar önce not aldığım rastgele notları iyi bir şekilde kullanıyorum. O zamanlar, bunlar dağınık düşüncelerden başka bir şey değildi - çöküşün eşiğindeki bir kadının karalamaları.

Sigara. Küçük

sigara. Mısır.

On iki.

Son madde, depolama birimi girişinden itibaren pencere sayısıdır. Her girdiğinde Ricker'ın ışığının yandığını izlediğim pencere.

Birime varıyorum ve önünde duruyorum. Etrafımdaki diğer garaj tipi kapılardan farklı görünmüyor. Maviye boyanmış ve mandalından yuvarlak bir kilit sarkıyor.

Uzun bir süre ona bakıyorum, kısa bir süre önce yaptığımız bir konuşmayı hatırlıyorum. Karısına yazmasını istediğim mektup hakkında konuşuyorduk. *"Belki bundan sonra şifremi her girdiğimde daha az sinirlenirim,"* demişti. *"ATM kodumdan kapı şifrelerime kadar her şey onun doğum günü."* Ve onun doğum gününün Sevgililer Günü olduğunu söylediğini unutamadım.

Kilide uzanıp bir kuralı daha çiğnerken suçluluk duygumu yutuyorum. Bir kez daha.

Bir tane daha ne?

Gabriel söz konusu olduğunda, görünüşe göre, kurallar geçerli değil. Ya da daha doğrusu, onları çiğnemeyi umursamıyorum. Neredeyse sonuçlarına katlanmaya değebilir, çünkü ben sadece... Sadece *bilmem gerekiyor*.

Rakamlar aynı hizaya gelene kadar kilidi çeviriyorum-0214. Tatmin edici bir klik sesi geliyor. Ve aniden, kilit elimde ağırlaşarak mandaldan çıktı. Ve sahip olduğu her şey

gizli artık benim için kullanılabilir.

Çoğunlukla kutular. Büyük, taşıma şirketi tipi, yanlarında önceden basılmış kontrol listeleri, böylece bir Sharpie alıp kutunun hangi odaya gideceğini işaretleyebilirsiniz. Ancak bunların hiçbirisi işaretlenmemiş, sanki aceleyle paketlenmiş ve buraya tıktırılmış gibi. Ayrıca gelişigüzel yerleştirilmişler ve en yakındaki en ufak bir esintide yerinden oynayıp devrilecekmiş gibi duruyor.

Beklediğim gibi değil.

Yetişkin bir adam kutularla dolu bir depoda ne yapabilir ki?

Eşarbımı açıyorum. İklim kontrollü. Sıcak değil ama dışarıdaki gibi de serin değil.

Belki kutularda bir şey vardır. Bir an için döner kapıyı arkamdan kapatmayı düşünüyorum - başkasının eşyalarını bu kadar aleni bir şekilde karıştırmak biraz garip, özellikle de yasaları çiğniyorsam. Ya biri gelir ve bu birimin kime ait olduğunu bilirse? Ama karanlık koridora bir bakışım bana kapıyı kapatıp burada kapana kısılmanın çok daha ürkütücü olacağını söylüyor.

Parmaklarımı en yakın kutunun üzerinde gezdiriyorum, sonra içinde ne olduğunu görmek için parmak uçlarımda durup kapağı açıyorum. Bir dizi pembe, mor... Kutuyu bırakıp geriye doğru adım atıyorum, içindekiler beni sarsıyor. Oyuncaklar. Küçük kızların oyuncakları, içleri karmakarışık. Bir Barbie, parçalanmış bir ayı, soyunmuş bir Amerikan Kız bebeğine benzeyen bir şey ve... Nefes veriyorum. Kızının oyuncaklarını görmek beklediğim şey değildi. Bu her şeyi çok gerçekçi kılıyor. Çok korkunç.

Kendimi sorgulayarak bir adım daha geri çekilirken ellerim titriyor. Belki de bilmek istemiyorum. Belki de buraya onun eşyalarının, her gün evinde görmeye katlanamadığı eşyalarının etrafında olmak için geliyordur.

Ama ne yapıyor, öylece duruyor mu?

Duygularımı, kafa karışıklığımı yutuyorum ve kendimi başka bir kutuya doğru ilerlemeye zorluyorum. Üstünde küçük ve kare şeklinde bir şey parıldıyor, bir anahtar seti ya da anahtarlık olabilir. Ama ayrıntıları seçebilecek kadar yaklaştığımda onu tanıyorum.

Ciğerlerimdeki hava bir anda boşalıyor.

Nefes almakta, hareket etmekte zorlanıyorum.

Onu tanıyorum çünkü *sana* aitti. Senin forman. 17 numaran. Şampiyonluğu kazandıktan sonra senin için yaptığım özel anahtarlık. Bir aile kurmaya karar verdiğimiz gece sana vermiştim. Ve sen öldüğünde onu yanımda taşımaya başladım, senden bir parçayı, bir *hatırlatıcıyı*...

Ta ki bir gün ortadan kaybolana kadar. Ara sokaktan çıkıp Gabriel'e çarptığım gün. Onu düşürdüğümü sandım.

Görünüşe göre öyleymişim.

Ve Gabriel onu aldı.

Anlamı... Beni boğmakla tehdit eden yükselen paniği bastırmaya çalışıyorum. *Gabriel kim olduğumu biliyor.*

Başından beri biliyordu.

Anahtarlığı tekrar yere bırakıyorum ve en yakındaki kutu yığınının tutunarak canımı kurtarmaya çalışıyorum.

Hayır. Olamaz.

Kan yüzümden, vücudumdan, dönen mideme doğru akıyor. Ama öyle.

Kesinlikle öyle. Bu senin için yaptırdığım anahtarlık.

Bir sanatçıya yaptırdığım nazık bir hediye. Küçük bir hata bile var - kırmızı boyanın bir kısmı maviye akmış. Yapımcısı bunları satacaktı ama kaza yüzünden üretime geçemediler. *Ve Gabriel'in deposunda.*

Tekrar uzanıyorum, tanıdık pürüzsüzlüğü avucuma bastırıyorum. Neredeyse içinde bir delik açıyor. Bir parçam buna sahip olduğu için mutlu - her şey kötüye gitmeden önce senden kalan bu parça.

Ama çoğumun kafası karışık. Terörize olmuş. Düşüncelerim *hareket etmiyor*, çalışmıyor, sanki beynim donmuş gibi. Savaş ya da Sağ ya da... donmuş. Nefes almaya çalışıyorum. Bedenimi tekrar harekete geçirmeye çalışıyorum.

Bu anahtarlık başından beri *onda* mıydı? Bir saatten az bir süre önce depodan çıktığını ve beni gördüğünü hayal ediyorum. Var olmayan bir Verizon mağazasını öneriyor. Benimle oynuyor. Yutkunuyorum, numaraya bakıyorum. Senin numaran olduğu gün gibi açıktı. Aynı takım, aynı numara. Bu da kim olduğumu bildiği anlamına geliyor. Senin dul eşin olduğumu biliyor. Ama neden karısını ve çocuğunu öldüren adamın dul eşini tanımak istesin ki?

Cevap hemen aklıma geliyor.

Bunca zamandır, onu takip eden benmişim gibi hissettim.

Ama belki de o beni takip ediyordu?

Yaklaşan bir panik atak olarak tanıdığım tiksindirici his beni dizlerimin üstüne çökmekle tehdit ediyor ve aniden dışarı çıkmam, *dışarı çıkmam, dışarı çıkmam* gerekiyor. Ve *bunu* istemiyorum. Anahtarlığı fırlatıyorum ve çimento Roor'da çınılıyor. Bir şekilde depodan çıkmayı başarıyorum. Ama kapıdan kaldırıma çıktığım anda ayak seslerinin yankısı kulaklarımı tırmalıyor.

Onu kaldırımdan aşağı inerken görmüyorum, *kimseyi* görmüyorum ve ayak seslerinin benim hayal gücümünden kaynaklanıyor olması da mümkün. Ya da yakındaki bir geçitten veya sokaktan dönen biri. Ama umurumda değil. Kaçmak zorundayım.

Evime vardığımda nefesim kesik kesik geliyordu. Düzenli olarak yürüyordum ama koşmuyordum. Koşmuyorum. Koşmak için bir nedenim yoktu. Koşmaktan her zaman hoşlanmamışımdır, sık sık "Sadece biri beni kovalıyorsa koşarım" cümlesini kullanırım.

Ve bu gece, gerçek ya da mecazi, biri beni kovalıyor.

Gabriel.

Oturma odasındaki kanepeye oturmak, okuma lambasını yakmak ve mantıklı düşünmeye çalışmak için kendimi zorluyorum. Ama ciğerlerim sıkışıyor ve zihnim ramifications ile yarışıyor. Bu her şeyi değiştiriyor. Onu uzaktan takip ettiğim o ilk günlere geri dönüyorum. Depoya girip çıkışını, sonra kampüse gidişini izliyorum. Farklı kadınlarla öğle yemeği yerken.

Anahtarlığı düşürelili ne kadar oldu?

Ve neden benimle yüzleşmedi? *Aylar ve aylar* geçti.

Gabriel'in Robert'la randevuma girdiği gece. Beni tanıımıyormuş gibi davranarak odama gelmişti. Tesadüf üstüne tesadüf olduğunu düşünmüştüm. Ama değilmiş.

Ve aşağıdakiler - kaç kez birinin beni takip ettiğini düşündüm? Tanrım, evime hırsız girdi. *Takip kitabı! Hello Kitty!*

Çılgına dönmüş bir halde telefonumu açtım. Rehberimi kaydırıp yatak odama doğru ilerlerken elim titriyor. Dairem birdenbire çok büyük oldu. Çok boş. Her şeyden çok, tanıdık bir sese ihtiyacım var. Irina mı? Bunca zaman sonra onu arayabilir miyim? Bir zamanlar iyi arkadaştık. Bu sırrı paylaşmak için güvenilebileceğim birine ihtiyacım var.

birlikte. Gidebileceğim, boş odasında uyumama izin verecek biri. Çünkü burada kalamam. Bu gece olmaz. Yalnız kalamam. Irina'nın yapması gerekecek.

Adını aşağı kaydırıp ara tuşuna basıyorum, bir yandan da karşıma çıkan ilk spor çantasını kapıp iç çamaşırı, yedek kıyafet, ayakkabı gibi ihtiyaçlarımı atmaya başlıyorum. Telefon çalıyor, çalıyor ve sonunda sesli mesaja düşüyor.

"Lanet olsun," diye mırıldandım. Telefonu yatağın üzerine fırlatıyorum.

Nerede yaşadığımı biliyor. Nerede çalıştığımı biliyor. Beni defalarca takip etti.

Onu takip etmiyorum.

Beni takip ediyor.

Ve onun son oyununun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok - benimki aslında ona yardım etmektir. Belki ilk başta değildi. İlk başta merak ediyordum. Nasıl gülümsüyordu? Gülüyor muydu? Ama bunun sahte olduğunu biliyordum. Acı çekiyor olmalıydı. Ve benim bunu görmem gerekiyordu. Acısını hissetmeliydim, onunla birlikte acı çekmeyi hak ediyordum. Ve seanslarımız sırasında bunu yaptım. Ama sonra yardım edebileceğimi düşündüm. Tövbe edebilirdim belki. Kederiyle başa çıkmasına yardım etmenin bir yolunu bulabilirdim. Ama belki de zaten bir intikam arayışı vardı. Benden.

Hayır, hayır, hayır. Bana zarar vermek isteseydi şimdiye kadar verirdi, değil mi?

Kıpırdamadan duruyorum, elimde bir pantolon, bakışlarım odaklanmamış, anlamaya çalışıyorum. Bu doğru, değil mi? Eğer amacı bana zarar vermek, beni intihara sürüklemek olsaydı, bunu şimdiye kadar yapabilirdi. Bir sürü fırsatı vardı. Bana fiziksel olarak zarar verebilir ya da ehliyetimi tekrar aldırabilirdi. Ama yapmadı.

Bu da beni incitmek değilse, planının ne *olduğunu* sorgulamama neden oluyor. Ne *istiyor*?

benden.

Yutuyorum. Çantanın fermuarını çekiyorum. Telefonumu kapıp Sarah'ı hızlıca aradım.

Sesi sersem gibiydi, ama zamanı düşünmek için durmadım. Telefona doğru havlamaya başladım. "Alo? Sarah? Bay Wright ile gelecekteki tüm randevularınızı iptal edin. Hayır. Hayır, bunu tartışmak istemiyorum. Ona ne söyleyeceğin umurumda değil. Sadece iptal et."

Bağlantıyı kesip ön kapıdaki gözetleme deliğini kontrol ediyorum. Gabriel yok.

Kapıyı yavaşça açıp koridorda aceleyle ilerledim ve binadan dışarı fırladım. Nereye gittiğimi bilmiyorum ama beni bulamayacağı bir yere gideceğim.

BÖLÜM 34

Şimdi

Tik. Kene. Tik. Tik. Kene.

On beş yıldan fazladır bu isteyim ama saatin tik taklarını daha önce hiç duymamıştım. Birisi daha yüksek sesle çaldırmış olmalı. Sarah pilleri değiştirdi ve mekanikler aniden tüm silindirleri çalıştırmaya mı başladı? Saniye ibresine bakıyorum, rakamdan rakama atlayışını izliyorum ve aklımı kaçırıp kaçırmadığımı merak ediyorum. Bir sinir krizinin ortasında olmam ve bunun farkında bile olmamam tamamen mümkün. Tıp fakültesindeki birinci ya da ikinci yılımı, kalın psikiyatri ders kitabının gerçeklikten kopuşun klasik semptomları olduğunu söylediğini düşünüyorum.

Gerginlik. Bacağımın sürekli zıplaması yeterince kanıt değilse, bugün otel görevlisi bana günaydın dediğinde zıplama şeklim anlaşmayı mühürleyebilir. Evet, neredeyse bir hafta sonra hala bir otelde kalıyorum. Şehrin o kadar uzağında ki neredeyse Bronx'tayım. Sabah Uber'le tra c'e gitmek neredeyse kırk beş dakikamı alıyor. Ama trene binmeyeceğim çünkü Gabriel beni görebilir.

İştah kaybı. Vücuduma en son ne zaman bol miktarda kahve ve şarap dışında bir şey koyduğumu hatırlamadığımı düşünürsek, kolay bir onay işareti.

Aileden ve arkadaşlardan uzaklaşmak. Sanırım buna Connor öldükten bir gün sonra başladım. O zaman insanlarla yüzleşmekten çok utanıyordum, şimdi daha da utanıyorum. Yani, neler yaptığımı soran insanlara ne söyleyecektim? *Pek bir şey değil. Sadece kocamın öldürdüğü kadının kocasını takip ediyorum. Aslında takip eden miyim yoksa takip edilen miyim emin değilim ama neyse. Şimdi de sevişiyoruz.* Tek gerçek iletişimim kardeşim Jake ve Sarah ile oldu. Ama ben

Jake'in son üç aramasına cevap verdim ve son zamanlarda asistanımdan bile kaçarak odama kapandım.

Uykusuzluk. Uyku mu? Ne uykusu?

Bağımlılık. Kendi kendine ilaç ve alkol kullanımı. Bağımlılar kokain çeker ve plastik şişelerde dört dolarlık votka içerler. Her gece süslü bir bardakta tükettiğim bir buçuk şişe şarap beni bunun üstünde yapıyor, değil mi?

Paranoya ve sanrılar. Birisi gerçekten beni takip ediyor. Hayır. Gerçekten. Yemin ederim takip ediyorlar.

Rutinde değişiklik. Ruh hali değişimleri. Umutsuzluk ve çaresizlik duyguları.

Çek.

Çek.

Ve büyük bir çek.

Tik. Kene. Tik. Tik. Kene.

Tanrım, şu lanet saatin çenesini kapatması

lazım. "Sarah!"

Aceleyle kapıyı açtı. Duvarı işaret ediyorum. "Saatin pilini değiştirdin mi?"

Sarah ona bakar. Kaşları geriliyor. "Hayır. Değiştirilmesi gerekiyor mu?"

Başımı salladım. "Hayır, boş ver."

Odama giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. "Her şey yolunda mı, Meredith?"

Gülümsemeye zorluyorum. Yüzümdeki garip ifadeye bakılırsa Joker'e benzediğimden eminim. "Elbette. Neden olmasın ki?"

Gözleri üzerimde geziniyor. "Çünkü geçen gün gece yarısı beni aradın ve son zamanlarda çok sessizsin. Ve... dün o gömleği giydin."

Yere bakıyorum ve gözlerim açılıyor. Bu olamaz. İki gün önce otelden otele giderken bir butiğe girdim. Birkaç bluz, iç çamaşırı ve bir pantolon aldım. Dün işten sonra gömleğimi astım ve bu sabah...

Gömleği askıdan aldım ve tekrar giydim. Oh.

Aman Tanrım. Tanrım.

"Aynı renk," diye yalan söyledim. Neden olduğundan bile emin değilim.

"Ama farklı bir bluz." "Oh. Tamam."

Bana inanmıyor. Bunu söyleyebilirim.

Sarah'nın yüzü yumuşar. "Belki de bu hafta olanlar yüzünden zorlanıyordursundur diye düşündüm."

"Bu hafta ne var?"

Hüzünle gülümsüyor. "Connor'ın doğum günü hâlâ o ce takviminde yer alıyor."

Kalbim küt küt atıyor. Telefonumu elime aldım ve tarihi kontrol ettim. Elbette, yarın onun doğum günü. Otuz iki yaşında olacaktı. Midem bulandı. Ölen kocamın doğum gününü nasıl unutabilirim?

Boğazımdaki suçluluk yumrusunu yutuyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, zor bir hafta." "Yapabileceğim bir şey var mı? Neden yarın akşam yemeğe çıkmıyoruz?"

Kendini meşgul tut. Bir bakıcı bulabilirim."

Gülümsemeye zorluyorum. İyi niyetli. "Teşekkür ederim. Ama zaten kardeşim Jake ile planlarım var." Bir yalan. Bir tane daha nedir ki?

"Oh, güzel. En azından bugün sadece bir randevunuz daha var." "Bay Wright artık takvimde olmadığına göre." diye eklemekten önce duraksıyor.

Bu konuda konuşmam için beni yemliyor. Onunla ne olduğunu merak ettiğini biliyorum. Nasıl merak etmesin ki? Onu iki kez hasta olarak çağırdım. Dün bana Gabriel'e ulaştığını ve iptal ettiğini söylediğinde, daha fazla bilgi almak için burnunu sokmaya çalıştı. Ama onu susturdum.

Dış kapı açılıyor ve bu sefer onun merakından kolayca kaçmamı sağlıyor. Sarah omzunun üzerinden kapının kapanma sesine doğru bakıyor. "Bu Bayan Epstein olmalı. Sizinle sonra konuşuruz."

Şanslıyım ki Bayan Epstein benim en eski ve en kolay hastalarımın biri. OKB'si var ve bazı tekrarlayan davranışları üzerinde çalışıyoruz. Günler sonra ilk kez onunla kolayca ilgilenebiliyorum. Bir saat çok hızlı geçiyor ama o gittiğinde çok yorgun oluyorum. Sanırım bu gece biraz uyuyabilirim. Aslında, şehir merkezine dönerken Uber'de uyuyabilirim. Masamın çekmecesinden çantamı çıkarıyorum, telefonumu şarj cihazından alıyorum ve muhtemelen bir daha hiç göremeyeceğim pahalı ceketimin yerine aldığım ucuz ceketini giyiyorum.

Kapı tekrar çalındığında gitmeye hazır bir şekilde duruyordum. Sarah iki kez vurduktan sonra açtı. O da ceketini giymişti. "Umm... Bay Wright az

önce

içeri girdi."

Eminim yüzümdeki tüm kan çekiliyordur. "Randevusunu iptal ettiğini sanıyordum?"

"Söyledim. Seninle bir dakika konuşmak istediğini söyledi. Onu geri çevirmemi ister misin?"

Düşünüyorum. Bu acil sorunu halledecektir. Ama Gabriel'le uğraşmak satranç oynamayı, iki adım sonrasını düşünmeyi gerektirir. Eğer onu geri çevirmesini sağlarsam, binanın dışında bekleyecek mi? Dışarı çıktığımda bana yaklaşır mı? Ya beni otelime kadar takip edip, nerede kaldığımı öğrenirse? Hayır. Hayır. Bunu yapamam. Belli ki oynadığı bu oyunu kontrol altına almalıyım. Derin bir nefes aldım ve üfledim.

"Hayır, 1ne. Onu göreceğim. Ona içeriyi gösterebilirsin." Sarah başını sallar. "Tamam. Ama o gidene kadar kalacağım."

Bir kez olsun Gabriel ile mahremiyet istemiyorum. Gerekirse yardım için bağırabilmek istiyorum. Bu yüzden başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Sarah kaybolur ve bir dakika sonra geri döner. Gabriel'in devasa cüssesi hemen arkasında. Ne kadar iyi görüldüğünü, yüzündeki çiziklerin güçlü çenesini nasıl vurguladığını ve kalın, koyu kirpiklerinin büyüleyici gözlerini nasıl mükemmel bir şekilde hizaladığını fark etmekten nefret ediyorum. Gülümsemek için kendimi zor tutuyorum. "Teşekkür ederim, Sarah."

Gabriel hareket etmek için kadının kapıyı kapatmasını bekler. Sonra dikkatle kanepeye doğru yürür ve oturur. Kollarını genişçe açıyor, rahatlamış, hatta rahatmış gibi. Ben hiç de öyle değilim. Mesafemi koruyorum, normalde yaptığım gibi sandalyeme oturmak yerine arkasında duruyorum.

"Merhaba." Başımı salladım. "Sarah benimle bir dakika konuşmak istediğini söyledi?"

Dudaklarında hayalet gibi bir sırıtiş var. Özel olarak bakmadığınız sürece çoğu insan fark etmez. Ama ben fark ettim.

"Randevumu neden iptal ettiniz?"

"Artık benim hastam olamazsın Gabriel. Sanırım nedenini biliyorsun."

Başparmağıyla alt dudağını ovuşturuyor. "Tamam. Ama artık hasta değilsem, birbirimizi görmemizle ilgili herhangi bir sorun olmamalı. Doğru mu?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Gabriel'in gözleri sandalyeyi tuttuğum ellerime kayıyor. O kadar sert tutuyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz. Gözleri sonunda benimkilerle buluşmak için kalkıyor.

"Gidip bir şeyler içelim, dışarıda konuşalım. Burada tartışmanın seni strese soktuğunu görebiliyorum."

Akıl sağlığım için neyin peşinde olduğunu bilmem *gerek*. Hangi oyunu oynadığını. Birre'yle dalga geçtiğimi bilsem de başımı sallıyorum. "Blackstone's bloğun aşağısında ve genellikle sessizdir. Küçük bir barı olan bir restoran."

Gabriel ayağa kalkar. "Yolu göster."

Odamdan çıktığımızda Sarah hâlâ masasındaydı. Onu çoktan unutmuştum. "Bay Wright'ı dışarı çıkaracağım."

Yüzünde arsız bir gülümseme beliriyor. "İyi geceler."

Sokakta yürürken kafam karmakarışık. Gerçek kimliğimi bildiğini bildiğimi söylemeyeceğim, bu yüzden doktor-hasta kurallarını ihlal etme hikayeme sadık kalmak zorundayım. Gerçekten gülünç. Hastamla yatmak bu noktada endişelerimin en küçüğü.

Restoranda Gabriel bana bir tabure çekti, sanki bir beyefendiymiş ve bu bir tür randevuymuş gibi. Saat neredeyse on beş, bu yüzden bar alanı biz ve barmen dışında boş. İki kadeh şarap söylüyoruz ama ben benimkine dokunmuyorum. Aklımın başında olması gerekiyor. Bu günlerde olabildiğince sağlam.

"Yani..." Gabriel diyor ki. Utangaç bir gülümseme yayıyor ve bunun gerçek olduğuna yemin edebilirim. "O kadar kötü müydü? Kaçtığın için mi?"

Şarap kadehime bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Doktor-hasta güveni kutsaldır. Bu asla olmamalıydı."

"Ama artık benim doktorum değilsin."

Dönüp gözlerinin içine bakıyorum. "Beni takip ettin mi? Geçen gece... sonra?"

"Ne?" Gabriel'in gözleri kısıılır. Arkasına yaslandı. Kızgın görünüyor.

"Hayır."

Belli ki biraz boşluğa ihtiyacın var. Bunu neden sordun?"

Bu adam ya dünyanın en iyi yalancısı ya da doğruyu söylüyor. Ama bu nasıl olabilir? Anahtarlığı almış ve kime ait olduğunu bilmiyor olabilir mi? Birbirimize çarptığımız gün onu sokakta bulduysa, neden saklasın ki? Ve herkes New York hokey takımının renklerini bilir.

Düşüncelerim bir ses tarafından bölündü. Tanıdık bir kadın sesi.

"Meredith?"

Orada duran 1. Irina'ya döndüm. Yanında kocası Ivan vardı.

Ağzım açık kaldı. "Irina..."

Bana kocaman sarıldı. "Sen olduğunu sanmıştım."

Ivan hüzünlü bir gülümsemeyle başını sallıyor.

"Hey, Mer."

Selamlaştıktan sonra ikisi de Gabriel'e bakar. *Onu tanıştırmaktan başka çarem yok -karısını öldüren adamın en iyi arkadaşını.* Dünyam o kadar küçüldü ki intihar ediyormuşum gibi hissediyorum.

"Bu Gabriel." Kim olduğunu açıklamıyorum ya da soyadını söylemiyorum. Ne kadar az söylersem o kadar iyi. "Gabriel, bunlar Irina ve Ivan."

Ivan Lenkov, Connor'dan bile daha ünlü. New York'ta hokey maçı izleyen herkes onu tanır. Ama Gabriel Rinch değil. Ayağa kalkıp elini uzatıyor ve adamlar tokalaşiyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de seni arayacaktım," diyor Irina. "Biraz yemek yiyelim. Ama üçüncü çocuk beni çileden çıkardı. Son zamanlarda çok sık dışarı çıkmıyorum. Bu sezon hokey maçlarının yarısına bile gitmedim."

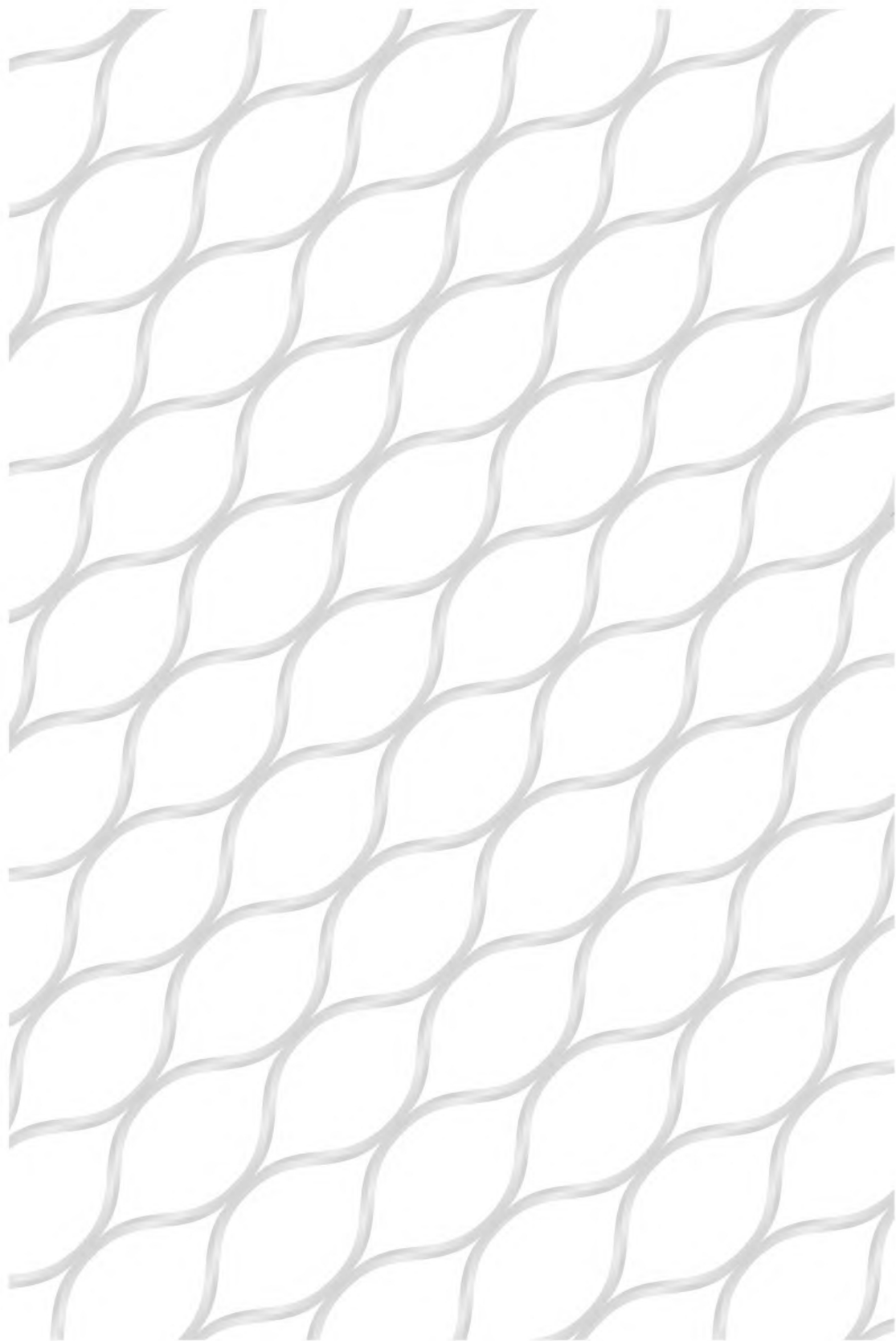
Hokeyden bahsedilince gözlerim Gabriel'e kaydı. Bir kez daha, hiç etkilenmemiş görünüyor. Bu adamı anlamaya çalışırken kafam patlayacakmış gibi hissediyorum. Neyse ki başka bir çift içeri giriyor -Irina ve Ivan'ın akşam yemeği için buluşacakları insanlar- ben de bundan yararlanıp vedalaşıyorum. Irina arayacağına söz verdi. Muhtemelen arayacak ama ben sesli mesaja yönlendirip bir daha aramasına izin vermeyeceğim. Her neyse.

Sonra yine sadece ben ve Gabriel. Kalbim hızla atıyor, başım çarpıyor ve... Bunu yapamayacağımı fark ediyorum. Artık bu oyunu oynayamam. Kedi *ya da* fare olamam. Sadece eve gitmek istiyorum. Koşmayı düşünüyorum ama çok uzun zamandır koşuyorum. Ayağa kalktım ve yanımdaki adama baktım.

"Bu iş bitti, Gabriel."

Yüzü buruşuyor. "Gidiyor musun?"

Başımı salladım ve sonra kapıdan çıktım. Bu sefer arkama bakmadan.

BÖLÜM 35

Şimdi

Eskiden günün sonundan keyif alırdım. Masalarımı düzenlemek, hastalarım nasıl yardım ettiğimi hatırlarken ya da karşılaştıkları sorunu aşmaları için daha fazla ne söyleyebileceğimi ya da yapabileceğimi düşünürken hastalarımın aklımdan geçmesine izin vermek.

Bugün, sözde sakinleştirici papatya çayımı yudumlarken, bakışlarım pencereye doğru kayıyor ve muayenehanemin önündeki kaldırımı kontrol ediyor.

"Mesaj var mı?" Sarah'a sesleniyorum. Sesim güçlü, kararlı. Hiç de öyle değilim.

Bu hafta bir düzine mesaj aldım. Sekizi Gabriel'dendi. Ve bununla da kalmadı. E-posta da gönderdi, gelen kutumu doldurdu:

Meredith, konuşalım-

Ve

Meredith, beni dışarıda bırakma. Yetişkin gibi davranalım.

Yetişkinler. *Yetişkinler* olgun olduğumuz anlamına gelir. Normal, akli başında bir konuşma yapabileceğimizi. Ama bu mümkün değil. Bana yalan söylüyor. Muhtemelen kendine de. Çünkü benim kim olduğumu biliyor. *Senin* kim olduğunu biliyor.

Tıkırtılı bir nefes alıyorum ve üşümek için hırkamı daha sıkı sarıyorum. Dışarısoğuk değil, içim soğuk. Soğuk bir korku, uzun oyununun ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Son günlerde düşündüğüm tek şey bu.

Ona takıntılı olduğumu sanıyordum. Şimdi ise bana takıntılı olanın o olduğunu düşünüyorum. Ve bu ayırım beni nefessiz bırakıyor.

"Sarah?" Tekrar aradım, çünkü cevap vermedi.

"Üzgünüm, Meredith. Sadece bir mesaj alıyordum." Elinde, üzerlerine notlar karalanmış iki sarı kâğıtla aceleyle içeri girdi. "Biri Bay Wright. Aramanıza geri döneceğini ve onu hemen bağlamamı söyledi ama siz bir hastayla birlikteymişsiniz." Kaşlarını kaldırıyor, onaylamamı, reddetmemi ya da ayrıntı vermemi bekliyor. Başımı sıkıca sallayıp kâğıdı alıyorum.

"Teşekkür ederim."

"Bu da Bayan Nash'ten." Diğer notu uzatıyor, oyalanıyor.

Ona tekrar teşekkür ediyorum ve ekliyorum, "Eve gidebilirsin, Sarah. Minnettarım." Onu kovuyorum. Onu dışlamak.

Bana sıkı bir gülümseme veriyor ve başını sallayıp gitmek için dönüyor. Ve bir an için durmasını umuyorum. Umarım arkasını döner ve Gabriel'e neler olduğunu öğrenmek ister. Muhtemelen aramızda garip bir ilişki olduğunu düşünüyor. Gerçi hangi dünyada bir erkek bir kadının telefonunu arar ve asistanına durmadan tekrar eden mesajlar bırakır bilmiyorum.

Bir nefes üfledim. Eğer bu bir hastanın yaşadığı bir şey olsaydı, buna sapıklık derdim.

Ama buna sapıklık diyebilir miyim? Yani... ilk kim takip etti?

Sarah'nın gitmeye hazırlanırken çıkardığı sesi dinliyorum; bir çekmece açılıyor, kapanıyor. Çantasının omzunda olduğunu biliyorum. Ceketinin fermuarı çekiliyor, ardından ayak sesleri geliyor.

Neredeyse onu durduracaktım. Neredeyse "Seninle konuşabilir miyim?" diyeceğim ve ona her şeyi anlatacağım, çünkü başka birinin görüşüne ihtiyacım var. Aklımı mı kaçırıyorum? Kaybediyor olabilirim. Olabilir. Titreyen bir nefes alıyorum ve odaları ayıran kapıya doğru bir adım atıyorum. En azından kimseye söylemeyeceğini biliyorum. O benim çalışsam.

Ama ona seslenmek için ağzımı açtığımda gitmişti. Ön kapı kapandı. Henüz gitmeye hazır olmadığım için ve onun buraya gelmesine ihtimal vermediğim için aceleyle ilerleyip sürgüyü çeviriyorum.

Yirmi dakika sonra eşyalarımı topladım. Vücudum gergin, kaskatı. Keşke kapımda bir gözetleme deliği olsaydı. Ama en azından

koridor-yardım çağırمام gerekirse diye diğerk cesetlerin bulunduğu bir koridor.

Bu beni duraksatıyor. Gabriel'in bana zarar vermek istediğini mi düşünüyorum? Evet diyemem. Ama hayır da diyemem.

Dışarı adımımı attığım anda, yemin ederim gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. O ürpertici, karıncalanma hissi, sanki biri arkamdan sinsice yaklaşacakmış gibi. Buna neredeyse alıştım diyebilirim.

-Gabriel'in dairesindeki o geceden beri bunu her gün hissediyorum. Ondan önce de kafamın içinde olduğunu düşünmüştüm. Yani yeni değil, ama birinin avı gibi hissetmeye alışamıyorsunuz. Her ihtimale karşı bugün Rats giydim.

Yutkunuyorum.

Koşabilmem gerekirse diye.

Arkama bir göz attım. Kaldırım insanlarla dolu, mesai bitiminde evlerine koşuşturuyorlar, erken bir randevuda el ele, anneler çocuklarının ellerini tutuyor. Ama Gabriel yok. Kalabalığı tararken rastgele gözler bana doğru kayıyor. "Omzunun üzerinden bakmayı bırakmayan şu deli kadın da kim?" diye düşündüklerinden eminim.

Paranoid kişilik bozukluğu için teşhis materyalini anlatıyorum: yaygın, başkalarına karşı ısrarcı ve kalıcı bir güvensizlik, bunun gibi bir şey. Ama bu ben değilim, değil mi? Diğerleri değil. Sadece o.

Çantamı daha sıkı kavıyorum ve rotamı değiştirerek bir köşeyi dönüyorum. Çünkü artık böyle yapıyorum.

Telefonum elimde, parmaklarım ter içinde. Belki de Irina'yı aramalıyım. Ya da Dr. Alexander'ı? Ya da Sarah'yı arayıp, onu iş yerinde kullanabileceğimi söylemeli ya da evine gitmeyi teklif etmeliyim. Hayır, hayır, onun bir çocuğı var. O kadar yer varken beni orada takip etmesine izin veremem.

Tekrar dönüyorum, sonra bir mini markete giriyorum. Dergilere bakıyormuş gibi yapıyorum ama aslında kaldırımı izliyorum. İki adam geçiyor. Genç bir kadın. Okuldan eve dönen iki çocuk. Gabriel yok.

Elimde bir dergiyle dışarı çıktığımda -on dakika boyunca orada dikilip etrafı inceledikten sonra burayı işleten adamı kızdırmak istemedim- nerede olduğumu anladım. Dr. Alexander'ın muayenehanesi bir blok ötede. Bu da demek oluyor ki, Gabriel'i peşimden yakalamak için her zamanki rotamın etrafında dönerek birkaç mil yürüdüm.

Normal değil. Hem de hiç normal değil.

Ama bu benim sorunuma bir çeşit cevap.

Telefonumdaki saate bakarak aceleyle odasına doğru ilerliyorum -G:10. Akşam karanlığı dünyanın üzerine çökmeye başlıyor. Ama belki hâlâ oradadır. Belki beni içeri alır ve konuşup içimdeki baskıyı biraz olsun hafifletebilirim. Belki bana profesyonel fikrini söyler-"*Hayır, Meredith, bence sen tamamen normalsin.*" Yüksek sesle homurdandım. Ben normal değilim. Bu normal değil. Bu kadarını kendime itiraf edebilirim.

Bir saniye sonra onu görüyorum. Uzun boylu, sırık gibi bir adam, avucunda anahtarları şingirdatarak, ısıklık çalarak, dünya umurunda olmadan binanın merdivenlerinden aşağı atlıyor - keşke o ben olsaydım.

"Dr. Alexander," diye sesleniyorum. Beni duymuyor ve ters yöne doğru yürümek için dönüyor, üzerindeki kiraz ağacı neredeyse pitoresk bir görüntü oluşturuyor. "Dr. Alexander!" Bu kez daha yüksek sesle arkasından kaldırıma vurarak sesleniyorum.

Bu sefer dönüyor. Gözleri kocaman, duruşu savunmacı, sanki sokakta bir hasta tarafından sıkıştırılıyormuş gibi, ki öyle.

Nefes almamı sağlıyor. Kendimi
hatırlamamı. Biri bana bunu yapsa ne
düşünürdüm? Çaresiz olduklarını
düşünürdüm. Ki öyleyim.

"Seni bu şekilde durdurduğum için özür dilerim," diyorum. "Gerçekten konuşmaya ihtiyacım var. Acil bir durum var."

Dr. Alexander bana bakıyor. Ağzı açıldı ve tereddüt etti. "Üzgünüm Meredith, ama bu akşam için planlarım var."

"Lütfen. Yapabilirim-" Çantamı karıştırıyorum. "Nakit ödeyebilirim. Yürürken konuşabilirim. Gerçekten yardıma ihtiyacım var."

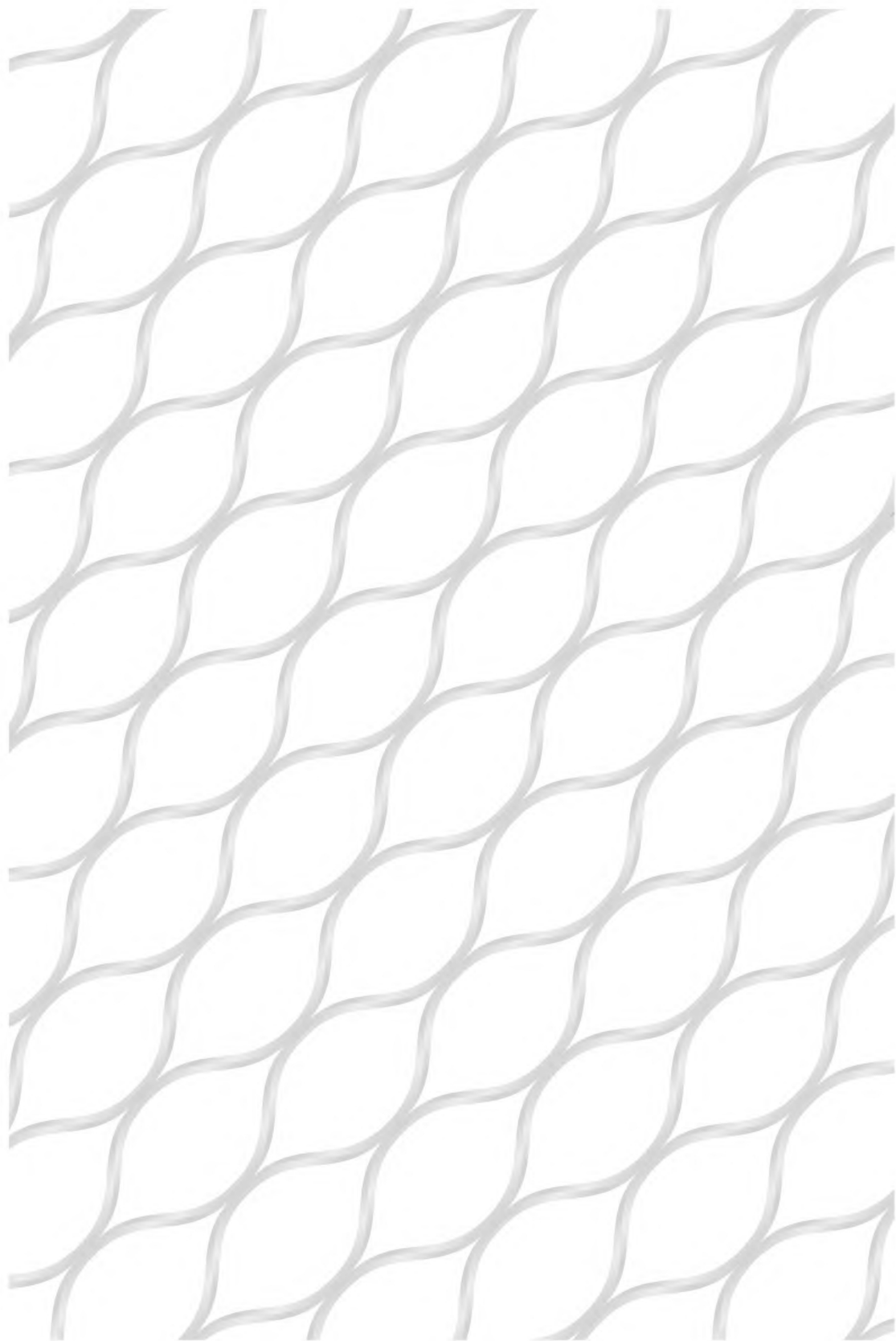
"Meredith, sen de benim kadar biliyorsun ki muayenehanemizin sınırları olmalı." Bana acımasız bir gülümseme veriyor. "Ama seni acil bir kliniğe sevk edebilirim ya da resepsiyonistim hâlâ masasında. Arayıp yarın sabah için size randevu verip veremeyeceğimizi sorabilirsiniz. Gerekirse erken gelirim."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Yarın sabaha kadar bekleyemem. Acil kliniğine gitmemin imkanı yok. Rastgele bir yabancıya neler olduğunu anlatamam.

Gözlerimi açtığımda, Dr. Alexander'ı bakışlarımla sabitliyorum ve her şey ortaya çıkıyor.

"Gabriel Wright'ı o d a m d a becerdim."

Şok, dehşet, yargılama. Mükemmel terapistinin poker suratına dönmeden bir saniye önce yüz hatlarına yayılırlar. Adem elması sallanıyor ve ağırlığını değiştiriyor. Sonunda başını hafifçe sallıyor ve bir saniye sonra merdiveni işaret ederek beni o d a s ı n a geri götürüyor.

BÖLÜM 3G

Şimdi

Bu kutu senin için geldi." Sarah masasının köşesini işaret ediyor. İçinde ne olduğunu tam olarak biliyorum. Amazon Prime ve ertesi gün teslimat için şükürler olsun.

"Teşekkür ederim." Paketi kollarımın arasına aldım. "Neden hâlâ kapanmadın ve eve gitmeye hazır değilsin? Charlie'nin bugün çello dersi var, değil mi?"

Sarah başını sallar. "Birkaç dakika içinde ayrılacağım. Ama gitmeden önce seninle konuşmak istedim."

Ugh. İşte geliyor. Son bir haftadır onunla program hakkında sohbet etmekten daha fazlasını yapmaktan kaçınıyorum. Bana nasıl baktığını görüyorum - sanki bir Happy Meal'den birkaç patates kızartması eksikmişim gibi. Ki bu çok da yanlış değil. Gerçi son birkaç gündür daha iyiymişim gibi hissediyordum. Elimdeki kutuya bakıyorum, içindekileri hatırlıyorum. *Belki de o kadar iyi değildir.*

Kibar bir gülümsemeye zorladım. "Ne oldu? Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Sarah gözlerim onunkilerle buluşana kadar bekliyor. "Gabriel Wright."

Kalbim onun adını duyunca kaçak bir tren gibi yerinden fırlıyor. Elimdeki kutuyu daha sıkı tutuyorum. "Ne olmuş ona?"

Kaşlarını çatıyor. "Bugün iki kez daha aradı."

En azından geçen haftadan daha az.

Ben daha cevap vermeden devam etti. "İkinizin arasında bir şey mi oldu? Bana onu hasta olarak bıraktırdığından beri kendinde değil gibisin. O da sürekli arıyor. Kişisel bir şey olduysa yargılamayacağıma söz veriyorum."

Bir hafta önce olan biten her şey hakkında konuşmak için çaresiz hissediyordum. Bu şekilde zorlasaydı her ayrıntıyı kusardım. Ancak Dr. Alexander ile konuşmak yardımcı oldu ve son birkaç gündür gerçekten

ilerleme kaydettiğimi hissediyorum. Ben

Omzumun üzerinden daha az baktım, kaldığım otelden ayrıldım ve daireme geri döndüm, bir kez Uber yerine metroya bindim. Hatta kardeşimin aramasına geri döndüm ve Irina'nın mesajına cevap vererek yakında öğle yemeği yiyeceğimize söz verdim.

Ama olan biten her şeyi tekrar anlatıp bir gerilemeye neden olmak istemiyorum. Ayrıca, bu kısa bir hikâye değil ve on beş dakika içinde bir hastam var, hem de Rebecca. Sarah'nın eve, oğlunun yanına gitmesi gerektiğinden bahsetmiyorum bile. Bu yüzden ona gerçeği anlattım, ama sadece çok küçük bir kısmını.

İç çekiyorum. "Bay Wright karısını kaybetti. Bu konuda konuşmak benim için pek çok acı hatırayı canlandırdı. Bununla başa çıkabileceğimi düşünmüştüm ama beni beklediğimden daha çok etkiledi."

Sarah'nın gözleri yumuşar. "Çok üzgünüm, Mer. Çok zor olmalı."

Başımı salladım. "Öyleydi. Ama şimdi terapistimle bu konuyu konuşuyorum. Yani benim için endişelenmene gerek yok."

"Tamam. Ama ben de buradayım. Ne zaman konuşmak istersen. Gündüz ya da gece. Eğer o saatte değilsek, beni her zaman arayabilirsin, biliyorsun."

Gülümsemem bu sefer gerçek. "Teşekkür ederim, Sarah. Sen iyi bir arkadaşsın."

Çekmecesinden çantasını çıkarır ve ceketini giyer. "Bir kahve içmek için alt kattaki şarküteriye uğrayacağım. Bugün çok yoruldum. Çıkmadan önce sana bir tane getirmemi ister misin?"

"Aslında..." Saati baktım. "Günün son randevusuna neredeyse yirmi dakika var. Sanırım aşağı inip kendime bir fincan alacağım. Temiz havaya ihtiyacım var ve bugün hava çok güzel."

"Tamam. Sabah görüşürüz."

"İyi geceler, Sarah. Ve beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim."

O gittikten sonra, gelen kutuyla birlikte odama giriyorum. Bant dikişini mektup açacağıyla ortadan ikiye bölerek ambalaj kağıdını çıkarıyorum ve içindekileri alıyorum.

Sessiz Saat.

İnternette yüzde yüz gürültüsüz olduğu yazıyordu ama buna ben karar vereceğim...

Pilleri taktıktan sonra kulağıma tutuyorum. *Ah, sessiz.* Tatmin olmuş bir şekilde, bir sandalyeyi şu anda duvarda asılı olan yoğun saate doğru sürüklüyorum ve

değişim yapmak. Elimdeki eskisi beni selamlıyor.

Tik. Kene. Kene.

"Hayır, yapamazsın," diyorum yüksek sesle. Sandalyeden inmeden önce arkasındaki pilleri çıkarıyorum. Pilleri çıkardıktan sonra da pilsiz saati kulağıma tutuyorum.

Sessiz ol.

Rahat bir nefes aldım.

Şimdi biraz temiz hava alıp bitki çayı içtikten sonra kendimi yeni gibi hissedeceğim.

Ya da ben öyle düşünüyorum.

Ta ki asansör kapıları lobi katında açılana ve adamın binanın turnike kapısından içeri girdiğini görene kadar.

Gabriel.

Asansörün bir tarafına geçip duvara yaslanıyorum ve beni görmemesi için içime çekiyorum. Sonra asansör *panelindeki* kapatma düğmesine çılgınca basıyorum - on saniye içinde en az otuz kez. Kapılar kapanana kadar nefes almıyorum ve içerideki tek kişi hâlâ benim. Araba Roor'uma doğru ilerlerken vücudum titriyor ve kapılar açılır açılmaz güvenli odama koşuyorum.

İçeri girdiğimde yapabileceğim tek şeyin burada değilmişim gibi davranmak olduğuna karar verdim. Bu yüzden kendimi odama kilitledim ve sessiz olabilmek için nefesimi tutmaya çalıştım. Ama nefes almak için yutkunurken dış kapıyı kilitlemediğimi fark ediyorum. Oraya gitmekten nefret ediyorum ama onu resepsiyonda bile istemiyorum. Kaçmadan önce kulağımı kapıya dayayıp ses var mı diye dinliyorum ve tam o sırada kapının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki kalp krizi geçirebileceğimden endişelenmeye başlıyorum. "Alo? Dr. McCall? Sarah?"

Kahretsin. Gabriel değil. Rebecca Jordan. Sıradaki hastam.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Onu içeri almalı mıyım? Onun burada olması Gabriel için caydırıcı olur mu? Başka biri görecekt diye yapmaya geldiği şeyi yapmasını engeller mi? Belki de. Ama o zaman burada olduğumu bilecek ve Rebecca eninde sonunda gidecek ve ben de bir ara buradan ayrılmak zorunda kalacağım. Bekleyebilir. Ve bekleyebilir.

Bastırđım kapının kolu sallanıyor ve ben sıçıyorum. ığlık atmamak için elimi ağızıma kapatmak zorunda kalıyorum. Hastamı ayağa kaldırmak anlamına gelse bile burada değilmişim gibi davranmalıyım.

Tak tak. Tak. Tak.

"Dr. McCall? İçeride misiniz?"

Nefesimi tutuyorum, kapalı ağızımın altında bile.

Sonra dış kapının tekrar gıcırdayarak açıldığını duyuyorum. şimdiden gidiyor mu? Yoksa Gabriel mi geliyor?

Soru, diğer odadan bir erkek sesi yükseldiğinde cevaplanır. "Burada ne halt ediyorsun?"

Rebecca, "Dr. McCall benim psikiyatristim," diyor. Sesi korkmuş gibi geliyor. Aklımı kaçırarak kadar korkmuş olsam da Gabriel'in hastamın gözünü korkutmasına izin veremem. Titreyen elim kapı tokmağına gidiyor. Ama sonra ne olduğunu duyunca donup kalıyorum.

"Saçmalık, Rebecca!" Gabriel kükrer. "Yine beni takip ediyorsun, değil mi?"

37. BÖLÜM

Şimdi

Kapıya doğru bastırıyorum, zorlukla nefes alıyorum. *Dışarıda ne haltlar dönüyor?*

Topuzu sıkıca kavıyorum ama çevirmeye cesaret edemiyorum. Henüz değil.

Uzun bir süre sonra Gabriel ekler, "*Cevap ver bana, lanet olası! Neden yine beni takip ediyorsun?*"

Rebecca sessiz.

Kayboldum. *Yine mi takip ediyor?* Hastam neden onu takip etsin ki? Daha fazlasını beklerken derimden fırlayacakmışım gibi hissediyorum ama hiçbir şey yok. Uzun saniyeler geçiyor. İçimdeki endişe arttıkça artıyor. Ya elleri boğazında olduğu için bir şey söylemiyorsa? Ya kendini kaybettiye? Sonuçta, gerçek Gabriel'i tanımadığım çok açık. Ama bu benim işim, Rebecca benim hastam ve onu korumam gerekiyor.

Daha fazla bekleyemem. Kapıyı sonuna kadar açtım. "Burada neler oluyor?" Tüm doktor otoritemi toplamaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. İkisi bana doğru bakmıyor bile. Gabriel ve Rebecca, sanki benim geldiğimi fark etmemişler gibi, birbirlerinden bir ya da iki metre uzakta duruyor ve birbirlerine ters ters bakıyorlar.

"Anlamıyor musun?" Rebecca diyor. Elleri çılgınca hareket ediyor. "Artık birlikte olabiliriz. Nihayet özgürsün. Kimseye anlatamadığın her şeyi bana eskiden olduğu gibi anlatabilirsin. Seni çok özledim. Sana ulaşmaya çalışıyorum ama..." Çenesi sallanıyor.

Gabriel hırlıyor. Gerçekten hırlıyor. "Siktir git hayatımdan! Ölmeleri senin suçun!"

Sessizlik tekrar ortalığı kaplar. Rebecca hiçbir uyarıda bulunmadan hıçkırı hıçkırı ağlıyor ve koşarak odadan çıkıyor. Gidişini izliyorum, zihnim dönüyor, önümde cereyan eden durumu anlamaya çalışıyorum.

Ben bir şey söyleyemedim -ya da Gabriel'den gitmesini isteyemedim- dönüp benimle göz göze geliyor. Bakışlarının ardındaki öfkeyi görünce midem bulanıyor.

"Ne tür bir hastalıklı oyun oynuyorsun?" diye soruyor.

"Ne?"

"Telefonlarıma cevap vermiyorsun, mesajlarıma cevap vermiyorsun. Seni görmeye geldim ve o burada mı?"

Tereddüt ediyorum çünkü doktor-hasta mahremiyetini ihlal etmek istemiyorum. Rebecca'nın hasta olduğunu söylemek bana düşmez. Ama o öyle söyledi, değil mi?

"Neler olduğunu anlamıyorum." Yutkunuyorum. Hâlâ titriyorum. Gitmesini istiyorum ama aynı zamanda merak da ediyorum. "Rebecca'yı nereden tanıyorsun?"

"O benim hayatımı mahveden kadın. Onu yok eden. Biz... birlikteydik." Başını öne eğdi. "Aldatan karım değildi. Bendim. Ama bu bir hataydı ve ben bunu telafi etmeye çalıştım. Onunla ilişkiyi bitirdim." Eliyle kapıyı işaret ediyor. "Rebecca. Bittiğini kabul etmeyi reddetti. Onu görmek istemedim. Onunla konuşmayı reddettim. Sonra bir gece eve geldi ve karıma her şeyi anlattı. Ellen gitti. Kızımı alıp kaçtı ve"- titreyerek nefes veriyor-"bildiğim bir sonraki şey, sarhoş bir sürücünün onlara çarpıp anında öldürdüğü."

Yüzündeki saldırganlık çaresizliğe dönüşüyor. Her kelimesinden, vücudunun dövülmüş pozisyonundan keder damlıyor. Bir kolunu uzatarak kapının pervazına bastırıyor, sanki kendini dik tutamıyormuş gibi.

Tüm bunların gerçekliği beni şaşkına çevirdi. Sarah'nın sandalyesine çöktüm. "O senin kız arkadaşındı..." İz sürüyorum.

Başını salladığında Rebecca'nın eski erkek arkadaşı hakkında konuşmasını hatırladım. Geri dönmesini istediği, diğer tüm erkekleri kıyasladığı kişi. Gabriel miydi o?

"Hiçbir fikrim yoktu." Başımı sallıyorum. "Bir gün geldi ve bir randevu aldı ve onun bir hastadan başka bir şey olduğuna inanmak için hiçbir nedenim yoktu. Seni ya da başka bir şeyi hiç sormadı." Konuşmayı kesiyorum, çünkü hasta gizliliğini ihlal etmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum. "Özür dilerim," diye ekliyorum.

"Onunla ne zaman görüşmeye başladın?" diye soruyor.

Geçmiş düşündüm, zamanlamayı fark ettiğimde yutkundum. "İlk

gelişinden kısa bir süre sonra."

Gitmesini bekliyorum. Kendini ve kederini dışarı atmasını. Her şeyden sonra ona yardım edecek kişi kesinlikle ben olamam. Ama sanki seanstaymışız gibi konuşmaya devam ediyor.

"Hayatımı mahvetti. Her seferinde bir şey. Bitirdiğimde - öğrencimdi, ama daha önce çıkarken değil." Duvardan aşağı kayarak Roor'un üzerine oturdu, dizleri yukarıda, elleri çaresizce üzerlerine sarkıyordu. "Bitirdiğimde, diğer profesörlere gitti. Meslektaşlarıma, patronuma. Onlara her şeyi anlattı. Neredeyse işimi kaybediyordum. Ama o daha reşitti ve ben o sırada onun profesörü değildim. Her şey her zaman rızaya dayalıydı. Sonra beni takip etmeye başladı." Başını sallıyor. "Bıraktığını sanıyordum ama beni buraya kadar takip etmiş olmalı."

Onu takip etmek. Benim yaptığım gibi.

Boğazım düğümleniyor ve ona durmasını, gitmesini söylemek istiyorum çünkü bilmek istemiyorum. Bunca zamandır ne kadar yanıldığımın daha açık bir şekilde ortaya çıkmasını istemiyorum. Ama o konuşmaya devam ediyor.

"İşler kontrolden çıktı. Polise gitmekle tehdit ettim. Kısa bir süre için her şeyin bittiğini anladığımı düşündüm. Ama sonra iş yerime geldi ve beni ne kadar özlediğini söyleyerek hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Soyunmaya başladı, ben de hayır dedim. Ve bu..." Derin bir nefes almak için duraklar. "O gece öldüler. Hayatımı mahvettiği gece. Rebecca ona ne yaptığımızı anlatmasaydı karım o gece asla dışarıda dolaşmayacaktı."

"Çok özür dilerim." İşe yaramaz kelimeler. Yine de söylüyorum, çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Gabriel başını kaldırıp odanın diğer ucundan gözlerime bakıyor. "Ve işte böyle oldu. Ailem bu şekilde kocan tarafından öldürüldü."

Nefesim kesildi. O biliyor. Başından beri biliyordu ve şimdi kesin olarak biliyorum.

Gabriel bakışlarını Roor'a indirir, başını sallıyor ve büyük bir çaba gerektiriyormuş gibi ayağa kalkar.

"Güle güle, Meredith." Arkasında açık bırakarak kapıdan çıkar.

BÖLÜM 38

Şimdi

İşlemek için çok fazla.

Saatler sonra bile zihnim tüm bu bilgileri bir araya getiremiyor. Gabriel'in başından beri benimle oynadığını fark etmemekle ne kadar aptallık ettiğimi anlayamıyorum. İçmeye başlamam da yardımcı olmuyor. Tekrar. *Bu asla yardımcı olmaz.*

Biriyle konuşmam lazım. Seçeneklerim sınırlı. Kardeşim var ama yaşadığım çılgın hikâyenin onda birini ona anlatsam o kadar endişelenir ki kanepeme kamp kurar ve bir daha da gitmez. Ayrıca, Jake'in bir ailesi var. Onun sorunu olmamalıyım. Onun sorunu olmayacağım. Dr. Alexander'ı arayabilirim elbette. Ama o ruhumun derinliklerine inip beni bırakmaya ikna etmeye çalışacaktır. İhtiyacım olan şey *onların, Gabriel ve Rebecca'nın* ruhlarına girmek. Ayrıca, doktor-hasta gizliliği meselesi var. Bu yüzden, tüm bunları konuşabileceğim tek bir kişi var, Sarah. Hastalarım, gizli akıl sağlığı bilgilerinin personelime açıklanmasına izin veren formlar imzalıyor. Ne de olsa sigorta faturalandırmasını Sarah yapıyor, dolayısıyla teşhisleri ve hasta geçmişlerini biliyor.

Ama saat neredeyse 10 oldu ve Charlie yanında. Bu yüzden aradığım için kötü hissediyorum.

Yine de bir kadeh şaraptan sonra bunu atlatmış gibiyim.

"Meredith?" diye cevap veriyor. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır, değil Sarah. Biriyle konuşmam gerek."

"Başka bir şey söyleme. Yirmi dakika içinde orada olacağım." "Peki ya oğlun?"

"Bu gece babasıyla birlikte."

"Oh." Bu beni arama konusunda biraz daha iyi hissettirdi. "Teşekkürler, Sarah. Minnettarım. Yakında görüşürüz."

Elimdeki şarabı bitirip bir kadeh daha içtikten sonra kapım çalınıyor. Sarah bana bir kez baktı ve yüzü düştü.

"Bok gibi görünüyorsun, Mer. Biri sana zarar mı verdi?"

Başımı sallıyorum ve içeri girebilmesi için kenara çekiliyorum. "Hayır. Öyle bir şey değil. Söz veriyorum."

İçeride yeni bir şişe şarabın tıpasını açıyorum ve ikimiz için de bardakları dolduruyorum. "Tam açıklama," diyorum, bir tanesini ona uzatarak: "Şimdiden üç tane içtim."

"Sorun değil. Daha önce evde tek başıma iki tane vardı."

Gülümsüyorum ve birlikte oturma odasına geçip kanepede yan yana oturuyoruz. Bacaklarımı altıma sokuyorum ve başlamak için bir yer bulmaya çalışıyorum. Ama bu hikâye bir iplik yumağı gibi; herhangi bir ipi kesip yuvarlamaya başlarsam, her şey çözülür. Bu yüzden en kötü yerden başlamaya karar verdim.

Yutkunuyorum. "Gabriel Wright sadece bir hasta değil. Connor'ın katlettiği kadının, öldürdüğü kadının ve çocuğun kocası."

Sarah'nın gözleri şişer. Bardağını ağzına götürür ve yarısını hüpletir.

Hüzünle gülümsüyorum. "Yarın ikimiz de bok gibi hissedeceğiz. Çünkü bu hikâyenin sadece başlangıcı."

"Belki de şişeleri getirmeliyim ve içine pipet koymalıyız?" Sarah öyle diyor. "Beni kışkırtma."

Sonraki yarım saat boyunca Sarah'ya tüm hikayeyi anlattım - Gabriell'i takip etmeye nasıl başladığımdan, gizemli bir şekilde o ce'de ortaya çıkmasına ve kim olduğumu bilmiyormuş gibi görünmesine, seansımız sırasında onunla yatmasına kadar. Sonra da en tepeye Rebecca'nın hikayesini, onun tüm bunlara nasıl dahil olduğunu koyuyorum.

Nihayet nefes almak için durduğumda Sarah'nın çenesi açık kalıyor.

"Tanrım, Mer. Bu çok boktan. Ondan mı korkuyorsun? Ya da kadından? Onlardan mı? Güvenliğinden mi korkuyorsun?"

Başımı salladım. "Bugünden önce bilmiyordum. Gerçi aylardır takip edildiğimi hissediyordum. Gabriel olabileceğinden şüpheleniyordum ama emin olamıyordum. Şimdi geriye dönüp baktığımda, belki de emin olamadığımdan değil, emin olmak *istemediğimden*. Çünkü emin olsaydım, yaptığım şeyi bırakmak zorunda kalacaktım. Ve ben bunu istemedim. Gabriel'e duygusal olarak pek çok açıdan bağlanmıştım." Durakladım. "Ama hissediyorum ki

Bu noktada güvenliğim için korkuyorum. Rebecca'nın sorunları olduğunu biliyordum ama takıntı haline getirdiği adam aynı zamanda hastası olduğu için beni terapist olarak görmeye başlaması? En azından öyle yaptığını varsayıyorum. Bu neredeyse *Ölümcül Cazibe* seviyesinde hissettiriyor. Sanırım bir yasaklama emri falan çıkartmam gerekebilir."

Sarah başını sallar. "Bence kesinlikle bir tane almalısın. Sürekli korku içinde dolaşamazsın."

Kadehimdeki şarabın kalanını içiyorum. "Doktor-hasta gizliliği nedeniyle polise gitmek zor olacak."

"Birisi tehlikede olduğunda bu kuralın bir istisnası yok mu?"

Başımı salladım. "Evet, ama ya yanılıyorsam? Ya Rebecca erkek arkadaşına takıntısı olan, aşağılanmış eski bir kız arkadaşsa? Benim için tehlikeli olabileceğine dair sadece içimde bir his var. Hiç tehdit falan etmedi. Ve bildiğim kadarıyla, Gabriel'e de hiç tehditte bulunmadı. Ve Gabriel de beni hiç tehdit etmedi. Aslında, onunla birden fazla kez seks yaptım ve dairesine gittim!" Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirip köklerini çekiştiriyorum. "Sarah, ben kendime ne yaptım böyle? Kendimi neyin içine soktum? Gabriel'i ilk gördüğümde onu takip etmeseydim tüm bunlar yaşanmayabilirdi. Bunu ben başlattım. *Bunu kendime ben getirdim.*"

"Hayır, yapmadın. Sakın bunu üstlenmeye cüret etme. Onu takip etmiş olabilirsin,

Ama her şey masumca başladı. Kendiniz de söylediniz - ilk gün mutlu olup olmadığını öğrenmek için onu takip ettiniz, çünkü olanlardan dolayı çok suçluluk duyuyordunuz. Ama ne olursa olsun, topu yuvarlamaya başlamış olsanız bile, artık çok ileri gitti. Kendini tehlikedeymişsin gibi hissetmemelisin."

"Henüz hikayenin tamamına sahip olduğumdan bile emin değilim. Şu anda bildiğim her şeyle bile, bir bulmacanın sadece yarısına sahipmişim gibi hissediyorum. Keşke Gabriel'e bana neden geldiğini, benden ne istediğini sorsaydım. Ve neden beni takip ettiğini."

"Aman Tanrım." Sarah'nın gözleri yine büyür. "Aklıma bir şey geldi."

"Ne?"

"Birkaç hafta önce sen ve ben aynı anda okuldan çıktık. Caddenin karşısındaki normal otobüs durağında bekliyordum ve Rebecca'nın bunu yaptığını gördüm."

"Ne demek istiyorsun? Ne yapıyorsun?"

"Yaklaşık yarım blok arkanızdaydı, kalabalığın arasına girip çıkıyordu. Yürümek için garip bir yol olduğunu düşünmüştüm ama New York'ta yaşıyoruz. Şimdi mantıklı geliyor. Senden uzak durmaya ve insanların arkasına saklanmaya çalışıyordu. Mer, ya son birkaç aydır seni takip eden Gabriel Wright değil de Rebecca Jordan ise?"

BÖLÜM 39

Şimdi

Gözümü açtığımda yatakta değilim.

Kanepede bile.

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde sırtüstü yuvarlandım ve kürek kemiklerimin altında soğuk, sert fayansın baskısını hissettim.

Banyo. Geceyi yine banyoda geçirdim. Lavabonun üstündeki parlak ampuller beni neredeyse kör ediyordu. Oturmak için itiyorum ve sonra bir elimi tezgahın kenarına koyarak kendimi tamamen yukarı çekiyorum.

Büyük hata.

Görüşüm değişiyor. Midem kendini boşaltmakla tehdit ederken kendimi tekrar Roor'a bırakıyorum. Bir şey kokuyor. Ben mi? Ben kokuyorum ve çok kötü kokuyorum. Çoktan kusmuş olmanın, belki de tuvalete zamanında yetişememiş olmanın kalıntıları. Nefes veriyorum ve sıcak gözyaşları yanaklarımı lekeliyor. Kendimi şarap kadehlerimden biri gibi hissediyorum, kırılgan, sanki milyonlarca parçaya bölünebilirmişim gibi.

Tekrar ayağa kalkmaya çalışıyorum, ağzımdaki kuruluğu gidermek ve dişlerimdeki safra kokusunu çıkarmak için çaresizce su istiyorum. Çalkalıyorum, tükürüyorum ve soğuk sudan büyük yudumlar alıyorum. Sonunda musluğu kapatıyorum ve aynadaki bakışlarımla buluşmak için başımı kaldırıyorum.

Yüce İsa.

Kendimi zar zor tanıyorum. Makyajım lekeli, cildim lekeli, saçlarım dağınık. Kazağımın üzerindeki beneklerin kusmuk olduğuna eminim. Duşun sıcak ayarını açıyorum, içeri girmeden önce soyunma zahmetine girmiyorum. Suyun yakıcı sıcaklığı nefesimi kesiyor ama bir kademe kismadan önce dayanılmaz bir noktaya gelmesine izin veriyorum. Sonra soyunup bir vücut süngerine uzanıyorum, okaliptüslü vücut losyonu ekliyorum ve yavaşça her yerimi keseliyorum.

İğrenç biriyim.

Ve kendimden iğreniyorum.

Kendimi yeniden temiz, *normal* hissetmeye çalışmanın ortasında bir yerde
Yine, aniden hatırladım.

Dün geceyi. Şarap.

Sarah. *Ona her şeyi
anlattım.*

Ve dedi ki... Bir başka mide bulantısı tehdidini yutkunarak geri çekiyorum.
Rebecca'yı beni takip ederken gördüğünü söyledi. Duvara yaslandım, duş
üzerime vuruyor, sonuçları düşünüyorum. Gabriel ile olan ilişkisini
düşündüm. Beni takip ettiği gerçeğini. Ya da Gabriel'in. Ya da belki ikisi
birden.

Yüzümü acıyana kadar ovalıyorum.

Sonunda suyu kapattım. Evimde bir yerde telefonum çalışıyor, sonra
tekrar çalışıyor. Sonra üçüncü kez. Her bildirimde geriliyor, kalp atışlarım
hızlanıyor, hızlanıyor ve kimin bana ulaşmak için bu kadar çaresiz olduğunu
merak ediyorum. Kendimi bir havluya sarıyorum - kokan, yıkanması gereken bir
havluya. Onu yere atıyorum ve yeni bir tane almak için çamaşır dolabını
açıyorum. Ama boştu. Nabzım daha da yükseliyor. Temiz bir havlum bile
yok. Kirli olanı alıp vücuduma sarıyorum ve başka neleri yapmayı unuttuğumu
düşünüyorum. İçinde yaşadığım bu puslu ortamda başka neleri kaçırdığımı.

Telefonum koltuk minderlerinin arasında saklı. Bunu fark etmemin tek
nedeni başka bir mesajın gelmesi. Kim olduğunu görünce rahat bir nefes
alıyorum -Sarah, beni kontrol ediyor. Şimdiden iki mesaj göndermiş.

Günaydın, günışığı. Akşam geç saatlerde yaptığımız görüşmeden sonra kontrol etmek
istedim.

Uyanık mısın?

Ve sonra

Dinle, biraz endişeliyim. Dikkatli ol, tamam mı? Bir şeye ihtiyacın olursa
beni ara.

Bana karşı bu kadar nazikken onu endişelendirdiğim için nefret ederek
hızlıca bir cevap yazıyorum.

Meredith: Her şey yolunda. Dün geceki her şey için teşekkürler.

Sonra e-postalarımaya göz
attım. Gabriel'den iki tane var.
İkisi de boş, konu satırı hariç.
Birincisinde şöyle yazıyor:

Konuşmamız lazım.

İkincisi on dakika sonra geldi:

Ben ciddiğim. Ara beni.

Kafamda, onun sözleri nazik değil. Kibar bir rica değil. Kaba bir talep. Sarah'nın uyarısı aklıma geliyor. O endişeli. Dikkatli olmam gerektiğini düşünüyor.

Farkındayım, sanırım ben de öyle. Ve bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı geldi.

=====

"Dedektif Green, lütfen."

Resepsiyondaki görevli gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. "İsim?" diye soruyor. "Peki bu neyle ilgili?"

"Meredith McCall." Ve kadın bu ismi tanımadığı için, "Connor Fitzgerald'ın karısı" diye ekliyorum.

Bunun üzerine gözleri büyüdü. "Oturun lütfen. Müsait olup olmadığına bakacağım."

Köşede bir sandalye seçiyorum, sırtımı duvara veriyorum. Oturduktan bir saniye sonra bunun bir savunma duruşu olduğunu fark ediyorum. Hastalarımdaya dikkat ettiğim bir şey. Gözlerim kapıya takılıyor. Buraya gelirken hep arkamı kollamıştım, Gabriel'e, Rebecca'ya dikkat etmiştim. Telefonuma bakıyorum, yine e-posta göndermiş. Daha önce olduğu gibi sadece bir konu başlığı.

Ben de gelebilir miyim?

Geriliyorum ve Dedektif Green'i görmeyi umarak başımı kaldırıyorum. Ön masanın üzerinde bir saat *tik tak ediyor*, benim eski saatimle aynı *tik tak*. Kısa bir an için hastalarımın nasıl sanrılar gördüğünü anlayabiliyorum. Bir saatin bile onları yakalamak için dışarıda olduğunu düşünmeye nasıl başladıklarını. Nefesimi verirken nefesim titriyor ve o lanet şeyden uzaklaşıyorum. Keşke dedektif bir an önce gelse.

Kapı açıldı. Ve karşımda duruyor, ellerini ucuz takım elbisesinin ceplerine sokmuş, yüzünde muhtemelen gülümsediğini sandığı sabırlı bir ifade. Ama değil, gerçekten değil.

"Dr. McCall, size nasıl yardımcı olabilirim?" Ona bakıyorum ama bir şey söylemiyorum.

Bana bakarken kaşları çatıldı. "Sen iyi misin?" "Hayır."

Yüzünde kararsızlık ifadeleri belirse de küçük bir el sallıyor. "Geri gelin, Dr. McCall. Kahve? Su?"

"Su, teşekkürler."

Bir dakika sonra gri bir odaya sıkıştık. Duvara birkaç eski fotoğraf ilıştırılmış ama onun dışında her yer düzenli ve temiz. Tek bir kahve fincanı, plastik bir şişe su, bir not defteri, bir kalem ve bir bilgisayar.

Masanın arkasındaki koltuğa oturur ve avuçlarını açar. "Neler oluyor?"

Titreyen parmaklarım plastik su kabına değiyor. Su içtim, temizlendim ve temiz kıyafetler giydim ama dün gecenin -son ayların- kalıntıları hâlâ üzerime yapışmış durumda. Acaba bir daha normal, kendim gibi hissedebilecek miyim? Belki bir gün. Bunların hepsi bir anı olduğunda. Belki yeni biriyle tanışmak için hala zaman vardır. Bir aileye sahip olmak için. Bunu neredeyse görebiliyorum, uzun zamandır alacakaranlık gibi hissettiren bir dünyada bir ışık huzmesi.

Gözlerinin içine bakmadan önce yavaş ve derin bir nefes alıyorum. "Birine karşı yasaklama emri çıkartmam gerekiyor. O ve onun..." Doğru kelimeyi arıyorum. "Eski kız arkadaş mı? Beni takip ediyorlardı. Sokakta beni takip ediyorlardı. Nerede yaşadığımı biliyorlar. Sanırım. Birkaç ay önce eve geldiğimde dairemin kapısı açıktı. İçeride kimse yoktu ama biri vardı. Bunu biliyorum." Rebecca'nın bana yakın olmak için hastam olduğunu nasıl açıklayacağımı düşünmeye çalışıyorum. Muhtemelen Gabriel de öyle yapmıştır. Ama en azından şimdilik bu kısmı atlamaya karar veriyorum. Bu

hasta gizliliğini ihlal etmek anlamına gelir. Amerikan Tabipler Birliği'nin Etik Kurallarını son birkaç gün içinde defalarca okudum. Bir doktor, bir hasta belirli, tanımlanmış bir kişiye ciddi fiziksel zarar verme tehdidinde bulunduğunda ve hastanın tehdidi gerçekleştireceğine dair makul bir olasılık olduğunda gizliliği ihlal edebilir. Ya da bir suç işlenmesi muhtemel olduğunda. Ne Gabriel ne de Rebecca herhangi bir tehditte bulunmadı. Gabriel bana kendi karısını öldüreceğini söyleseydi bile Dedektif Green'e söyleyemezdim, tabii benim ya da bir başkasının hayatını tehdit etmediyse ve bunu gerçekten yapabileceğini düşünmediysem. Ama seanslarımız dışında, onları bir doktor olarak tedavi ettiğim zamanlar dışında beni takip ettiler. Ve takip etmek bir suçtur. Bu yüzden takip ettiklerini rapor edebilirim ama hasta olduklarını ya da seanslarımız sırasında konuşulan herhangi bir şeyi ifşa edemem. Ne kadar ince bir çizgide yürüdüğümün farkındayım.

Dedektif Green'in kaşları derinleşiyor ama tüm dikkatinin bende olduğunu söyleyebilirim. "Kim?"

Bir nefes daha alıyorum, sinir sistemimi sakinleştirmek için bir deneme daha yapıyorum. "Gabriel Wright."

Dedektifin gözleri fal taşı gibi açılır. "Gabriel Wright mı? Ailesi..." Başını sallıyor. "Bu ne zaman başladı? Ne yaptığı konusunda daha açık olabilir misiniz?" Ben sorularını yanıtlarken o bir kâğıt çıkarıp notlar alıyor.

"Peki onunla ne gibi etkileşimleriniz oldu? Hepsini o mu başlattı, yoksa siz mi başlattınız?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak mümkün olduğunca doğru cevap veriyorum. Ona söyleyebildiğim kadarını söylüyorum, gözlerimi üzerimde hissettiğimi, arkamda ayak sesleri duyduğumu. Ama yine de ona bir hasta olduğunu söyleyemem. Gabriel'le yattığımızı da söyleyemem, çünkü bu da başımı belaya sokabilecek bir başka şey. Söyleyemeyeceğim çok şey var. Ayrıca burada oturup, birkaç ay önce beni takip ettiğim için bana karşı yasaklama emri çıkarabilecek bir adama karşı yasaklama emri istememdeki ironinin de farkındayım. Ama niyetim asla zarar vermek değildi; tam tersi, gerçekten. Gabriel'in niyetinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Dedektif Green'in tüm sorularına cevap verdiğimde, sandalyesinde arkasına yaslanmış bir şekilde bana muhtemelen yasaklama emri çıkarmak için yeterli olmadığını söylüyor. Ellerimi 1'e sıkıştırdım, neredeyse gerisini söylemeye hazırdım-

Gabriel ve Rebecca'nın ikisinin de terapi için bana geldiğini. Ama bunun yerine devam ediyorum ve Gabriel'in randevularımdan birinde beni nasıl takip ettiğini, randevunun ortasında nasıl yarıda kestiğini anlatıyorum. Ve geçen gece yürüyüşe çıktığımda birden ortaya çıkıp beni nasıl durdurduğunu. Hiçbiri gerçek dışı değil. Sadece onu gördüğüm için heyecanlandığım, dairesine gittiğim ve seks yaptığımız kısmı atlıyorum.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum, Dr. McCall. Bu oldukça sıra dışı bir durum. Şehirde, özellikle de Manhattan'da birini görmek... Yani elbette onu tanıyacaksınız ama bu sizi takip ettiği anlamına gelmez."

Nefesim kesiliyor. Daha fazlasına ihtiyacım var. Ona daha fazlasını anlatmalıyım. "Eski kız arkadaşı. Dediğim gibi, o da beni takip ediyor." "Nereden biliyorsun?"

"Asistanım onun beni takip ettiğini görmüş. İş yerime geldi. Beni takip etti." Yutkunuyorum, daha fazla ne söyleyebileceğimi düşünmeye çalışıyorum. "Kendimi güvende hissetmiyorum. Her ikisi hakkında da uzaklaştırma emri çıkartılmasını istiyorum."

"Deneyebiliriz." Dedektif Green daha fazla not karalıyor. "Yine de size söylemeliyim ki, güvenliğinize yönelik özel bir tehdit duymuyorum. Ve nedense bana hikayenin tamamını anlatmadığınızı hissediyorum, Dr. McCall."

Kesik kesik bir nefes veriyorum ve başımı sallıyorum. "Söyleyemeyeceğim şeyler var, çünkü buna iznim yok. Eğer satır aralarını okuyabilirsen..."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Söyleyemem, *istemem* değil mi? Yani bunun doktor-hasta gizliliğiyle bir ilgisi var, öyle mi?"

Yüzümü mümkün olduğunca ifadesiz tutmaya çalışıyorum. "Söyleyemem."

Kaşlarını çatıyor ve bir çekmeceyi açıyor. "Pekâlâ. Doldurulması gereken bazı formlar var. Savcılığa götüreceğim ve sonra bir yargıç inceleyecek. Bana kız arkadaşının adını söyleyebilir misin?"

Yine tereddüt ediyorum ama kendimi korumaya hakkım var. "Rebecca Jordan."

Dedektif yazıyor, ama soyadının yarısına geldiğinde hareketsiz kalıyor. "Bu isim neden tanıdık geliyor?" diye mırıldanıyor, yazdıklarına bakarak. Yazmayı bitiriyor, gözlerini kırıştırıyor ve sonra bana bakıyor. "Bir saniye bekle." Ayağa kalktı, bir dolaba gitti ve ortadaki çekmeceyi çıkardı. Göz gezdiriyor.

Yüz tane 1les gibi görünüyor. Kafam karışmış bir şekilde izliyorum, keşke bana formları verse de şu işi bitirsem diyorum. Buradan çıkmak için can atıyorum. Eve gitmek için.

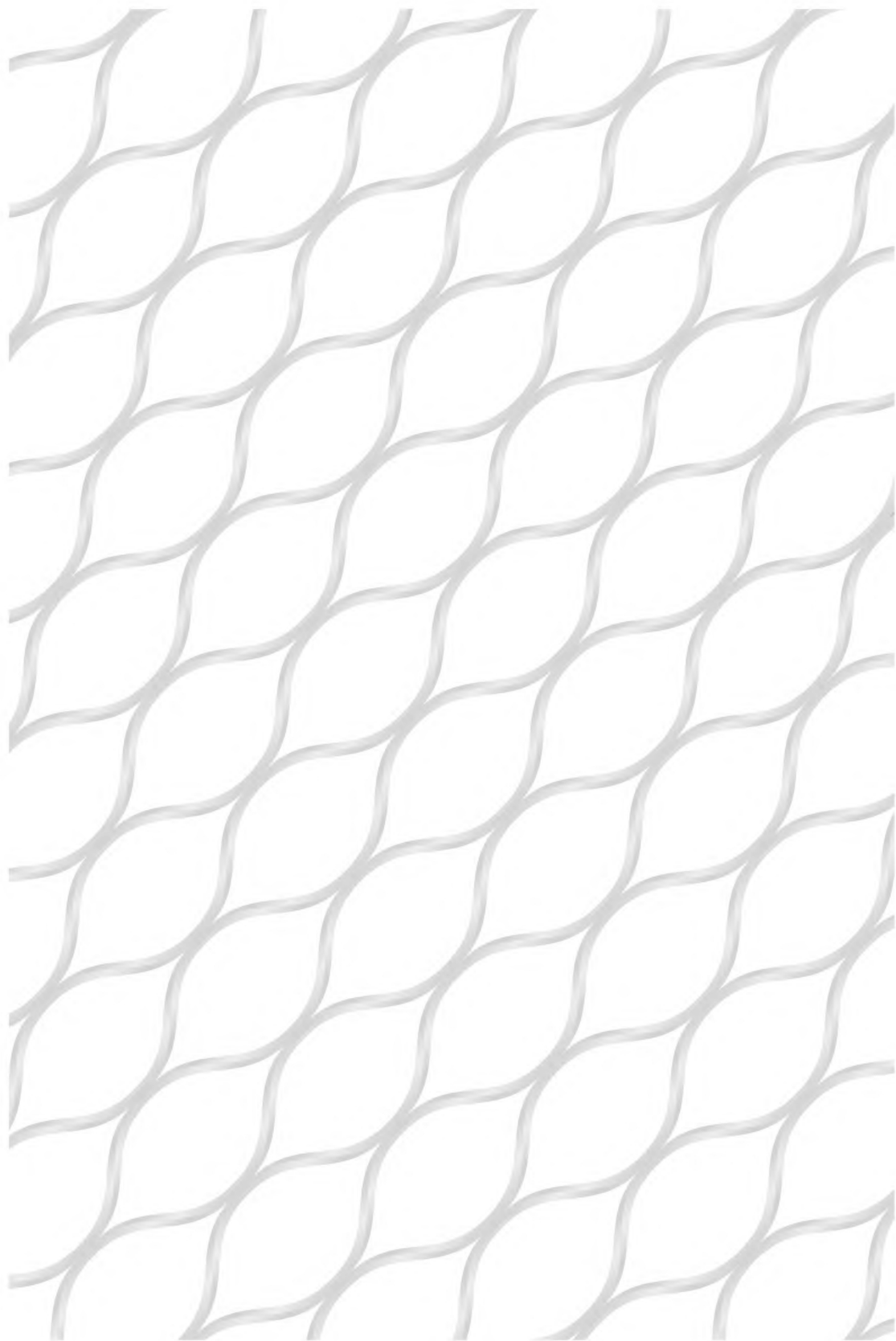
Sonunda sandalyesine yerleşti ve kağıtları karıştırmaya başladı. Siyah mürekkeple doldurulmuş bir formun üzerinde bir parmak gezdiriyor ve yine hareketsiz kalıyor.

Yukarı bakıyor.

"Açıkçası bir duruşma olmadı, bu yüzden isme sadece tanığın ifadesini aldığım da ve daha sonra daktilo ettiğimde rastladım. Bu da uzun zaman önceydi. Bu yüzden sadece belli belirsiz bir çağrışım yaptı."

"Tanık mı?" Ben de öyle dedim. "Kafam karıştı."

Dedektif Green elindeki kâğıdı bana doğru çeviriyor ve sayfanın ortasını işaret ediyor. "Rebecca Jordan kocanızın arabasının Wrights'a çarptığını gören tanıktı."

BÖLÜM 40

Şimdi

On yedinci bölge. Aramanızı kaçaya yönlendireyim?"

"Merhaba. Dedektif Green ile görüşmek istiyorum, lütfen."

Bu iki gün içinde ikinci arayışım ama onunla konuşmaya gittiğimden beri üç gün geçti. Ve hiçbir şey yok. Arama yok. Güncelleme yok. Kesinlikle yasaklama emri de yok.

"Dedektif Green bugün burada değil. Size yardımcı olabilecek başka biri var mı?" İçimi çektim. "Sanmıyorum."

"Telesekreterine mesaj bırakmak ister misiniz?"

"Elbette. Teşekkür ederim."

Kadın beni bağlıyor. Dedektif Green telefonu kapatıp acil bir durum için 911'i aramakla ilgili bir şeyler söylüyor ve sonra uzun bir Sıçan bip sesi geliyor. Normalde birine sesli mesaj bırakmadan önce düşüncelerimi düzenlerdim, ama şimdi denemeye zahmet etmiyorum. Sakin ve derli toplu görünmenin mümkün olmadığını zaten biliyorum ve umursama noktasını geçtim.

"Merhaba, Dedektif Green. Ben Meredith McCall. Yasaklama emriyle ilgili bir güncelleme almayı umuyordum, çünkü... Bugün işe gitmem gerekiyor. Son iki gündür hastalarımı iptal ettim ama bunu yapmaya devam edemem. Hastalarımın bana ihtiyacı var. Ve sütüm bitti." *Ve şarap*, gerçi bunu söylemiyorum. "Her neyse, dairemde kilitli kalamam, bu yüzden dışarı çıkmam gerekecek. Ama açıkçası bu düşünce beni dehşete düşürüyor. Yani, bunu bana neden yapıyorlar? Ne istiyorlar?" Saçma sapan konuşurken dairemi adımlıyorum. Gözlerim dün çilingire ön kapıma taktırdığım parlak yeni kilitlere takılınca yutkunuyorum. "Bu mesajı aldığında beni ararsan çok memnun olurum. Teşekkür ederim."

Telefonumu kaydurdum ve Sarah'dan yeni bir mesaj geldiğini gördüm.

Günaydın patron. Bugün için hazır olduğumuzdan emin olmak için kontrol ediyorum.

Bir *sonraki duyuruya kadar tüm hastaları iptal* etmek istiyorum. Ama yazmayacağım. Muayenehanemin bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım var. Ayrıca, bu dairenin duvarları etrafımı sarıyor. B u n u n yerine saat sekizde muayenehanede olacağımı yazıyorum ve gözlerimin altındaki koyu halkaları kapatmaya çalışıyorum. Tabii ki bu nafile bir çaba. Çünkü rakun halkaları sorunun sadece yarısı. Ayrıca kilo da verdim. Fark ettiğimden daha fazla. Ve bir süredir güneş ışığı görmedim. Bu yüzden gözlerim hasta gibi görünen solgun, çukur bir yüze gömüldü. Sanırım öyleyim de.

Evimden kaçan bir suçlu gibi çıkıyorum; kapımdaki üç kilidi açmadan önce gözetleme deliğinden kontrol ediyorum, bekleyen Uber'e doğru fırlamadan önce sokakta iki tarafa da bakıyorum. Arabanın içinde güvende olduğumda bile kendimi güvende hissetmiyorum. Gözlerim sokaklarda dolaşıp onları arıyor. *Gabriel için. Rebecca için.*

Ben odaya girdiğimde Sarah'nın yüzü düştü.

"Oh, Mer. İyi görünmüyorsun."

"Pek iyi uyuyamadım."

"Ya da hiç..." Başını sallıyor ve masasına geliyor. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Belki de işe geri dönmeye çalışmadan önce dedektiften haber almayı beklemelisin."

Gülümsemeye zorladım. "Ben 1ne. Gerçekten. Bugün meşgul olmak iyi olacak."

Sarah'nın bana yalanımı söyleme şansı bile yok. Buna gerek yok.

Kapı açıldığında ve ben zıpladığımda saçmaladığımı kanıtladım.

Yüreğim ağzıma geldi ve o sadece Bayan Radclıİ. İlk hastam. Günaydın anlamında başımı sallıyorum ve büyük bir fincan papatya çayı ile bir simidin masamda beklediği odama süzülüyorum. Sarah için Tanrı'ya şükürler olsun. İlk randevumu da birkaç dakika geciktiriyor, eminim ki bunun nedeni bana kendimi toparlama şansı vermek, ki buna çok ihtiyacım var.

İlk seansım sallantılı başladı. İlk başta odaklanmakta zorlanıyorum ama sonunda alışıyorum ve yerleşmeye başlıyorum. Öğleden sonra kendimi yeniden kendim gibi hissediyorum. Sağlıklı bir öğle yemeği yardımcı oldu. Telefonum her çaldığında zıplamayı bırakıyorum. Günün son seansı bittiğinde hastanın arkasından kapıyı kapatıyorum ve Sarah gülümsüyor.

"Başardın."

"Senin sayende. Sen olmasaydın bu son haftayı atlatamazdım Sarah."

Bana el sallıyor. "Eh. Bu doğru değil. Siz çivi gibi sağlamsınız, bayan."

Kapıya doğru işaret ediyorum. "Neden buradan gitmiyorsun? Sanırım ben biraz kalıp hasta notlarımı yazacağım."

"Hayır, sadece 1ne. Sen gitmeye hazır olana kadar kalabilirim."

Bugün bana cesaret verdi ve zaten asistanıma yeterince yaslandım. "Hayır, ısrar ediyorum. Evine git. Ben tek başıma iyiyim."

Tereddüt ediyor. "Emin misin?"

Gülümsüyorum. "Evet, gülümsüyorum. Bunu yapmam gerek."

Sarah başını sallamadan önce bir süre yüzümü inceliyor. "Tamam. Ama arkamdan kilitle."

"Yapacağım."

Ben de öyle yapıyorum. Her iki kapıyı da kilitliyorum - odamın dış v e iç kapılarını. Kendimi o günkü notlarımı yazmaya veriyorum ve ne olduğunu anlamadan bir buçuk saatten fazla zaman geçmiş oluyor ve yazmam gereken sadece bir hasta daha var.

Ama sonra bir kapı sesi duydum.

Ve kilitlediğim süitimin dış kapısını da değil.

Benim içimdeki.

İçeride biri var.

O kadar silik ki, hayal ettiğime inanmak için kendimle konuşuyorum.

İkinci kez olana kadar.

"Orada olduğunuzu biliyorum, Dr. McCall."

Rebecca.

Aman

Tanrım!

Nefes almayı bıraktım ve tek bir kasımı bile oynatmadım.

İçeri nasıl girdi? Sarah çıkarken dış *kapıyı* kilitledi ve ben de tersini yaptığımı düşünerek *kilidi açtım* mı? Yoksa Rebecca *zorla mı girdi*? Ve *Tanrım*. Dairemin kapısının açık olduğu zaman da o muydu?

Oda o kadar sessiz ki, keşke öfkeli saat geri gelseydi diyorum.

Belki gider.

Sessiz kalırsam belki gider. Kapı kolu sallanıyor.

"Sadece konuşmak istiyorum, Dr. McCall."

Cep telefonuma uzanıp dokuz ve bir numaralarını çeviriyorum ama ellerim o kadar kötü titriyor ki son numaraya basamadan lanet şeyi masamın üzerine düşürüyorum. Yüksek sesle çalıyor. Artık burada değilmişim gibi davranamam.

"Git buradan!" Bağıriyorum. "Polisi arayacağım."

"Seni incitmeyeceğim. Sadece sana tüm hikâyeyi anlatmak istiyorum, tüm eksik parçaları tamamlamak istiyorum. Gabriel hakkında." Duraksıyor. "Ve Ellen. Ve küçük Rose. Sen hâlâ benim doktorumsun ve sana güveniyorum."

Bu isimler-Gabriel. Ellen. *Rose*. Havada asılı duruyorlar, Havva'nın önündeki ağaçtaki elma gibi sallanıyorlar. Bunun hesaplanmış olduğunu biliyorum. Rebecca beni kendine çekmeye çalışıyor, tıpkı en başından beri bana çok yakın gelen hikâyelerinde yaptığı gibi - çünkü bahsettiği adama ben davranıyordum ve o da bunu biliyordu.

Yine de kendimi kapıya doğru yürürken buldum. Ama açmadım. "Ne söylemek istiyorsan söyle ve git."

Tekrar konuşmadan önce uzun bir sessizlik oluyor. Tek bir kelimeyi bile kaçırmamak için kulağımı kapıya dayıyorum.

"O gece -karısının öldüğü gece- onu terk edecekti. Ellen'a Gabriel ve benden, birbirimize ne kadar aşık olduğumuzdan bahsettikten sonra gitti. Karısı kızlarıyla birlikte gitti. Bloklar boyunca onları takip ettim. Yanında bir çanta vardı. Birini aradı ve bu sefer onu gerçekten terk ettiğini söyledi. Adam bir kez *daha* hava almıştı ve onun işi bitmişti. Kızgındı, çok, *çok* kızgındı. Ama sonra *o* aradı. Gabriel. Ve ağlamaya başladı. Hoparlörden özür dilediğini ve Ellen'a onu ne kadar sevdiğine, ne kadar üzgün olduğuna ve bu olayın hiçbir şey ifade etmediğine dair yalanlar söylediğini duyabiliyordum. Onu geri almak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Ve ben buna izin veremezdim. Gabriel beni seviyor. Sadece ona karşı kendini mecbur hissediyordu."

Rebecca yine sessiz, ama şu anda kapının diğer tarafında olduğu için nefes alışını duyabiliyorum. Sonunda tekrar konuştuğunda sesi daha alçak. "Gabriel'in özgür olması gerekiyordu. Ellen zayıftı ve ona geri dönebilirdi. O yüzden ışıklarda durduğunda ve yolda savrulan bir araba gördüğümde... Onu ittim. I

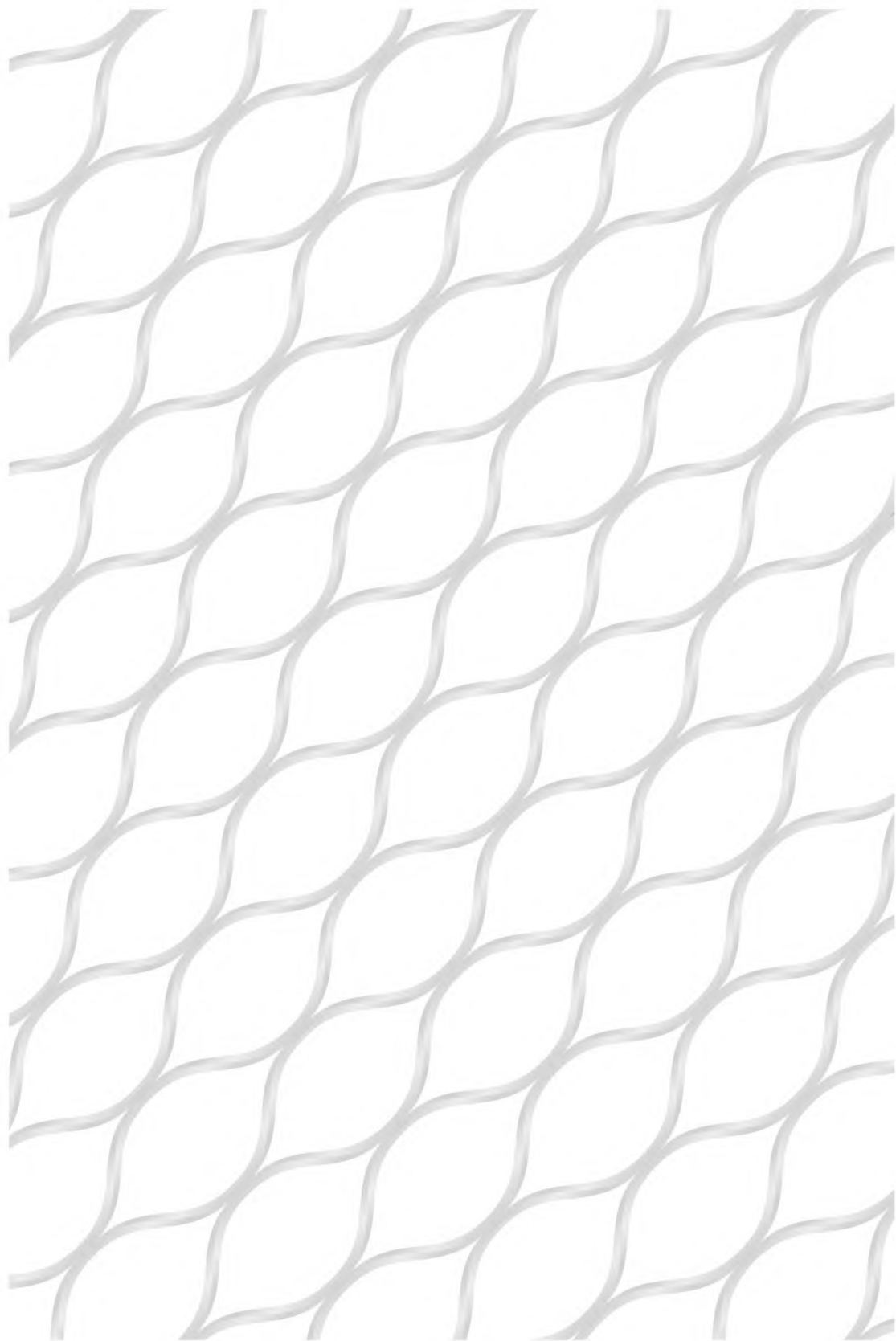
kızına zarar vermek istememişti. Elini tuttuğunu ve onu arabanın önüne sürüklediğini de görmedim."

Boğazım düğümleniyor ve gözlerim yuvalarından fırlıyor.

911'i aramayı bitirmeli, onlar beni kurtarmaya gelene kadar masamı kapının önünde barikat haline getirmeliydim. Ama bunun yerine, kendimi tam tersini yaparken buldum. Kapı koluna uzandım ve kapıyı açtım. Bu kadının yüzünü görmem gerekiyor. Konuşamayacak kadar şok olmuştum. Rebecca Roor'a bakıyordu, ben de bekledim. Ne için, hiçbir fikrim yok.

Sonunda başını kaldırdığında ağzının kenarları kıvrılıyor ve gözleri neşeyle parlıyor. Vücudumda bir ürperti dolaşüyor. Bu kadın az önce bir kadını ve küçük bir çocuğu öldürdüğünü itiraf etti ve *gülümsüyor*. Ne kadar dengesiz olduğunu hafife almışım. İşaret parmağını evrensel sessizlik işareti olarak dudaklarına götürdü.

"Unutmayın, doktor-hasta gizliliğimiz var, Dr. McCall." Döndü ve o d a m d a n çıktı.

BÖLÜM 41

Şimdi

Üç gün daha geçti ve Dedektif Green'den hâlâ haber alamadım. Telefonlarıma cevap vermiyor, mesajlarıma dönmüyor. Bu yüzden onu görmeye gideceğim ve hiçbir şey beni durduramayacak, lanet yağmur bile.

Yağmurluğuma daha sıkı sarılıyorum, yüzümü örtmek için kapüşonu aşağı çekiyorum ama yağ damlaları birikip burnuma, yanaklarıma damlıyor. Şemsiyemle boğuşuyorum, ama üçüncü kez ters dönüyor, tamamen işe yaramaz hale geliyor.

"Allah kahretsin." Sözcükler daha ben onları söyleyemeden ağzımdan kaçıyor ve hayal kırıklığı içinde şemsiyeyi bir binaya çarpıyorum. Takım elbiseli bir adam duruyor, bana acımasızca bakıyor ve sanki kendimi kaybetmek üzere olan hastalarımından biriymişim gibi aceleyle uzaklaşıyor.

Ama aklımı kaybetmeyi çoktan geçtim. Akıl sağlığım çoktan gitti. Kendi dairemde kilitli kaldığımda omzumun üzerinden bakıyorum ve oturma odamın perdelerinin arkasına saklanırken sokağa bakıyorum. Kapıyı açmadan önce gözetleme deliğini dört kez kontrol ediyorum, cebimde bir mutfak bıçağı taşıyorum ve asla aynı yoldan bir kereden fazla gitmiyorum.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Onların ağır varlığı her nefes alışımı biraz daha zorlaştırıyor. Her adımda sanki tuğla dolu bir sırt çantası taşıyor gibiyim.

İkisini de görmedim ama *Rebecca'nın bir katil olduğunu bilmek* bile beni derinden sarsıyor. İtiraf ettikten sonraki o küçük sırtış, hasta gizliliğiyle ilgili o hatırlatma, her düşündüğümde tüylerimi diken diken ediyor. Sadece beni takip ettiklerinden emin değilim, Rebecca'nın yaptıklarını bilmek de çok fazla. Hiç kimse böyle bir sırrı taşımak zorunda kalmamalı.

Sonunda polis merkezine ulaştım. Tökezleyerek içeri giriyorum, sırlsıklam ceketimi çekiştiriyorum ve değiştirilmesi gerektiğini fark ediyorum, çünkü beni kuru tutmaktan başka bir şey yapmıyordu. Ön bölümü arka bölümden ayıran cam bölmeye takılıyor gözlerim ve bir akıl hastanesinden çıkmış gibi görünüyorum. Doktorundan değil de kaçan bir hastadan.

"Dedektif Green, lütfen," diyorum masadaki adama. Tanıdık geliyor ve bana bakışından kim olduğumu bildiği belli. Bunun iyi bir şey olmadığından oldukça eminim.

"Oturun. Müsait olup olmadığına bakacağım."

Tereddüt ediyorum. "Onu görene kadar gitmiyorum. Tehlikedeyim."

Adam başını sallar, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardır.

"Anlıyorum hanımefendi."

İçimi çekiyorum. Sadece akıl hastanesine yatırılmış biri gibi görünmüyorum, bana da öyle davranılıyor. Sahte gülümsemeler, nötr tepkiler. Ders kitabı gibi, *hastaları üzme*yin.

şaşırtıcı bir şekilde, Dedektif Green'in arkadan çıkması sadece iki dakika sürüyor - biliyorum, çünkü saati tik-tak-tak diye izliyorum.

"Dr. McCall? Bu taraftan." Kapıyı açık tutuyor ve önünden gitmemi işaret ediyor. Odasının nerede olduğunu zaten biliyorum, o yüzden doğruca oraya gidiyorum. Ve bir an için rahatladım. Burada, bu duvarların içinde güvendeyim. Sadece birkaç dakikalık bir mola olsa bile, bu günlerdir sahip olduğumdan daha fazlası.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Koltuğuna oturdu ve yüzünü bana çevirdi. "Aslında seni bugün daha sonra aramayı planlıyordum."

Göğsümde umut çiçekleri açıyor ve bir an için boğulmuş bir fare gibi göründüğümü unutuyorum. Çaresiz bir akıl hastası gibi.

"Yasaklama emri hakkında mı?" Soruyorum.

Orada oturmuş, parmaklarının arasında bir kalem oynatıyor. Bakışlarında bir şey var, beni geren bir şey.

"Hayır dediler, değil mi?" Ben sordum.

İç çekiyor. "Özür dilerim. Savcılıktan bir saat önce haber geldi. Uzaklaştırma emri ciddi bir taleptir. Birinin haklarını ihlal eder. Bu yüzden yeterli kanıt olmalı. Savcı bir tehdit olduğuna dair yeterli kanıt olmadığını söyledi ve siz de çoğu zaman sizi kimin takip ettiğinden emin olmadığınızı söylediniz.

zaman." Kalemı yere bırakır ve ellerını ıkı yana açar. "Özür dilerim. Denedim. Keşke sana daha iyi haberlerim olsaydı."

"Ama..." Ellerımı sıkıyorum, dudağımı ısııyorum, ucuz masanın sahte ahşap damarlarına bakıyorum. "Ama *tehlikedeyim*. Onlar tehlikeli. Benim için tehlikeliler. Özellikle Rebecca için."

Odamdaki sahne zihnimde tekrar tekrar oynuyor. O gülümseme. Gözlerindeki parıltı, Gabriell'in karısını öldürdüğünü ve bundan paçayı sıyırdığını bilmesi. Kimseye söyleyemeyeceğimi bilerek.

"Korkarım ki kanıtınız yok. Tesadüfler kanıt değildir. Kazaya tanıklık etmiş olması da bana doğru gelmiyor. Ama onun sizin için bir tehdit olduğuna dair bir kanıt yok." Omuz silkiyor. "Özür dilerim. Elinizde başka bir şey yoksa, yapabileceğim bir şey yok."

Sanki Roor altımdan kayıp gitmiş gibi hissediyorum. Bu şekilde yaşamaya devam edemem.

Her gün omzumun üzerinden bakıyorum. Gözleri üzerimde hissediyorum, sonra hızla dönüyorum. Ve tabii ki onları göremiyorum, çünkü New York'ta yaşıyorum ve kaldırımlarda yürüyen koca bir şehir var. Birini takip etmek için dünyanın en kolay şehri.

"Ama o tehlikeli," diye tekrarlıyorum. Gerçi sesimdeki yenilgiyi ben bile duyuyorum. Dedektif Green öne doğru eğildi, ellerini birbirine kenetledi. Bana doğru bakıyor.

"Nasıl bu kadar eminsiniz, Dr. McCall? Bana söylemediğiniz bir şey mi var? Her türlü hastayla ilgilendiğinizi tahmin ediyorum. Bunun tehlikeli olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

Yutkunuyorum. "Keşke sana söyleyebilseydim. Ama söyleyemem." Gözlerimde yaşlar oluşuyor, çaresizlik üzerime çöküyor.

Dedektif daha yakına eğiliyor, sesini alçaltıyor ve buz gibi soğuk olan ellerime tek bir parmak dokunuyor. "Sana yalan söylemeyeceğim. Rebecca'dan şüpheleniyorum. Akla yatkın değil. Akla yatkın değil. Sen geldikten sonra biraz araştırma yaptım, Gabriel Wright'ın çalıştığı okula gittim. İkisi arasında bir şeyler olduğu kayıtlarda var. Rebecca neden kaza gecesi, ailesinin öldürölüşünü izlediği adamla bir ilişkisi olduğundan bahsetmedi? Onun ifadesini alan bendim. Adamı tanıdığını hiç belirtmedi bile." Başını sallar ve geri çekilir. "Ama

hiçbir kanıt yok. Hiçbir şeyin. Yani..." Sesi kesiliyor ve aramıza sessizlik yerleşiyor.

Ona bir şey vermemi istiyor. Bunu hissedebiliyorum.

Ve yapabilirdim. Rebecca'nın söylediklerini ona anlatabilirim. Ama söylersem... Gözlerimi sıkıp kapatırım. Eğer yaparsam, her şeyi kaybedebilirim. Lisansımı, işimi, muayenehanemi. Bir daha asla psikiyatrist olarak çalışamazdım.

İçimi çektim ve ayağa kalktım. "Sanırım ben gidiyorum." Sırılsıklam olmuş ceketimi toplayıp tek elimle kavıyorum ve yürümeye başlıyorum.

"Dr. McCall, özür dilerim."

Cevap vermiyorum. Sadece yürümeye devam ediyorum. Koridordan aşağı inip kapıdan geçtim ve girişe çıktım.

Ama bir kadın gördüğümde duruyorum. Bir anne. Belki otuz yaşlarında. Kapıyı açık tutuyor, elini kendisinin küçük bir versiyonu olan kızına uzatıyor. İkisinin de sarı saçları düz bir şekilde aşağıya doğru taranmış. Annenin yüzü yorgun ve gözyaşlarıyla kaplı görünüyor. Ama belki altı yaşında olan kızının sırtışı ve kocaman gözleri var. Her yere bakıyor, belli ki bir polis karakolunda olmaktan büyülenmiş.

Gabriel'in kızını hayal ediyorum. Bir daha asla gülümseyemeyecek. Bir daha asla annesinin elini tutamayacak. Yeni bir şeyin heyecanını asla yaşayamayacak.

Adı Rose'du.

Ve Rose bundan daha iyisini hak ediyor. O adaleti, bugünlerde değeri tartışılır olan lisansımı, insanlara yardım etme yeteneğimi hak ettiğimden daha fazla hak ediyor.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum. Masadaki adama geri dönüyorum.

"Aslında Dedektif Green ile tekrar konuşmam gerekiyor. Ona bir şey söylemeyi unuttum."

"Ciddi misin?" diye soruyor.

"Ciddiyim." Birdenbire, artık boğulmuş bir fare, deli bir kadın değilim. Nihayet ne yapması gerektiğini bilen bir kadını. Ve bu iyi hissettiriyor.

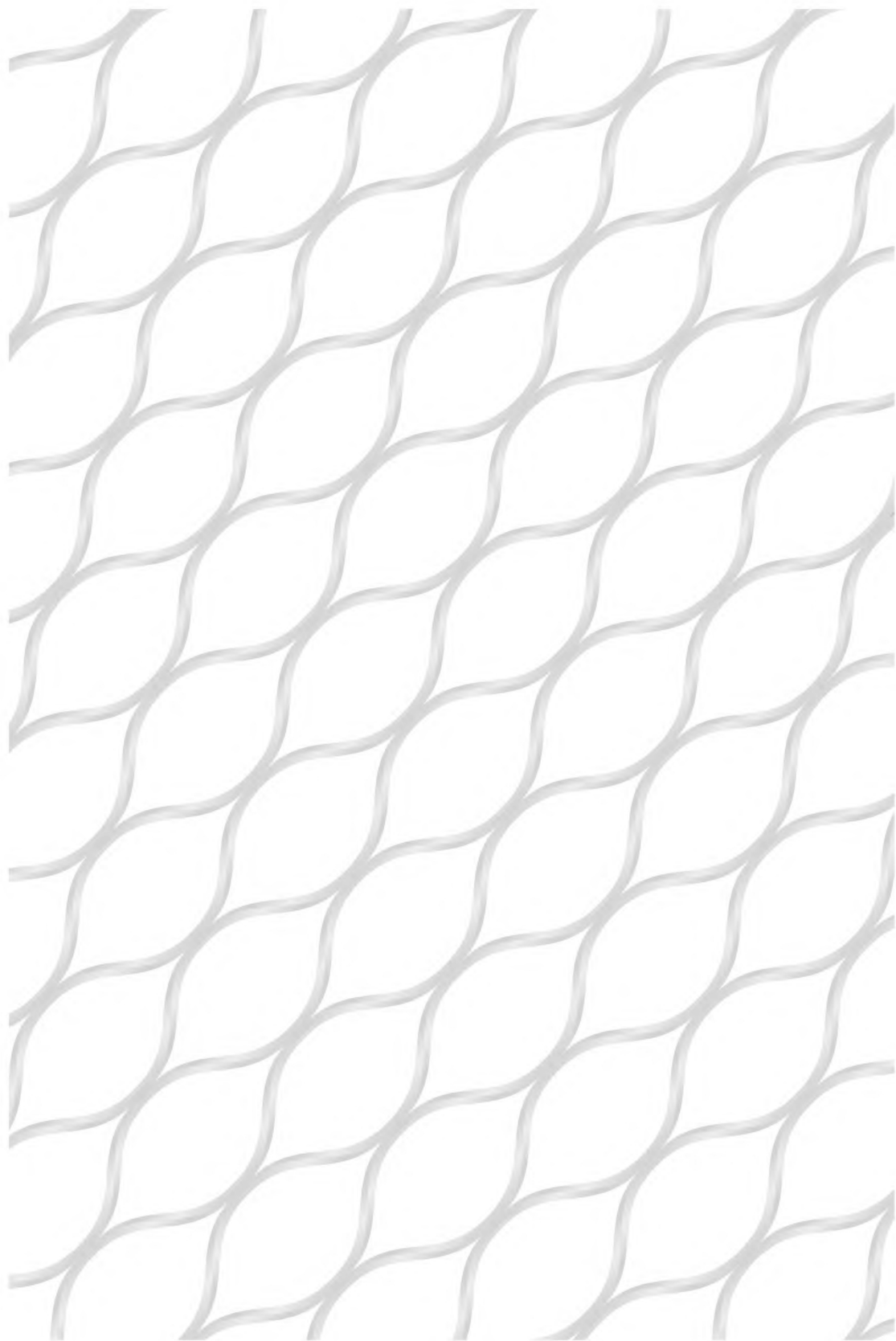
Kapıya işaret ediyor, bir düğmeye basıyor ve kapı çalıyor. "Eminim hâlâ o d a s ı n d a d ı r . Geri dönün."

Koridorda ilerlerken Dedektif Green'in bir dosyaya baktığını gördüm. Rebecca'nın adı orada, siyah mürekkeple el yazısıyla yazılmış. Bu o dosya ile.

"Sana bir şey söyleyeceğim," diyorum söze girmeden. Sandalyeye geri

yaslanıyorum ve ona dosdoğru bakıyorum. "Rebecca Jordan bana itiraf etti ki

Wright ailesini öldürdü."

BÖLÜM 42

Şimdi

Tak tak. Tak. Tak.

Ön kapının yanında duran hokey sopasını aldım. Birkaç gün öncesine kadar yanımda taşıdığım mutfak bıçağından daha iyi. Yine de parmak uçlarımda yükselip gözetleme deliğini kontrol ederken nefesimi tutuyorum, böylece gerekirse evde değilmişim gibi davranabiliyorum.

Kirpiklerim küçük yuvarlak pencereye çarparak beklenmedik ziyaretçiye göz kırpmıyor ve tüm kilitleri çevirip kapıyı açarken ciğerlerim dolusu hava üflüyorum.

"Dedektif Green? Sizi gördüğüme sevindim."

Kapıya bakıyor, pırıl pırıl kilitlere göz gezdiriyor ve kaşlarını çatıyor. "Merhaba, Dr. McCall. Birkaç dakikalığına içeri gelebilir miyim?"

"Elbette." Kenara çekiliyorum.

Dedektif Green içeri giriyor ve gözleri hâlâ elimde tuttuğumu unuttuğum hokey sopasına takılıyor.

"Oh." Kapının yanına koydum ve ellerimi birbirine vurdum. "Sadece bazı işleri organize ediyordum."

Başıyla yatıştırıcı bir selam veriyor. "Nasılsınız, Dr. McCall?"

"Ben iyiyim. Dürüst olmak gerekirse, evimden çıkmaya korkmasaydım daha iyi olurum." Gelişigüzel bir gülümsemeyle mutfağa doğru ilerliyorum.

"Biraz çaya ne dersin? Ben de tam kendime bir fincan yapmak üzereydim, yani su zaten sıcak."

"Bu harika olur. Teşekkürler."

Dedektif Green beni mutfağa kadar takip ediyor. Ben dolaptan ikinci bir fincan alıp iki poşet çay demlerken ikimiz de sessiz kalıyoruz.

"Süt mü?"

Başını sallar. "Sadece biraz şeker, eğer varsa. Karım sabah şekerime biraz çay katmayı sevdiğimi söyler."

Gülümsüyorum ve şekerliğe uzanıyorum. Connor'dan beri pek kullanılmamıştı. "Benim kocam da böyleydi."

Dedektif Green'in karşısındaki koltuğa yerleşip derin bir nefes alıyorum. "Ee, soruşturma nasıl gidiyor?"

"Çok iyi, aslında. Ben de sizinle bu konuyu konuşmaya geldim. Rebecca Jordan tutuklandı."

Bu ifade bir plağın üzerindeki iğnenin durması gibi vuruyor. İçimdeki rüzgâr kesilmiş gibi hissediyorum. "Ne zaman?"

"Dün gece." Başını sallıyor. "Bu sabah mahkemeye çıkarıldı. Yargıç kefaletle serbest bırakılmasını reddetti. Bayan Jordan artık sizin için bir tehdit değil, Dr. McCall."

Kalbim küt küt atıyor. "Emin misin?"

Gülümsüyor. "Mahkeme salonundaydım ve polislerin onu kelepçelerle dışarı çıkarmalarını izledim. Uzun bir süre hiçbir yere gitmeyecek. Dün gece videoda iki cinayeti itiraf etti-Ellen ve Rose Wright."

Ağzımı kapatıyorum. İçimden bir rahatlama geçiyor, ama başka bir şeyle karışıyor - sanırım üzüntü? Bu karmaşada bir hayat daha yok oldu.

Dedektif Green ellerini önündeki kupanın etrafına sardı. "Bayan Jordan sizi takip ettiği tüm zamanların ayrıntılarını da verdi, geçen yılın sonbaharında bir kahve dükkanından çıktığınızdan beri uzun süredir devam ettiğini söyledi."

Aman Tanrım. Uzun sarı saçlı ve bir kucak dolusu kitabı olan kadın! Rebecca'nın her zaman belli belirsiz tanıdık geldiğini *biliyordum*. Sadece yüzünü hiç çıkaramamıştım. Ama şimdi gün gibi açıktı. Gabriel'i ilk fark ettiğim ve onu takip ettiğim öğleden sonra arkamdaydı ve bana bakıyordu. Onun yoluna çıktığımı düşünmüştüm. O gün çok yıpranmıştım. Onun varlığından *aylar* önce haberim olmuştu. Bu kadar uzun süre ne kadar habersiz olduğumu düşünmek korkunç. Ne kadar savunmasızdım.

"Ama neden? Neden bunca zaman beni takip etti?"

"Asla sizinle ilgili değildi, Bay Wright ile olan ilişkinizle ilgiliydi. Adama biraz fazla düşkün görünüyor. Sen onu takip ettiğin için seni takip ettiğini söyledi." Dedektif Green başını sallar. "Nedenini bilmek istedi ve

o zamandan beri sizi izliyor. Bay Wright sizin hastanız olduğunda o da aynısını yaptı. Size olan ilgisi bölgeseldi."

"Evime zorla mı girdi? Bir gün eve geldiğimde kapım açıktı. Kilitlediğimi hatırladığıma yemin edebilirim. Ve anahtarım birkaç hafta önce kaybolmuştu."

"İtiraf ettiğinden değil. Gerçi ben olsam ona bir şey demezdim. Kadın bir çocuğu karşıdan gelen trenin içine itti ve bunu bize sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi sakince anlattı. Yine de sana bazı paketler gönderdi. Bir Hello Kitty bebeği ve bir kitap mı? Seni korkutmaya çalışıyordu, akıl oyunları oynuyordu. Bunun seni Bay Wright'tan uzak tutabileceğini düşündü."

Bu kadının hayatıma ne kadar derinden dahil olduğuna dair kafamı sallıyorum. Rebecca ile yaptığım seansları kafamda tekrar tekrar canlandırımdı, neyin gerçek neyin yalan olduğunu anlamaya çalıştım. Kesin olarak bildiğim tek şey, erkeklerle sağlıklı ve saplantılı ilişkileri olduğu.

İç çekiyorum. "Umarım yardım alır."

Dedektif Green çayını yudumluyor, ağzının kenarından beni izliyor. Bir psikiyatrist gibi gözlemci, çoğu zaman sözlerden çok davranışlardan bir şeyler öğreniyor.

"Peki ya Gabriel?" diye sordum.

"Bay Wright'ı olaylardaki rolü hakkında üç kez sorguladık. Hikayesi doğru çıktı. Sizi takip eden kişi asla o değildi. Her zaman Rebecca'ydı." Dedektif Green gözüme takıldı. "Gerçi o da sizin onu takip ettiğinizi düşünüyor gibi. Aylar önce bir ara sokakta, o deposundan çıkarken birbirinize çarptığınızı söyledi."

Dedektif Green'e olayların nasıl başladığını hiç anlatmadım ama gerçeğin ortaya çıkması gerekiyor. Bu yüzden başımı salladım. "Bir süredir onu takip ediyordum. Kazara başladı. Bunu yapmaya hiç niyetlenmedim, yemin ederim. Bir gün bir kahve dükkanında oturmuş dışarıya bakıyordum ve o karşımdaydı. Hayatımın en kötü gecesinde acil serviste çöküşünü izlediğim adam. Onun da en kötü gecesine gibi görünüyordu. Ama şimdi mutlu görünüyordu ve ben... onu takip ettim. Bunun bir şeye dönüşmesini istememiştim ama bir şekilde dönuştü." Nefes alıyorum ve titrek bir nefes veriyorum. "Bunun için başım belada mı?"

Başını sallıyor. "Hayır. Gabriel Wright'ın suçlamada bulunmaya niyeti yok. İkisinin arasında geçenler yüzünden kendini kötü hissediyor. Senin

doktorundan daha fazlaydı. Bu doğru mu?"

Yaptıklarımın utanarak yere bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Samimiydik, evet."

Dedektif Green başını sallar. "İkinizin yas tutma konusunda ilginç yöntemleri var. Ama ne olursa olsun, artık risk altında olduğunuzu sanmıyorum. Rebecca artık sokaklarda ve sizin tanıklığınızla on yıllarca dışarı çıkamayacak. *Tabii* hâlâ tanıklık etmek istiyorsan. İtirafıyla dava kapanmış olmalı ama bu pislik savunma avukatları işin içine girince asla kapanmıyor. Dün gece kamera karşısında sorumluluğu üstleniyordu ve bu sabah mahkemede avukatı yeni bir melodi söylüyordu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Avukatı yeterlilik muayenesi istedi. Görünüşe göre delilik savunması yapacak. Hatta müvekkili mahkeme salonunda bir ileri bir geri sallanıyor, Tayland hakkında mırıldanıyordu."

"Tayland mı?"

Dedektif Green omuz silkiyor. "İleri geri sallanmaya ve 'Tayland, Tayland, Tayland' diye mırıldanmaya devam etti. Yargıç kürsüye çıktığında, eğer susmazsa onu uzaklaştırmakla tehdit etti. Avukatı özür diledi ve müvekkilinin hapisanede değil Tayland'da olması gerektiğine inandığını söyledi."

"Tayland'ın ne alakası var?"

"Öyle değil. Mesele de bu zaten. Tutarsız gevezelikler onu savunmak için bir taktik. En kötü şöhretli suç patronlarından biri olan Vincent Gigante, yıllarca bornozla şehirde dolaşp kimseye bir şey söylemeden saçma sapan şeyler mırıldanmıştı. Savunma avukatları böyle yapar. Gösteri yaparlar. Yani tanıklık edersen yardımcı olur. Savcı, doktor-hasta gizliliğini ihlal ettiğinizi öğrendiğinde bunun muhtemelen lisansınıza mal olacağını söyledi, çünkü sizi herhangi bir zararla tehdit etmedi."

Başımı salladım. "Tanıklık edeceğim. Tanıklık edeceğim. Son birkaç yıldır sırlar ve yalanlardan başka bir şey olmadı. Gerçek ortaya çıkmalı. Gabriel'in karısı ve kızı adaleti hak ediyor. Ve bunu onlara vermeliyim. Hepimiz için bunun sona ermesinin tek yolu bu."

"Artık psikiyatrist olamayacaksın ne yapacaksın?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Ama belki de ihtiyacım olan şey yeni bir başlangıçtır."

Dedektif Green çayını bitirir ve ellerini dizlerine vurur. "Artık

gitmeliyim. Savcı buradan sonrasını halledecek ve sizinle temasa geçecek.
Ben de

ona numaranı ver."

Dedektifi kapıya kadar geçirdim. Durdu ve hokey sopasına baktı. "Çok iyi bir oyuncuydu."

Hüzünle gülümsüyorum. "Öyleydi."

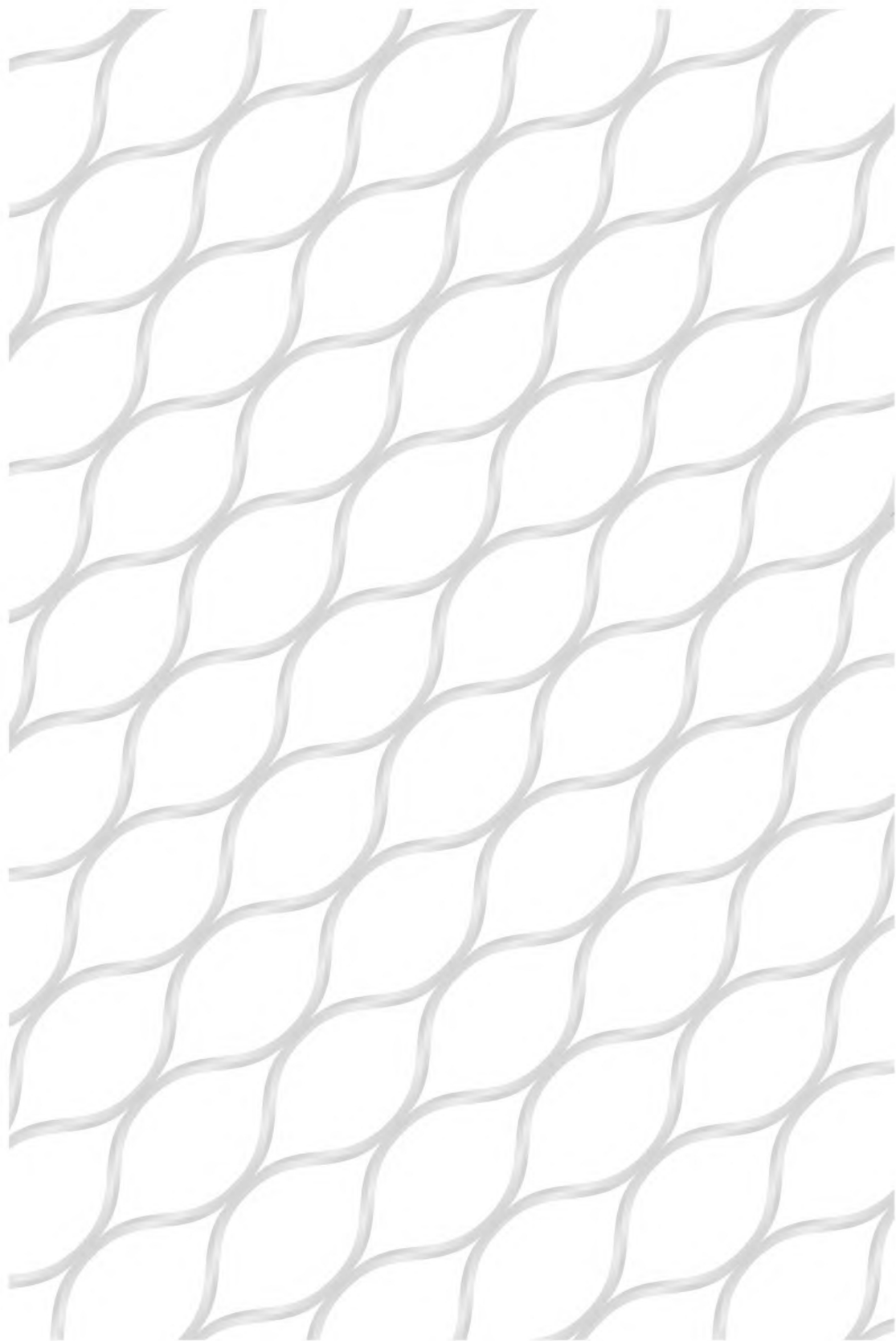
"Umarım Wright ailesinin ölümünün onun hatası olmadığını bilmek size biraz huzur verir. Bu durumda yola çıkmaması gerekirdi ama Rebecca Jordan cinayet işledi."

"Sanırım bunu hazmetmek biraz zaman alacak ama olayların özüne indiğiniz için minnettarım. Tüm yaptıklarınız için teşekkür ederim."

Dedektif Green başını sallar. "Kendinize iyi bakın, Dr. McCall."

Kapıyı arkasından kilitliyorum -tek kilit, bu sefer üç kilit birden değil- ve kapıya yaslanıp Connor'ın sopasına bakıyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor.

"Artık bitti," diye fısıldıyorum. "Artık *sen* de özgür olabilirsin."

BÖLÜM 43

Şimdi

Son zamanlarda hayat neredeyse normal geliyor.

Yeni bir normal. Bir daha asla psikiyatrist olarak çalışmayacağım. Asla odama girip bana kahve getirdiği için Sarah'ya teşekkür edemeyeceğim, sonra da güne hazırlanmak için masama çekilmeyeceğim. Bir yanım bunu özlüyor. Ama başka bir yanım da hayatımın başkalarının sorunları etrafında dönmesinden memnun. Kendi sorunlarım bana yetiyor. Hâlâ her gün mücadele ediyorum ama bir ayağımı diğerinin önüne koyup ilerlemeye devam ediyorum.

Depodan çıkarken beni ılık, erken bir yaz günü karşılıyor. Ama buraya Gabriell'i takip etmeye gelmedim. Hayır, bunu bıraktım. Omzumun üzerinden bakmayı bıraktım - en azından çoğunlukla. Bugün kollarımda bir yığın çingiraklı taşıma kutusuyla çıkıyorum. Kaldırıma çıkıp caddenin karşısına geçerken onları dengeliyorum ve parlak güneş ışığının sıcaklığını yüzümde hissediyorum. Bir damla ter yanağımdan aşağı yuvarlanıyor ve onu silmek için omzumu silkiyorum.

Taşınmaya karar verdim. Dairemizin gitmesine izin veriyorum. Bence en iyisi bu. Sanırım sen de katılırsın. Carroll Gardens'da küçük bir bahçesi olan küçük bir taş ev beni bekliyor. Emlakçıyla birlikte bakmaya gittiğimde, ön kapıda Paskalya yumurtaları ve karikatür tavşanların olduğu deniz mavisi bir çelenk asılıydı. Çok neşeliydi, önümde hala koca bir hayat olduğunu fark etmemi sağlayan türden bir ayrıntıydı ve eğer bunu sallarsam, bundan zevk bile alabilirim.

Daireme son kez merdivenlerden çıkarken - yarın nakliyeciler gelecek - kutuları karıştırıyor, anahtarlarıma uzanıyorum. Ama merdivenin başında biri duruyor. Geçip gitmelerine izin vermek için duraklıyorum ama hareket etmiyorlar, ben de yukarı bakıyorum.

Nefesim kesildi.

"Gabriel."

Son adımı atmadan önce dengemi kaybettim. Bir an için dönüp diğer tarafa koşmayı düşünüyorum. Ama artık koşmuyorum. Kutuların ağırlığıyla yapabileceğimden değil, ama yeni ben yerinde duruyor.

"Burada ne yapıyorsun? Ve nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

"Kocanızın adresi o geceki polis raporundaydı. Sizinle konuşmaya geldim, sorun olur mu?" Ellerini ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, sanırım beni rahatlatmaya çalışıyordu.

"Konuş öyleyse." Sözcüklerim sert çıkıyor, ama o habersizce ön kapımda belirdi. Küçük bir parçam onu gördüğüme sevindi. Ama çoğunlukla, keşke bir gün bekleseydi diyorum. O zamana kadar gitmiş olurdum. Kutuları sahanlığa koyup merdiven boşluğunun korkuluğuna yaslıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Teşekkür ederim." Dudaklarını birbirine bastırır ve başını sallır. "İfade vermeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Dedektif Green bunu yaparsanız lisansınızı kaybedeceğinizi söyledi ve bunun büyük bir fedakârlık olduğunu biliyorum. Bunu benim için yaptığınız için minnettarım."

"Bunu Ellen ve Rose için yapıyorum. Senin için değil. Bu olaydaki tek masum insanlar onlardı. Onlara adalet borçluyum. En azından bunu yapabilirim."

Bir baş sallama daha. "Yeterince adil."

Kutularımı almak için eğildim, çünkü konuşması bitmiş gibi görünüyordu. Ama sorular kabarıyor ve onları zapt edemiyorum. Elim boş kalkıyorum.

"Bunu neden yaptın? Madem kim olduğumu biliyordun, neden odama geldin?"

Neden tedavi için bana geldin?" Talep ediyorum.

Gabriel ağzını açıyor, sonra bir elini yüzünde gezdirip çenesini kaşıyor. "Kızgındım. Düzgün düşünemiyordum. Seni de kendim gibi acındırmak istedim. Kaybımı dinlemeni istedim. Canının yanmasını istedim." Duvara yaslandı. "Ama aslında nazıktın. Bana yardım etmeye çalıştın. Ve..." Bakışlarını bir an için kaldırıyor. "Kendimi sana doğru çekilirken buldum, senden etkilendim. Bu olabilecek en kötü şeydi. Ondan sonra tekrar geri dönmek zorunda kaldım. Bir süreliğine, beni daha iyi hissettiren tek şey sendin. Sanki hayatta daha fazla şey varmış gibi hissettirdin." İç çekiyor. "Hiç mantıklı değil, değil mi? Anlamlı gelmiyor. Keder mantıklı değil." Bana bakıyor. "Bilmelisin ki, o kısım gerçektir. Senden gerçekten hoşlanmıştım."

Aramızda sessizlik uzanıyor. Samimiyetini ölçmek için gözlerine bakıyorum ve bana yansıyan gerçeklerden başka bir şey bulamıyorum.

"Senden gerçekten hoşlandım."

Bu beni bu şekilde ısıtmamalı. Hiçbir şey hissetmemeliyim. Ama hissediyorum. İçimde yumuşak bir nokta açılıyor ve biraz rahatlıyorum.

"İşte." Bir şey uzatıyor ve avucumun içine katlayabilmesi için elimi uzatmamı bekliyor. "Gitmem gerek." Hafifçe gülümsüyor ve kutuları işaret ediyor. "Sırada ne varsa iyi şanslar."

Merdivenlerden aceleyle inerken onu durdurmuyorum. Elim açtığımda, Gabriel'in deposunda gördüğüm Connor'ın anahtarlığını görüyorum.

"Bekle!"

Gabriel

döner.

"Neden depoya bu kadar sık gidiyorsun?"

Hüzünle gülümsüyor. "Kızımın eşyalarını oraya koydum çünkü onlara bakmak çok acı vericiydi. Sonra her gün onları ziyarete gittim zaten." Omuz silkiyor. "Anlamlandırmamı isteme benden."

Kendini cezalandırma konusunda bir iki şey bilirim.

Anahtarlığı tutuyorum. "Bunu nasıl aldın?"

"Ara sokakta birbirimize çarptığımız gün montumun cebine takılı halde buldum. Düşerken düşürmüş olmalısın ve paltom onu yakaladı."

"O gün kim olduğumu biliyor muydun?"

"Tanıdık geldiğini biliyordum. Anahtarlığın üzerinde on yedi numara olmasaydı muhtemelen bağlantıyı kuramazdım. Ama onu gördüğümde yüzünü tanıdım. O gece hastanedeydin..."

Derin bir nefes alıyorum ve

başımı sallıyorum. "Başka

sorunuz var mı?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Kendine iyi bak, Gabriel." "Sen de

doktor."

Sokağın aşağısına doğru yürümesini izliyorum ve köşeyi döndükten sonra da uzun süre bakmaya devam ediyorum. Sonra elimdeki anahtarlığa bakıyorum.

"Yine sadece sen ve ben," diye fısıldıyorum. "Senden bana kalan son küçük parça."

BÖLÜM 44

Gabriel-Bir yıl sonra

Merhaba. Size ne ikram edebilirim?" Parlak dudaklı, neşeli bir sarışın gülümseyerek başını eğiyor. Çok tatlı, tam benim tipim. En azından benim eski tipim. Muhtemelen yirmi üç yaşından büyük değil, geniş gözlü ve hevesli. Onda bir aşinalık var. Acaba benim öğrencim olabilir mi diye düşündüm ama bunun pek bir önemi yoktu.

"Küçük bir kahve alacağım ve..." Eğilip camekânın içine bakıyorum. "Şu güzel görünümlü kırıntı keklerden bir tane lütfen."

"Hemen geliyorum."

Kredi kartımı geçiriyorum. Sıraya giriyorum. Siparişlerini beklerken telefonlarına bakan dört yabancıyla birlikte duruyorum.

"Gabriel? Teslim alma emri verin," diye bir ses birkaç dakika sonra duyulur.

Eşyalarımı ve kese kâğıdını alıyorum. Alışkanlıktan olsa gerek, gözlerim tekrar sevimli sarışına kayıyor. Gülümsüyor, bakışlarımı ayırmamı bekliyor. Ya da belki de benim geri dönmemi, biraz Rirt yapmamı bekliyor. Belki de numarasını istememi. Ama yeni ben ilgilenmiyor. Zevklerim değişti. Büyüdüm ve olgunlaştım.

Dükkânın ön tarafındaki püsküllü deri koltuğa oturarak her zamanki yerimi alıyorum. Bu bana caddenin karşısındaki evin mükemmel manzarasını veriyor, neşeli Rower kutuları ve ön kapıda asılı mevsimlik çelengi olan evin. Brooklyn son birkaç aydır gözümde büyüdü, özellikle de Carroll Gardens'taki bu mahalle, tüm o davetkâr kahverengi taşlarıyla. Kim bilir, belki buraya taşınırım. Belki Columbia'dan ayrılıp Brooklyn College'da ders veririm, tıpkı tanıdığım yeni bir yardımcı profesör gibi.

Bu arada, sokağın karşısındaki kapı açılıyor. Yeni yavru köpek sahibini de yanına alarak ilk koşan oluyor. Meredith merdivenlerden hızla inip tasmaını çekerek canavarı durdurmaya çalışırken gülümsüyorum. Ama hayvan muhtemelen

Neredeyse onun kadar. Buruşuk suratından salyalar akan, uzun bacaklı bir köpek. Napolitan mastiI, New York için ideal bir cins değil, ama bir şekilde Meredith'e yakışıyor.

Merdivenlerin dibinde köpeği kontrol altına alıyor, ödül için oturmasını sağlıyor. Sonra günlük yürüyüşüne başlıyor. Bazen arkadaşı da ona katılıyor, hani şu Sunny's'de o gece tanımamazlıktan geldiğim hokey oyuncusuyla evli olan. Ama bugün yalnız. Buna sevindim. Her gün onunla geçirdiğim kısıtlı zamanda dikkatimi dağıtacak çok fazla şey olmasını istemiyorum. Kahve dükkânından çıkıp onu takip etmeden önce neredeyse köşeye gelmelerini bekliyorum. Brooklyn'de Manhattan'da olduğu gibi arkasına saklanabileceğim insan kalkanı yok. Dikkatli olmam gerekiyor.

Altı blok boyunca takip ettim. Üçüncü Cadde ile Smith'in köşesinde durdu ve cebinden telefonunu çıkardı. Bir rüzgâr esiyor, neredeyse beyzbol şapkamı da beraberinde götürüyor. Bu gece geç saatlerde bir fırtına geliyor. Caddenin karşı tarafındaki bir ağacın arkasında duruyorum, şapkamın kenarını indiriyorum ve yan gözle onu izliyorum. Saçları rüzgârda savruluyor ve bu beni gülümsetiyor.

Meredith iyi görünüyor, hatta harika. Birkaç kilo almış ki buna ihtiyacı vardı. Ve kirli sarı saçlarına biraz röfle yaptırmış, omuzlarına kadar uzamalarına izin vermiş. Ama beni sarsan onun gülümsemesi. Her gün onu bekliyorum, bana umudu, yeni bir başlangıcı, yeni bir vaadi, yeni bir hayatı hatırlatacak güneşin doğuşunu. Sabah köpek yürüyüşünü yarıladi, ben de belki bugün göremeyeceğim diye endişelenmeye başladım. Ama sonra oldu. Meredith telefonda bir şeyler söylüyor ve kahkahalarla başı geriye eğiliyor. Göğsümün içinde sıcaklık çiçekleri açıyor.

O mutlu.

Gerçekten

mutlu.

Acaba telefondaki her kimse ona böyle mi hissettiriyor?

Acaba bir erkek mi?

Belki bir gün onu güldürebilir miyim diye merak *ediyorum*.

Şimdi öğretmenlik yapıyor. Geçen gün çıkmasını beklerken üniversitenin web sitesinden baktım. Yardımcı psikoloji profesörü. Pek çok ortak noktamız var. İşlerimiz, geçmişimiz, insanlar ve onları harekete geçiren şeyler hakkındaki merakımız.

Yine harekete geçti. Telefon görüşmesini bitiren Meredith sabah yürüyüşüne devam ediyor. Sola, sonra sola, son dönüşten önce altı blok boyunca geri. Köşeyi dönüp kendi bloğuna döndüğünde, biraz geride kalarak bekliyorum. Tasmalı başka bir köpek yaklaşıyor ve iki hayvan dayanamıyor - sahipleri onları durdurmaya çalışsa bile birbirlerinin üzerine atlıyorlar. Arka ayakları üzerinde durup ağızlarını açarak ve birbirlerinin yüzüne vurarak oynuyorlar. Meredith köpeğini kontrol altına almaya çalışmakla o kadar meşgul ki yere düşen bir şeyi fark edemiyor. Ama ben fark etmedim.

Birkaç dakika sonra köpekler nihayet ayrılıyor ve Meredith evine giden son çeyrek bloğu yürüyüp içeri giriyor. Bugün Salı, yani derse gitmek için dışarı çıkması bir saat kadar daha sürecek. Bugün benim de okulum var, o yüzden kalamam ama yerde ne bıraktığını merak ediyorum. Bu yüzden kapüşonumu şapkamın üzerine çekiyorum, yüzümün yanlarını korumak için olabildiğince öne çıkarıyorum ve caddenin karşısına doğru koşuyorum.

Küçük bir gümüş takı güneş ışığında parlıyor. Kemik şeklinde, tasmadan kopmuş bir köpek künyesi. Eğilip daha yakından bakmak için elime alıyorum. Ama bunu yaparken, kapüşonumun cebine sıkıştırdığım dolarlar dışarı kayıyor. Rüzgârın çaldığı bir tanesi hariç hepsini yakalıyorum ve tek banknot, toprak, kum ve yaklaşımakta olan fırtınanın yolundaki diğer her şeyle birlikte sokağa yuvarlanıyor. Bir doların peşine düşmekten çok Meredith'in benim için geride bıraktığı küçük ikramı görmekle ilgilendiğim için bırakıyorum. Etiketin önünde hiçbir şey yazmıyor ama diğer tarafa doğru yırtıyorum ve kazınmış ismi okuduğumda kalbim duruyor.

Romeo.

Köpeğine Romeo adını vermiş.

Shakespeare'den.

Öğrettiğim konu...

Bu bir tesadüf mü?

Öyle olmadığına, Meredith'in hâlâ beni düşündüğüne inanmak istiyorum. Belki de düşünmüyor, ama bu bir işaret. Beklemeye devam etmem için bir işaret.

Seni bekliyorum.

Etiketi gülümseyerek avucumun içine alıyorum ve uzaklaşmaya başlıyorum. Ama arkamdan gelen bir ses dikkatimi çekiyor.

"Efendim!"

Dönüyorum.

Adam bir şey uzatıyor. "Sanırım bunu düşürdün." Gülümsüyor. "İlk başta Monopoly parası sandım. Ama bu bir baht, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Tayland'a balayına gitmiştim. Bu yüzden para birimini tanıdım. Güzel ülke. Yeni mi döndün?"

Başımı salladım. "Gelecek hafta ayrıl."

"Eğer biriyle gidekseniz Koh Yao Noi'ye bakın. Muhteşem plajlar. Gözlerden uzak. Kumların üzerinde mum ışığında akşam yemekleri veriyorlar. Eşim seyahatin en sevdiği kısmıydı."

Gülümsüyorum. "Bahşış için teşekkürler. İyi yaptığım bir iş için ödül olarak birini götürmem gerekiyordu. Ama anlaşılan o ki gelemeyecek, bu yüzden yalnız gideceğim."

TEŞEKKÜRLER

Emily Bestler ve yayın ekibine bu kitaba en başından beri inandıkları için teşekkür ederim. Hannah Wann ve Becky West'e de *The Unraveling*'i İngiltere'ye muhteşem bir yolculukla getirdikleri için.

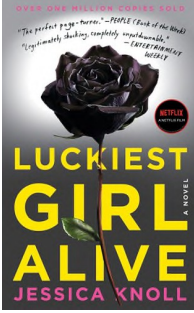
Menajerim ve dostum Kimberly Brower'a, her zaman yanımda olup beni desteklediğin ve gemiyi yeni maceralara sürüklediğin için teşekkür ederim.

Başarılı olan her kadının arkasında onu destekleyen, arkasını kollayan ve korkutucu şeyler yapması için cesaretlendiren başarılı kadınlardan oluşan bir kabile vardır. Her zaman yanımda olan kabile liderim Penelope Ward'a, Cheri, Luna, Julie, Elaine, Jessica ve muhteşem Facebook grubum Vi's Violets'teki 2G,000 akıllı kadına teşekkür ederim.

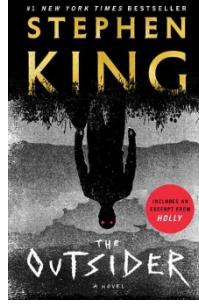
Aileme, Chris, Jake, Grace, Sarah ve Kennedy'ye, ben sorguladığımda bile yapabileceğimden asla şüphe etmediler.

Siz *okuyuculara*. Desteğiniz ve heyecanınız için teşekkür ederim. İster ilk kez tanışıyor olalım, ister on yıldan uzun süredir benimle birlikte aşk romanlarımı okuyor olun, bu hikayeye bir şans verdiğiniz için çok minnettarım.

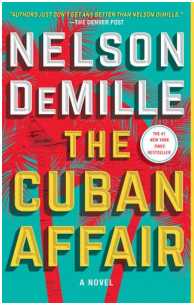
Gerilim ve Polisiye kategorisinde daha fazlası

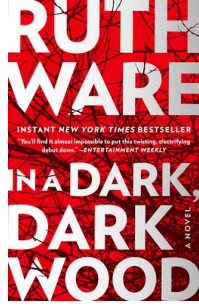
Yaşayan En Şanslı Kız

Yabancı

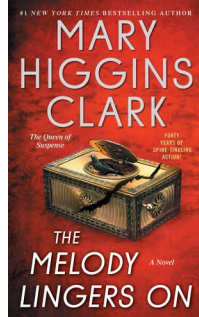
Küba Meselesi

Karanlık, Karanlık Bir Ormanda

Tüm Kayıp Kızlar

Melodi Devam Ediyor

YAZAR HAKKINDA

VI KEELAND, *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today*'in 1 numaralı çok satan yazarıdır. Milyonlarca kitabı satılan yazarın kitapları şu anda yirmi altı dile çevrilmiş ve ABD, Almanya, Brezilya, Bulgaristan, İsrail ve Macaristan'da en çok satanlar listelerinde yer almıştır. Kitaplarından ikisi şu anda film için seçilmiştir. Vi, kocası ve üç çocuğuyla birlikte New York'ta yaşamakta ve burada altı yaşında tanıştığı çocukla sonsuza dek mutlu bir hayat sürmektedir. ViKeeland.com adresinde daha fazlasını bulabilirsiniz.

SimonandSchuster.com

www.SimonandSchuster.com/Authors/Vi-Keeland

EMILYBESTLERBOOKS.COM

[!\[\]\(0aff635c4179ba9e710b00f4b01d3b20_img.jpg\) !\[\]\(29658d981ebdf5edc259074cbf6110e0_img.jpg\) @EmilyBestler](#)

VI KEELAND TARAFINDAN DA

Gölde Beklenmedik Bir

Şey Olur

Oyun Patron

Projesi

Yaz Teklifi Kıvılcım

Davet Rakipler

Uygunsuz

Hepimiz

Büyüdük

Yapmamalıyız

Çıplak Gerçek

Seks, Aşk Değil

Güzel Hata

Egomanyak Patron

Baller

Beat

Throb

Mücadeleye

Değer Şansa

Değer Affetmeye

Değer Sana Ait

Senin İçin

Yapıldı

Penelope Ward ve Vi Keeland'ın diğerk kitapları

Flört Kuralları

En İyi Arkadaşımlın Kız Kardeşıyle Çıkmanın

Kuralları Tek Gecelik İlişkimle Çıkmanın

Kuralları Genç Bir Erkekke Çıkmanın

Kuralları

İyi Oyun

Artık Rol Yapmıyorum En

Sevdiğim Hatıra Asi

Varis

Asi Kalp

Sıkışmış

Takım Elbise

Playboy

Pilotu

Mister Moneybags

İngiliz Yatak

Arkadaşı Park

Avenue Oyuncusu

An Imprint of Simon & Schuster,
LLC 1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020

www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2024 C. Scott Publishing Corp.

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için, Atria Books Yan Haklar Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine başvurunuz.

İlk Emily Bestler Books/Atria Books ciltli baskısı Temmuz 2024

EMILY BESTLER BOOKS / ATRIA BOOKS ve kolofon Simon & Schuster, LLC'nin ticari markalarıdır

Simon & Schuster: 2024'te Yayıncılıkta 100. Yılına Kutluyor

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-8GG-50G-1949 veya business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu, yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-8GG-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

İç tasarım: Erika R. Genova Ceket

fotoğrafı: Adobe Stock

Yazar fotoğrafı © Irene Bella Photography

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 202493G1G1

ISBN 978-1-GG80-4G85-2

ISBN 978-1-GG80-4G87-G (e-kitap)